SF 165

ANTOLOGIA

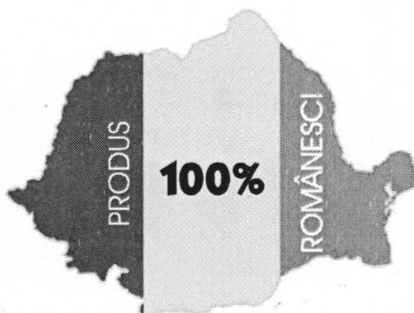

2020

PAVCON

ANTOLOGIA CSF

2020

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HERETIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

165

ANTOLOGIA CSF 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Antologia CSF 2020 : povestiri / antolog.: Constantin D. Pavel. - Bucureşti: Pavcon, 2020
ISBN 978-606-9057-71-1

I. Pavel, Constantin D. (antolog.)

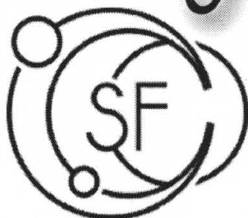
821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
editurapavcon@yahoo.com
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Antologator: **Constantin D. Pavel**
Design: **Arh. Andrei Nicolescu**
Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-71-1

Antologia

2020

Antologator:
CONSTANTIN D. PAVEL

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2020

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scorniturі spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Lumea din umbră

de Diana Alzner

Auzise în seara precedentă un zvon, cum că Mirel reușise să moară, însă ora era prea târzie ca să meargă să verifice cu ochii ei. Dora se întinse sub plapumă fără să se mire că acela era primul gând conștient după ce se trezise. Pe mort îl visase toată noaptea, visase înmormântarea și cântase împreună cu ceilalți, cuprinși toți de o speranță neasemuită, „Marea vieții". Căscă și se ridică pe marginea patului. În cameră, nimic nu se schimbase peste noapte. Dar era de așteptat ca un eveniment de asemenea anvergură să aibă urmări. Dora se minună, intrigată, cum de-i izbutise treaba asta unui tip atât de insipid pe cât părea Mirel. Până atunci, niciunul dintre ei nu mai făcuse așa ceva, deși toți știau că dincolo, acasă, se întâmpla tot timpul ca oamenii să dea colțul. Întinse cu grijă un picior, în căutarea papucilor, îi dibui și-i trase încet de sub pat. Nu voia să perturbe lanțul uniform al sforăiturilor ce veneau din cealaltă parte a patului. Medită cu regret că încă de când erau acasă, chiar din prima lună de căsnicie, tot ce-și dorise mai mult era ca bărbatu-său să fie ori plecat, ori să doarmă zdravăn. În aceste două situații simțea un fel de libertate binecuvântată, curgerea timpului în ritmul firesc se restabilea, iar ea, Dora, devenea din nou ea însăși și nu ceea ce dorea soțul ei, acest străin, să fie. Iar dacă Mirel reușise să moară, dacă era mort de-a binelea, atunci era de presupus că vor avea succes și alții, chiar și ea, în această încercare.

În drum spre baie, porni cafetiera. Când ieși, era îmbrăcată, pieptănată și pregătită să plece. Turnă o ceașcă de cafea și o lăsă pe masă pentru bărbatul care încă dormea. Apoi părăsi apartamentul.

La asociație veniseră până și membrii care nu dădeau pe acolo decât cel mult o dată pe an. Se formaseră grupuri și grupulețe în care discuțiile erau mai aprinse ca niciodată. Dora avu un mic recul deschizând ușa, dar înaintă curajoasă. Așa cum era de așteptat, Editorul întârzia. Se strecură spre locul ei de la fereastra din stânga, bucuroasă să-l găsească neocupat. După vreo două minute, ușile din față se deschiseră și lumea amuți, dar nu Editorul fu cel care apăru, ci Zoe. Ca de obicei, împingea masa supraetajată încărcată cu cafele și platouri cu gustări minuscule. Un murmur vesel străbătu sala; nimeni nu se putea enerva pe Zoe, deși era agasantă cu cafelele și croissantele ei, pe care nimeni nu le dorea. Porniră cu toții spre locurile lor, căci venirea cafelelor preceda neîntârziat sosirea șefului. Într-adevăr, abia primi Dora ceșcuța cu cafea și cei doi biscuiți de care nu avea să se atingă, că se și dădură de perete ușile duble din față și Editorul intră impetuos, aruncându-și eternele dosare pe masa de prezidiu.

— Domnilor, doamnelor, ați aflat, nu-i așa? Se pare că cineva a murit, zise și ridică de îndată mâinile în aer, ca să stăvilească explozia de întrebări. Vedeți cât de frumos se leagă acest eveniment de tema dezbaterii noastre de data trecută? Cum vă spuneam, după ce indivizii umani au simțit atracția pentru nenorocirea în masă, nu se mai pot dezlipi de ea. Oamenii sunt însetați de dezastre, domnilor! Acum îl avem pe acest... căută o clipă prin hârtiile din dosar, ridicându-și pe nas ochelarii care-i atârnau prinși cu un lănțuc pe piept. Acest Mirel Zăvoianu, reluă Editorul, cu hârtiuța în mână. Sala își ținu respirația.

Mirel Zăvoianu, efectiv, nu a mai putut îndura abundența acestor locuri. Aș vrea să vă reamintesc, dragii mei, în aceste momente istorice, da, istorice, de principiul lui Heinsenberg: un sistem observat va sfârși prin a interacționa cu observatorul! Ori noi, care suntem prinși în acest experiment, am reușit prin acest Mirel Zăvoianu să spargem domul de sticlă care ne acoperea, am reuşit să ajungem la observatori!

Sala aplaudă frenetic. Dora se gândi că Editorul făcea parte din categoria celor care debitează enormități și sunt apoi răsplătiți pentru asta. Ușile din față se deschiseră pentru a treia oară și se ivi secretara editurii, fata aceea mică, îmbrăcată mereu în pulovere pe gât, fuste lungi de culori mocirloase și bocanci. Șopti ceva la urechea editorului și umerii acestuia căzură. Sala amuți brusc. Secretara ieși, Editorul se așeză în jilțul său de catifea vișinie, dar după câteva secunde țâșni în sus ca un arc.

— Știu că eforturile lipsite de sens sunt cele care ne epuizează, dar nimic din ceea ce încercăm în această direcție nu poate fi lipsit de sens. Până la urmă, să-l ascultăm.

Un „aaa!!" dezamăgit se auzi din toate direcțiile și nici Editorul cu clopoțelul său nu mai putu liniști discuțiile care reizbucniră în toate colțurile. Liniștea se reinstaură însă ca prin farmec când intrară doi polițiști. Oamenii se așezară la locurile lor și se afundară bine în scaune. Polițiștii vorbiră ceva încet cu Editorul, apoi ieșiră și se întoarseră cu un individ încătușat.

— Vă rog, scoateți-i cătușele, interveni Editorul. Un polițist eliberă mâinile infractorului, celălalt îl puse pe Editor să semneze un act, apoi dispărură pe ușa laterală. Dora îl privi avidă pe bărbatul din fața lor. Purta o cămașă albă descheiată la gât și o pereche de pantaloni din stofă moale. O șuviță îi căzuse pe frunte și își tot trecea mâna prin păr ca s-o îndrepte. Avea mâini fine, nu muncise niciodată. Dar tot insipid i se părea,

pentru că, evident, nu putea fi nimeni altul decât Mirel. Deci, visul lor frumos fusese o minciună. Altă încercare eșuată.

— Cum te numești? îl întrebă Editorul.

— Mirel Zăvoianu.

— Ce s-a întâmplat, Mirel? Dorim cu toții să aflăm ce s-a întâmplat. Și mai ales, de ce?

— N-am mai suportat, mârâi bărbatul, cu capul în piept.

— Haide, povestește-ne! Dați-i un scaun! Sau poate preferi să stai în picioare...

Mirel rămase în picioare lângă scaunul care îi fusese adus. Privea mereu în jos. Editorul tuşi nerăbdător şi din sală răzbătură tot felul de foșnete și șoapte. Mirel își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, ca un elev scos la tablă în fața unui exercițiu greu.

— Cum să vă spun... Am fost dintotdeauna obișnuiți cu fragilitatea barierei care-i separă pe morți de cei vii. Puteai trece oricând dincolo. Indiferent de vârstă, de starea de sănătate, de poziția socială. Îmi aduc aminte cât de mult ne îngrozea acest aspect. Și cât ne lipsește acum! Eram îngroziți și de posibilitatea de a traversa invers granița respectivă, adică de cei care se întorceau de acolo. Mie asta mi s-a întâmplat.

— Stai, stai puțin! Cum adică? interveni Editorul.

— Fratele meu, care a murit în 1987 acolo, a venit la mine aici! E în dulapul meu și nu mai suport, se tângui bărbatul, cuprinzându-și capul în mâini.

Șoapte indignate străbătură sala de la un capăt la altul și discuțiile amenințau să izbucnească, nemaiputând fi stăpânite. Clopoțelul Editorului sună îndelung, dar mulțimea nu se potoli decât în momentul în care la ferestrele dinspre curte apăru unul dintre polițiști.

— Domnule Zăvoianu, dragă Mirel, ia-o de la început, ca să înțelegem și noi, încercă Editorul să-l dreagă pe vorbitor,

dar acesta își ținea fața în mâini, fără ca publicul să poată vedea dacă plângea într-adevăr ori era numai tulburat peste măsură.

— Zici că fratele tău a decedat pe când ne aflam dincolo. Unde locuiați? De ce a decedat? La ce vârstă? Stai jos, dragă Mirel. Și vorbește sau îi chem pe polițiști!

Nimeni nu-și dorea să vadă cealaltă față a Editorului, așa că Mirel se așeză, cu un aer înfrânt, înghiți de câteva ori în sec și începu să relateze întretăiat:

— Am copilărit în Alba Iulia. Părinții mei erau medici. Aveam cu mult mai mult decât marea majoritate a familiilor pe care le cunoşteam. Frate-meu era mai mic cu opt ani decât mine. O pacoste pe capul meu, dar el m-a venerat dintotdeauna. În 1985 a venit în oraș cenaclul Flacăra și m-am dus cu niște prieteni, fete și băieți. De fapt, ai mei au insistat să nu merg, pentru că erau amândoi de gardă și n-avea cine rămâne cu Dorinel acasă. Până la urmă i-am înduplecat să mă lase, dar le-am promis că la ora opt seara sunt acasă. Frate-meu a promis că nu se mişcă din camera lui, unde taică-meu îi cumpărase un video. Treaba părea aranjată, dar eu nu m-am ținut de cuvânt, nu am fost la ora opt acasă, ci pe o bancă, în parcul din fața Catedralei, împreună cu o fată. Păpușa aceea se hotărâse să fie drăguță cu mine și vă imaginați că nu puteam să plec. Dar nici Dorinel nu-şi ţinuse promisiunea şi eu nu aveam de unde să ştiu asta. Cum stăteam noi pe bancă şi ascultam chiotele entuziaste şi refrenul melodiilor reluate de mii de tineri de pe stadion, am simțit un fel de tremur în tălpi. Fata, pe care o țineam pe după gât, s-a crispat dintr-odată.

— Ai simțit? m-a întrebat ea, speriată. Crezi că e cutremur?

Am strâns-o în brațe şi mi-am vârât mâna la loc sub bluza ei. Atunci am simțit din nou şi ne-am îndepărtat unul de celă-

lalt, speriați. Un tremur mărunt urca din pământ, un uruit pe care urletele de la stadion nu-l puteau acoperi, deși se auzeau cu mult mai tare. Dar acela era un sunet cum nu mai auzisem vreodată. Am descoperit că ne curentam dacă ne atingeam, aerul era încărcat de electricitate, un miros ciudat, iute, ne cuprinsese. Și dintr-odată, o izbucnire de lumină orbitoare făcu transparenți pereții blocului din fața noastră, am văzut interiorul camerelor, am văzut oameni în casele lor, neştiutori, iar prin clădirile din jur și prin pereții blocului amărât, cu patru etaje, se iți o imensă roată dințată verticală, un angrenaj monstruos ale cărui dimensiuni întreceau tot ce-mi putusem imagina.

Mirel își prinse din nou capul în palme, sub presiunea amintirii. Acum plângea. Zoe îi duse o cutie cu șervețele și puse pe masă, alături de el, o ceașcă de ceai. După un minut, Mirel continuă:

— Nu știu cât a durat totul, dar în acea secvență de timp am avut acces la lucruri și viziuni îndepărtate, am înțeles... că toate sunt legate între ele. Că toate sunt la un loc. Nu pot să vă explic. Când s-a sfârșit, nici măcar nu am putut vorbi cu fata aceea, Corina. Eram amândoi... transformați. Ne-am dus fiecare acasă. Dorinel lipsea. Am știut imediat unde este. Aveau ei un loc, în șanțurile cetății, unde jucau fotbal. Probabil era acolo cu gașca lui de băieți și nu se dădeau duși, crezând că serile de vară sunt nesfârșite. Am coborât dealul cetății tot mai nervos, decis să-i trag vreo două scatoalce și să-l aduc de urechi acasă. Dar am găsit terenul pustiu. Un singur bec ardea printre sălciile pletoase și noaptea devenea tot mai întunecată, pe măsură ce se adâncea. Mi-a venit să-l strig! O dată, de două ori... A treia oară mi s-a părut că aud ceva dinspre tuneluri. Erau în coasta dealului trei guri de tunel. Fiecare generație de băieți le explora și tuturor le aprindeau imaginația poveștile

despre intrările secrete. L-am strigat iar. Da, el era. M-am dus în calea lui cu bricheta aprinsă. Când l-am văzut, am avut un șoc. Era să fug de el, atât de rău m-am speriat și oricine zice că nu s-ar speria, e un mincinos! Fratele meu de zece ani, Dorinel, puștiul care-mi ajungea puțin mai sus de cureaua pantalonilor, avea o ţinută cocârjată, era adus de umeri, avea părul alb. „Cu ce naiba te-ai dat pe păr?" – am izbucnit eu, tremurând şi gata s-o iau la goană. L-am dus în dreptul becului stradal cu lumina chioară. Cred că am început să tremur vizibil când i-am descoperit ridurile, iar Dorinel a început să plângă. Mă simțeam peste măsură de tulburat. Mai întâi experiența trăită cu Corina, acum asta. Dar nu puteam sta acolo toată noaptea, aşa că i-am spus că ar fi cazul să termine cu boceala şi să mergem acasă. În sinea mea, speram ca starea lui Dorinel să fie ceva temporar, ceva ca o boală, ceva care trece. Urcând dealul cetății, m-a rugat să merg mai încet, nu se putea ține după mine.

Mirel își luă altă batistă de hârtie. Bău o înghițitură de ceai, privind în gol. Sala părea să-şi țină respirația.

— Nu are rost să vă spun tot... Durerea părinților mei este o amintire chiar mai dureroasă decât „ boala" lui Dorinel. Ei au considerat că era o boală cu evoluție galopantă, ale cărei prime simptome trecuseră neobservate. Progerie. Degeaba le-am spus tot adevărul. Unde-am fost și ce-am văzut, unde l-am găsit pe băiat. Degeaba poveştile noastre se potriveau, pentru că Dorinel spunea că simțise şi el, pe când se afla în tunel, tremurul acela ciudat, maică-mea se enerva cumplit și mă amenința că mă închide la nebuni dacă mai bat câmpii. După un an de zile, taică-meu a divorțat. Sau a încercat să divorţeze, pe vremea aia nu era atât de uşor. Oricum, a plecat din oraş. Maică-mea studia tot timpul, pierdea nopţile încercând să găsească ceva, un remediu, dar, dacă progerie era, ce remediu

putea fi găsit pentru o afecțiune genetică? Nu știu ce relevanță are, dar tot în seara aceea s-a mai pierdut un băiat în tuneluri. Asta am aflat-o după 1989. S-a stârnit vâlvă în oraș. Dorinel intrase acolo cu un prieten de-al lui, mai mare, unul Mircea. Ei, pe Mircea l-au găsit după vreo șase, șapte ani. L-au găsit în tuneluri, când au construit fântânile arteziene în parcul din fața Catedralei. Mircea era viu, bine-merci și rămăsese tot de vreo șaișpe ani. În plus, zicea că e în tuneluri de trei zile.

— Cutremurător, cu adevărat cutremurător, murmură Editorul. Totuși, cred că eviți esențialul, dragul meu, adăugă citind ceva de pe o foaie din dosarul său.

— În 1987 au tăiat blocul unde avusese loc acea explozie, teofanie sau ce-o fi fost. Lumea nu avea curaj să vorbească tare, dar se auzea că într-un apartament rămăsese un copil stană de piatră. Imposibil de urnit.

— Haide, Mirel, spune-ne cum s-a sfârșit cu...

— Roata e de vină! Roata aceea monstruoasă, abia mișcându-se, roata care a rupt lumea!

— Ce ai făcut, Mirel? Nu are rost să plângi, zău.

— Îi plăcea să se plimbe cu liftul. Îl scoteam din casă înfofolit, numai seara. Aveți idee cum se uita lumea la noi? Bietul Dorinel devenise hidos. Poate ar fi fost mai bine să nu-l fi strigat atunci, să fi rămas în tuneluri, ca Mircea.

— Vă plimbați cu liftul.

— Da, într-un bloc cu zece etaje. Îl puneam să stea cu fața la perete, să nu-l vadă locatarii care intrau în cabină... Într-o seară, am coborât din lift la etajul zece. Voiam să ne plimbăm pe acoperiș, acolo nu se uita nimeni la noi. Și Dorinel a căzut în puțul liftului.

— Ei!

— Ajunge! zise cineva din sală.

— Eu stabilesc când e de ajuns, rosti sever Editorul. Nu este suficient, domnule Zăvoianu.

Mirel își acoperi ochii cu un șervețel de hârtie. I se zguduiau umerii. Editorul aștepta nemilos.

— Eu l-am împins.

În sala asociației, aerul părea să fi încremenit. Dora nu avea curaj să se miște. Încerca de mult timp să înțeleagă ce fel de loc era cel în care eșuaseră, dacă Mirel era căutat de fratele său mort, iar ea, dintre toți cei prezenți, era singura însoțită de cea mai dezagreabilă prezență, de Tinel, soțul ei.

— Acum e corect, preciză Editorul, mulțumit. Și tu cam ce fel de încercare ai făcut, Mirel? Cum ai procedat? Știți, se adresă el celor din sală, felul cum alegi să mori spune o mulțime de lucruri despre tine. Mirel... tu?

— Am înghițit o cutie de somnifere cu vodcă.

— Ah, atât de feminin! Uite, pentru că s-a creat acest precedent și toată lumea a sperat, timp de câteva ore bune, că ai reușit, nu ai dori să încerci din nou? Însă, de data asta, în alt mod. Chestiile sofisticate dau greș, de obicei. Îți propun metoda care e sigură, care nu-ți dă ocazia să te răzgândești, ce zici?

— Domnule, vă cer scuze tuturor. M-aș mulțumi, pur și simplu, să îmi schimb locuința.

— Ce copilăresc! În buna tradiție a fantomelor, Dorinel te va urma peste tot.

— Vă înșelați! Vă rog să mă credeți, o spun cu toată considerația pe care o nutresc față de instituția Editurii, cât și față de persoana voastră, Dorinel este viu, ca noi toți. Este, într-adevăr, oarecum schimbat... Dar de atunci, din seara când a îmbătrânit brusc, nu a mai trecut printr-o schimbare atât de mare. Acum pare un pic absent, dar altfel, e tot el. Ar trebui înscris la o școală cu internat. Doar sunt atât de mulți copii aici. Eu nu mă pot ocupa

de el așa cum trebuie. Dacă aș schimba apartamentul, mi-aș reveni imediat, vă asigur.

— Cât de egoist poți fi! Aveam așteptări mari de la tine. Ne-ai ademenit cu ceva și acum spui că renunți! Uite, voiam să-ți propun metoda care nu dă greș: saltul de la înălțime. Ar fi ca o expiere, înțelegi? Un gest aproape artistic. Ce ziceți, dragii mei?

Sala aplaudă domol. Secretara editurii ridică însă un creion, pe care, de obicei, îl ținea între dinți:

— Domnule, au mai fost cazuri de salt de la înălțime care nu s-au soldat cu rezultatul dorit. În anul...

— Drăguțo, nu nărui speranțele omului. Las-o-ncolo de statistică.

— N-am de gând să mă schilodesc și să nu obțin rezultatul dorit!

— Păcat, ce păcat! În cazul acesta, nu ne rămâne decât să te predăm din nou forțelor de ordine. Probabil te vor repartiza în alt apartament, așa cum îți dorești, dar cu un etaj mai jos, făcu Editorul, întorcându-i spatele condamnatului și prefăcându-se că nu observă spaima care îl cuprinsese pe acesta la auzul sentinței.

— Cum? Dar, domnule Editor, ați semnat pentru eliberarea mea! Am văzut. Vă rog! De ce?

— Am crezut că ești consecvent. Și recunosc, sunt dornic să fac un experiment.

Un fel de năuceală îi învălui pe toți cei prezenți. Nu știau ce să creadă. Până în acel moment așa ceva nu se mai întâmplase, adică să fie cineva obligat să... încerce. Încercările reprezentau un eșec personal și nu se discutau decât extrem de rar și numai în șoaptă. Nu s-ar fi auzit nimic de Mirel, dacă nu ar fi apărut zvonul că a reușit și e mort de-a binelea. „Se vede că toate lucrurile au un început", se gândi Dora, destul de stân-

jenită de întreaga poveste. Capetele tuturor se întoarseră spre ușă când intrară din nou cei doi polițiști. Mirel se ridică de pe scaun, dornic să-i spună ceva Editorului, însă nu reuși; polițiștii i-o luară înainte. Păreau să negocieze ceva, apoi Editorul se întoarse spre sală.

— Sunteți gata? Iată ce vă propun: mergem cu toții până la clădirea Obelisc, urcăm pe acoperiş împreună cu Mirel şi îl convingem să încerce.

— Merg de bunăvoie, domnule Editor! Nu e cazul să fiu îmbrâncit, dacă tot s-a hotărât că eu trebuie să sar. Nu este nevoie de public, adăugă cu glas scăzut, spre ușurarea celor de pe scaune.

— Ba da, aş vrea să participe toată lumea. Dragi colegi, avem fiecare propria iluzie despre realitate. Doresc ca după experiment să scrie fiecare trăirea și gândurile sale și să le cuprindem într-un volum.

În liniștea nefirească și apăsătoare, Mirel ceru să meargă neîncătușat până la Obelisc. Membrii asociației se încolonară şi îl urmară imediat, după Editor şi polițiști. Toți şi-ar fi dorit să fie în altă parte. Editorul organiză evenimentul așa încât să fie cineva la fereastra potrivită pentru o bună viziune de la fiecare etaj. El însuși, polițiștii și Mirel urcară pe acoperiş. Condamnatul strică ceremonialul conceput ad-hoc de Editor și se repezi dintr-odată peste margine.

În timp ce cădea, își aminti deodată de fratele său, Dorinel, care stătea ascuns în dulap. Ce-avea să fie cu el? Cugetă la faptul paradoxal și inevitabil că tot ceea ce se întâmplă și devine real blochează alte și alte posibilități latente ale firului vieții. Ce s-ar fi putut întâmpla dacă atunci, demult, nu s-ar fi dus seara la spectacol? Se gândi lucid că are parte de o cădere mult prea lungă. Încercă, uimit, să privească în jur și înțelese în mod su-

prafiresc că nu sărise în afara clădirii, ci sărise în sine însuşi, plonja în hăul său interior. Iar în momentul când, în sfârșit, senzația de cădere în gol se evaporă, se regăsi între mii de tineri care strigau și cântau, legănându-se îmbrățișați:

„Dacă n-am să vin diseară, mamă, uşa n-o-ncuia!"

Puerta del Sol

de Aurel Antonie

Omul zărise poarta încă de dimineață. Atunci i se păruse că este destul de aproape, dar iată că mersese toată ziua prin deşert şi abia acum, spre seară, ajunsese în fața ei. Poarta, de o masivitate şi de o înălțime copleşitoare, era sculptată în piatră albă, ce contrasta ciudat cu roşul deşertului şi cu albastrul încremenit al cerului. În fața porții era un jilț de piatră, în care omul se aşeză ostenit.

„După ce am să mă odihnesc puțin, am să trec prin poartă. Deşi se pare că nu duce nicăieri şi că dincolo este acelaşi deşert roşu, cred că merită. Trebuie să ai o senzație stranie trecând pe sub această poartă uriaşă, ce seamănă cu un arc de triumf al inutilului."

Pe frontispiciul porții era un gol perfect rotund prin care se vedea Soarele, ce se apropia de asfințit. Părea că jilțul în care se aşezase omul era special amplasat pentru a permite ca în anumite ore ale zilei, şi numai în anumite zile din an, să-l poți privi cum trece prin dreptul cercului acela perfect, încât aveai senzația că acesta a explodat pe frontispiciul porții.

„Cred că întregul ansamblu a fost creat numai pentru a privi Soarele prin golul acela. Pentru mine e un mare noroc că am ajuns aici într-un asemenea moment unic. Cei care au creat poarta au fost geniali. Nu e la îndemâna oricui să se folosească de Soare ca de unul din elementele ansamblului. Şi trecerea de la omenescul acestui jilț de piatră, spre neomenescul porții este

la fel de stranie. Între jilț și poartă sunt niște trepte lungi de piatră, făcute pentru pasul unui om, dar parcă nu te trage inima să treci prin poartă când vezi că dincolo de ea este tot deșert. Același imens deșert roșu. Imensitate pe care o simt cum îmi pătrunde în toată ființa. Simt o stranie senzație de trecere în absolut, în nefiresc, în nesfârșit, în nemișcare, în neființă.

Oare de cât timp stau aici? Soarele este tot în cercul porții. Parcă nu mai vrea să apună și întregul peisaj a alunecat în nemișcare. Până și jilțul de piatră în care stau și în care mă simt atât de bine, parcă a luat forma trupului meu, sau poate că trupul meu a luat forma jilțului. Cum, Dumnezeu, am ajuns eu aici? Ce m-a atras către poarta asta blestemată, care împietrește deșertul din jurul ei? Situațiile stranii parcă te caută ele pe tine. Niciodată nu vin când ai nevoie de ele. Întotdeauna sosesc singure, neanunțate și te surprind. Te surprind și te copleșesc. Te copleșesc, oricât de pregătit ai fi pentru a le întâmpina. Blazarea, experiența și toate celelalte atribute omenești, câștigate cu greu, după o lungă existență și experiență, și care au atâta valoare și greutate în fața oamenilor, nu mai valorează nimic în fața straniului, a inefabilului și a necunoscutului. Acestea sosesc brusc și ți se relevă total, copleșitor. Ca și această poartă, cu golul ei circular în care a încremenit un apus sfâșietor. Este unul din apusurile acelea totale, care-ți cuprind uneori întreaga ființă, când nimic nu mai are valoare, când totul se duce dracului și nu mai are sens. Și tocmai aici să dau peste un apus din ăsta nenorocit! Parcă întreaga nefericire umană s-a adunat într-o singură ființă. Într-a mea.

Dar ce se întâmplă? Parcă Soarele nu mai are de gând să apună. Poarta a înghețat totul în jurul ei, până și apusul. Ce forță malefică i-a imprimat creatorul ei! În fond, nu știu de ce mă surprinde nemișcarea pe care o imprimă unor lucruri care,

prin natura lor, sunt îngheţate în nemişcare. Ar fi surprinzător dacă ar avea vreun efect asupra mea. Dar eu încă îmi simt sângele zvâcnind fierbinte în vene. Cum adică, „încă"? Circulă şi va circula. Ce am eu comun cu forţa aceasta îngheţată pe care o emană poarta? Emană, pe dracu! Nu emană nimic. Numai imaginaţia mea bolnăvicioasă, de om chinuit de căutări, mă face să văd totul nemişcat şi îngheţat.

De fapt, totul este real şi foarte omenesc. Un deşert, o poartă şi un jilţ de piatră în care stă un om. Eu. Undeva, la apus, stă un Soare, şi sub tălpile mele stă nisipul. Roşu şi nemişcat. Iar mă leg de nemişcare. Dar parcă Soarele nu mai coboară din golul porţii. Şi la latitudinea aceasta apusul vine repede şi noaptea se lasă brusc. Cred că poarta a îngheţat şi timpul şi piatra jilţului, care parcă mă absoarbe. Parcă aş fi de piatră... Prostii! Iar vorbeşte imaginaţia mea bolnavă.

E ciudat că nici apropierea nopţii nu mă sperie. Parcă aş sta la mine acasă într-un fotoliu. La urma urmei, ce rost are să-mi fac atâtea probleme în faţa acestei porţi. Am văzut-o, am simţit-o, şi acum pot să-mi văd mai departe de ale mele. Doar n-am să mă prosternez în faţa ei. În faţa geniului care a creat-o, da, merită. Dar în faţa unei porţi de piatră, ar fi ridicol. Nu este decât un obiect. Mai mare şi mai neobişnuit, dar numai un obiect. Scopul oricărei porţi este să treci prin ea. Şi poarta aceasta nu poate avea alt scop. Mai ales că este deschisă, deci accesul prin ea este posibil şi permis. Asta trebuie să fac. Să trec prin poartă. Sunt om şi singura modalitate de a o aduce la proporţiile omeneşti, de a mi-o integra şi de a o integra în real, este să o folosesc şi să o ignor. Ce-mi trebuie mie toate problemele şi întrebările pe care le ridică o poartă de asemenea dimensiuni copleşitoare? Nu vezi ce insinuant este plasată în deşertul acesta nesfârşit şi golul acela care prinde Soarele în el... Este o frondă!

Este o mare neruşinare şi nesimţire să existe o asemenea poartă pe Pământ! Pe Pământul nostru, al oamenilor, pe care îl creăm aşa cum ne vine bine şi cum simţim. Tot ce creăm, creăm la dimensiunile noastre omeneşti. Numai poarta aceasta necunoscută parcă sfidează... Ce, „parcă", sfidează pur şi simplu! Mă sfidează pe mine, care-s om. Mă sfidează şi mă anihilează!

Aiurea, mă sfidează. Am să mă ridic şi am să trec prin ea. Am să-i dau o dată ocol, apoi am să mă întorc între oameni şi am să le povestesc ce am văzut aici. În câteva zile vor sosi tot felul de ziarişti şi savanţi, o vor fotografia şi filma, o vor măsura, vor lua probe pentru laboratoare, se vor emite tot felul de teorii referitoare la originea ei şi, în câteva săptămâni, întreaga planetă va şti totul despre ea. Cineva întreprinzător va înfiinţa o agenţie turistică pentru vizitarea ei, se va introduce şi o taxă pentru trecerea pe sub poartă şi de aici înainte, gata cu misterul şi cu neliniştile. Asta au făcut oamenii dintotdeauna. Tot ce n-au înţeles au încercat să reducă la proporţiile lor. Lui Dumnezeu i-au dat chip de om, iar zeilor năravuri omeneşti.

Îmi pare rău pentru poarta aceasta. Ar trebui să rămână pură şi inaccesibilă, dar n-are nicio şansă. Planeta este destul de mică şi dacă tac eu, va vorbi un altul care o va descoperi după mine. Am să fac ca fermierul acela texan care a mers la grădina zoologică şi s-a oprit uluit în faţa unei girafe. A privit-o un timp, nevenindu-i a crede, după care a scuturat din cap şi a spus: „Aşa ceva nu poate exista!" După care a plecat şi şi-a văzut de treburile lui. E simplu. Te ridici, treci prin poartă, îi dai ocol, apoi spui: „Nu poate să existe aşa ceva!", după care te întorci liniştit la ale tale. Poate părea un mod simplist de a rezolva o situaţie stranie, care te copleşeşte, dar este singurul mod omenesc de a rezolva problema. Aşa că am să ignor şi eu poarta aceasta încremenită, plasată în mijlocul acestui deşert

încremenit, şi apusul încremenit, şi eu încremenit. Numai gândurile care zburdă. Trebuie să mă ridic, să... Dar ce se întâmplă cu mine? Nu mă mai pot desprinde din jilţul acesta de piatră. Parcă m-am confundat cu piatra, parcă sunt de piatră, parcă sunt un jilţ de piatră..."

Undeva, în deşertul roşu care se întinde la marginea orizontului, un jilţ de piatră solitar priveşte la nesfârşit, prin golul nemişcat al unei porţi de piatră, la un apus care nu mai ia sfârşit.

Douăzeci și doi

de Ciprian Ionuț Baciu

Alexandrei T.

Se trezi prima, puțin după ora șase. Pensiunea torcea sub sforăiturile tovarășilor de petrecere, chefuiseră până spre patru dimineață, însă ei, deși îi plăcea la nebunie să danseze, îi crea repulsie alcoolul băut peste măsură, cu atât mai mult cu cât ea gusta arareori câte o pina colada, și asta mai mult ca să scape de gura Oanei. Cea mai bună prietenă gemea acum ascunsă în perne, umplând camera cu un miros greu suportabil de bere stătută, așa că preferă să coboare discret din patul dublu, să se trezească sub duș, să-și facă rapid toaleta, ieșind la o plimbare matinală în zona corturilor, dincolo de terasele unde ascultaseră ieri toată ziua rock, Dire Straits, și Byron, și Robin the Backstabbers.

Nu-i era teamă de nudiști, abia observaseră la sosire, cu coada ochiului, câteva persoane fără inhibiții, majoritatea femei trecute de vârsta a doua. Probabil în sezon aveau să vină mai mulți, acum însă, de 1 mai, nu era perioada cea mai indicată pentru bronz fără niciun fel de haine. Așa că se avântă netulburată spre zona plajelor părăsite, locurile acelea înguste, gâtuite între stâncăria spălată de valuri și malurile abrupte, pavate în rocă portocalie și pământ galben ceramic.

În fiecare an își oferea o dimineață solitară în Vamă, la adăpostul vacarmului, de obicei după câte un chef monstru, atunci

când prietenii și prietenele sale zăceau, claie peste grămadă, unii suferind mahmureli solitare, alții revenindu-și îmbrățișați din cumplitele conflagrații alcoolice. Aduna cochilii de crabi, scoici multicolore sau roci în forme artistice, fără un scop anume, ajutând-o să-și limpezească mintea, să se focalizeze pe următoarele obiective.

Își lăsase deoparte converșii de-un galben ce aducea cu explozia de culoare a florii-soarelui, privind îngândurată valurile ce luceau sub vraja răsăritului. Pași cu grijă pe stâncile acoperite parțial de alge, atentă să nu alunece. Peste câteva zile avea să-mplinească douăzeci și doi de ani, o speria numărul, ar fi vrut să nu treacă niciodată de douăzeci și unu. O așteptau la Timișoara o sumedenie de proiecte, licența, apoi înscrierea la masterat, continuarea experimentelor de chimie, laboratorul, interesant în anul întâi de facultate, plictisitor de pe-acum.

„— Sigur nu-mi doresc să eșuez printre substanțe și experimente, oricât de dragă mi-ar fi cercetarea. Nu mă văd făcând asta la nesfârșit. Și-atunci?"

Gândul îi zbură, fără să vrea, înspre un individ cam ciudat, cu care se împrietenise la o petrecere studențească, cu vreo doi ani în urmă, încărunțit, grăsun, avea o fetiță care-i semăna leit. Îi văzuse recent în Parcul Copiilor, jucându-se, în timp ce învăța din greu pentru un examen imposibil de chimie organică. El îi scria uneori, profitând de scurtele dialoguri dintre ei, se mai vedeau accidental prin oraș. Odată îl întâlnise în drum spre Prefectură, abia ieșise de la serviciu, în cămașă cadrilată, blugi și geantă din aceea, cum cară după ei agenții de asigurări sau Martorii lui Iehova, deși era sigură că el nu făcea parte din nicio astfel de categorie.

Altădată se nimeriseră amândoi la un chef în '80's, el era cu o trupă de prieteni, ea venise cu un băiat pe care-l știa de ceva timp. Îi plăcuse atunci atenția binevoitoare a acestui tip încă-

runțit, ciudat și cam în vârstă, care se trezise, recent, s-o invite la o lansare de carte a volumului său de debut. Acceptase pe loc, intrigată, curioasă, aflând că era vorba despre o colecție de povestiri scurte, la care el, Cristi Bucur, lucra de vreo trei ani.

Gândurile n-o părăsiră, se luptă minute bune cu tentația să se îndepărteze de Vamă, s-o ia agale, de una singură, către plaja de la 2 Mai. Îi venea greu, totuși, să încalțe iarăși converșii, în plus, punguța i se umpluse cu tot soiul de cochilii interesante ce-aveau să-i completeze insolita colecție ce-o aștepta cuminte într-unul din sertarele dulapului din camera de cămin. Se întoarse, așadar, spre stâncile mai domoale, unde știa că-și lăsase tenișii, alături de hanoracul cu glugă, pe care-l luase, prevăzătoare, cu ea. Se stârni un vânticel care-o învălui într-o mângâiere caldă, simți stropi neinvitați cum o sărută pe ceafă, pe obraji, pe gât, apoi pe frunte. Se întoarse spre larg, simțind parcă o prezență nefirească venind dinspre valurile neașteptat de agitate, însă marea, în zare, părea cât se poate de liniștită. Greu, cu emoții, recunoscu grămăjoara de haine, ajutând-o mult galbenul viu al încălțărilor. Le găsi pline de apă și nu înțelegea cum hanoracul era uscat, deși rămăsese mereu lângă teniși. Sigur nu-i umblase vreun nudist ingrat printre lucruri? Corturile se vedeau, răzlețe, aproape, ancorate sub mal. Nici țipenie de om.

Se stârni din nou o pală de vânt, nefiresc de caldă, iarăși simți stropi pe gât, pe obraji, pe frunte. Privi pentru ultima oară în urmă, spre o zonă agitată care se înspumase chiar în dreptul ei, apoi se îndreptă cu pași repezi spre stațiune, ținând tenișii uzi într-o mână și hanoracul, alături de punga cu cochilii multicolore, în cealaltă.

— Of, iar trebuie să port sandalele pe drum, sper să reziste măcar până la tren. Mă gândesc că se uscă ăștia până la Timișoara, să nu șchiopătez prin gară!

Lansarea de carte era într-o miercuri, Cristi îi scrisese că avea să se țină la 2 Bufnițe, cea mai recentă librărie din oraș, un spațiu șic, aproape de Piața Unirii, lângă Domul Catolic. Nu știu cum trecu timpul, se luă cu proiectele, se apropiau colocviile, apoi înfiorătoarele examene scrise. Nu bănuia că avea să-l vadă până în ziua lansării, însă în acel weekend ieși în Parcul Justiției, mai mult târâtă de Oana, la un picnic. Își întinseră pătura în mijlocul parcului. Jucau amândouă cărți atunci când un chicotit de copil îi trezi atenția. Aproape de ea, o fetiță de șase-șapte ani, nu mai mult, chiui de satisfacție când reuși să nimerească un fluturaș de badminton.

— Așa, Iza, bravo, tati, bravo puișorule, ți-am zis că o să reușești. Nu uita, paleta trebuie ținută cu fața spre fluturaș, nu în dungă, tati! Aaaașa, încă o dată, bravo puișor!

Era fetița lui. Se opri atunci când li se intersectară privirile, veni să o salute, legară câteva cuvinte, îl prezentă Oanei, iar fetița salută respectuoasă, cu acea timiditate specifică unui copilaș. Fără să-și dea seama, intră în jocul Izei, oferindu-se să schimbe câteva lovituri cu ea, în timp ce Cristi se lăsă pe pătură, începând o partidă de cruce, povestindu-i Oanei, entuziasmat, despre lansare.

— Hm, își zise ușor înciudată, lipicios tip!

Își goli mintea de orice fel de gânduri, pentru câteva minute, atrasă în bucuria și exaltarea Izei, căreia începea să-i iasă serviciul. Pe neașteptate, jocul fu întrerupt chiar de Cristi.

— Puișorule, trebuie să mergem, tati! Hai, că la opt trebuie să te duc înapoi la mami, așa cum i-am promis.

Nu realiză dacă rostise acele vorbe cu intenție, să știe și ea că era divorțat. Ce sens aveau toate astea? Arăta trecut de patruzeci de ani, așa încărunțit cum era, diferența de vârstă dintre ei era pur și simplu imposibilă pentru orice fel de gânduri

necurate din partea lui. Şi totuşi, îi scria uneori, îi trimitea mesaje atent construite, de încurajare, într-un stil cam formal, care se voia deopotrivă politicos şi empatic, de o familiaritate studiată minuţios.

— Mă bucur mult că ne-am întâlnit, Alexandra, chiar şi aşa, întâmplător. Să nu uiţi de lansare!

O atinse uşor, abia imperceptibil, pe umăr, în timp ce se îndepărta, cam grăbit, cu Iza de mână. Ceva i se păru nefiresc, poate ritmul paşilor ori husa în care înghesuise ambele palete de badminton, sau poate rucsacul său negru, care i se legăna, voluminos, pe spate.

Suci pe toate părţile întâlnirea neaşteptată, Oana ar fi venit şi ea la lansare, dar i se suprapunea cu un colocviu:

— Să ştii că şi pe mine m-a invitat!

— Nu poţi reprograma examenul ăla? Mi-ar fi mult mai bine să te am cu mine, dacă sunt singura fată pe care a chemat-o?

— Fii serioasă şi tu, doar nu şi-a ales invitaţii pe astfel de criterii. Hai să ne uităm pe event, sigur aveţi prieteni comuni care vor fi acolo.

Au butonat smartphone-urile până s-a înserat. Simţea răcoarea în tălpi, adora mângâierea ierbii prin şosete, întotdeauna renunţa la încălţări când ieşea la picnic. Îşi căută liniştită converşii, fixase unul dintre colţurile păturii cu ei, însă perechea ei favorită refuza să se lase găsită. Nu-i nimic, îşi zise, s-or fi pierdut prin iarbă, cum ne-am tot agitat. Se ridică, deşi înălţimea ei mică n-o prea ajuta, însă spera să-i observe repede datorită galbenului intens. Lucru care nu se întâmplă, fiind nevoite să apeleze, când noaptea se lăsase cu totul, la serviciile unui taximetrist morocănos, preocupat excesiv de tapiţeria maşinii.

Se duse la lansare cu inima strânsă, încă aducându-şi aminte de nefericita întâmplare. De ce se ridicase de pe pătură, ce-o

îndemnase atunci să joace badminton cu fetița lui, nici măcar nu-l plăcea pe ciudatul ăla, de ce-și pierduse capul? Și totuși, cine-i furase converșii? Și de ce tocmai perechea ei favorită de încălțări? Își luase alții a doua zi, de aceeași culoare galbenă, însă îi dăduse bugetul peste cap, detesta să intre în banii de bursă, își propusese să se descurce exclusiv cu ce primește de-acasă, pentru a economisi.

Se anunța o zi de mai ploioasă și răcoroasă, lucru care-o întârzie, pentru că se hotărî cu greu între o pereche subțire de blugi sau o fustă neagră, cu volănașe. Ajunse la vreo cinci minute după ora anunțată, el o aștepta pe coridor, semn că nu dorea să înceapă fără ea. O conduse în sala de lectură a librăriei, arhiplină, cu scaune pe ambele părți, îi arătă locul care fusese rezervat special pentru ea, în cel de-al doilea rând. Apoi se duse alături de alte cinci persoane, se pare că lansa împreună cu alți autori. Era foarte emoționat, o privi de câteva ori, roșu ca un rac, schimbară câteva zâmbete intense, părea că se topește pe lângă masă, privind-o.

Urmară câteva discursuri solemne, însă pline de căldură, semn că se aflau printre prieteni. Apoi vorbi el. Mulțumi tatălui, apoi editorului și unui tip cu papion, care se afla cu ei la masă și care-i redactase volumul. La urmă lăsă doi prieteni de-ai săi, mai speciali:

— Am învățat atât de multe și de la Cornel Voicu și de la Andrei Munțiu, vă recomand să-i scoateți la vin sau bere când aveți ocazia, de la ei am furat cele mai multe secrete de tehnică literară. Și dacă tot am ajuns la acest capitol, observ aici mulți dintre prietenii noștri comuni, vă invit după lansare să mergem într-un pub și să bem, sărbătorind cum se cuvine.

Cornel Voicu, un tip brunet, uscățiv și cam abătut, participa și el. Dacă la Cristi era un debut, Cornel reedita un volum mai

vechi de povestiri, poate de aceea și entuziasmul său era mai rezervat, dacă nu lipsea aproape cu desăvârșire. Prezentarea cărții scrise de Cornel o făcu Andrei Munțiu, sub forma unei pantomime amuzante, care se potrivea profilului său slăbănog, de chitarist visător, cu ochi albaștri și plete de-un blond natural, spălăcit.

În cele din urmă, amfitrionul, un profesor amabil de jurnalism de la Universitatea de Vest, anunță finalul evenimentului. Se ridică de pe scaun alături de ceilalți, ușor confuză. Autorii se așezară la mese pentru autografe, mulțimea separându-se pe rânduri distincte, fiecare cu volumul său, după preferințe. Nu știa ce să facă. Să cumpere cartea? De unde? Trebuia să străbată sala până la casieria librăriei? Dar de ce să cumpere volumul, când Cristi îi scrisese clar că pusese un exemplar deoparte pentru ea și că se bucură foarte mult dacă reușește să ajungă la ceremonia lansării.

Parcă auzindu-i frământările, îl văzu cum se oprește brusc după un autograf pe care-l iscălea cu mâna tremurându-i de emoție, apoi se ridică de pe scaun, căutând-o cu privirea. Când o găsi, veni la ea într-un suflet:

— Alexandra, tu poți să mai stai un pic?

— Da, sigur, îi răspunse, luată complet prin surprindere.

— Phiu, ce bine, atunci, te rog mult să nu pleci.

Își reluă, transpirat, emoționat, precipitat, locul pentru autografe. Semnă câteva zeci, se pozä cu tot felul de oameni, însă după fiecare volum însemnat cu dedicație își ridica privirea, o căuta, îi zâmbea cald, larg, recunoscător că încă este acolo, așteptându-l. Când, în sfârșit, după vreo jumătate de oră, șirul de oameni se rări, veni glonț la ea:

— Of, mersi mult că ai așteptat, haide, că te așteaptă volumul promis.

Îl urmă veselă, se așeză lângă el la masă. Îi scrisese o dedicație ce i se păru tare frumoasă și inspirată, în care o ruga să se păzească de prea multele experimente de chimie. Râse larg atunci când citi, îl îmbrățișă uimită, recunoscătoare pentru un asemenea eveniment insolit, sincer, nu se așteptase ca un astfel de individ ciudat să se găsească dintr-odată în mijlocul unei asemenea atenții. Auzise ceva zvonuri că fusese un tip destul de important în mișcarea studențească, cu mulți ani în urmă, prea mulți ani, foarte mulți, de aceea se întâmpla să mai fie invitat la chefuri studențești, unde venea extrem de rar, fiind mai degrabă o prezență discretă. Inclusiv la petrecerea unde-l cunoscuse prima oară și-l amintea dansând de unul singur într-un colț al sălii, scanând cu o privire amuzată tot ce se petrecea, devenind tot mai vesel pe măsură ce orele înaintau, după care se vaporizase brusc, inexplicabil, precum o fantomă, scriindu-i după câteva zile pe messenger, cerându-și iertare că nu apucase să o salute la plecare. Așa începuse corespondența lor rară, care avea să-i aducă, iată, la acest fericit moment al debutului său literar.

Acceptă fără nicio rezervă invitația de a sărbători într-un pub, veniră cu ei încă trei cupluri și alte două fete. Prima opțiune fusese Taine, foarte aproape de Dom, însă cei de acolo aveau un eveniment rezervat. Încercaseră să le ofere un separeu întunecos, îngust, însă Cristi refuzase zgomotos:

— No, lasă, că văd că-i deranjăm. Nu supărăm noi pe nimeni cu forța. Ne scuzați, zise apoi ostentativ. Ne cerem iertare că v-am perturbat activitățile!

Altcineva propuse Beerotheka, aproape de Facultatea de Artă. Se porni ploaia, în timp ce se strecurau printre mașini. Își luase cu ea umbrela galbenă și se oferi, politicoasă, să-l protejeze și pe el. Acceptă, numai un zâmbet, și se pomeniră amân-

doi sub aceeași umbrelă, înaintând anevoios printre mașinile parcate pe una dintre străduțele pavate din Piața Unirii.

— Vai, ce fain ți se asortează culoarea umbrelei cu tenișii!

Complimentul său o încântă de-a dreptul, mai ales că nu era sigură dacă avea să-i placă o nuanță destul de nonconformistă. Cei de la Beerotheka își făcuseră rost de-o zi liberă chiar atunci, moment în care un cuplu renunțase la așa-zisa petrecere:

— Cristi, te așteptăm la noi, duminică, la un grătar. Să nu te superi pe noi, dar e cam târziu, iar Ionuț are mâine un drum la Stuttgart.

— Ok, Miha, ne-auzim noi, și cu Andrei. Rămâne să dovedim și vodka aia rămasă restantă, bună mai e Vyborowa cu gheață, știu polonezii meserie.

Râsete zgomotoase, îmbrățișări, camaraderie. Buna dispoziție îi pieri, însă. Instalați, în sfârșit, în Papillon, realiză că nu cunoștea pe nimeni și că ea era cea mai mică în ceea ce privea vârsta. Muuult mai mică.

Atunci când el făcu prezentările, observă că toți, fără excepție, erau trecuți de treizeci de ani. Cristi o rugă să stea lângă el, mai ales pentru că nu cunoștea pe nimeni. I-o prezentă pe Teodora, care fusese și ea implicată în mișcarea studențească.

— Pe Raluca, îi zise, o știu de la proteste. Pe Roxana, la fel. Iar el este Mousy, prietenul Roxanei.

Care Mousy, probabil fără să vrea, trânti o poantă ce alungă zâmbetul tuturor:

— Și ea, cum ai spus că o cheamă, Alexandra? E nepoțica ta?

Cristi se îmbufnă a pagubă, ușor teatral, accentuând bosumflarea într-un mod care voia să stârnească efectul comic, așa cum o făcuse și cu vehemența plecării din Taine. Momentul fu depășit rapid, masa se umplu cu doze de bere, ea își luă o apă, după ce află că nu aveau suc de piersici, băutura ei prefe-

rată. În capul mesei, el povestea dezinvolt despre literatură, despre divorț, despre casa și mașina pierdute, despre fetița lui, despre șefi și despre joburi. Uneori stârnea râsetele prin replici amuzante, mimând o falsă modestie, alteori povestea despre literatură, atent totuși să nu facă în mod excesiv pe deșteptul. Zgomotos, exuberant, scăpa uneori câte o înjurătură, fapt pe care părea să-l regrete imediat, văzând reținerea ei.

Fata își anunță timidă retragerea, după câteva zeci de minute.

— Hai să te conduc, îi spuse zâmbind larg, recunoscător.

Afară îi mulțumi de nenumărate ori:

— Dar stai liniștit, eu mă bucur că am avut ocazia să particip la un eveniment deosebit.

— Sper să-ți placă povestirile. Să ai grijă de tine, Alexandra!

O luă în brațe, de parcă încerca să o cuprindă cu tot sufletul său. Îi simțea emoția, îl strânse și ea pe după gât, el se pierdu în părul ei. Îi dădu drumul la timp, semn că individul ăsta ciudat cunoștea toate detaliile și nuanțele unui rămas bun, deopotrivă cald și curtenitor, învăluit în desăvârșită politețe. Străbătu emoționată străduțele pavate, strecurându-se pe lângă Dom și pe lângă fântâna din Piața Unirii, o siluetă firavă proiectată pe zidurile Palatului Baroc de felinarele din fier forjat. Abia când trecu de Piața Sfântul Gheorghe, cu ale sale trepte gigantice, simți că a început iarăși ploaia. Când să deschidă umbrela, ia-o de unde nu-i. Să se mai întoarcă la local? Hmmm, nu, nici pomeneală, parcă-l și vedea pe nesuferitul ăla de Mousy râzând în gura mare:

— Ia uitați, Nepoțica, cum se fâstâcește. Te-ai întors după umbrelă, mititică dragă?

Nu, mai bine nu. Își va lua alta, a doua zi, de la Materna.

Cristi îi scrise spre finalul săptămânii, mulțumindu-i încă o dată (pentru a câta oară?) că venise la ceea ce se dovedise a fi una dintre cele mai frumoase zile din viața lui.

— Dar nu-i nevoie să-mi mulțumești, de câte ori să-ți spun? îi răspunse instant, sperând ca el să aducă vorba de umbrelă.

Însă el continuă cu fraze lungi, meșteșugite, despre ce înseamnă pentru el literatura, despre cum supraviețuise scriind, despre el, el și iarăși el. În final, o invita să ia cina împreună, cu niște exprimări atât de ceremonioase încât rămase fără orice fel de replică. Înciudată că o blocase cu înfloriturile lui literare, cu mesajele lui împovărătoare în migala cu care le scria, amână pe termen nedefinit orice decizie, preferând să se concentreze pe următoarele examene. În plus, urma să facă niște drumuri la Cluj, ca urmare a unui program ce presupunea participarea activă la schimbul de studenți, în cadrul Consorțiului Universitaria.

Așa trecură câteva săptămâni, până aproape de licență. Într-una din acele sâmbete parfumate ce anunțau începutul verii, se repezi până în Parcul Rozelor, pentru un concert Byron, ce-i amintea de terasele și cluburile rock din Vamă. Spera să se mai destindă, să-și limpezească mintea și să se pregătească psihic pentru susținerea lucrării. Se pierdu prin mulțime, însă atenția îi fu atrasă de o siluetă cunoscută, da, era chiar acel Mousy, dansa pătruns de eveniment, concertul abia începuse, o recunoscu și pe Roxana, prietena acestuia. Se apropie de ei instinctiv, mânată de o forță inexplicabilă, când... îl recunoscu. Stătea pe jos, prăvălit peste rucsacul său negru, cu o doză de bere în stânga, ascultând imperturbabil, savurând muzica bună a celor de la Byron, și berea, cu înghițituri largi. Aveau cu ei o papornița plină cu sticle de bere, și vin. Cum ședea relaxat, nemișcat, îndoit de spate, părea o sculptură zen. Fără să-și explice, îi sări de gât, o recunoscu bucuros, o strânse la piept, așa cum era așezat, cu o exuberanță negrăită. O invită să stea cu ei, acceptă, se ridică și el, cu gesturi atente, se asigură că prezentările erau fă-

cute, îi explică iarăși de unde-o știa pe Roxana, cum se împrietenise cu Mousy. Nicio aluzie sau reproș legat de lipsa vreunui răspuns pentru invitația sa la cină, doar o bucurie care i se părea atât de specială, curată, pură, fără orice fel de intenții ascunse. Își așeză rucsacul ei din piele galbenă, ecologică, alături de al său.

După concert, Mousy rămăsese să colecționeze pene de chitară și bețe rupte, Roxana fiind nevoită să-l aștepte.

— Eu mă duc spre Libertății, mă așteaptă niște prieteni.

— Aș putea să te însoțesc până acolo, Alexandra, dacă nu te superi?

— Sigur.

Povestiră vrute și nevrute, despre școala fetiței sale, despre CV-ul ei și despre planurile lui profesionale, despre zilele lor de naștere, care se nimerea să fie la o săptămână distanță. Era perfect conștient de sadica diferență de vârstă dintre ei, se purta protector, evitând să-i dea sfaturi nesolicitate despre carieră. O asculta numai ochi și urechi, sorbind tot ce-i spunea despre ea, despre pasiunile și planurile ei.

Ajunseră în Piață mult prea repede, îi salută curtenitor prietenii, fără să-i dea ocazia de a face prezentări. Apoi își luă rămas bun:

— Te las, Alexandra! Mă bucur tare mult că ne-am văzut la concert. Să știi că, în ritmul ăsta, o să încep să mai vreau să ne întâlnim pe la concerte!

Din nou frazele sale solemne, întortocheate, ciudate, meșteșugite. N-apucă să se gândească prea mult la exprimarea sa cam sofisticată, pentru că se luară în brațe. Se pierdu iarăși în părul ei, o sărută ușor, abia perceptibil, pe obraz, îl sărută înapoi, cu aceeași intensitate studiată, similară. Apoi dispăru, se volatiliză pur și simplu în penumbrele pieței.

Când își căută strugurelul, pregătită pentru un after-party cu prietenii, realiză că-i dispăruse rucsăcelul galben. Disperată, își palpă, totuși, telefonul, portofelul și cheile în buzunarele de la blugi.

— Unde ești, sclavule? întrebă Cephissus, cu iritare crescândă în glas.

— Aici, stăpâne, răspunse bărbatul grizonat, ivindu-se după ierburile înalte de la marginea falezei, topite în căldura după-amiezii unui început de august sufocant.

— Ai adus toate cele ce ți-am cerut, sclavule?

— Da, stăpâne, îmi este îngăduit să cobor?

Silueta acvatică tună cu o furie abia reținută:

— Îndrăznește!

Bărbatul se pogorî pe o cărăruie accidentată, apoi păși cu grijă pe stâncile alunecoase, acoperite parțial de alge. În stânga se conturau macaralele portului Mangalia, în dreapta studenții chercheliți ai Vamei înfruntau încă un amurg cu Byron, Robin the Backstabbers și Dire Straits.

— Rucsacul, iertare, însă rucsacul a fost cu neputință a-l obține fără incantația spectrală. Am bântuit vreme de câteva săptămâni prin Timișoara, suspendat între tărâmul viilor și al morților, după ce m-am văzut nevoit să apelez la invocație. Celelalte artefacte, încălțămintea și umbrela, iată-le, au fost mult mai ușor de sustras. Însă în ceea ce privește rucsacul, mi-a fost teamă că fata a devenit deosebit de atentă.

Zeul-râu examină grămăjoara de haine prăvălită înaintea Sa, peste stâncile acoperite de alge și cochilii multicolore:

— Te-ai descurcat bine, iar întârzierea, deși m-a înfuriat peste măsură, nu este totuși întâmplătoare. Fata urmează să

apară peste câteva zile, așa m-au încunoștiințat augurii. Până atunci, voi apuca să consult Oracolul cu privire la ritualul de înviere a fiului meu preaiubit, nădăjduiesc că valurile mi se vor supune și mă vor purta lesne până la Delphi și înapoi.

— Stăpâne, ce soartă îi este hărăzită Alexandrei, atunci când se vor săvârși toate acestea?

Silueta acvatică se retrase fără vreun răspuns, valurile răpind grămăjoara de haine, converșii galbeni, umbrela, rucsăcelul. Cristi îngenunche, se predă nimfelor, se prăvăli peste alge, peste cochiliile multicolore de crabi. O vedea, o simțea pe Alexandra, își luase licența, petrecea în Cluj, alături de prietenii ei, bucuroasă, surâzătoare și, totuși, reținută, comandând veșnicul ei Cappy de piersici, păzindu-se de alcool și de înjurături, zâmbind larg cu ochii ei negri, mari, cu contururile perfecte ale buzelor, cu mâinile sale delicate, sărindu-i de gât. Îi simți părul, o sărută pe frunte, pe obraji, apoi pe gât, încremenind alături de ea, pietrificându-se, sufocându-se, abandonându-se mării ca să-și salveze, ritualic, iubita.

Cephissus nu mai ajunse la Delphi, înotă la nesfârșit pe o mare de un galben învechit. Ritualul de înviere a fiului său avea să mai aștepte. Alexandra nu mai auzi vreodată de Cristi, ciudatul acela grizonat care-o invitase la o lansare de carte. O singură dată, plimbându-se pe-acele țărmuri părăsite dintre Vamă și 2 Mai, i se păru că recunoaște silueta acestuia, sculptură zen, pierdută printre alge și cochilii multicolore. În Vamă cânta Byron și marea încremenise într-o nesfârșită îmbrățișare de chihlimbar.

Ziua lor

de Mircea Băduț

Strecurându-se neanunțat în cabinetul preşedintelui, Aern îl găsi pe acesta oxigenându-şi plămânii. Ezită, apoi îşi zise că totuşi momentul poate fi propice discuției. Fiindu-i prieten de mult timp, Orst nu-şi întrerupse exercițiul fiziologic, şi nici nu se miră că Aern – consilier prezidențial în schema oficială – se aşează, fără să-l salute, pe canapeaua din piele naturală. Încheie totuşi mai devreme aerisirea şi intră direct în miezul problemei care îi frământa pe toți:

— Ce spui de Eirt? Că eu nu prea ştiu ce să cred.

— Hm! Aş zice să dispui retragerea echipei de investigatori! Eirt s-a sinucis.

Îşi spuse că probabil aşa va face. Însă când se sinucide un vicepreşedinte al planetei cam trebuie aflat motivul.

— Ştii şi de ce?

Reținându-şi oftatul, Aern răspunse cu greu:

— Da. Din păcate, da. E tragic şi inutil – gestul lui nu cred că poate schimba ceva.

Şi îl privi pe Orst aşa de adânc încât acesta înghiți în gol voind a spune: „Aşa de rău stau lucrurile?!". Însă spuse altceva:

— Te rog, vreau să aflu ce crezi tu despre treaba asta!

— Hm... Nu ştiu dacă ai timp şi răbdare să asculți totul. Nu ştiu dacă poți înțelege. Nu ştiu dacă trebuie să-ți asumi o astfel de răspundere... O răspundere ce-i priveşte pe toți semenii...

— Cam asta ar fi şi definiția preşedinției, vru Orst să detensioneze vorbele celuilalt.

— De data asta e mai mult decât a fost vreodată! De data asta cred că adevărul ar trebui ascuns...

Aern își dădu un scurt răgaz, în care evaluă, ca dintr-un reflex profesional, starea de impacientare reținută a lui Orst, și apoi reluă:

— Când Eirt și-a terminat studiile – făcând-o, cum se știe, în mod strălucit – a fost imediat repartizat, pentru a-i exploata dintru-nceput geniul, în postul de vicepreședinte psiholog. Tip rațional și energic, ajuns într-o poziție în care putea face mult bine semenilor, și conștient că chiar îl poate face, el se puse la lucru cu un elan de invidiat. Rezolvă eficient câteva probleme psiho-sociale oarecum presante și, în răgazul de după, își aduse aminte de un proiect de pe vremea studiilor la Academie. Participase atunci la niște cercetări mai neconvenționale, combinație între teoria sistemelor și algoritmii incrementali de psihologie practică. Societatea, matrici de indivizi; atributele, vectori scalari; procesele sociale, funcții multi-variabile – ca să mă exprim succint. Reluând acum acel proiect, Eirt visa să obțină un instrument pentru determinarea evoluției grupurilor sociale largi. Predicție hiper-matricială.

— Nu știam că te-a pasionat formalizarea matematică, îl întrerupse Orst, însă fără a-și adăuga glasului vreo intonație. Sau poate tocmai simțind nevoia să calmeze tensiunea ce se strângea în cameră.

— Mi-a arătat câte ceva despre principiile metodei stabilite de el, și a trebuit să-i recunosc genialitatea. Pentru un timp i-am preluat eu o parte din sarcini, ca să poată lucra la acele idei.

Acum aproape o jumătate de an totul a fost gata. Îmi aduc aminte cum Eirt a intrat la mine radios, să-mi arate dosarul cu noul său proiect. Lucrarea se arăta profundă și completă. Mi-a spus atunci că va demara analiza aplicând-o chiar societății noastre, și că apoi la mine, primul, va veni să-și arate rezultatele.

Era tocmai în perioada de după masacrul rasial din Med.

În acea seară n-am adormit uşor: cunoscându-i proiectul, şi având eu însumi pasiune în socio-psihologie, mă ațâța ideea unui rezultat puternic.

Şi rezultatul a venit. Dar nu a doua zi, ci peste încă trei zile. De cum a intrat în cabinet am văzut ceva în neregulă la Eirt. Mi-a înmânat dosarul şi mi-a prezentat verbal un rezumat scurt, pe un ton sec. Când sensul cuvintelor a putut ajunge la mintea mea am aflat că suntem, din perspectiva acelei analize, o societate de tip negativ, a cărei evoluție – din cauza unor factori intrinseci imuabili – se încheie cu autodistrugere.

Imediat ce mi-a spus aceasta a plecat, clătinându-se. Nu puteam să accept, dar nu-mi venea nici să ignor. Aşa că m-am retras să studiez pe îndelete lucrarea, să aflu unde greşise.

În acest moment Aern se ridică să dea câteva târcoale arabescului central din cabinetul prezidențial, spre a mai uza starea nervoasă. Orst, dimpotrivă, asculta înmărmurit; pătruns de greutatea lucrurilor, aştepta ca Aern să reia istorisirea.

— Am studiat dosarul cu speranța că voi găsi o fisură, ceva care să infirme concluzia lui Eirt. Obstinație zadarnică...

L-am căutat apoi, să-l întreb ce are de gând. Mi-a răspuns că trebuie să refacă lucrarea, să culeagă din nou date, cât mai largi, ca apoi să reaplice mai atent procesarea.

L-am înțeles. Îşi dorea şi el să fi ajuns la concluzia greşită. Voia să consolideze studiul astfel încât să obțină un rezultat aplicabil, constructiv.

Reuşisem să uit, ocupat fiind cu problemele slujbei, când vestea neoficială a sinuciderii lui Eirt – printr-o şoaptă perfidă

– mi-a reamintit totul. Am pătruns imediat în cabinet şi am sustras dosarul. Şi din nou m-am ascuns să-l parcurg pe îndelete.

Metoda elaborată, deşi abordată şi reconstruită cumva altfel, atinsese perfecţiunea. Datele erau stricte şi inducţiile corecte. Însă aceeaşi teribilă concluzie!

Hm! Chiar mă gândesc că am fost şi eu pe lista de suspecţi...

— Nu! interveni Orst, cu un zâmbet trist. Le-am spus că eram împreună în timpul acela.

— Bine... dar nu eram împreună!

— Ştiu. Te întâlneai pe ascuns cu Lora.

Fu rândul lui Aern să zâmbească trist.

Orst îşi aminti că este totuşi preşedintele. Întrebă:

— Crezi că este ceva de făcut?

Doar urme slabe de compasiune mai licăreau în privirea lui Aern, care se mobiliză cu greu să-l ajute pe Orst a înțelege:

— Sfârşitul nostru e sigur. Dacă la început am avut îndoieli, acum ele mi s-au dizolvat complet.

Însă de aici lucrurile te privesc pe tine, direct. Trebuie să te gândeşti dacă nu cumva e mai corect să ne asumăm sfârşitul acum, decât să îl amânăm pentru următorul declin sinusoidal, peste câteva sute de ani, când populația va fi înzecită ori poate însutită.

Urmară câteva minute de linişte, în care cei doi nu-şi mişcară nici măcar privirile. Apoi Orst, cu tegumentul facial albăstrit de parcă neglijase să respire, întrebă:

— Crezi că situația trebuie neapărat tratată astfel? Chiar nu poate exista altă soluție?

— Nu. Nu cred. Dar, ca amuzament cinic, am să-ți spun totuşi că în modelarea cvasi-matematică a lui Eirt apare o expresie polinomială de gradul trei. Ceea ce înseamnă că ar exista

şi o a treia soluţie, doar că – în contextul transpunerii în psiho-algebră – aceasta nu-i de tip real.

În zilele următoare, Orst stătu mai mult închis în cabinet. Nu se îndoia de cele aflate de la Aern – în prietenul său credea fără rezerve. Prietenul său...

Într-o pornire naiv-disperată, Orst îşi propuse să caute el soluţia aceea virtuală, întrezărită şi totodată contrazisă matematic. Nu voia acum o autodistrugere, dar nu o accepta nici pentru acel viitor când strănepoţii perechilor de acum vor avea sute de nepoţi. Se dispensă de aceste gânduri erozive spre a reveni în miezul problemei propriu-zise. Trebuiau mobilizate resurse neobişnuite...

După câteva săptămâni, preşedintele îl chemă pe Aern.

— Am găsit soluţia.

Tonul sec şi micile gesturi ale extremităţilor conlucrau – în analiza pe care i-o făcu Aern în sinea lui aproape involuntar – spre ascunderea trăirilor interioare. Orst devenise greu de citit. Părea că „a trecut pe bateriile de rezervă".

— Ştim că, deşi implicit şi neexprimat, factorul atomic determinant al situaţiei din analiza psiho-socială este în conştiinţa individuală; unde, trebuie să recunoaştem, avem... imperfecţiuni.

Apoi, parcă speriat de ofsaidul că nu-şi pregătise o formulare a ideilor, preşedintele spuse scurt:

— Suprimarea conştiinţelor este a treia soluţie!

Aern rămase blocat pentru câteva secunde. Apoi îşi comandă minţii să se descleşteze.

— Uiţi că şi eu am studiat fizio-psihologia?! Conştiinţa e un fenomen mult prea complex, cu prea multe ramificaţii în cortex pentru a putea fi identificat şi anulat.

— Savanţii au găsit un nucleu, un sâmbure, un proces, pe care se sprijină întregul eşafod. L-au numit „nod impatic".

— O empatie spre interior?!

— Da. Un nucleu de intropatie a proceselor mentale!

— Dar care naiba savanţi!? Nicio academie nu a ajuns la o cercetare atât de avansată...

— Hm. Există un anume institut de cercetări aprofundate, despre care extrem de puţini avem ştiinţă... Şi când mă gândesc că, mai tânăr fiind, am vrut să-l desecretizez, să-l scot la lumină. Da', mă rog!

Aern, trecând peste ideile exterioare, pică într-o transă lucidă. Nu mai ripostă la sentinţa aflată, dar îl cuprinse o meditaţie adâncă, pe care o puncta uneori, aproape involuntar, cu frânturi de gânduri rostite cu voce abia perceptibilă.

— ...fără conştiinţă... am fi ca un animal... n-ar exista ura, crima..., dar nici iubirea... Viaţa s-ar reduce la percepţii primitive,... elementare,... curate?, da... însă lipsiţi de dorinţa de perfecţionare, de progres... Fără conştiinţă... am trăi fericirea fără să o ştim...

Când îşi termină de rumegat gândurile, Aern îşi îngădui – printr-o afurisită deformaţie profesională – să-l privească analitic pe Orst. Un facies emaciat, o postură zdrobită. Nici urmă de încântare pentru victorie: ar fi preferat să nu existe problema care să-i permită găsirea soluţiei.

— Încep să cred că ai găsit ceva...

Atunci Orst încheie întrevederea, spunând parcă cu ultimele particule de glas rămase:

— În ordine. Te rog să te ocupi tu mai departe.

☆ ☆ ☆

Chiar a doua zi, Aern vizită laboratoarele secrete pentru a prelua ştafeta. După câteva zile lucrurile demarară, iar în câteva luni rețeaua de dispozitive pentru anulat conştiințe era instalată şi gata pentru declanşare globală.

☆ ☆ ☆

— Raportez îndeplinirea sarcinii.

— Chiar este gata?!

Aern răspunse un „da" ferm, care-l repuse pe Orst în papucii de preşedinte. Şi acesta se regăsi firesc:

— Mda. Atunci puteți începe chiar de mâine. Sunt pregătit.

— Cum!? Şi tu vrei să fii transformat? Pregătisem o ecluză izolatoare...

După ce se frământă puțin, Orst reuşi să-şi formuleze răspunsul:

— Crezi că aş putea suporta lucid să văd cum piere o lume căreia nu îi este dat să crească?!

☆ ☆ ☆

În noaptea aceea Aern înregistră toate acestea spre a rămâne celor ce vor mai cocheta cu inteligența, sau poate chiar urmaşilor îndepărtați ai speciei sale după ce-şi vor fi depăşit blestemul.

Dimineața, tot el dădu semnalul începerii Zilei D, şi curând toți delfinii din oceane reveniră la condiția primară, de simple animale.

Dificultăți tehnice

de Corneliu Bălan

În cutia poștală, Derek a găsit o reclamă pentru Boxing Day pe care scria, cu litere roșii, *Așteaptă-te să fii surprins de ce avem să-ți oferim nou în materie de tehnologie.* La cinci seara era deja întuneric și fiind ziua de pregătit gunoiul, era mai nervos decât de obicei. Prepararea gunoiului îl obliga să stea în frig. Și de la o vârstă, îl cam durea spatele.

Doar cu o săptămână în urmă, Derek, la masă cu alți invitați, nu se putuse stăpâni, în ciuda semnelor pe care i le făcea nevastă-sa. Avea un temperament coleric și nu se putea opri. Iar discuțiile despre tehnologie îl ațâțau cel mai tare.

— Imaginează-ți! Să tac! De ce să tac, când mi se pare o prostie crasă?

Unul dintre invitați tocmai dăduse o groază de bani pe ultimul model de frigider Digital-4.

Frigiderul avea montate în interior mai multe camere video și senzori, iar odată ce înțelegea că în locul unde de obicei pui lapte, nivelul lichidului în sticlă a scăzut mult, se conecta automat la internet, dând comanda în numele tău. La fel făcea și cu orice alt produs, unt, ouă sau suc de portocale. Practic, computerul frigiderului făcea lista de cumpărături și cum numărul cărții de credit era deja introdus în sistem, efectiv frigiderul îți făcea cumpărăturile. Iar serviciul de livrare al magazinului ți le aducea la ușă.

— Cât de handicapat ar trebui să fiu: să mă bucur că nu deschid ușa de la frigider să comand singur ce-mi trebuie? As-

cultă, Allen. Creierul nefolosit își micșorează volumul. Uite, acum, când ai înclinat capul pe-o parte, nu ai simțit un joc? E normal, prietene, deja îl ai cât o minge de tenis și dacă continui așa, se va face cât una de ping-pong. În schimb, memoria frigiderului se tot îmbunătățește.

Allen îi făcuse semn soției și plecaseră înainte de desert.

După plecarea lor, unii dintre cei de la masă luaseră apărarea frigiderului, alții, din contră, se ținuseră de partea gazdei.

— M-aș mărita cu un frigider din ăsta, doar să dea gheață în formă de știu eu ce, a spus Sandra, făcând cu ochiul – singura tipă necuplată de la masă.

Până la urmă era o tentativă obișnuită a unui mare conglomerat multinațional de a comasa mai multe industrii într-una singură. Lupta pentru noi piețe de desfacere, pentru profit. Pentru că Digital deținea acum și sisteme bancare și magazine alimentare, iar frigiderele se integrau perfect în această tendință de a acapara cât mai multe servicii casnice.

— Este exact la fel ca la telefonie. Întâi a fost serviciul de bază, telefon ca să ții legătura cu oamenii. Pe urmă s-a tot adăugat pe el. Ceas, jocuri. E-mail, SMS, apoi internet, filme, muzică. Acum, să-ți controlezi de la distanță temperatura din casă și să verifici dacă ai încuiat sau să accesezi pe camera video ce-ți face copilul singur acasă. E normal?

— Nu ai dreptate. Tu știi când s-a derulat primul serviciu gen Spotify? În 1890, când filarmonica din Londra transmitea concerte live prin telefon. Abonații puneau receptorul la ureche și ascultau. Dar nu a mers mult, pentru că imaginează-ți ce păcăneli și ce audiție oribilă putea să fie la telefon în secolul XIX!

— Cineva a înregistrat plângerile abonaților, le-a înregistrat pe o placă de patefon. Dar acum sunt salvate digital și poți să-i

auzi pe oamenii ăia de la 1890 vorbind la telefon așa cum vorbim noi acum. Brrr, pe cuvânt: e ca și cum asculți oameni morți certându-se la telefon, nemulțumiți că nu se aude nu știu ce simfonie Mozart bine și își vor banii înapoi. Și știi cum știi că sunt morți demult? Pentru că cer înapoi opt șilingi, înfuriați ca și cum e o avere.

Krista, soția lui Derek a apucat să-și arunce ochii pe reclamă și un pic mai târziu lui Derek îi venea să-și smulgă părul din cap că nu o pusese direct la reciclabile. Nu mai contenea să se minuneze de ofertă. Noul frigider costa mai puțin decât däduseră pe al lor, un Samsung de doar trei ani, care acumula apă sub sertarul pentru legume. Multă apă. Krista își începea dimineața ștergând apa aia cu un burete de vase. Iar cel nou arăta superb și compartimentarea, atât de practică! Din punctul ei de vedere, singura problemă era că cei de la livrare puteau să le zgârie parchetul nou instalat în bucătărie.

— Ba nu, singura problemă, spuse Derek, verificând online instrucțiunile frigiderului, este că are camere video în interior. E exact ca al lui Allen, ba chiar și mai avansat ca al lui. Uite ce spune, acest frigider verifică singur toată gama de produse disponibile, apoi comandă produsul cel mai sănătos pentru dieta dumneavoastră.

— Și ce dacă? E foarte bine. Uite ce burtă ai făcut, e de la E-uri.

— Cum și ce dacă?! Îți dai seama? După ce am făcut mișto de el că și-a luat frigider din ăsta care-l face retardat, ce ar zice toată lumea când ar vedea unul la fel la noi în casă? Cât ți s-a strâns Derek creierul până acum, ia zi? Cât o minge de tenis sau cât o bilă de ping-pong? Ești culmea! Știi când o să ne luăm frigider cu camere video? Niciodată!

Derek nu voia să schimbe sub nicio formă frigiderul, dar femeile au trucurile lor de a convinge bărbații, trucuri perfec-

ționate de-a lungul a milenii și adânc impregnate în ADN-ul fiecăreia, iar în Krista erau impregnate bine de tot.

Două luni mai târziu, Derek se obișnuise cu frigiderul, dar de atunci nici nu mai invitase vreun prieten pe la el. Cel mai mult îi era jenă de Ryan, partenerul lui de mers la vânătoare, omul care la aniversarea de patruzeci de ani îi făcuse cel mai frumos cadou: o pușcă Remington 870 calibru 12, excelentă pentru doborât vânat mare, precum elanul sau ursul grizzly. Una nouă, cum primise el, costa chiar și cinci sute de dolari. La cincizeci de kilometri nord de Vancouver, unde era cabana lor, încă mai era voie să vânezi urși pe-atunci. Pe urmă, indienii făcuseră lobby și a apărut un sondaj în care 78% dintre votanți au vrut interdicție totală. Indienii, însă, aveau în continuare voie să vâneze, era unul dintre drepturile câștigate ca primă nație care locuise aici înainte de sosirea europenilor. De câte ori venea vorba despre vremurile de dinainte de interdicție, Derek îi înjura pe indieni și îi făcea „ipocriții dracului", pentru că militaseră pentru protecția unui animal pe care ei continuau să-l vâneze cu mare plăcere, chipurile pentru că așa le cerea tradiția.

Poate dacă s-ar fi dus împreună cu Ryan, nu s-ar fi întâmplat să dea peste ursoaică. Ryan era mult mai experimentat decât el, dar datorită frigiderului începuse să-l evite și pe el – pentru că, de câte ori poți accepta să faci vizite fără să le întorci înapoi?

Când ești atacat trebuie să stai nemișcat, să vorbești calm și să încerci să te depărtezi făcând pași în lateral, iar Derek făcuse toate acestea. Doar nu era să se pună pe burtă și să facă pe mortul, să fie la cheremul ei? Așa că, dacă ea l-a urmărit apropiindu-se tot mai mult, a ochit spre ea și a tras. Legitimă apărare, combinată cu instinctul și patima vânătorului. E greu să

lupți împotriva pornirii de a trage atunci când ești atacat. Problema a fost felul cum a reacționat după aceea. În loc să raporteze incidentul, a așteptat.

☆ ☆ ☆

— Ai prins ceva azi?

— Nu se vede?

— Ce e, căprioară sau elan?

— E altceva. Nu pot să-ți spun.

— Ce?

— Ceva pentru care se stă doi ani la pușcărie. Dar nu am avut încotro, m-a atacat, a trebuit să trag.

— Pfff, Derek. Și dacă te vedea cineva?

— Nicio grijă, nu a venit nimeni. Uite ce frumos am decupat șirul ăsta de coaste. Mai spală-le o dată și bagă-le în frigider. Azi sunt obosit, dar mâine o să le pun la grătar.

Krista a luat carnea, a învelit-o într-o folie de plastic și a pus-o în compartimentul unde țineau carnea.

De câte ori deschidea ușile, simțea o bucurie fremătătoare. Era designul ideal, totul era atât de ușor de accesat. Nu ca la Samsungul de dinainte. *Digital e cel mai bun!*

Derek tocmai ieșea din duș, în baia de la etaj, când a auzit bip-ul dublu, scurt, al mașinii de poliție. Inima i-a tresărit când a fost urmat de țârâitul soneriei de la intrare. Apoi, vocea albă a Kristei chemându-l de jos.

— Derek Fergusson, ești arestat pentru braconaj și vânarea unui animal protejat prin lege. Orice spui poate fi folosit împotriva ta în tribunal. Ai înțeles?

— Normal că am înțeles, dar e absurd! Aveți vreo dovadă că aș fi vânat eu ceva?

— Bineînțeles. Modelul ăsta de frigider analizează automat orice tip de aliment organic și ne-a trimis o alertă de urgență automată imediat ce a detectat carne de animal protejat prin lege. Va fi confiscată acum, ca probă la dosar. Frumoasă casă! Și ce vedere aveți!

Excursie pe Terra

de Lucian-Dragoş Bogdan

Andal se afla în mijlocul a câteva sute de conversaţii. Pentru a le face faţă, îşi îmbunătăţise cipul neural cu ultimul tip de procesor, capabil să desfăşoare nenumărate activităţi simultan fără a încărca sistemul.

Actualizările continue ale celor peste două mii de programe, canale de date şi emisiuni în care era înscris intrau în atribuţiile unui soft complex, achiziţionat pe bani grei. Bani acoperiţi de cele şase servicii desfăşurate în paralel. Cea de pilot era de bază, dar, în timpul salturilor de la o planetă la alta, avea vreme şi de restul.

Deja se simţea copleşit. Muncind asiduu încă şapte luni standard, îşi putea permite să-şi achiziţioneze o aplicaţie modernă, menită să optimizeze procesele. Ştia că era doar o păcăleală – întotdeauna, după o scurtă perioadă în care savura liniştea, începea să adauge noi conversaţii şi programe, pe măsura capacităţilor aplicaţiei. După o vreme, ajungea din nou supraîncărcat.

La fel ca toată lumea.

Khadou îl aştepta răbdător în staţie. Savantul îl convinsese ca săptămâna liberă din acel an de muncă s-o petreacă izolaţi de sistem. După ce se salutară, Andal îşi exprimă din nou reticenţa:

— Nu ştiu cum vom rezista atâta timp fără nicio interacţiune virtuală!

— Vom avea, dar de alt fel, îl linişti Khadou. Nu murim dacă încercăm măcar o dată să ne deconectăm de la ritmul trepidant al vieții...

— Mda. Eu mă gândesc numai la cât se va încărca între timp sistemul cu mesaje, misiuni, actualizări şi tot ce se va aduna în săptămâna asta...

Avuseseră discuția aceea de mai multe ori. Până la urmă, pilotul se lăsase convins de savant şi de aceea se aflau în acel moment în stația de îmbarcare. Spera doar că n-avea să regrete ulterior mai mult decât o făcea deja.

Primul şoc îl avură când trecură de orbita marțiană, intrând în sfera informațională a Terrei. Comunicarea încetă brusc. Părea că surziseră şi orbiseră. După câteva secunde, când se obişnuiră cu senzațiile, îşi dădură seama că traficul virtual nu dispăruse complet, doar se afla la un nivel de câteva mii de ori mai scăzut decât cel normal. Totul era filtrat şi redus la strictul necesar.

— Simt că mi-e gol capul, pufni pilotul. Înnebunesc!

— E ciudat, într-adevăr, aprobă savantul. Parcă ne aflăm într-o... nu ştiu cum să-i zic... zonă lentă.

— Cred că *moartă* e un termen mai potrivit! Probabil aşa te simți când ai trecut dincolo.

Khadou ridică din umeri.

— Mai avem câțiva ani şi vom şti, făcu el o glumă macabră.

— Nu-mi aminti de asta, te rog! În concediu ar trebui să mă încarc, nu să mă deprim.

— Într-adevăr. Dar, vrem sau nu vrem, viața îşi urmează cursul...

— Prea repede, Khady, prea repede! Acum eram copii şi *puf!* deja păşim spre vârsta a treia! Când au trecut anii?

— Mulţi filozofi au vorbit despre asta...

— Lasă filozofii! îl întrerupse Andal. Tu eşti savant. De douăzeci de ani studiezi motivele pentru care curgerea timpului s-a accelerat...

— Şi n-avem o teorie sută la sută valabilă, completă Khadou. Posibil să fie efectul combinat al expansiunii universului şi al gravitaţiei exercitate de găurile negre uriaşe din mijlocul galaxiilor.

— Mi se pare nedrept – acum, când omenirea a ajuns la un asemenea grad de progres, timpul să se scurteze faţă de cum era cu câteva milenii în urmă, când tot ce aveau de făcut primitivii era să-şi asigure supravieţuirea, mâncând şi luptându-se!

Savantul ridică din nou din umeri.

— A spus cineva că viaţa e cinstită?

Fură întrerupţi de vocea caldă a sistemului de bord, care-i avertiza că urmau să intre în atmosfera terestră.

Vehiculul îi lăsă la marginea unei păduri, camuflându-se. Khadou trase cu nesaţ aerul în piept.

— Nimic nu se compară cu atmosfera unei planete! exclamă. Aer curat, nu reciclat. Arătă spre peisajul verde care se întindea de la o zare la alta: Iar aici e o adevărată oază...

— Mda... Una destul de primitivă, nu se putu abţine Andal de la comentarii.

Savantul porni prin iarba deasă, întreptându-se spre un grup de ruine vizibile la oarecare depărtare. Andal i se alătură.

— N-am treabă cu faptul că au lăsat natura să reia planeta în stăpânire. Că au ajutat-o să renască. Am citit şi eu istoria

Terrei de dinainte de Exod, să ştii. Dar... chiar nu puteau rămâne conectaţi la restul universului?

— Sunt conectaţi. În felul lor...

Merseră pe drumul care tăia câmpul, tăcuţi, scăldaţi de lumina caldă a soarelui, îndreptându-se spre ruine. Când ajunseră la o răscruce, întâlniră şi marcajele. Printre ele, unul îi făcu să se încrunte.

— „Activaţi-vă al treilea ochi", citi Andal. Ce naiba înseamnă asta?

Khadou lansă interogarea către sfera informaţională a Terrei.

— E o aplicaţie locală, îi explică însoţitorului său după ce primi răspunsul. O descărcăm?

— Mai întrebi? Orice, doar să mă simt cât de puţin ca acasă!

Procesul de instalare durăaproape un minut – un interval de timp revoltător de lung pentru cei doi. Răbdară cu stoicism până când setările o particularizară pentru fiecare în parte, apoi o lansară simultan.

— Uau! Asta e chiar mişto! exclamă savantul.

În faţa ochilor lui, peste ruinele de piatră se suprapuse imaginea unei aşezări romane. Drumul se transformă şi el într-unul de epocă, iar din neant se materializară siluete de localnici roind în jurul aşezării.

— Ei, Andy? Mai eşti la fel de nemulţumit?

— Nu ştiu ce să zic... Pilotul miji ochii, încercând să distingă ceva în depărtare: Ăia sunt cavaleri în armură?

— Unde?

— Acolo...

Savantul se strădui să desluşească ceva în direcţia indicată.

— Nu văd nimic în afara carului care vine spre oraş...

— Ce car? Ce oraş?

— Castrul roman...

— Ruinele?

Dialogul absurd se desfăşura rapid, cu interlocutorii tot mai nedumeriţi. Primul care se lămuri cum stăteau lucrurile se dovedi a fi Khadou.

— Ce perioadă ai selectat?

— Stai să verific... Secolul al XV-lea.

— Bun! Intră din nou în meniu şi alege secolul al II-lea.

— Oh... Andal operă rapid, apoi chipul i se lumină: Da, acum văd şi eu carul. Şi castrul... uau! Ce frumos arată reconstituit!

— Aşa-i?

Îşi reluară drumul. De câteva ori, Andal comută între vederea reală şi cea permisă de aplicaţie. Îl amuza să vadă cadrul identic, cu zidurile refăcute suprapuse, cu oameni, animale şi zarvă. Sau călăreţii ce se apropiau la galop, dacă revenea la prima lui setare. Mai testă câteva, fiecare cu specificul său. Urmări cu interes modul în care castrul se măcina tot mai mult cu trecerea secolelor, în timp ce alte aşezări înfloreau şi se transformau în apropierea lui. Şi dispăreau, în cele din urmă, lăsând în loc alte ruine – invizibile toate în setarea secolului al II-lea.

Îi relată prietenului său cele observate.

— Ştii ce mă-ntreb? Oare programul n-are erori? Nu apar interferenţe? Adică, să zicem, romanii să vadă cei patru călăreţi apropiindu-se, preţ de câteva secunde, înainte să se repare desincronizarea temporală?

— Mai ştii? Orice planetă trece prin perioade cu anomalii magnetice. E posibil ca, atunci, să apară interferenţe. Pe de altă parte, ceea ce vedem noi sunt doar proiecţii, nu oameni reali. Sunt animaţi de nişte programe, n-au conştiinţă de sine.

— Mda... Dar e incitantă ideea.

— Într-adevăr.

Se apropiară de poartă, unde se alăturară fluxului de oameni. Reprezentarea extrem de realistă mergea până la cutele făcute

de hainele de in în timpul mersului, scrâşnetul tălpilor sandalelor pe piatra cubică ori mirosul parfumat al uleiului folosit de o femeie pentru protejarea părului.

Dincolo de ziduri, aşezarea îşi desfăşura viaţa obişnuită. Oamenii mergeau la treburile lor sau se trăseseră la umbră şi discutau de zor. Khadou şi Andal se amestecară cu uşurinţă în mulţime. Holograma care-i îmbrăca le dădea aspectul unor oameni ai acelor vremuri, iar translatorul aplicaţiei le permitea să înţeleagă totul. Pentru localnici, erau la fel de reali ca oricare alt element al programului.

Fascinat de asta, Khadou nu se putu abţine să tragă cu urechea la discuţia unor oameni aşezaţi pe treptele unui templu. După indicaţiile aplicaţiei, acesta îi era dedicat zeiţei Nemesis, reprezentată pe o piatră alături de o balanţă, un grifon şi o roată. Sesizându-i interesul, un roman se apropie de savant.

— Vreţi să pariaţi pentru jocurile de după-masă?

— Jocuri?

— Gladiatori, îl lămuri celălalt.

Khadou verifică rapid referinţele. Zidurile înalte din spatele templului delimitau amfiteatrul unde se ţineau luptele. Pe băncile sale de lemn şi piatră puteau lua loc până la 5.000 de oameni. Se părea că gladiatorii care urmau să se războiască în arenă o venerau pe zeiţă şi se reculegeau în templul ei în ziua premergătoare confruntării.

Se răsuci spre Andal.

— Ce zici?

— Avem o săptămână la dispoziţie, ridică acesta din umeri. Presupun că putem sta o zi aici. Însă mâine aş vrea să vedem şi de cavalerii ăia...

— Sigur, de ce nu? Savantul reveni cu privirea la localnic: Ne băgăm!

Se lăsară cuceriţi de discuţiile despre gladiatori – locurile de provenienţă, istoricul lor, şansele de câştig... Ceilalţi doi rămaşi iniţial deoparte li se alăturară, dându-şi cu părerea. Până la urmă, vizitatorii lăsară câţiva sesterţi fără să ştie dacă investiseră cu cap ori fuseseră păcăliţi ca nişte ageamii. Nici nu conta. Importantă era distracţia.

— Ar fi bine să găsim şi un loc de înnoptat, dacă tot rămânem aici până mâine, nu? îşi dădu cu părerea Andal, după ce se îndepărtară de templu. Sau revenim la navă?

— Eu zic să stăm aici.

Khadou se apropie de un soldat şi-l interogă, iar acesta îl ghidă monosilabic. Cei doi urmară strada indicată, cotind în dreptul atelierului de sticlărie. Hanul se afla dincolo de un templu mare, a cărui apartenenţă nu-şi bătură capul s-o afle. După ce plătiră pentru o cameră, îşi continuară plimbarea. Trecură de sediul procuratorului financiar, *Praetorum procuratoris*, şi ajunseră la intrarea în for. De o parte şi de alta a acesteia, două fântâni publice erau asaltate de localnici cu amfore. Căldura zilei îi însetase, aşa încât Khadou şi Andal aşteptară răbdători la coadă, să le vină rândul şi să se răcorească. Realismul aplicaţiei era remarcabil – după ce băură pe săturate, senzaţia de sete dispăru.

— Fantastic cum poate fi păcălit creierul, comentă savantul în timp ce se îndepărtau. O nouă dovadă că noi trăim realitatea pe care suntem în stare s-o percepem...

— Mda. Dar asta nu va fi de ajuns pentru corpurile noastre, observă cu justeţe pilotul. Din buzunarul camuflat de proiecţia holografică scoase o pastilă şi o puse pe limbă: Mai bine apelăm la metodele cunoscute...

— Ştii, dacă nu m-aş teme că aş putea rămâne cu un ochi vânăt, mai că mi-ar veni s-o provoc pe matahala aia, ca să văd cât de departe merge realismul!

— Te cred! Şi eu sunt curios unde vom dormi la noapte: pe un pat sau întinşi ca nişte proşti pe iarbă?

— Pentru noi nu cred că va conta. Creierul ne va minţi.

— De acord. Dar nu m-ar încânta să ştiu că sateliţii de pe orbită înregistrează doi fraieri lungiţi pe jos, la câteva sute de metri de naveta care le-ar oferi tot confortul necesar.

— Relaxează-te, Andy! Suntem în vacanţă!

La orele amiezii revenіră la han. Mâncară, iar aplicaţia le păcăli gusturile cu arome necunoscute, dar interesante. Pentru nevoile reale, după masă apelară din nou la pastile. Îşi făcură apoi siesta, întinşi la umbra pomilor din faţa hanului.

— Cred că m-aş putea obişnui cu genul acesta de viaţă, comentă Khadou.

— Recunosc că nu mă mai oripilează ca la început, cedă Andal. Totuşi, îmi lipseşte agitaţia. Cred că mâine, pe vremea asta, deja voi fi în sevraj. Dacă eram acasă, puteam experimenta simultan toate secolele de pe planeta asta.

— Învaţă de la ei! îi indică savantul oamenii de pe drum. Sunt preocupaţi de problemele cotidiene, dar ritmul vieţii e mult mai calm, mai aşezat. Parcă există timp pentru toate. Îşi scărpină barba scurtă şi continuă: Chiar mi-aş dori să mai stăm şi mâine pe aici... Abia pe urmă să...

— Hai, Khady, nu exagera! Vrei să mă duci înapoi mort?

— Încă o zi.

Celălalt mormăi ceva ce putea fi interpretat oricum. Lenevіră în continuare la umbra pomilor, până când agitaţia de pe stradă le dădu de înţeles că lumea se îndrepta spre amfiteatru. Porniră şi ei spre arenă.

— Sper ca măcar aici să avem parte de ceva adrenalină, şopti Andal.

— Eu sper că...

Khadou nu mai apucă să-şi exprime dorinţele. Oraşul li se şterse din faţa ochilor, lăsând în urmă doar ruinele acoperite de iarbă..

— Ce-i asta?!

În depărtare, naveta semnaliza vizual şi acustic, chemându-i.

— S-a întâmplat ceva! intră pilotul în alertă.

O luară la fugă, călcând peste pietrele golite de zidurile virtuale, ori pe cărările dispărute pe care, cu câteva minute în urmă, era un furnicar de oameni. Urcară grăbiţi rampa vehiculului spaţial şi accesară sfera informaţională. Mesajul primit îi lăsă cu gura căscată.

Excursie terminată.

— Cum? Dar... mai avem încă şase zile în afară de asta! se revoltă Andal. E nedrept!

Dintr-odată, şederea pe Terra nu i se mai părea o tortură.

— Nu, nu e..., comentă siderat Khadou.

Savantul îi indică ceasul de bord.

— În proiecţia noastră n-a trecut nicio zi, îl corectă. În realitate... ceasul de bord ne arată că a trecut o săptămână. Pe care noi n-am sesizat-o.

— Dar aşa ceva e imposibil!

— Depinde. Există o teorie care consideră timpul un concept cuantic. Şi, precum cred că ştii şi tu, orice încercare de măsură făcută la acel nivel influenţează particula studiată. Simplul fapt de a o observa îi modifică unele caracteristici. În cazul de faţă – viteza de deplasare.

— Vrei să spui că percepţia noastră asupra timpului îi alterează acestuia curgerea?

— Nu! Măsurarea lui o face. În zilele noastre, fiecare unitate cât de mică de timp e umplută cu o activitate pe care o contorizăm. Bombardăm timpul cu informaţii, înregistrându-l şi

umplându-i fiecare subdiviziune. Iar asta duce la accelerarea lui. Arătă spre hublou: Acolo am experimentat efectul contrar. Măsurarea timpului e mult mai laxă – pe un interval mare de timp sunt repartizate puține activități, măsurate sporadic – prin urmare, influența asupra mărimii e mică.

Se aşezară pe fotolii şi se prinseră în chingi.

— Să fie răspunsul atât de simplu?

— Simplu? hohoti savantul. E cel mai dificil posibil! Precum ai avut ocazia să observi, nu mai eşti dispus să trăieşti fără o densitate mare de evenimente pe unitatea de timp. Ceea ce înseamnă că, dacă într-adevăr acesta este răspunsul, ne aflăm cu câteva mii de ani în direcția greşită...

Eroul

de Anamaria Borlan

Îi închise toate funcțiunile, îi decuplă senzorul video și se apucă de treabă. Muncitorul R327, de la banda de asamblare, era culcat pe o masă de tablă rece din depozitul de deșeuri. Înainte de a se apuca de treabă, SMU (Supraveghetor Monitor Uman) 91 se asigură că nu era nimeni prin preajmă. Știa că nu va fi căutat în următoarele douăzeci de minute, fiind în pauza legală de masă.

Se apucă de treabă. Deșurubă capul de tors și îi dezmembră corpul cu meticulozitate. Scoase placa de senzori și cel de actuatori, distrugându-le în baia de acid.

După un timp în care muncise foarte concentrat, se simți obosit. Își șterse sudoarea de pe frunte și se gândi că i-ar plăcea să fumeze o țigară. Se abținu, fumul ar fi declanșat alarma, iar gărzile înarmate ar fi năvălit în depozit, ceea ce era de evitat.

Mulțumit, SMU 91 se întoarse în secție. Aruncă o privire pe ecranul unde se vedea desfășurarea fluxului tehnologic. Nu descoperi nicio sincopă în funcționarea benzii de asamblare. R481 îi luase locul lui R327, de parcă acesta nici nu ar fi existat vreodată.

După terminarea orelor de muncă, părăsi uzina și, înainte să ajungă acasă, se opri la un birt din cartierul unde locuia cu familia sa. La tejghea erau adunați mai mulți supraveghetori, colegi de-ai lui, discutând aprins la o halbă de bere.

— 91! îl strigă cineva și văzu un braț fluturând.

— Salut! zise el și se amestecă printre ceilalți, apoi comandă și el, pe display, o bere rece.

— Frate, spuse cineva de lângă el, ai auzit?

— Nu. Ce? întrebă, în timp ce linse spuma berii de pe buza de sus.

— Cică lipsește un RMC (Robot Muncitor Calificat).

— Serios? făcu el și mai bău o înghițitură.

— Au raportat o dispariție misterioasă, nemaipomenită. E groasă rău.

— S-a deschis o anchetă, spuse altcineva din grupul lor.

— R-ul nu era de la banda ta? întrebă o voce din spatele lui.

SMU 91 ridică din umeri, nevinovat.

— Se prea poate. Nu-i știu. Sunt așa de mulți. Prea mulți.

— Da, sunt mii de roboți la benzile de asamblare și doar doișpe oameni la supraveghere, zise cel care stătea în fața lui.

— O fi productivitea mare, dar este și o mare nedreptate.

— Săptămâna trecută au fost cinci oameni puși pe liber și înlocuiți cu roboți, la Ochiurile de Supraveghere.

— În curând vom fi toți dați afară!

— Iar salariile noastre sunt mai mult decât mizerabile, se plânse altcineva.

— Măcar avem ceva, acolo! Dacă ne dau afară, nu știu cum îmi voi mai susține familia!

— Cine ne mai angajează azi, când totul e automatizat?!

— Ne vom pierde și dreptul de asigurare socială.

— Și asigurarea medicală! Ce-o să se întâmple cu fiu-meu?

— Niciunul din protestele noastre nu a funcționat!

— Șefii din conducere sunt surzi la cerințele noastre. Ei să trăiască bine.

— Dacă n-ar fi roboții, ar lucra mii de oameni în locul lor. Ca în vremurile bune!

SMU 91 asculta discuția colegilor. Mai că-i venea să intervină și să se mândrească pe față cu fapta sa. În timp ce își bea berea, luă o decizie. În fiecare zi avea să dezasambleze un RMC. Nu va observa nimeni, erau oricum prea mulți. Se defectau deseori și erau retrași sau aruncați la gunoi.

Ieși din cârciumă, mulțumit și un pic beat, după consumarea mai multor halbe de bere. Traversă pe partea cealaltă a străzii, să ia busul autonom până acasă. Brusc, două mâini puternice îl imobilizară.

— SMU 91! îl apelă un robot de patrulă.

În spatele lui stătea unul de poliție. Îi băgă sub ochi o folie-înscris, pe care n-o putea citi, căci era prea întuneric și literele foarte mici.

— Ești arestat pentru distrugerea totală a unui bun care nu îți aparține. Ți s-a desfăcut contractul de muncă, cu interdicție de reangajare. Dacă suferi de boli psihice, vei fi evaluat și internat. Ai la dispoziție treizeci de zile să achiți contravaloarea bunului distrus. În cazul în care nu poți achita, ți se confiscă posesiunile personale și familiale, cu o dobândă de treizeci de procente. Dacă ești găsit nevinovat, ți se retrag acuzațiile, ești repus în serviciu și poți beneficia de o mărire de salariu. Vei primi un RAO (Robot Avocat de Serviciu) dacă nu-ți permiți un RAPI (Robot Avocat Pledant Independent). Ai înțeles? turui robotul polițist.

Nu i se dădu posibilitatea nici măcar să răspundă. Îl azvârliră într-o dubă și imediat cum se închise ușa, aceasta se înălță pe culoarul șoselei destinată poliției și ambulanțelor.

Zăcea pe podeaua mașinii zburătoare, așa cum îl aruncaseră înăuntru. Aburii berii se risipiseră și, realizând ce i se în-

tâmplă, se crispă de spaimă, apoi îi veni să plângă. Mai mult ca sigur că soția lui, copiii lui, părinții lui aflaseră deja de arestare.

— Am vrut să fac un bine! zbieră el deodată, cu toate că știa că nu-l va auzi sau nu-l va lua nimeni în seamă. Nemernicilor! Noi murim de foame! Roboții nu ne vor înlocui niciodată! Cum rămâne cu familia mea? Cu copiii mei? Cu alte familii? Cu alți copii? Nemernicilor! Vreți numai bani! Bani și bani! Nu vă pasă de noi! Roboții nu vor moșteni Pământul! Niciodată! Pământul este al oamenilor... nu roboții vor fi eroi!

În bezna nopții fără Lună, cineva tresări și-și înălță capul spre cer. Se ridică, o umbră neagră în întuneric. Sări de pe marginea unui perete în paragină, unde stătuse cocoțat și ascultase vocile orașului. Cu mișcări agile, ajunse pe colina de unde se vedea uzina de asamblare, scăldată în lumini puternice.

— Niciun robot nu va fi vreodată erou, mormăi în masca de pe față.

Apăsă butonul unui mic dispozitiv. Undele emise se propagară neauzite, nesesizate. După câteva secunde, uzina se cufundă într-o beznă ca de abis. Nu porni nicio alarmă. Nici nu avea cum. Mascatul tocmai scosese din funcțiune întreaga întreprindere. Avea să dureze zile întregi până să fie repusă în funcțiune.

— Nu roboții vor fi eroii, murmură, repetând cuvintele omului-erou.

Își plie brațul, își stinse ochii și se făcu nevăzut în noapte.

Cinci zile

de Daniel Botgros

Era o vară caldă, fierbinte chiar. Una adevărată, după ce de vreo doi-trei ani încoace verile fuseseră indecise, ploioase, mohorâte, cu zile întregi de vânt rece. Nu se putuse nimeni bucura de zile de plajă și toată lumea dezbătuse schimbările climatice care făceau ca vara să nu mai fie vară, dar nici iarna să nu mai fie iarnă. Iernile fuseseră şi ele, în ultimii ani, neobişnuit de calde, cu ploi în loc de ninsori. Zăpadă nu mai găseai, doar, eventual, pe vârfurile masivilor muntoși. Aceștia erau luați cu asalt de mii de turiști, în căutarea distracțiilor hibernale. Dar această vară, în special acest iulie, se dovediseră clasice, așa cum erau verile copilăriei.

Deşi prea tânăr pentru a trăi din amintiri, aşa cum o faci la o anume vârstă, Vlad retrăia cu bucurie verile copilăriei, se refugia acolo, în lumea satului bunicilor săi, unde anotimpul estival însemna căldură, chiar caniculă, bucuria scăldatului, dar și iarbă uscată, cu vite mugind de foame pe deal. Însă tocmai acea atmosferă era fascinantă, cu soarele care parcă nu mai voia să apună, cu țârâitul etern al cosaşilor, iar noaptea, al greierilor. Când, în sfârșit, se lăsa întunericul, după asfințiturile roşii, atunci când astrul zilei cobora sub orizont ca o imensă vatră de foc, o binecuvântată răcoare se lăsa peste lume, un mister al firii cuprindea lent totul, o metafizică aparte își făcea simțită prezența. Mai târziu, lumina albăstruie a Lunii învăluia noaptea de vară într-o culoare eterică, aducând pace şi mister.

Lui Vlad îi plăcea să stea noaptea până târziu pe o buturugă din curtea casei bunicilor și să se impregneze de acel mister al firii, parcă niciodată prezent în oraș. De aceea iubea vacanțele la țară. Dar îi plăcea și marea.

— Cu ce te servesc?

Vlad tresări un pic buimăcit și o privi pe fata din fața lui. Nu arăta a ospătăriță, ci mai degrabă o adolescentă în vacanță. Pantaloni scurți albi, un tricou azuriu, sandale albe. Slăbuță, gracilă, cu părul negru prins într-un coc neglijent. Ochi negri, cumva pătrunzători. Nu avea nici măcar un carnețel pentru a nota comenzile.

Vlad se așezase la una dintre măsuțele goale de lângă plajă, ochind această terasă retrasă, acoperită cu stuf. Îi plăcuse din primul moment simplitatea locației. Îi amintea de bungalowurile în vogă, tocmai prin minimalismul lor, de pe plajele exotice.

— Ăămm... o porție de paste. Nu știu de care, dar cu sos carbonara și un pahar de vin alb, rece, te rog. Ții minte, da?

Fata zâmbi, privindu-și mâinile goale. Părea amuzată de insinuarea glumeață a tânărului.

— Desigur. Nu e cine știe ce comandă, nu?

Fu rândul lui Vlad să surâdă. Fata dispăru, iar el se întoarse la reveriile sale.

Partea aceea de plajă era destul de pustie imediat după prânz. O singură familie se așezase pe nisipul ud, măturat de valuri molcome. Un băiețel și o fetiță, apropiați ca vârstă, frate și soră probabil, alergau prin apa mică și se stropeau, țipând. Părinții, în șorturi și tricouri, stăteau pe nisip, cu câte un pahar de bere în mână. Femeia, tânără, cu o pălărie mare de soare și picioare foarte lungi; bărbatul, care o cuprinsese pe după umeri cu brațul drept, părea mai în vârstă, mult mai în vârstă chiar. Vlad înregistra automat aceste detalii, care nu interferau cu aminti-

rile, dar rămâneau undeva, într-un plan secund, până când aveau să-și ceară dreptul la importanță.

Unul dintre copii țipă mai ascuțit, speriat. Bărbatul îi strigă ceva, mai greu de deslușit de unde stătea Vlad, pe fondul vuietului slab al brizei. Apoi, omul se ridică și intră în apă după băiețelul de aproximativ cinci ani, care pare-se că se îndepărtase prea mult de mal. Acesta luase o gură zdravănă de apă, pentru că acum tușea și se îneca.

— Era în fața nasului tău... de ce nu ești atent? i se păru lui Vlad că aude, pentru că direcția vântului se schimbase puțin.

Femeia îi reproșa bărbatului ceva, în continuare.

— Era apa mică acolo, nu înțeleg ce...

Familia se retrase mai sus pe nisipul uscat, fiindcă locul unde stătuseră mai devreme era deja măturat de valuri. Nu era însă vremea fluxului și nici nu se întețise briza.

Sosi și mâncarea. O porție aburindă de tagliatelle cu sos carbonara și un pahar brumat de vin rece. În plus, o prăjitură cu înghețată, din partea casei. Vlad ridică ochii, destul de uimit de gestul în neconcordanță cu atitudinea comercianților puși pe căpătuială de pe litoral.

— Mulțumesc... Cristina! citi Vlad numele pe pieptul fetei, care își pusese ecusonul.

Ea tresări ușor.

— Cu drag. Dacă mai dorești ceva...

— Deocamdată e bine. Dacă mă răzgândesc, te caut la bar.

Venise singur anul acesta la mare, ca o reparație sufletească după ruptura cu Silvia, care decisese să aleagă alt drum. Fuseseră împreună doi ani, era colegă de facultate, doi ani intenși, minunați, încheiați inexplicabil. Cel puțin pentru el. Incapacitatea de a înțelege ce se întâmplase îl determinase să își ia o vacanță... emoțională, dacă se putea spune așa, și marea

i se păruse un refugiu ideal într-o atare situație. Mai ales că nu voia să se lase pradă deznădejdii, iar aici intuise că are să găsească o atmosferă tonică. Sosise acolo doar cu o seară înainte și se cazase la o pensiune retrasă, cu numai câteva camere.

Familia de mai devreme veni înspre terasă și se așeză la o masă vecină. Copiii erau acum șterși și uscați, ciudat de liniștiți. Bărbatul își scoase șapca și-și întinse transpirația pe frunte cu dosul palmei. Era gras, iar tricoul stătea să plesnească pe el. Brunet, cu părul coborând pe ceafă în câteva bucle unsuroase, părea să fi avut în jur de 50 de ani. Femeia, tânără, până în 30, brunetă și ea, înaltă și suplă, avea o bună parte a feței încă mascată de ochelarii imenși de soare, pe care îi păstră și la masă. Bărbatul își zornăi brățările de la mâna dreaptă și Vlad fu sigur că urmează să-și scoată lanțul gros peste tricou, dar totuși acest lucru nu se întâmplă. Își trântiră amândoi telefoanele pe masă, la vedere, acolo unde poposise și borseta burdușită a bărbatului.

— Fă, hai să bem ceva, că mor dracu' de sete! se agită brunetul.

— Păi dacă pun ăștia sare în bere, ce să-ți fac? se strâmbă tânăra.

— Voi vreți, mă, ceva? se întoarse spre copii.

Fetița, blondă și cârlionțată, se juca cu o păpușică și dădu din umeri, dar băiatul ceru Pepsi.

— Costi, sper că nu-i iei Pepsi! sări femeia.

— Nu-i iau, fă, cum să-i iau? Ceva natural, nu?

Cristina veni pe tăcute la masa lor, iar Costi chiar tresări când dădu cu ochii de ea.

— De unde apăruși, fată? se miră el, râzând. Ia fă bine și adu-ne un meniu!

În acest timp, Vlad, trăgând cu ochii la mare, i se păru că apa mai crescuse puțin, că se apropiase cam mult de aleea care

mărginea beach-barul. Își scoase telefonul și butonă un pic, dar nu remarcă vreo informație care să-i atragă atenția în privința fenomenului. În mod ciudat, apa devenea tot mai mare.

Se ridică și se îndreptă spre bar. Cristina tocmai se pregătea să ducă două mape familiei de la masă. Îi zâmbi lui Vlad, lăsă meniurile clienților și reveni repede la el. Bărbatul se așeză cu coatele pe bar.

— Mai dorești ceva? îl întreabă ea.

— Auzi, ai observat vreun lucru neobișnuit la apă?

— La mare? Nu, ce să observ?

— I-a crescut nivelul. Iar vântul nu bate mai tare. Și nici nu e vremea fluxului.

Cristina îl privi lung.

— Ești un tip studios? surâse ea.

— Pff, nu știu ce înțelegi tu prin asta, dar, da, am terminat o facultate. Anul trecut. Litere. Nu știu dacă-s neapărat studios, n-am fost niciodată tocilar. Dar...

— Și eu sunt studentă. Mai am doi ani. Administrație publică.

— Aha. Și ești aici pentru...

— Pentru un bănuț în plus, pe vară.

— Ok. Foarte bine. Dar... ce naiba e cu marea?

— Hai să vedem! îl îndemnă ea.

Porniră spre plajă, dar un fluierat o opri în loc. Fata schiță un rictus. Costi și ai lui se deciseseră în legătură cu mâncarea și băutura.

— Stai aici, vin imediat, îi spuse lui Vlad și alergă spre masă.

Tânărul se apropie de malul mării, dar nu merse prea mult. Apa ajunsese aproape de alee. În larg, câteva jetsky-uri. Și două-trei yahturi mici, cu pânze. Părea o zi obișnuită. Briza se intețise un pic, dar cu siguranță nu era responsabilă de creș-

terea neobișnuită a apei. Apoi, unul dintre jetsky-uri se apropie de mal și bărbatul de pe el încercă să-i strige ceva. Nu înțelese, din cauza vântului. Bărbatul făcu semne cu brațul, ca și când i-ar fi indicat să se îndepărteze.

— ...marea... plecați... plajă...! auzi Vlad frânturi.

Nu mai avea acum nicio îndoială că se întâmpla ceva. Se întoarse spre terasă, să o caute pe Cristina. La masă, Costi se holba undeva, în sus, într-un colț. Băiețelul îi răsturnase paharul cu bere, care i se scurgea încet de pe masă în poală, dar părea că individul nici nu sesizase. Vlad trecu pe lângă masa lui, în drum spre bar, și o mână îl apucă strâns, făcându-l să se oprească.

— Ce zic ăștia, bă?

Vlad întoarse capul încet în direcția privirii bărbatului, care continua să-l țină pe loc. În colțul de sus al terasei era un televizor pe care Vlad nici nu-l băgase în seamă, pentru că avusese sonorul oprit și, oricum, el nu se mai uita demult la programele TV. Încet, lent, ca într-o scenă slowmotion, încercă să realizeze ce-l uimise atât de tare pe bărbat. Una din televiziunile naționale preluase o transmisie străină, CNN, CBS, BBC sau așa ceva, care titra pe burtiera mare și roșie cunoscutul mesaj „Breaking News".

Vlad privea prostit întretăierile și simulările grafice ale televiziunii, care prezentau, într-un mod categoric nebunesc, valuri imense, porțiuni uriașe de mal care se prăbușeau în mare, clădiri, zgârie nori, șosele luate de talazuri diluviene. Apoi Luna, din care porneau săgeți ce pulsau roșu spre Pământ, urmate de grafice cu distanțe și cu cifre în derulare. O sarabandă grotescă de imagini și numere, apoi un inel de bolovani asemănător poate cu cel al lui Saturn, înconjurând Terra. După care din nou Luna, când la locul ei, când imensă, aproape de

orizont. Reporteri cu transmisiuni în direct se succedau atât de repede, încât Vlad nu putu să-i urmărească și, oricum, sonorul televizorului nu era pornit.

— Ăsta e film sau ce mama dracului arată ăștia, mă, la ora asta?

Costi se ridică în picioare, continuând să țină brațul tânărului. Femeia își scoase, în sfârșit, ochelarii de soare. Ochi mari, uimiți, ce învingeau rimelul gros, buze groase, întredeschise acum de uimire peste dinții nefiresc de albi. Vlad încercă să asambleze ce vedea și înțelese că nu e vorba de un film documentar.

Apoi, o cifră galbenă pulsândă ocupă, sinistru, tot ecranul: „CINCI ZILE".

Se smulse din strânsoarea lui Costi. Făcu câțiva pași înapoi, gata să se împiedice.

Bărbatul se întoarse spre el:

— Unde fugi, prietene?

— Cinci zile, bâigui Vlad. Atât mai avem, cinci zile!

— Ce zici, mă? Ce cinci zile?

— Atât mai avem până cade...

— Cine cade?!

Vlad arătă cu un deget tremurător spre cer.

— Luna! Cade pe Pământ. Atât îi trebuie să ajungă. Cinci zile. Până atunci, însă...

Un val îl lovi deodată în genunchi. Tuși și se ridică. Apa ajunsese la terasă. Fugi disperat spre bar. În locul Cristinei, un băiat cam abulic venea cu porțiile de mâncare pentru familia de la masă. Preocupat să nu răstoarne vreo farfurie, nici măcar nu văzuse valurile agitate. Vlad trecu în viteză pe lângă el și se năpusti în bucătărie, unde o femeie plinuță trebăluia pe la cuptoare.

— Unde e Cristina? urlă el, speriind-o pe femeie, care scăpă un castron.

— Ho, nebunule, că nu dau turcii! Cine naiba ești, ce vrei cu Cristina?

— Unde a dispărut, unde o găsesc?

— Te pun să-mi plătești castronul, îl amenință bucătăreasa. E afară, la o țigară. Dar vezi că are prieten...

Vlad ieși ca vântul pe ușa din spate și aproape o doborî pe fată, care stătea pe bancă și fuma, butonând telefonul. De surpriză, ea scăpă aparatul din mână.

— Hei, ce faci? Ai luat-o razna?

— Vlad. Vlad e numele meu. Haide! Acum! Trebuie să plecăm imediat!

O luă de mână, îi ridică telefonul și o smulse, practic, de pe bancă. Șocată, fata nu mai apucă să protesteze. Fugiră pe alee, în sus, până la șosea. De aici, pensiunea lui Vlad nu era departe. Un vuiet puternic și un huruit îngrozitor îi făcu să se întoarcă, siderați. Un val imens lovise în plin terasa, care dispărea în șuvoaie, lăsând în urmă un morman de lemne și stuful de pe acoperiș.

Cristina țipă îngrozită, dar Vlad o trase cu putere, alergând spre pensiune. Strigăte și țipete răzbăteau din când în când dinspre mare, dar nu se mai uitară înapoi.

Reușiră să ajungă, gâfâind, cu sufletul la gură, la Peugeotul lui Vlad, parcat la pensiune. Aceasta părea pustie. Noroc că avea cheile la el.

— Haide, plecăm!

— Cum, plecăm? Unde?

Fata opuse rezistență, încercând să se elibereze.

— Cristina! Mai avem doar... cinci zile. De fapt, nici atât, înțelegi?

— De cee?!

— N-am timp să-ți explic acum, îmi pare rău. Luna, nu știu din ce motiv, se apropie de Pământ, cade pe noi! E imposibil, din punct de vedere fizic, gravitațional, cum vrei să-i spui, să-mi bag picioarele în ea de știință, că nu mai înțeleg nimic... cert e că s-ar putea să murim cu toții. Până atunci, însă... trebuie să ajungem la un loc cât mai înalt. Mareea va fi uriașă...

O sirenă începu să sune lugubru undeva departe și pe șoseaua principală trecură în trombă câteva mașini, claxonând neîntrerupt. Vuietul gros al mării înfuriate se auzea tot mai aproape. Cumva anesteziată de șoc, fata se strecură în mașină. Vlad porni motorul și se pregăti să apese pe accelerație. În acel moment, cineva izbi cu forță în parbriz, clătinând serios micul autoturism. Vlad se întoarse. Costi izbea cu palmele în geamul lateral, răcnind ceva. Vlad se uită înainte și tură motorul, demarând spre șosea. În oglindă, Costi și familia sa alergau disperați după ei. Femeia, cu fetița în brațe și cu băiețelul de mână, se împiedică și căzură toți trei în praf. Bărbatul nu se întoarse, co-tinuând să fugă după mașină.

Vlad frână brusc și dădu cu spatele. Lăsă geamul jos. Costi îl ajunse și aproape că băgă capul în mașină. Era dizgrațios, plin de transpirație, cu ochii ieșiți din orbite, gâfâind ca o locomotivă.

— Fră... frățioare... unde dracu' fugi așa? Ia-ne și pe noi! Am mălai, am tot ce vrei...

Vlad îl împinse cu portiera, coborî și se repezi spre femeie. O ajută să se ridice, apoi pe copii. Tânăra avea palmele și genunchii zdreliți, exact ca în copilărie, dar cei mici păreau în regulă. Lacrimile, praful și fondul de ten închegaseră o pastă grețoasă pe fața ei. Vru să se întoarcă după ochelarii de firmă sparți în praful drumului, dar renunță. Costi se strâmbă, vru

să spună ceva, dar se opri la timp. Vlad le făcu semn să urce și porni iar. Nici măcar nu mai fură curioși să întrebe unde mergeau.

Vlad încercă să ocolească drumurile principale, dar chiar și așa, aglomerația devenea tot mai mare. Trebuia să fie foarte atent să evite goana nebunească a mașinilor. Se intersectară și cu câteva mașini militare, cu girofaruri albastre. Reușiră să ajungă la drumul național ce ducea la Tulcea. Cu toate că această zonă avea mare, lacuri, Dunăre, existau acolo și înălțimi acceptabile.

Cristina nu mai avusese puterea să întrebe dacă nu puteau trece prin Constanța. Mama ei era, cu siguranță, acasă, iar tata... pe mare.

— E mai sigur acolo, încercă Vlad să o liniștească.

Cât despre el... nu prea avea cine să-l aștepte, iar la Timișoara era imposibil să mai ajungă. Părinții îi muriseră într-un accident, cu câțiva ani în urmă și înțelesese atunci că lumea asta mare trebuia să o cucerească de unul singur. Iată, însă, că... cineva i-o lua înainte. Nu să o cucerească, ci să o distrugă.

Costi protestă o vreme.

— Fratele meu, am afaceri în București, ești nebun? Unde dracu' crezi că te duci?

Apoi, după un timp, puse o mână grea pe umărul băiatului.

— Auzi, oprește! Coborâm.

Vlad se uită în oglinda retrovizoare, surprins.

— Unde vrei să mergi? Nu înțelegi, așa-i? Nu ai unde să te duci. E dezastru peste tot...

— Lasă, vere, n-ai tu treabă. Eu cred că mint ăștia populația. O fi vreun vânt mai puternic. Ne descurcăm noi. Lasă-ne aici!

Copiii începură să plângă. Nu voiau să coboare.

— Haideți, mă! Hai, Stelo, ce faci, dormi? o înghionti el pe nevastă-sa.

Femeia suspină, dar se supuse. Vlad trase pe dreapta şi opri. Curios, nicio maşină nu-i mai depăşise de la o vreme. Şoseaua părea pustie. Cei trei coborâră, cu copiii smiorcăindu-se. Vlad îi privi o vreme în retrovizoare. Bărbatul se străduia să sune, scuturând nervos telefonul fără semnal, iar Stela își ștergea fața cu un şervețel, încercând să mai salveze ceva din machiaj. Siluete tremurânde în bătaia parcă albăstrie a soarelui, cu contururi pierdute ușor, ca într-o fata morgana, în luneta mașinii care se îndepărta.

Vlad goni spre cetatea Enisala. Îl chema ceva acolo, vizitase o dată sau de două ori locul, care îl fascinase. De sus, de pe Dealul Gras, perspectiva cu lacurile Razim şi Goroviţa era uimitoare. Pe zidul cetății medievale se descoperiseră inele de priponit bărcile, ceea ce însemna că marea fusese, odinioară, până la zidurile edificiului.

„Cum mi-am petrecut ultimele cinci zile", îi suna permanent în cap băiatului, ca un refren ușor într-o amiază de vară. De fapt, nici cinci zile, pentru că urmau catastrofe de neînchipuit, dacă într-adevăr Luna avea să se cunune cu Pământul într-o nuntă apocaliptică, fascinantă prin măreția sa. Până la sfărâmarea ei la limita Roche, nostalgica Lună, acum cel mai ucigaș asteroid, avea să transforme Terra în soțul ei pârjolit, ambele corpuri cerești sfârşind într-o uniune cosmică impresionantă pentru un spectator celest.

Ajunseră cu greu la cetate. Apa crescuse până aproape de ziduri, dar, în mod straniu, sau poate nu, găsiră o barcă gonflabilă acolo unde apa inundase șoseaua. Nu era nimeni în cetate. Cristina era tăcută. Asfințitul, de pe zidurile Enisalei, se dovedea minunat, deși sufla un vânt neobișnuit de puternic. Lacurile nu se mai cunoşteau, acoperite de o mare furioasă, cu valuri care izbeau în ziduri. Luna, cumplita Lună, începea să

urce pe cer, Lună plină acum, pe 18 august. În mod normal, ar fi trebuit să descrească, dar astrul nopții părea, chiar și cu ochiul liber, mult mai mare.

Cristina se cuibări la pieptul lui și el își înnodă ușor degetele prin părul ei negru. Nu se puteau desprinde de noaptea aceasta stranie, un preludiu tăcut la ce avea să vină. Nu, nu revedeau întreaga viață înaintea ochilor ca într-un sentimental șir de fotograme, ci se lăsau în voia firii, așa cum Vlad o făcea în nopțile de vară, la bunici, atunci când corul greierilor devenea asurzitor.

Recviem pentru un revolver

de Rodica Bretin

— Un tur al galeriei?

Bătrânul custode al muzeului mi-a deschis uşile sălilor, lăsându-mă să colind nestingherită prin Peştera lui Aladin. Căci eram într-o grotă a comorilor: tablouri, sculpturi, statuete, amfore, fresce, tapiserii, cupe, ceasornice, monezi – într-o dezordine aparentă, gradată astfel încât privirea să le cuprindă pe toate, să le discearnă pe rând, detaliu cu detaliu. Rarități, unicate, opere de artă ce îşi meritau piedestalul. Aur, argint, bronz, marmură, ametist; un haos ordonat, o babilonie savantă de materiale, forme, culori, stiluri. Fragmente, cioburi, secvențe reîntregind vitraliul istoriei.

Sala Antichității greceşti şi romane, Sala Medievală, cea a Renaşterii şi ultima, cu racle transparente în care dormeau – relicve ale celor două războaie mondiale – puşti, baionete, mitraliere, grenade, mine. Cândva împroşcaseră moarte, distrugere; acum nu radiau decât lucirea mată a fierului, desuetudinea invențiilor depăşite de generațiile următoare. Păreau nişte fotografii în sepie, neutre, inerte, benigne. Nu şi revolverul negru, aşezat pe un stativ de mahon. Arma aceea avea ceva sumbru, letal – încă amenințător. „Uită-te la ce vrei, nu atinge nimic", îmi spusese custodele.

Mi-am trecut palma peste țeava netedă, brunată, apoi l-am luat în mână. Nu mă aşteptam să fie atât de greu şi era cât pe ce să îl scap. Îmi încleştasem degetele pe mâner, când o pică-

tură mi-a căzut pe pleoapă, prelingându-se pe obraz, pe buze. O lacrimă? Nu era sărată, avea un gust sălciu de... apă?!

...Ploua: mărunt, necurmat, temeinic. Una dintre acele revărsări calme, continue, fără fulgere şi tunete, fără vânt, fără nimic spectaculos. Nu o furtună, ci un deluviu. Nu-mi aminteam cum, când începuse – acum o lună, două... trei? Ştiam doar că de atunci nu se oprise vreo clipă. Eu şi oamenii mei respiram apă, nu aer.

Eu?!

Din oglinda ciobită, un bărbat mi-a întors privirea. Obrazul tras, ochii, lama briciului – toate păreau cenuşii sub revărsarea şiroaielor. Apoi, tăişul s-a poticnit în ţepii bărbii, lăsând în urmă o pată de culoare. Şi nu era singura. Caracatiţe roşii se agăţau de uniformele celor răniţi, le acopereau uneori chipurile. Iar tranşeea era plină de morţi; zăceau toţi unde căzuseră, unii cu ochii deschişi, cu puştile încă în mâini, alţii răstigniţi pe spate, alţii sfârtecaţi. Printre ei, câţiva soldaţi dormeau, la fel de cenuşii, de neclintiţi. La parapete, santinelele vegheau într-o linişte ireală, adâncită de clipocitul monoton al ploii. Roteau periscoapele cu înfrigurată aşteptare, trăgeau prelatele de pe mitraliere...

Un şuier, apoi un bubuit apocaliptic, lăsându-ne – pe el, pe mine? – năuciţi, cu timpanele vibrând dureros. O explozie nu departe, împroşcându-mă cu noroi, sânge, resturi de creier, măruntaie. După care s-a dezlănţuit iadul. Obuzele treceau pe deasupra, unele nimereau în şanţ, împărţind moarte. Şrapnelele zburau ca nişte viespi, n-aveai cum te feri, unde te ascunde. Viaţă sau moarte, în indiferenţa sorţii. Urlete, gemete, blesteme, înjurături, acoperind ropotul ploii.

Apoi, vacarmul, nebunia au încetat la fel de neaşteptat cum începuseră. Prin perdelele de apă şi fum am desluşit câteva siluete, şchiopătând, împleticindu-se. Cum ar fi spus generalul nostru, la adăpost în cazemata lui de beton, „ne menţineam poziţia". După un bombardament de artilerie liniştea părea mai adâncă, aerul rarefiat, până şi ploaia suna altfel. Dar... eram vii – primisem, din nou, un răgaz.

Zeii sunt însă geloşi pe fericirea oamenilor. Şi hotărâseră că lenevisem destul în noroiul cald şi moale. Venise timpul unei contraofensive – cinci sute de metri în bătaia mitralierelor germane... O plimbare care avea să ne învigoreze, să ne înalțe moralul. Şi spiritul; cât se putea de sus.

Am dat ordinul de atac şi m-am cățărat primul pe scară. Treptele lunecau, umede de ploaie, de sânge, dar nu m-am oprit, nu m-am uitat peste umăr. N-aveam de ce: oamenii mei mă urmau, ca-ntotdeauna, lăsând muribunzii să păzească tranşeea. Şi pe morți, aşteptându-ne răbdători întoarcerea. Dacă nu... ne vedem Dincolo!

Un glonte mi-a şuierat pe lângă tâmplă şi m-am aruncat în noroi. Într-o clipă eram în picioare, gonind printre viespile de oțel, mitralierele țăcăneau, rărindu-ne fără să ne încetinească, dar... – poate alerga cineva mai repede ca moartea? Din nou m-am pomenit pe burtă, în noroiul mustind de sânge. Mă ridicam, năucit, când am auzit uruitul motoarelor. Venea de sus, din văzduhul cernând cenuşă lichidă: avioane. Erau ale noastre sau ale lor?...

— Ce faci acolo ? Pune-l la loc!

Glasul bătrânului a refăcut tapiseria realității: tavanul cu stucaturi, lambriurile, vitrinele de sticlă. Frica însă, a rămas. *M-a udat ploaia, m-am afundat în noroi, mi-au şuierat gloanțe pe lângă urechi! Fusesem acolo!* O bucată de oțel... avea amintiri? *Nu e prima dată, o să treacă, respiră adânc, linişteşte-te, s-a terminat!* îmi repetam, litanie menită să mă scoată din paralizia minții, a trupului, să despartă coşmarul de normalitate.

Ştiam ce mi se întâmplase cu revolverul – îl *citisem*! Nu era pentru întâia oară când atingeam un obiect şi, în loc să-l simt doar neted ori zgrunțuros, retrăiam brusc ce văzuseră, ce simțiseră cei care îi împrumutaseră cândva mai mult decât căldura mâinii. Uneori, obiectele „absorb" imagini, sunete, emoții care rezistă în timp, iar retrăirea lor poate fi... copleşitoare.

Custodele muzeului mi-a luat arma din mâini cu grijă, a pus-o înapoi. Tremuram și mi-a făcut semn cu capul, ca un avertisment: nu eram singuri.

Am recunoscut imediat chipul bărbatului ce se apropia fără grabă: era *el*. Genunchii mi se înmuiaseră și custodele m-a apucat de braț, murmurând cu un zâmbet împăciuitor, destinat *lui*:

— Lucrurile sunt în vitrine dintr-un motiv. Ai uitat?

Era supărat pe mine; și îngrijorat. Cumva, am izbutit să mă țin pe picioare.

— Ce...

a fost asta? am vrut să articulez, însă a ieșit o șoaptă răgușită. Bărbatul mi-a răspuns scurt:

— Un revolver Webley and Scott, MK 6, calibrul 0,455.

Trăsăturile, vocea aceea... Era tot proaspăt ras, dar părul îi crescuse în plete rebele, arămii. *Unde erai, acum o sută de ani?* Înainte să-l întreb, bătrânul a pășit între noi.

— Keeghan Thorson este unul dintre cei mai generoși donatori ai muzeului. Revolverul a aparținut străbunicului său, ofițer pe Frontul de Vest. A fost la Vimy Ridge, la Passchendaele.

Cunoștințele mele de istorie erau cam vagi, însă unele îmi stăruiau în minte.

— Passchendaele... n-a fost cucerit de canadieni în noiembrie 1917?

— Da, după zeci de atacuri, retrageri, bombardamente. Trei luni în care a plouat întruna.

Bărbatul nu mi se adresa direct. Vorbea... ca și cum și-ar fi amintit? Și din nou vocea custodelui, parcă îndepărtată:

— Domnul Thorson provine dintr-o familie de militari de carieră. Au luptat în cele două războaie mondiale, în Coreea, Vietnam...

— După Marele Război au ales aviația, a completat Keeghan, cu aceeași bunăvoință detașată cu care își făcea probabil

donațiile. În cer nu ajunge noroiul, este o moarte pe care unii o numesc... frumoasă.

Spusese *Marele Război*, nu *Primul*. Aşa îl numeau cei care îl trăiseră. Să fi fost o expresie rămasă într-o familie înrudită cu istoria sau... – avea ceva de ascuns? Începeam să văd pretutindeni societăți secrete, cabale, conspirații. Keeghan Thorson era doar un bărbat atrăgător – care mă privise cu un dezinteres deconcertant. Poate nu eram genul lui sau poate îl preocupa numai propria persoană. Uneori, aparențele înşală; alteori, nu. Un soldat nemuritor care trecuse prin câteva din războaiele lumii? Un capriciu al codului genetic, repetând acelaşi chip, parcă tras la indigo, de la bunic la fiu şi apoi la nepot?

Unele enigme sunt sortite să rămână nedezlegate... Însă asta nu făcea parte dintre ele! Era destul să pun întrebarea potrivită şi exact aşa am făcut:

— La Passchendaele, în ziua ultimului atac... ale cui avioane au sosit primele?

A avut o ezitare aproape imperceptibilă înainte să răspundă:

— Ale lor.

Apoi ne-a întors spatele, îndepărtându-se cu paşi mari.

Furnici sub cort

de Roxana Brînceanu

— Zgura ta de minge băloasă!

Frede nu mai reuși să-și recupereze termometrul, fiindcă tufișul își întoarse frunzele cu partea mucilaginoasă în afară și o zbughi din mâinile lui, rostogolindu-se în direcția grohotișului de la marginea falezei. Mănușile și partea din față a salopetei se pătaseră de sevă, dar rezistă tentației de a o întinde pe restul hainelor. Îi plăcea foarte mult mirosul, dar dacă îl adulmeca Papá Santi și decidea că se parfumase intenționat risca un perdaf de zile mari. Șeful grupului de cercetare era extrem de scrupulos în privința utilizării în scopuri personale, sau în orice scopuri neștiințifice, a florei și faunei locale. Frede se mulțumi să-și miroasă degetele, oftă și o luă pe urmele tufișului-arici în speranța că, îndepărtându-se de pericol, ramurile aveau să se relaxeze și să lase în urmă obiectul străin.

Treaba lui era să urmărească ciclurile vieții florei mobile, tufișurile care se ghemuiau ca niște arici și o serie de alte organisme relativ evoluate care utilizau fotosinteza. Tocmai își încheiaseră perioada de hibernare din anotimpul furtunilor și acum alergau vioaie sub cerul liber, încălzindu-se la soare, crescând și ramificându-se. Uneori, lui Frede i se părea că se joacă cu niște căței vegetali printr-un parc înghețat.

Porni în direcția falezei, sperând să nu fie nevoit să coboare panta abruptă ca să-și recupereze instrumentul. Mergea atent printre rocile ascuțite, gâfâind deja în aerul cu conținut scăzut

de oxigen. În depărtare, valurile cremoase unduiau încet, îngrozitor de reci, sclipind sub lumina difuză care pătrundea prin stratul gros de nori. Se aflau pe o insulă, una suficient de izolată încât mica lor colonie științifică să nu perturbe echilibrul ecologic al planetei. Uneori îi plăcea să viseze cum aricii, despre care constatase că aveau o formă rudimentară de comunicare, aveau să perpetueze legenda unor ființe imposibile venite din stele care frecau tot felul de materiale de frunzele și crengile lor și le strecurau bețe ciudate în interior. Sau cum scoicile aveau să țină minte că la un moment dat în istorie, nişte invadatori insistaseră să împartă cu ele microorganismele filtrate din apa oceanului.

Ceva sclipea la câțiva metri în fața lui. Norii se răriseră și Frede le mulțumi pentru ajutor. Lumina soarelui local se reflecta în materialul lucios al termometrului și făcea ca apele vâscoase să lucească înşelător. Se aplecă să-şi culeagă instrumentul și abia atunci îşi dădu seama că ceva nu era... bine. Era seară. Soarele apusese. Planeta nu avea sateliți. Și totuși, o rază venită de sus se reflecta pe valuri. Prin pătura acum subțiată de nori se putea vedea clar un petec absurd de lumină destul de puternică. Strânse din ochi, dar nu putu distinge forma, niciun alt detaliu în afară de faptul că sursa de lumină era nemişcată, deci nu se punea problema vreunui meteorit. Oricum, Dom-Dom l-ar fi detectat încă dinainte de a se aprinde în atmosferă.

Înșfăcă termometrul dintre pietre și o rupse la fugă înapoi spre colonie.

Începu să strige imediat ce barăcile îi apărură în zona vizuală.

— Dom! Santi!

Alergă spre cabana pe care Niki, zis Țânțar, scrisese „Primărie" și dădu buzna, gâfâind. Erau toți adunați acolo, mai puțin

Maxine, care își petrecea aproape toată ziua printre moluștele de pe dealul cu scoici, la baza falezei. Papa Santi studia nervos, trăgându-se de barbă, ceva ce părea a fi un set de înregistrări ale astrofizicianului, iar Niki își adusese cu el câinele-robot care îi ținea loc de ladă de scule. Frede se opri suflând greu și toate privirile se întoarseră spre el.

— E ceva... pe cer, reuși să rostească. Apoi i se păru că sună stupid, dar înainte să găsească o exprimare mai inteligentă, observă neliniștea din ochii colegilor și renunță.

— E vizibil deja? întrebă Dom-Dom.

— Pare a fi un corp suficient de mare și de luminos încât să fie văzut prin stratul de nori, explică.

— Uff... Am detectat de dimineață ceva ce părea a fi o cometă, cu o traiectorie care urma să intersecteze orbita la câteva zeci de mii de kilometri de planetă, apoi obiectul și-a schimbat ușor direcția, de câteva ori, ajungând să orbiteze în jurul nostru.

— Evident, avem toate datele. Problema e că...

Maxine năvăli pe ușa Primăriei, urmată de un val de frig. Aducea cu ea toate mostrele zilei și era murdară pe ghete.

— Ai văzut și tu, oftă Niki, făcând un semn discret câinelui, care se grăbi să curețe în urma ei.

— Spuneți-mi că nu sunt ai noștri.

Femeia asta are o obsesie, gândi Frede. De când fusese silită să-și abandoneze fostul proiect, cea mai mare teamă a ei era că cineva – patronii, guvernul, poliția sau cine știe cine și din ce motiv – avea să vină să-i ridice înainte de termen de pe planeta cercetată.

— Am vrea noi, oftă Santi, trăgându-se iar de barbă. Uite.

Aduse pe ecranul principal o hartă a sistemului, pe care un punct roșu traversa lent în direcția cercului marcat cu verde. Nu trebuia să fii cine știe ce astronom sau fizician ca să înțelegi că mișcarea avea ceva neobișnuit. Dom-Dom încercase să-i cal-

culeze traiectoria, dar corecturile frecvente făceau ca graficul să semene cu un evantai de linii neterminate.

— Cine dracu' sunt ăştia? dădu glas Țânțar temerii generale.

De la începutul ieșirii omenirii în afara propriului sistem solar, fusese întâlnită o singură specie dezvoltată tehnologic, însă comunicarea cu ea stagna. Cultura celorlalți era atât de diferită, încât nu fusese găsit încă un element comun de la care să înceapă. Fiecare om de știință, fie el biolog, fizician, sociolog sau lingvist spera în secret să fie cel care să pună prima piatră din puntea între cele două specii. Dar până acum totul fusese în zadar, fiecare contact reducându-se la nave care luminau indescifrabil una către alta.

Nave care, categoric, nu semănau cu ceea ce orbita acum deasupra obiectului lor de studiu.

— Care e ultima poziție cunoscută?

— Deasupra noastră, scăpă Maxine și se fâstâci când întâlni privirile celorlalți.

— Dom?

Bărbatul butonă puțin, mai trase de un grafic, clătină din cap incredul, în timp ce pe ecran traiectoria și noua poziție a obiectului non-cometă se actualiza.

— Regret să vă informez că Max are dreptate. E oarecum deasupra noastră. După cum l-a văzut și Frede. Asta despre poziție. Cât despre „cine dracu' sunt", habar n-am.

Mintea lui Papa Santi galopa.

— Video?

— Încă nu. Nu percep decât un obiect luminos de formă oarecum pătrată, fără detalii. Dacă vin mai aproape...

— Ne dorim asta?

Toți ochii se îndreptară către Maxine, care înghiți în sec. Nu-și dorea să lase impresia că ar fi fost cuprinsă de panică. Deși o simțea destul de aproape.

— ...Nnu ştiu, admise Papa Santi, conştient că era de datoria lui să stabilească ceea ce urma să se întâmple. Dar, categoric, trebuie să aflăm cu ce avem de-a face. Şi să trimitem mesaj acasă.

— Ce transmitem? Asteroid deviat de la traiectorie sau prezență străină dezvoltată tehnologic? În ce mod ne afectează în prezent?

Frede își dădu seama că avea nevoie de eficiența lui Niki pentru a-și pune ideile în ordine. Niciunul dintre ei nu-i întâlnise personal pe „ceilalți", iar dacă obiectul de deasupra era o navă, ar fi fost prima lor întâlnire cu o altă specie inteligentă și a doua din întreaga istorie. Pe de altă parte, dacă nu era, ar fi fost o a mia criză de isterie stinsă într-un val de râsete. Cu răbdare, recalibrarea senzorilor extraatmosferici le putea da o imagine destul de bună referitor la ce anume era. Cât despre efectul asupra cercetărilor...

— Actualizez, anunță Dom.

Imaginea oscilă, apoi reveni cu aproximativ aceleași repere, doar că obiectul părea acum puțin mai alungit.

— Orbită staționară?

— Așa pare... Mă întreb de ce. Suntem prea mici să ne fi sesizat. Sau...

— Plan de bătaie, îl întrerupse Papa, bătând din palme, vizibil dornic să pună capăt speculațiilor. Ridicăm tot ce avem ca să aflăm ce e acolo. Transmitem acasă imediat ce deținem o imagine clară și apoi informăm periodic, funcție de evoluția evenimentelor. Niki, Dom-Dom, întrebări?

— Clar, șefu', răspunse Țânțar și câinele lui robot dădu și el entuziasmat din cap.

— Voi, cei doi bio, vreau ipoteze despre eventualele interferențe cu viața locală. Dacă vor fi. Am pus senzorii seismici

la maximum, așa că vor detecta cel mai mic tremur. Faza doi, dacă e cazul, va fi să-i informăm că suntem aici. Repet, dacă e cazul!

Se împrăștiară toți prin laboratoarele lor. În scurt timp, scanerele extraatmosferice începură să transmită imagini. Obiectul se lungise și mai mult și semăna cu o bucată de folie reflectorizantă având la capete două rulouri de pe care se desfășura. Părea că cineva – de data asta sigur un „cineva" cu inteligență superioară și posibilități tehnice – intenționa să întindă un fel de prelată peste o parte a planetei.

— O să afecteze anotimpurile dacă redistribuie lumina și căldura soarelui, spuse Maxine și Frede aprobă cu o privire sumbră.

Deja i se părea că tufișurile alergau bezmetic, având dificultăți în a repera sursa corectă de lumină. Orice extrapolare pe care el și Maxine o făceau în privința efectelor asupra organismelor vii native ducea la rezultate triste. Modificări asupra climei, schimbări majore ale florei și faunei.

— Nu trebuie să te atașezi de animalele astea, o sfătuise el într-o zi, când ea venise udă și cu moralul la pământ, pentru că o ușoară creștere a nivelului oceanului dusese la pierderea aproape în totalitate a unei colonii. De fapt, e ceva bun și în faptul că putem fi martori la o evoluție prin...

Maxine îl privise lung și acuzator, cu ochii înroșiți, și el își înghițise restul cuvintelor. Abia dacă reușiseră să înțeleagă mecanismul vieții așa cum era el în prezent. Cel mai probabil, evoluția avea să se facă simțită peste câteva generații. Până atunci, perspectiva lor era cea a unei distrugeri. O distrugere al cărei scop final le rămânea ascuns.

Masa panglicii misterioase era un alt motiv de neliniște. Deocamdată, estimările nu indicau iminența unor probleme geo-

logice sau a apariției mareelor. Santi și Dom-Dom se certaseră, la un moment dat, pe tema probabilității unui adaos de masă venit din exterior, fie programat, fie prin acumulare de reziduuri, și de la calculele științifice ajunseră la acuzații și insulte. Niki intervenise și, ca să-i calmeze, mai proiectase un set de senzori care să urmărească și acest aspect.

Sondele inițiale și cele suplimentare se învârteau în jurul prelatei fără să pară că ar fi fost sesizate de cineva sau că ar fi declanșat vreo alarmă sau vreo schimbare de comportament. Obiectul își vedea total nepăsător de treabă, continuând să desfășoare folia, și nu reacționă nici măcar atunci când una dintre sonde eșuă lipindu-se de marginea ei. Niki Țânțar spumega de frustrare văzând cum instrumentul lui, considerat culmea ingineriei terestre, zăcea ca o muscă înecată la marginea unei bălți, trimițându-le în buclă aceleași informații inutile. Amenință că o să-i facă să plătească și vreme de câteva zile stătu încuiat în baraca lui, fără să raporteze la ce lucrează.

Papa Santi luă naveta și urcă până în stratosferă, la limita maximă de manevrabilitate, și se întoarse copleșit. Dimensiunile imensei pânze și indiferența ei suverană îl aruncară în depresie până și pe el, cu toată experiența lui.

— M-am învârtit pe sub ea ca o furnică sub un cort și am primit tot atâta atenție din partea cortului ca și furnica, mormăi.

— Cam atât despre faza doi, replică Dom-Dom. Cum informăm cortul că suntem aici?

— Și că nu ne place ce face, specifică Frede, ceea ce declanșă un nou val de certuri.

Maxine plângea aproape tot timpul, printre moluștele care nu mai distingeau noaptea de zi și începuseră să se comporte haotic, coloniile pierzându-și coerența și stabilitatea. Plantele lui Frede păreau să prospere, cel puțin pe termen scurt, însă

toate graficele şi concluziile lui deveneau nesigure. Întreaga lui muncă ar fi trebuit luată de la capăt în noile condiții, pe care încă nu era decis dacă să le trateze drept noi condiții sau un dezastru ecologic în desfășurare.

Dom-Dom descărcase deja spre cer întreg arsenalul de apeluri create pentru un prim contact, dar nu se întâmplase nimic. Apoi inventase altele. Tot nimic. Fără aprobarea lui Papa Santi, Niki lansă o rachetă direct în suprafața pânzei; racheta explodă spectaculos și, la o analiză atentă, materialul apăru puțin îndoit, dar în afară de asta nu se întâmplă nimic. Nicio reacție.

— Dacă nici asta nu le-a atras atenția, înseamnă că sunt niște ticăloși dați dracului, recunoscu Santi, după ce îi servi lui Niki discursul moralizator de rigoare.

Când Maxine lipsi două zile la rând fără să mai poată fi contactată, intrară în panică și organizară o căutare pe toată suprafața insulei. Frede o găsi mult departe de locul ei obișnuit, la marginea oceanului, paralizată de frig și târându-se ca în transă spre valuri. O mută puțin mai sus şi le spuse celorlalți doar că o văzuse zăcând acolo și că era în șoc hipotermic. Încet-încet, ea își reveni, dar nu mai discutară niciodată despre asta.

Cu o indiferență neclintită, uriașa panglică își continua derularea deasupra planetei.

— Mai are puțin și închide cercul, anunță Dom-Dom. Oare de ce fac așa ceva? Efortul tehnic e imens. Efectele asupra planetei vor fi considerabile. Dar nu văd c-ar da vreun semn de interes față de ce se petrece pe suprafață. Chiar dacă toată treaba e robotizată, tot trebuie să fie cineva la comandă.

Presupuseseră că ar fi o tentativă de transformare – creșterea temperaturii, luminozității, favorizarea vreunei reacții chimice – dar totul părea a se desfășura nu numai strict automatizat, ci și cu un dispreț total față de orice formă de viață

deja existentă. Ceea ce îi înfuria și mai rău decât faptul că nu erau băgați în seamă. Al doilea contact ratat venea la pachet cu un dezechilibru ecologic iminent și alungarea lor de pe una dintre puținele planete favorabile vieții umane pe care avuseseră ocazia s-o studieze.

— Trebuie să-i facem să înțeleagă că noi suntem Alții, decretă Niki într-o zi, după ce, tot fără aprobare, izbise intenționat o sondă de unul dintre capetele panglicii.

— Nu-i planeta noastră, mârâi Santi. Nu decidem noi în numele ei! E în drum spre noi o echipă suplimentară specializată și, împreună, urmează să studiem noua situație și să încercăm contactul. V-am mai spus asta. De câteva ori!

Maxine se strecură spre ușă, dar Frede observă la timp și o prinse de braț, conducând-o pe canapea și înconjurându-i umerii cu un braț protector, dar ferm. Cearta dintre Niki și Santi degenerase într-un scandal fără logică. Dom-Dom aruncă o privire întrebătoare la cei doi așezați pe canapea și Frede îi făcu semn din cap spre ieșire. Plecară toți trei, cu Maxine la mijloc și după ce o conduseră la baraca ei, Dom-Dom înlocui discret codul de la ușă.

— N-o să se termine bine, oftă.

— Suntem cu nervii prea întinși, recunoscu Frede. Am auzit atâtea povești despre cât de dificil e, și tot n-am înțeles nimic. Chiar mă simt ca o furnică sub un cort.

— Mă înfurie cumplit că nu reușim să obținem măcar o cât de mică reacție!

La Primărie era liniște când reveniră. Ecranele aprinse derulau continuu informațiile primite, emițătoarele repetau mesajele inutile de contact. Cearta dintre cei doi lăsase în urmă un scaun răsturnat și un fel de tensiune rău prevestitoare, o destrămare a încrederii, o serie de întrebări dincolo de parametrii științifici.

Simțiră amândoi deodată cum tremură podeaua. Se priviră pentru o fracțiune de secundă și se repeziră împreună pe ușă, către hangar, doar ca să vadă naveta rulând în viteză și înălțându-se.

— Ce dra... Santi!

Așa cum bănuiau, în baraca lui Papa nu era nimeni.

— Nu e bine, zise Frede.

— Nu e bine, zise și Dom-Dom în același timp, uitându-se la planul de zbor total neconvențional rămas pe masa de lucru a lui Santi.

Apoi cerul se aprinse.

O serie de rachete își atinseră ținta, explodând pe suprafața reflectorizantă cu o putere mult mai mare decât și-ar fi imaginat că pot avea armele lor defensive.

— E Țânțar!

Alergară spre arsenal, se împiedicară de câinele robot rămas fără energie și se năpustiră înăuntru ca să-l vadă pe Niki înconjurat de o grămadă de echipamente canibalizate, apăsând încă o dată pe butonul de lansare. Frede plonjă o clipă prea târziu și ultima rachetă augmentată artizanal își luă zborul spre construcția străină; explodă mult prea devreme, încă înainte de a părăsi atmosfera, întâlnind în calea sa o piedică neașteptată.

Intenționase să-l bată, dar când căzură amândoi grămadă peste unelte și componente și baterii descărcate, se rostogoli pe spate, privind secătuit de puteri în tavan. Vederea periferică prinse o mișcare slabă dincolo de ușa deschisă, în timp ce Dom-Dom se repezea afară strigând:

— Max!

— ...Santi tocmai decolase, reuși Frede să rostească, revenind cu ochii la tavan. Vocea nu avea niciun fel de inflexiune. Suna ca și când ar fi dorit doar să umple tăcerea.

Dom-Dom se întoarse după mult timp, murdar, ud și înghețat. Și singur.

— A reușit să spargă codul, zise.

Frede își mută privirea obosită din tavan spre colegul lui, fără să spună nimic.

— Am crezut că se duce la dealul cu scoici, dar... nu era acolo.

— A sărit, șopti Frede.

— Poftim? Cum de...? De ce ar...?

— A mai încercat. Când a dispărut și am căutat-o. M-am gândit atunci că n-are rost să vă spun.

Dom-Dom se lăsă să alunece pe podea, sprijinit de tocul ușii.

— Papa Santi decolase, repetă Frede revenind la tavan.

Niki nu se clinti. Închise ochii, clipind încet, apoi fixă și el tavanul.

— E frig, zise cu o voce care nu mai semăna cu a lui.

Empatie

de Voicu Bugariu

Supradotata Irina, 12, nu se credea prea grozavă, în ciuda faptului că avea un IQ de geniu (190), iar când i se ivise posibilitatea de a participa la nişte cursuri pentru copiii din categoria ei, refuzase. Eu sunt un copil obişnuit, spusese ea, privindu-şi candid tatăl. Ce dacă am rezolvat nişte teste? Poate că a fost o întâmplare.

La aceste vorbe, universitarul Ioan Panait, tatăl Irinei, doctor în filozofie şi autor al controversatului eseu „Elogiu simţului tactil", zâmbise complice. Ştia că Irina era într-adevăr un copil supradotat, simţul umorului era doar una dintre dovezile acestui fapt. Privindu-i ochii limpezi, se gândi că bunul Dumnezeu (sau întâmplarea?) ar trebui să-i acorde acestui copil şansa unei sănătăţi mulţumitoare.

La câteva zile de la discuţia despre cursurile speciale interveni o smucitură în viaţa lin curgătoare a familiei Panait. Irina îşi luă tatăl deoparte şi-i povesti ce i s-a întâmplat.

— Eram singură acasă şi a apărut din senin o fată îmbrăcată ca mine, spuse ea. La început nu mi-am dat seama de unde o cunosc, dar apoi am văzut că seamănă cu mine de parcă am fi surori gemene.

Ioan Panait ştia destule despre autoscopie, dar pentru nimic în lume n-ar fi dorit să-şi valorifice cunoştinţele de psihiatrie pentru a-şi înţelege fiica. Nu-şi arătă prin nimic uimirea şi se mulţumi să întrebe:

— Cum adică din senin?

— S-a materializat în fața mea, spuse Irina.

— Tu glumeşti, nu? Ai scornit povestea asta, ca să te distrezi.

Irina, mai serioasă ca niciodată, făcu lent semnul negării:

— Nu glumesc. M-am documentat şi ştiu că ai motive să fii îngrijorat. Chestia asta se numeşte autoscopie şi poate să însemne că eu sunt bolnavă, la cap. Am dreptate?

Năucit, Panait nu ştiu ce să spună. Se decise să admită că în apartamentul lor se putea produce un eveniment SF.

— În definitiv, filozofă el, miracolele pot să apară, teoretic.

— Şi practic, adăugă Irina. Să ştii că eu mă mir cel mai tare, dar n-am ce să fac.

Panait cugetă. Nu ştia ce atitudine să ia în continuare.

— Şi ce ați discutat? întrebă el, străduindu-se să nu aibă un ton ironic.

— A zis că ar vrea să mergem într-o lume paralelă, unde eu ar trebui să intru într-un joc mai special. Dacă nu vrei, nu mergem, aşa a zis.

— Aha! făcu Panait. Carevasăzică, nu te sileşte. Îți lasă la dispoziție liberul arbitru.

Irina nu găsi de cuviință să arate că a gustat gluma tatălui său. Continuă să îl privească țintă, aşteptând să-i afle părerea.

Panait ştia că fiica sa este prea inteligentă pentru a nu pricepe ce se întâmplă. Franchețea este cea mai bună, conchise el. Spuse:

— Pot s-o văd şi eu pe fata asta?

— Nu, răsunse numaidecât Irina. Mi-a spus că are instrucțiuni să rămână invizibilă pentru ceilalți oameni.

— Atunci?

— Cum dovedesc că nu mint şi nu fabulez? Asta vrei să spui?

— Da, dragă, da.

Irina se gândi o clipă şi apoi schiţă un zâmbet.

— Ştii, are anumite puteri... Mi-a dovedit-o. Cred că ar trebui să „umble" puţin la psihicul tău. Se pricepe la chestia asta. Ce spui?

Panait ştia că fiica lui este o persoană surprinzătoare. Învăţase să nu se mai mire atunci când aceasta se exprima ca un adult cultivat. Da, cugetă el, ar fi bine să-mi „umble" la psihic. Să vedem dacă este în stare de aşa ceva. Asta, desigur, dacă există.

Îşi aminti despre una dintre tezele cele mai contestate ale eseului său. Empatia este în legătură cu intensitatea simţului tactil, scrisese el. Există un raport direct proporţional între cele două.

— Empatia! se pomeni el vorbind. Asta ar fi. Să-mi taie capacitatea aceasta. Dacă reuşeşte, înseamnă că există în realitate.

— Adică, să te facă un psihopat? spuse şovăitor Irina, uimindu-şi încă o dată tatăl prin cunoştinţele ei.

— O ştii şi pe-asta..., şopti Panait. Da, dragă, da.

— Nu este periculos? Dacă rămâi aşa?

Filozoful ridică din umeri. Credea că nu riscă nimic. Cum, vine o entitate din lumea cealaltă şi-mi modifică personalitatea? Aşa ceva nu se poate.

— OK, spuse Irina, redevenită senină, ba chiar atinsă de o mică veselie. Vom vedea ce se va întâmpla.

În aceeaşi seară, în timp ce privea la televizor împreună cu soţia şi fiica sa, Panait izbucni în râs la o ştire despre uciderea a doi copii de către un şofer beat. Copiii se jucau pe marginea şoselei, iar maşina ieşise de pe carosabil şi-i lovise. O cameră de supraveghere surprinsese momentul atroce al impactului, arătând cum unul dintre copii era azvârlit prin aer şi apoi cădea fără cunoştinţă. Soţia îl privi stupefiată, iar Irina începu să plângă.

— De ce râzi? îl întrebă în şoaptă femeia. Ce găseşti de râs aici?

— Mi s-a părut comic cum zbura copilul, spuse senin Panait.

După vreun ceas, el mai reacționă o dată ca un psihopat, atunci când în fața suferințelor unei mame nefericite dintr-un film de artă spuse că tratamentul optim pentru respectiva ar fi un glonț în cap.

În ziua următoare, Panait se comportă normal, iar soția sa admise în cele din urmă că fusese vorba despre o rătăcire inexplicabilă. Filozoful nu-i ceru noi explicații fiicei sale, dar începu să se gândească serios la posibilitatea unei intruziuni SF în viața sa. Dacă într-adevăr sora fictivă a Irinei nu este chiar atât de fictivă şi chiar mi-a „umblat" la creier? Dacă mi-a stopat capacitatea de-a trăi empatia şi m-a transformat într-un psihopat, pentru o vreme?

Double vision

(poemă sf)

de Julien Caragea

În jurul sârmelor albastre
Stă delicata jilavă coloare
angelicata
ce s-a dus la piață
Și goală după ploaie-n coridoare
de licee
străluciul în oglinde își învață
Scânteie ca otrava curcubeie

Cablaje-ntind lumina lor suavă
un rai complet în spectru, hai
Melodioase sub electru
câmp primăvăratic, da mai stai

Abia le ciupă vânt cu plectru
Un arboret luat în clupă
Cum în ferestre d-ale noastre
mărunți coloni de mucigai
în o carnație de drupă
călări pe nărăvașii cai
iuțiți cu chiot de nogai
au fapt imperii de micelii
Spre uzufructu' Damicelii

ce-au întronat-o în serai
Apropitara unui rapt

În Skeptron, ca în nou Olimp
voiesc azi triștea să îmi schimb
Că iată, timpul s-a curbat
Aștept semnalul nebruiat
Finic ițit din ars cocon
mărinimii de cation

Și în rumori de hulubării
Să văd făptura dulcii Mary
Împielițata cum se-ntrupă
Precum era cu minijupă
Pe când avea mai fragezi anii
și îi eram copil de trupă
Destupă rarele șampanii
Și să danțăm cotilion
Cât ne va ține osatura
Și viață nu îmi treb'e după
Ura lăsând grijile varii
Ne fie geamandura Mary
Poate acuma o seduc
își lasă doaga fandoselii

Și vechile osmii s-aduc
Ca-ntr-un canal pituitar
Pentru prelucile portal
Pre luncile din epitelii
Sub dulcii meri când cavalerii
abia-nfioară dulcimerii

Într-al amoarei epicentru
Ne-om regăsi în omocentru

Îți spun de-a dreptu'
Cum agrăiește analectu'
Când apa se preface-n vin
azi bine să ne-mbucărim

Că mâine stăm în țintirim

Asta e

Circuit închis

de Aurel Cărășel

Gara îi întâmpină pustie și tăcută. Soarele ardea roșu în asfințit, sfâșiat de crestele țepoase ale unor cactuși înalți. Mildred lovi cu vârful cizmei în hoitul pomuit al șobolanului negru. În depărtarea colbuită se auzi zgomotul sec al unei scânduri ce se răsucea în somn. Abelard tresări, se opri și îndreptă într-acolo captatorul de sunete al vibratilului. Caice se mulțumi să arunce numai o privire, ridică din umeri și se așeză ostenit pe bordură, bălăbănindu-și picioarele deasupra șinelor ruginite.

— Tot nu pricepi că e-n zadar? Nimeni n-a reușit să scape până acum de pe Enfer. Controlul sectoarelor este extrem de riguros și totul nu se reduce, în fapt, decât la o problemă de timp.

— Defazarea temporală...

— O problemă de timp, repetă încăpățânat Abelard. Vor lăsa să se stabilizeze valorile create de ruptura pe care a făcut-o defazorul, vor depista locul absorbției de unde cronozofice și apoi gata: patrula, urmărirea și...

Mildred puse încet mâna pe umărul stâng al bărbatului îmbrăcat în verde. Caice îi aruncă o privire întrebătoare.

— Eu nu mă mai întorc acolo.

Abelard înălță din umeri. Coborî botul vibratilului și-l vârî în toc.

— Mâine voi fi condamnat la regresiune. Nu mai am dreptul la nici una dintre vieți.

Femeia se uită cu atenție la fețele lor.

— Ce vă pasă vouă, ispășiți recluziunea și vă transformați. Haine noi, viață nouă...

Caice o apucă de gambă și o trase în jos, alături de el. Pe peron, un fuior de praf se răsuci de câteva ori, după care se topi în peretele cel mai apropiat.

— Ce-ar fi să rămânem aici?

— Aici?! femeia zâmbi neîncrezătoare. E o lume necunoscută. Și moartă.

— Ce importanță are? stărui Caice. Își plimbă degetul arătător deasupra gambei subției. Linia asta trebuie să ducă undeva. Dacă reușim să ne rătăcim în spațiul ăsta, nu ne vor mai găsi niciodată.

— Și cu ce plecăm? rânji Abelard. Pe jos, ne vor ajunge în mai puțin de trei ore.

Caice se ridică în picioare. Clădirea gării îi privea strâmb prin ferestrele oarbe.

— Nu și dacă materializăm. Liniile astea de metal trebuie că reprezintă o cale de acces. Să o folosim.

— O materializare... se înfioră Abelard. Și pe cine să sacrificăm? E mai rău decât pe Enfer. Pentru că, în cazul ăsta, nu acorzi nicio șansă.

— Pentru că nu avem nicio altă șansă! ripostă Caice. Nu te încăpățâna, știi că am dreptate. Vom trage la sorți.

Din nou, depărtarea încenușată își răsuci scândura subțire și somnambulă. Aerul părea încărcat cu electricitate statică. Femeia dădu prima din cap în semn că era de acord cu propunerea. Caice găsi repede trei fire de iarbă, potrivi două de aceeași lungime și unul mai scurt, le arătă, apoi le amestecă în dosul palmei. Mildred trase prima. Își mușcă buza de jos, înainte de a izbucni într-un chiot de bucurie. Abelard scoase

tocul vibratilului și-l lăsă să alunece pe cimentul fisurat. Întinse mâna către cele două fire, șovăi o clipă, apoi îl alese pe cel din stânga.

— Dumnezeii...! înjură, îl frânse între degete și-l aruncă. Nu e drept! strigă. Mai aveam doar trei ani! Doar trei ani... M-am luat ca prostul după voi...

— Trebuie să te supui, Abelard. Votul a fost corect. Nu te-a obligat nimeni să-l accepți.

Bărbatul îi privi lung, mușcându-și buzele, după care ridică din umeri.

— Mă voi supune, spuse scurt.

Apoi, brusc, o luă la fugă. Caice se lăsă fulgerător pe vine, apucă vibratilul și-l întinse în urma lui. Aerul tremură, lumina zilei păli, o pastă neagră irumpse o clipă pe retinele femeii, după care spațiul reveni între limitele cunoscute. Hoitul șobolanului dispăruse și el. Femeia înghiți în sec și privi cu ochi mari.

— Toate... toate firele au fost scurte, nu?

— Cineva trebuie să și piardă, rânji Caice și o mângâie provocator pe sân. Am face însă bine să ne grăbim. Pot să apară oricând.

Materializarea se dovedi a fi o operațiune foarte scurtă. Din aerul încă fierbinte, energia biologică a fostei ființe umane numită Abelard decupă forma butucănoasă a unei drezine. Așteptară în zadar timp de câteva minute, în speranța unui fenomen de repetiție, dar spațiul înconjurător rămase mut. Se întâmpla astfel din cauză că memoria sa cronozofică nu reținuse decât aceste aspecte singulare ale formelor materiale ce îl străbătuseră cândva.

Când ajunseră la ruptura imensă care secționa liniile și frângea orizontul, aproape că se întunecase. Stelele își înfigeau

baionetele reci în burta unui cer incredibil de senin. Drezina tresărea din când în când, pocnindu-și oasele bătrâne.

— Și acum?

— Rămânem aici și murim. Sau ne întoarcem, ridică din umeri Caice. Și ne prind.

Nu înaintaseră prea mult. Clădirea fostei gări se mai zărea încă, asemenea unei cutii de chibrituri, uitată răsturnată pe palma netedă a câmpiei. Îi dureau mușchii brațelor, iar în palme le crescuseră bășici albe, pline de lichid. Abandonară mașinăria și o apucară către înapoi, sărind din traversă în traversă.

Ajunseră în dreptul primelor hangare aproape de răsărit. Mildred se prăbuși pe terasament și refuză să mai înainteze. Bărbatul oftă, părăsi brațul basculant, se așeză alături și o ajută să-și scoată încălțările. Se lăsară pe spate cu ochii închiși. Apoi femeia se ridică și porni în direcția clădirilor anexe.

Așa îl găsi Mildred când termină de inspectat magaziile cu materiale: o siluetă neclintită, tresărind în somn. Se strecură pe după colțul zidului, împrăștiind varul tencuielii căzute pe caldarâm.

— Abelard! strigă ea numele bărbatului, înainte de a ajunge în dreptul biroului de mișcare. Abelard! Caice!

Ultimul scoase capul pe una dintre ferestre.

— La dracu', mai încet, femeie! De-abia acum am reușit să descoperim registrele. O să ne lămurim imediat pe ce lume ne aflăm.

Mildred se rezemă de tocul ușii, cu mâna la gură. În spatele ei, soarele răsărea asemenea unui imens purgatoriu roșu. De undeva, din burta imensă a clădirii, se auzi fluieratul de satisfacție al lui Abelard.

— Copii, asta e o gară! Un punct de legătură între două spații unite bidirecțional, în vederea realizării transportului de forme materiale. De forme, nu de energii.

— E o capcană! şopti femeia. Înghiţi un nod, apoi îşi şterse fruntea. Pedeapsa... Nimeni n-a fugit nicăieri. Un circuit închis, asta e pedeapsa. Unda cronozofică ne-a lăsat într-un spaţiu curb. Lipsit de timp efectiv.

— Nu pricep, se încruntă Caice. Evadarea a reușit, Enfer a rămas undeva în urmă, ca un vis urât, am reușit să identificăm planeta asta și să ne materializăm la sol...

— N-am reușit nimic. E un circuit închis, repetă femeia, apoi se apropie de el și îi trase vibratilul din teaca de piele. Întoarce-te înăuntru şi încheiaţi repede documentarea. Trebuie să plecăm imediat, dacă se poate... Acolo, în stânga clădirii, am descoperit o drezină. Poate avem noroc și nu se dematerializează. Repede, altfel...

Lăsă fraza în suspensie și se îndreptă cu pași mari către colţul clădirii, cu arma atârnându-i fără vlagă în mâna dreaptă. Umbra lui Caice cel adormit pe blănile drezinei începea să se decupeze pe pietrișul rableului.

Cronozofic

de Cristian Cârstoiu

Femeia amestecă încă o dată, lent, în oală, după care opri focul. Deschise puțin ușa de la cuptor, cât să fie convinsă că friptura este gata, apoi strigă:

— La masăăă!

Nimeni nu răspunse. Dădu radioul un pic mai încet și ascultă atentă. În casă era o liniște totală. Strigă iar, mai tare:

— La masăăă!

Neauzind nicio mișcare, începu să așeze farfuriile și tacâmurile pe masă.

— Spălarea pe mâini! E masa gataaaa!

Tot nimic. Aruncă o privire pe fereastră, spre curte, dar nu văzu pe nimeni. Intrigată, porni în căutarea membrilor familiei. Ajunsă în capul scărilor care duceau sus, spre dormitoare, mai strigă încă o dată. Liniște. „Unde-or fi băieții ășia?" bodogăni ea. Deși n-avea niciun chef, decise că e cazul să coboare în garaj. Era, practic, singurul loc unde puteau fi, dacă n-o auziseră strigând din bucătărie.

— Aici erați? Vă chem de o mie de ani. Hai, că e masa gata, zise ea, în vreme ce cobora cele câteva trepte.

Ascunși după o firidă, cei doi băieți gemeni, Alexander și Maximillian, împreună cu tatăl lor, Eugene, lucrau concentrați la ceva.

— Ce e chestia aia la care meşteriți acolo? vru ea să ştie.

— Un proiect pentru şcoală. Avem concursul de comunicări ştiinţifice vinerea viitoare, răspunse Max.

— Şi, care-i treaba cu proiectul ăsta al vostru?

Ştia că n-are nicio şansă să priceapă ceva odată intrată pe domeniul tehnic, dar învăţase, în timp, să se adapteze. Soţul ei era un inginer extrem de competent, iar fiii lor moşteniseră de la acesta talentul tehnic.

— Vino în garaj peste vreo două ore şi-ţi arătăm.

„Proiectul" era un tub lung de vreo jumătate de metru, dintr-un plastic transparent, cu o scândurică în partea de jos, arătând ca o punte pe care erau desenate mai multe marcaje. Tubul era învelit cu o plasă de sârmă întreţesută cu fire electrice de mai multe culori, iar unul din capete era închis cu un capac prin care treceau aceste fire, conectându-se la un echipament cu multe piese electronice. Alături se afla o cutie de lemn, vopsită în roşu aprins, conectată, la rândul ei, cu ceea ce părea a fi o placă de bază de la un computer.

— E un cronomodulator, anticipă Alex întrebarea mamei, în timp ce Max îşi scoase ceasul de la mână şi îl aşeză cu grijă în tub. Luă o şurubelniţă mare, cu mâner portocaliu, şi împinse ceasul înăuntru vreo zece centimetri.

— Uită-te la secundar, o instrui el.

Femeia miji ochii, privind cu mare atenţie. Vedea secundarul, dar i se păru că se mişcă ceva mai lent decât ar trebui. Max mai împinse ceasul încă zece centimetri, dincolo de marcajul de la jumătatea scândurii, iar acum secundarului îi trebui aproape un sfert de minut pentru a trece pe poziţia următoare. Încă zece centimetri, dincolo de al treilea marcaj, şi secundarul se opri de tot. Max scoase apoi ceasul din tub şi secundarul îşi reluă mişcarea normală.

Profesorul Russo își freca gânditor bărbia. Privea instalația fraților Rutlege, neștiind ce să zică, lucru care i se întâmpla foarte rar. Trebuia să recunoască faptul că aceștia găsiseră o demonstrație foarte originală a teoriei cronozofice. Cu doar două luni în urmă îi ridiculizase, practic, pe cei doi, când aceștia îl întrebaseră, în timpul orei, dacă ar fi posibilă oprirea timpului prin crearea unui spațiu din care să fie extrași cronotonii, particulele timpului, și cum ar putea arăta designul unui astfel de echipament?

„Este doar o teorie, existența lor n-a fost dovedită", răspunsese el. „Mai bine v-ați gândi la un proiect concret pentru concursul științific care bate la ușă – un prăjitor de pâine cu laser, de exemplu". Toată clasa începuse să râdă și râsese și el, din toată inima.

— În interiorul tubului se formează un crono-vacuum, prin extragerea selectivă a cronotronilor. Densitatea acestora scade progresiv, atingând aproape zero spre capătul distal.

Max continua să dea explicații, în timp ce Alex stătea într-o parte, privindu-i atent.

— Interesant, nimic de zis. Bravo, cedă profesorul în cele din urmă. V-ați gândit și la o aplicabilitate practică? Sau e doar așa, o demostrație pur teoretică?

Băieții ezitară secunde bune, înainte ca Alex să răspundă, bâțâindu-se de pe un picior pe altul:

— Nu, nu ne-am gândit, ce-i drept, răspunse el cu un ton de ușoară vinovăție.

— Zic să lăsați aparatul aici, în laborator; vreau să mă uit la el mai târziu, pe îndelete. Îmi pare rău, băieți, dar acum nu am timp suficient. Ne vedem din nou vineri, după ore, da? Până atunci vă gândiți și voi la o prezentare frumoasă a proiectului, pentru juriul concursului, da? Și poate vă vine în minte și ce s-ar putea face util cu chestia asta, da?

Cei doi copii încuviințară din cap că sunt de acord şi părăsiră laboratorul. Profesorul Russo se aplecă încetişor și studie placa cu circuitele electronice și schița lăsată de Alex pe masă. Apăsă butonul de start și așteptă un pic înainte de a reface testul cu ceasul. Mai avea zece minute până la ora următoare, așa că își scoase din geantă un sandviș și muşcă cu poftă din el. Aproape îl terminase, când în minte îi explodă un gând.

Puse pâinea și puținul caşcaval care mai rămăsese pe o bucățică de plastic, pe care o introduse apoi în tub. Luă o riglă de lemn cu care împinse mâncarea până la cap. Dacă, într-adevăr, se forma acolo un vid cronozofic, atunci mâncarea trebuia să rămână la fel de proaspătă și a doua zi, fără să se usuce.

Își luă sacoul, ridică geanta de pe scaunul unde o lăsase și ieşi din laborator, întorcând cheia în ușă de două ori.

Mirosul de mâncare îi stimulă papilele olfactive. Nu se auzea niciun zgomot, aşa că făcu timid câțiva paşi mici. Mirosul era acum mai puternic și adulmecă aerul, mișcându-și iute mustățile. Foamea bate frica, așa că șoricelul ieși complet din ascunzătoare și se aventură în mijlocul laboratorului de fizică. Se opri preț de câteva secunde pentru a studia împrejurimile și înțelese unde se afla hrana. Se cățără iute pe o cutie roșie care zumzăia discret, apoi sări pe o placă lată, cu mai multe

piese călduțe, iar de acolo se avântă în tubul la capătul căruia se găsea cașcavalul. Trecu de prima linie neagră, apoi de a doua linie, iar inerția îl împinse dincolo de cea de-a treia. Botul șoricelului se afla acum la mai puțin de un centimetru de hrană, mirosul acesteia fiind aproape insuportabil pentru un animal care nu mai mâncase nimic de mai bine de trei zile. Numai că nu ajunse niciodată să parcurgă și acel ultim centimetru, rămânând suspendat, cu lăbuțele în aer.

Noaptea aduse întunericul în laborator. Doar lumina verde a LED-ului, care arăta poziția „deschis", arunca pe perete umbra nefiresc de mare a primului șoricel din lume prins într-o capcană cronozofică.

Pelaghia

de George Cornilă

Era a doua seară a Deniilor, când Ambroziu auzi iarăşi un glas străin alăturându-se celor din cor. Acesta nu venea însă din biserică, ci de undeva de afară, parcă, Doamne fereşte, din adâncurile lacului. Era un glas mai frumos decât toate, înălţându-se printre celelalte precum trilul de ciocârlie printre ciripelile vrăbiilor. Nu ştia să fie alte femei pe insulă în afară de călugăriţele venite de la Ţigăneşti pentru slujbă. Şi acelea erau toate înăuntru. Mai auzise poveşti cu fete ale pădurii, cu ştime, cu sfinte şi muceniţe, cu îngeri pogorâţi din slava cerului, însă aceştia nu s-ar fi făcut auziţi de un păcătos ca el. Îl întrebase pe stareţul Antim dacă auzea şi el. Acesta ascultase încordat, apoi ridicase din umeri, iar dacă urechile unui om sfânt precum stareţul rămâneau surde la acel cântec ademenitor, cu siguranţă acela nu era lucru curat.

Nemaiputând răbda, Ambroziu ieşi în toiul slujbei. Ocoli biserica, păşind cu băgare de seamă pe dalele verzui, umezite de bură şi, făcându-şi semnul crucii, o luă pe aleea cu pietriş care tăia mocirla, spre apă, de acolo de unde părea că venea glasul. Ştia prea bine că, încă de pe vremea năvălirilor osmanlâilor, fundul lacului nu era altceva decât un cimitir acoperit de câţiva stânjeni de apă. Când era copil, căzuse în lac şi le văzuse, armatele de morţi cu oasele curăţate de peşti, pe jumătate îngropate în nisip, cu ţeste rânjind ştirb, cu mâinile încă ţinând săbii, cu degetele încă purtând inele scumpe, cu straiele fer-

fenițite fluturând în apa mâloasă. Se gândise că așa trebuia că arăta iadul. Ani de zile, Ambroziu avusese coșmaruri. Ani de zile visase cum morții se târau din apă și veneau la el să se spovedească.

Prin pâcla albăstrie văzu niște corpuri mari mișcându-se încoace și-ncolo. După fornăituri, își dădu seama, încă dinainte să-i vadă, că erau cai. Cumva, ieșiseră din grajd. Inima îi veni la loc pentru o clipă, însă începu să-i bată din nou cu putere când văzu pe ponton unul dintre armăsari, aplecat deasupra apei, gata să cadă. Ce i-o fi venit? se întrebă, apropiindu-se cu băgare de seamă, ca să nu-l sperie. El fu însă cel care se înspăimântă când văzu o femeie pe jumătate ieșită din apă, mângâind botul prelung al animalului, în timp ce-i cânta duios. Părea o îngânare a unui cântec bisericesc și totuși era mai frumos, mai îngeresc decât orice auzise el vreodată în timpul vreunei slujbe. Înaintând, văzu că femeia, tânără din câte se părea, era despuiată, deși fusese o primăvară neobișnuit de rece și apa era sloi. Își făcu semnul crucii, convins că avea în față o ispită trimisă de dincolo. Când copila îl văzu, se cufundă repede în apă, iar calul, înnebunit deodată, se aruncă după ea. Cu mare chin izbuti Ambroziu să-l tragă afară și să-l potolească.

Tulburat peste măsură, călugărul se înapoie în biserică, unde rămase neclintit și alb ca varul până la terminarea slujbei. Se gândi să-i vorbească starețului, însă, temându-se de canoanele la care acesta l-ar fi osândit, precum și de purtarea pe care ar fi avut-o apoi față de el ceilalți frați, alese să tacă. În chilia sa, se zvârcoli până dimineață, coborând din prici de multe ori pentru a se ruga în genunchi. Zorii îl prinseră ghemuit într-un ungher, cu ochii larg căscați, cerând îndurare cerurilor.

Ziua trecu anevoie. Săvârși muncile cu care fusese însărcinat, fără tragere de inimă. Ceilalți, crezând că-l slăbise postul,

îl încurajară cu bătăi pe umăr. Pe măsură ce seara se apropia, neliniștea punea stăpânire pe el tot mai tare. Îi spuse starețului că nu se simțea bine și-i ceru învoire să nu ia parte la slujbă. Cuviosul Antim îi arătă îngăduință, cerându-i chiar stavroforului Macarie, un om aspru, căruia toți frații îl știau de frică, să-l scutească pe acesta de muncă în ziua următoare. Ambroziu sărută mâna egumenului și ieși în fugă. Se zăvorî în chilia sa, rugându-se ca noaptea să treacă mai repede și să fie păzit de ispite.

După vreo două ceasuri însă, cântecul începu din nou să se audă dinspre lac. În zadar încercă Ambroziu să-și acopere urechile cu mâinile, în zadar spuse rugăciuni cu glas crescând. În cele din urmă, ieși. Ajuns pe mal, înfrigurat, păși pe ponton, rugându-se să nu vadă nimic în apă. Însă femeia era acolo, goală ca Desfrânata Babilonului, îngânând deșănțat sfintele cântări. Aceasta îl privi îndelung înainte de a se face din nou nevăzută în apa întunecată.

Astfel se petrecură lucrurile de-a lungul mai multor săptămâni. Trecuse și Paștele, se sfârșise și postul. Femeia apelor devenea tot mai puțin sfioasă și nu doar că nu se mai scufunda atunci când îl vedea pe călugăr, ci chiar, de câteva ori, îi făcu semn acestuia să o însoțească în apă. Ambroziu începu să-i aducă de-ale gurii, pește fript, mămăligă sau fasole făcăluită, însă găsi repede că mâncările oamenilor nu erau pe placul ei. Încetul cu încetul, aceasta îi ocupă în întregime gândurile. Cât era ziua de lungă, călugărul nu făcea nimic altceva decât să aștepte căderea serii. Temându-se că acolo aveau să fie văzuți cu ușurință, o chemă într-o parte a malului acoperită de stufăriș, departe

de ponton și de podul de lemn care lega insula de țărmul împădurit și unde știma, prinzând curaj, ieși de câteva ori din apă.

Atunci o văzu Ambroziu pentru prima oară de aproape și tot atunci află, cu groază, că în josul trupului de femeie se găsea unul de pește, cu înotătoare ascuțite și cu o coadă răsfirată. Un păr aspru îi aureola capul mic, cu ochi bulbucați, aproape lipsit de nas, cu două deschizături în loc de nări, cu gura largă și buze groase. Părea firavă, deși trupul îi era musculos, cu pielea străvezie, încât în lumina lunii i se vedeau, ca la dafnii, organele și măruntaiele, cu precădere inima împărțită în patru și bojocii rozalii, bătând sau umflându-se.

Mult timp se străduise călugărul să-și abată ochii doar asupra chipului ei, să nu bage de seamă nici coada, nici sânii țuguiați, cu bănuți măslinii. Noaptea însă, întors în chilia sa, trupul său care nu cunoscuse femeia începea să ardă. Chiar dacă habar n-avea cum s-ar fi putut împreuna cu o asemenea făptură, așa cum, de altfel, nici cu o femeie obișnuită n-ar fi știut, neliniștea păcătoasă a cărnii nu-i dădea pace. În scurt timp, nici vergelele cu care-și brăzda spinarea nu-l mai ajutară.

Începu să coboare la apă cu Octoihul sau cu un catavasier îmbrăcat în doaște și s-o învețe cântecele bisericești, iar copila, despre care Ambroziu începea să se convingă că nu era un demon venit să-i fure sufletul, ci mai degrabă o știmă, ca în basmele spuse de pescarii care poposeau uneori la mânăstire, începu să-i aducă daruri, crapi uriași sau niște cochilii nemaivăzute, sinilii și mari cât palma.

Călugărul dădu în urmă zilele până la cea în care o văzuse întâia oară și cercetă calendarul. Fusese ziua Sfintei Pelaghia, copila din Tars – prin urmare, de undeva din misteriosul Orient, de unde însuși Cuviosul Antim venea – coaptă în taurul de

bronz de către împăratul păgân Diocleţian. I se păru că numele i se potrivea de minune ştimei şi, când o văzu în acea seară, i-l spuse. Aceasta scoase un fel de chicotit din care călugărul înţelese că îi plăcea. Îşi puse în gând ca după ce Pelaghia învăţa cântecele, să-i vorbească stareţului ca aceasta să fie botezată creştineşte şi, poate, primită în cor. Îmbrăcată în straie largi, nimeni n-avea să o deosebească de vreuna dintre maici. Băgase de seamă însă că aceasta nu stătea niciodată afară din apă pentru mai mult de un sfert de ceas, aşa că se gândi să facă rost de o vană în care ştima să stea în timpul slujbei.

Când Ambroziu ieşi din stufăriş, dădu nas în nas cu Macarie. Stareţul Antim era plecat la Bucuresci, iar în lipsa acestuia, stavroforul rămăsese staroste peste mânăstire.

— Ce făceai acolo? Ce tot faci în fieare seară pe mal? îl întrebă, sfredelindu-l cu privirea, în felul său care îi făcea pe oameni să devină mici în faţa lui.

Ambroziu, simţind cum stavroforul îi răscolea sufletul şi îi scobea în cap, se trezi destăinuindu-se, mărturisind tot, de la prima noapte până la intenţiile sale. Macarie îi zâmbi, îi spuse că totul avea să fie bine şi-i întinse mâna spre a fi sărutată.

În seara următoare, până să apară Luna pe cer, totul decurse aşa cum decurgea în fiecare seară. Ambroziu era mulţumit de cât de repede învăţa Pelaghia şi se gândea că nu avea să mai treacă mult până la întoarcerea Cuviosului Antim şi până când avea s-o vadă, în sfârşit, printre oameni, acolo unde devenise convins că-i era locul. Era linişte, nimic nu trăda ceea ce avea să urmeze. Deodată, din stufăriş apăru o ceată de călugări, urmaţi de Macarie. Doi îl prinseră de subsuori, în vreme ce un altul zvârli, cu mare meşteşug, un laţ cu care prinse ştima. O târâră afară din apă, în timp ce aceasta ţipa de oricui i s-ar fi rupt sufletul şi se zvârcolea întocmai ca un peşte prins în undiţă.

O legară fedeleş şi o purtară pe sus până în biserică.

— Frate Ambroziu, îi spuse stavroforul, ești sub stăpânirea ei acum, însă nu-ți face griji. Te vom apăra noi de duhul cel rău. Cât despre demonița aceasta, poate că o vom păstra la sare până se dă dezlegare la pește.

În biserică, o trântiră pe Pelaghia la podea, o stropiră cu aghiasmă şi, lipindu-i o cruce de frunte, Macarie începu să-i citească din exorcismele și dezlegările Sfânților Vasile cel Mare şi Ioan Gură de Aur. Cu cât aceasta se zbătea și șuiera mai tare, cu atât mai tunător se auzea glasul stavroforului. După vreun sfert de ceas, dându-și seama că liniștirea știmei nu se datora rugăciunilor, ci faptului că aceasta stătuse prea mult pe uscat, Ambroziu izbuti să se elibereze din prinsoare şi, apucând un sfeșnic, îi lovi în moalele capului pe cei care-l țინuseră. Răsturnă un vas cu mir și aruncă sfeșnicul pe covorul îmbibat cu acesta. Focul se întinse repede spre catapeteasmă. Cum toți călugării se împrăștiară bezmetici în căutare de găleți, Ambroziu o luă în brațe pe Pelaghia şi fugi cât îl ținură picioarele până la lac. O dezlegă grabnic şi o aruncă în apă. Apoi fugi să facă el însuși rost de o găleată.

Odată focul stins, Ambroziu fu prins și vârât în tainiță și supus la pedepse aspre care aveau să se încheie doar după întoarcerea stareţului. Antim ascultă povestea și-l declară pe călugăr fără vină, căci, ca orice om, era slab în fața ispitelor necurate. Viața la mânăstire își reintră, încetul cu încetul, în făgașul firesc.

În preajma zilei Sfinților Constantin şi Elena, stavroforul Macarie muri înecat cu un os de pește.

Știma nu mai apăru din noaptea prinderii și eliberării ei. Lui Ambroziu i se păru că o mai văzuse de câteva ori, spre mijlocul lacului, iar uneori, seara, o auzea cântând psalmi de un-

deva departe. Din când în când, mai găsea cochilii sinilii în ascunzișul din stufăriș.

Anii se scurseră, nu cu mai multă milă asupra lui Ambroziu decât asupra oricărui alt om. Bătrân, plimbându-se la un apus de primăvară, așa cum făcea în fiecare seară, pe malul lacului, ceva îi atrase atenția în stufăriș. Fugi cât de repede îi îngăduia bătrânețea până într-acolo și găsi ştima întinsă pe mâlul rece. Prin pielea palidă care-i acoperea pieptul, i se vedea inima încremenită. Călugărul se gândi să-i lege de coadă niște bolovani și să o arunce în apă, însă, amintindu-și de armata de morți care își dormea zbuciumatul somn de veci pe fundul lacului, o luă în cârcă și se îndreptă către cimitir. Acolo, îi săpă o groapă, îi cântă catisma, ectenia, troparul și fericirile și o culcă în mormânt. Bătu în cuie două scânduri și pe crucea astfel obținută scrise *Pelaghia*.

La începutul verii, Ambroziu muri. În anul în care a ieșit de la tiparniță *Floarea darurilor*, călugării au înlocuit vechea cruce de lemn a Pelaghiei, putrezită, cu una de piatră. Aceasta a rămas acolo până în 1953, când pe malul Lacului Snagov a început construcția vilelor stahanoviste și partea de nord a insulei a fost reamenajată.

Visul unei nopți eterne

de Mihai Cranta

N-o găsesc. Îmi vine să-mi trag palme. Așa-mi trebuie. Mă rugase Gregor:

— Hai, măi băiatule, hai că-ți prinde bine. Ai cap, dar dacă nu vrei să-l folosești. Ce, crezi că este rău să mai stai cinci ani în şcoală şi să-ţi primeşti atestatul de inginer de bord? Eşti fraier. Ăştia cinci ani s-ar putea să-ți asigure bătrânețea. Ca pilot, știi bine numai ce e în exteriorul navei și să apeși pe butoane. Crezi că interiorul ei este de lepădat? Crezi că nu ai ce învăța? Uită-te și tu prin cărțile de istorie. Mongolul se gândea întâi la cal și apoi la drum. Știu! O să-mi răspunzi că ai inginer de bord, care şi aşa nu face mare lucru, sistemele fiind reparate de computerele de bord. Și? Inginerul moare, computerul se duce dracului și atunci să te văd!

Unde eşti, Gregor?

Explozia mi-a distrus computerul. Inginerul a fost rănit și este în comă.

Şi, ca să fie tacâmul complet, când am încercat să mă conectez pe manual, n-a mers. Una din legăturile dintre camera de comandă şi sala motoarelor este întreruptă. Nava este în situația unui paralitic. Funcționează toate sistemele interioare, toți senzorii, câmpurile de protecție. Ce nu merge, e propulsia. Şi eu nu găsesc legătura aia nenorocită. Memoratorul lui Elk, inginerul, este plin cu versuri, în loc să conțină scheme de conexiuni. Cum s-o fi descurcat aiuritul până acum?

Am luat dulapurile la rând. Nimic. E îngrozitor. Nu ştiu codurile de legătură, scheme nu am, testerul nu funcţionează în parametri. Aşa-mi trebuie! Dacă-l ascultam pe Gregor... Dar ce fac acum? Mă chinui de două zile să dau de amărâtul ăla de fir, în timp ce nava asta plutește în derivă. Orice meteorit respins de câmp îmi modifică traiectoria și eu nu pot face nicio corecție. Dacă sunt prins de un câmp gravitațional, pot fi deviat, chiar atras și nu am ce face. În fața ochilor îmi joacă etichete, simboluri, fire de toate culorile...

Am impresia că se apropie sfârşitul lumii. Se zguduie nava. Mă smulg din fața dulapurilor de conexiuni, ajung la compartimentul de avarie, intru într-un costum de scafandru cosmic, smulg unul din proiectoarele de plasmă de pe perete și mă reped spre camera de comandă.

Zguduiturile încetează. Intru pregătit pentru orice. Dar nu pentru asta. Suntem lipiți în întregime de o navă de un tip necunoscut, aflată deasupra noastră, din care văd doar coada. Cum au reușit să anihileze câmpul? Cum au reușit să frâneze nava?

Pierd clipe prețioase cu întrebările astea. De fapt, nu știu ce să fac. Dacă sunt pirați? Nu, nu pot fi pirați. Nu se oboseau să atace „Curierul". Valori nu, provizii nu, informații prețioase nu, cel puțin nu în transportul ăsta. Și cum ar fi anihilat câmpul?

Trec pe circuitele video interne. Pe coridoare, nimic. În camerele echipajului, nimic. În blocul medical sigilat, „Curierul". Elk, în comă. În camera de joasă presiune, ceață. Ce este asta? Să fi intrat prin sas? Cum? Ecranul se tulbură, apoi apare o imagine cel puțin ciudată. Un interior. Un fundal cinabru, cu

prisme alb-aurii şi negru-antracit aruncate ici-colo şi la mijloc o statuetă. Imaginea prinde statueta în prim plan. E făcută dintr-un material ca jadul verzui și reprezintă un fel de insectă bipedă cu mandibule monstruoase și cu niște ochi... ochii... simt că mă lasă genunchii și cad...

Mă trezesc culcat pe spate, într-una dintre cușete. Sunt în combinezon. Lângă mine, un personaj ciudat, cu o imensă barbă albă, mustăți albe, îmbrăcat într-un fel de haină lungă, tivită la mâneci, poale şi guler cu blană mițoasă, albă. Pe cap poartă o scufie cinabru, ca şi haina, bordată cu acelaşi fel de blană. Moș Crăciun?! Nu se poate, delirez. Închid pleoapele.

— Deschide ochii, domnule Alt!

Tresar și îi deschid.

— Îmi ştiți numele. De unde?

— Nu mai pune întrebări stupide. Din ecusonul de pe umăr. Altceva vreau să știu. Cum te simți?

— Bine. Ce s-a întâmplat?

— În ce te privește, ai fost hipnotizat. În rest, mai nimic. Ah, să mă prezint: Noel.

— Știți numele meu. Și văd că îmi vorbiți limba. În plus, ați pătruns pe navă, în loc să încercați o abordare mai protocolară. Pot să întreb în ce scop?

— Simplu. Aveați nevoie de ajutor, vi-l dau. Prietenul dumitale trece prin procedura de reanimare, iar roboții mei vă instalează un computer nou și depistează conexiunea deteriorată. M-am nimerit în zonă și am văzut că nava rătăcea, pur și simplu. Am crezut, inițial, că nu mai este niciun supraviețuitor. Am anihilat câmpul de protecție şi m-am lipit cu nava mea

de-a voastră, să văd ce s-a întâmplat. Odată lipit, senzorii mi-au transmis prezență umană în camera de comandă. M-am conectat la circuitul intern video și te-am hipnotizat pentru a evita o neînțelegere. Asta e tot. Mulțumit?

— Nu prea. Nu cunosc mijloacele tehnice capabile să anihileze câmpul „Curierului". Și am ceva experiență.

— Dispun, într-adevăr, de mijloace tehnice deosebite.

— Cine sunteți?

— Ți-am mai spus, sunt Noel. Reprezint Fundația pentru Ajutorarea Civilizațiilor Incipiente.

— N-am auzit.

— Și civilizația dumitale a beneficiat de pe urma ei. În general, ajutorul a fost discret. Probleme mari au existat doar în cazul grupurilor izolate, mai mari sau mai mici, din zonele reci, unde ajutorul nu putea fi introdus discret din cauza superstițiilor și a faptului că orice îmbunătățire temporară a traiului putea duce la diminuarea șanselor de supraviețuire ale grupului. Pe de altă parte, superstițiile, credințele diverse, s-au dovedit aliate eficace. A trebuit să recurg la o recuzită, mijloace de locomoție adecvate, cunoscute de ei. Și la o simbolistică adecvată, vegetală, a neagresiunii. Să maschez ajutorul în ofrande către cei neajutorați. Trebuia înlăturat riscul pătrunderii acestui act în fondul cultural al popoarelor în devenire sub o formă negativă. Ți-am expus un caz. Am procedat la fel și în cazul altor civilizații. Chiar dacă...

Se auzi un sunet scurt.

— Domnule Alt, trebuie să plec. Cred că ar fi mai bine să dormi.

Scoase din buzunar un obiect. Statueta.

Prisaca

de Mihai Dumbravă

Lui Mircea Liviu Goga, *Întâiul*

Era o zi frumoasă de primăvară. Soarele își făcea loc printre colinele verzi, împrăștiind pe cerul azuriu un roșu cald. Bojdeuca în care locuia i se părea fermecătoare și apropiată de cea în care copilărise, mai ales când razele rebele inundau colțul îndepărtat al prispei, unde un păianjen stingher își cosea pânza, în așteptarea prăzii.

Amintirea copilăriei îl răscolea și gânduri stranii dădeau năvală, răvășindu-i chipul ușor îmbătrânit. Scutură scurt din cap. Nu era era cazul să piardă timpul cu memorii prăfuite. Își aruncă toiagul pe umăr și porni spre sat. Mergea agale, ca nu cumva cârpa atârnată la capăt să se bălăngăne prea tare și să-i cadă bucatele, dând de lucru bietelor furnici. Iarba care străjuia poteca băltoasă crescuse, în două zile ploioase, suficient cât să-i ajungă la genunchi. Drumul era anevoios și simți cum îl cuprinde oboseala. Trebuia să-și adune cumva puterile, altfel zilele-i erau numărate.

Trecu de zăvoi, urcă dealul și de acolo, de sus, putu să vadă satul mărginit de muntele golaș. Poteca se lățea încet, cât să facă loc la două căruțe. Îi salută pe toți cunoscuții și necunoscuții, căci așa era politicos, săltând ușor pălăria îngălbenită.

Ajunse la șopronul lui Răgălie, negustorul satului.

— Să trăiești, moșule! N-ai mai dat pe la noi de multă vreme.

— Apăi, cu vremea asta mi-o fost greu. Drumul nu-i lesne de străbătut, încercă să se scuze.

— Dar arăți cam istovit. Nu mergi la felcer să te vază? insistă Răgălie. Ți-o da vreo licoare, să te dreagă.

— Când m-oi duce înapoi spre casă, oi culege flori de câmp. Mă întăresc eu cumva. Uite aici, trei borcane de miere.

— Mulțam, moșule. Păi vrei parai sau bucate?

— Bucate, bucate, zise moșul, luându-i vorba din gură.

Și începu să se-nvârtă prin șopron căutând cele necesare. Termină de ales merindele și le arătă lui Răgălie. El dădu din cap, mulțumit, iar moșul îl salută de plecare. Când să închidă ușa după el, îl auzi pe negustor:

— Moșule, e zarvă mare la cârciumă. Și-au adus aminte de vremurile de demult și din vorbă-n vorbă s-au oprit la mata.

— Și ce zic de mine? întrebă curios moșul.

— Păi una, alta... răspunse în doi peri Răgălie, nevrând să-l supere cu vorbe. Ceva de fetele din sat și țâncii lor. Apoi, cum că mata ești ăl mai bătrân din sat și c-ai fi de când lumea p-icea. Și că d-aia ți-or zis Moș Bătrân. Și că faci făcături.

Oftă lung, apoi scoase din brâu un băț cât palma de lung și gros ca degetul mare și își astupă urechile cu doi cepi.

Un țiuit puternic se auzi din șopron preț de câteva secunde.

— Și ce spuneai?

— Despre ce? întrebă Răgălie, nedumerit.

Ridică pălăria ușor, închise ușa de la șopronul ce ținea loc de prăvălie și plecă grăbit spre cârciumă, lăsându-l pe negustor scărpinându-se în creștetul capului.

Ulița satului era destul de animată pentru prânz. O mulțime de babe și moși adunați la porți. Unii îl priveau curioși, alții indiferenți, alții doar se bolboșau la el. Grăbi pasul, salutându-i pe toți cu două degete ușor săltate.

Când se apropie de crâșmă, își domoli mersul. Ușa era deschisă, cu jumătate din mușterii lipiți de zid sau așezați pe bușteni, iar cealaltă jumătate înghesuită la mesele dinăuntru. Toți întoarseră capul, privindu-l lung, șușotind unul altuia vorbe neînțelese.

— Ia loc cu noi la masă, Moș Bătrân, strigă un cumătru de undeva, din fundul sălii.

Ezită la început, dar conștient că așa putea afla ce se petrece, se așeză lângă meseni.

— Ce se întâmplă, măi fraților, în sat? se prefăcu el curios.

— Unde?

— Unde, unde. Acilea în sat, insistă Moș Bătrân.

— Păi ce să fie. Nimica.

Cei trei mușterii se uitară unii la alții și dădură din cap, evaziv.

Se apropie de masă hangiul, un tip scund, corpolent, cu chelie în spatele frunții, duhnind a țuică de la zece coți. Cu o voce groasă, leneș la vorbă, spuse:

— Ca de obicei, moșule? Sau vrei să te usuci la mine-n crâșmă?

— Aha. Și ceva pentru fârtații mei. Să ne udăm leșurile.

Hangiul făcu cale-ntoarsă și după trei minute pe masă sălășuiau o vadră de vin și patru pocale nu prea limpezi. Moșu le umplu repede, ciocni și goli pocalul. Mesenii îi urmară exemplul. Mai turnă un rând și repetă gestul. Ceilalți nu se lăsară mai prejos. După al patrulea rând, fețele căpătară o nuanță ușor roz, buzele se desfăcură și începură să arunce vorbe. Ochii le scânteiau în lumina ce pătrundea prin ferestruica mică din apropiere.

— Și carevasăzică, ce se-ntâmplă prin sat? încercă Moș Bătrân să-i tragă iar de limbă.

— Apăi ce să fie, începu primul, ușor cherchelit. Umblă o vorbă prin sat. Cum că dumneata ești bătrân.

— Mi-s bătrân. Cum altfel?

— Foarte bătrân. Baba Vasilica a lui Zurbagiu, din capu' satului, de optzeci și cinci, zice că te ştie de ceva vreme, continuă mușteriul, încurcat.

— Apăi da, ne știm demult, cum altfel?

— Păi și atunci când te-a cunoscut zice că tot moșneag erai, să-mi fie cu iertare.

Moş Bătrân se lăsă pe spătarul scaunului. Luă pălăria și o puse pe colțul mesei. Își trecu mâna prin părul atins de albeață și destul de lung cât să-i acopere umerii lați. Mai umplu paharele încă o dată.

— Și mai zice lumea...

La semnul vorbitorului, se lăsă peste masă, să-i poată auzi șoaptele:

— Cum că puradeii ăştia, toți cu ochi albaştri, toți cu părul spicuit, cum să zic, cică tot dumneata, mă înțelegi, ai fi vinovat. Și mumele lor, muieri din sat, de vază, se fac cu treabă și ajung la mata...

Prins în vârtejul sporovăielii și cărăui, ultimele vorbe le zise ca pentru unul tare de urechi.

Toți din sală întoarseră capul și-l țintuiră cu privirea pe Moș Bătrân. După câteva clipe de liniște deplină, ce părură minute, alarmat, acesta se ridică încet în picioare. Scoase câțiva bănuți și-i aruncă pe masa cu pete de un roșu aprins. Părăsi cu pași mici încăperea, după ce mulțumi mesenilor, făcând un semn scurt cu pălăria.

O gloată de hăndrălăi se luară după el, în timp ce urca dealul. Moș Bătrân se opri brusc pe coamă, se întoarse spre mulțime și scoase din buzunar fluierul. Apoi își astupă urechile cu cei doi cepi.

Preț de un minut se auzi doar un țiuit puternic, iar lumea rămase înțepenită.

Până să-și revină oamenii, Moș Bătrân se pierdu în dumbravă. Ajunse într-un luminiș unde, aliniați pe un cerc imaginar, sălășuiau șapte stupi. Moșul se dezbrăcă la dânsa goală, se unse pe rând cu miere din fiecare stup, pe tot corpul. Albinele, când simțiră mirosul de miere, dădură năvală de ziceai că-i gâlceavă mare. Din moș Bătrân nu se mai zări nimic. De departe, părea o gâlmă de pământ crescută în mijlocul stupilor.

După minute bune, ca la un semn, albinele intrară grăbite fiecare în știubeiul lor. Trăsăturile moșului începură să se arate din nou. Mai fine, mai albe, mai tinere.

Moșul zări dincolo de câțiva stejari albi, tineri, câteva perechi de ochi sclipitori. La un semn, se iviră șapte fete blonde, cu ochii albaștri, înalte și sprintene.

După ce le dezbrăcă pe fiecare în parte, le unse cu miere fiecare părticică din pielea albă și fină ca abanosul. Apoi, o aplecă pe fiecare peste câte un stup și-și afundă bâzdoaca întrânsa. Cum una din ele era gata, albinele năvăleau preț de câteva minute și curățau mierea, lăsând în urmă o piele catifelată și întinerită.

Moș Bătrân își puse hainele, salută ușor cu pălăria și își văzu de drum. Fetele se îmbrăcară, la rândul lor, și o rupseră la fugă spre sat. Soarele închidea geana, lăsând peste pădure umbre moi, cărămizii.

Ajuns la bojdeucă, înghesui într-o desagă mică două rânduri de haine și ceva bucate. Le atârnă pe spinare și rămase câteva clipe în pridvor. Coborî cele două trepte și dădu ocol casei. Trase apoi aer în piept și plecă hai-hui, privind cu jind în urmă, spre un loc unde putea hălădui până la vremurile ce vor veni.

Soarele uda vârful copacilor cu ultimele frânturi de lumină galben-roșcată. Pe cărarea îngustă, umbrită de muntele golaș, se depărta agale Moș Bătrân, dând din coada subțire ca un bici ce scăpase de sub brâul ușor slăbit.

De undeva, din văzduh, roiuri de albine îl urmăreau zumzăind la unison.

*(Inspirată de povestirea **Prisaca**, de Mircea Liviu Goga, apărută în revista **CSF** nr. 5)*

Perpetuum mobile

de Iulia-Ioana Enache

A fost odată un sărman băiat pe nume Vasile. El o îndrăgise pe Lenuța dascălului încă de când erau doi copii zvăpăiați, țopăind dintr-o băltoacă în alta, în drum spre școală. De supărare că Lenuța își găsise un belfer prin Spania, pe când plecase vara la cules de căpşuni, bietul Vasile își pusese ştreangul de gât. Și nu orice ştreang, hotărâse să-și pună capăt zilelor chiar cu frânghia clopotniței de la biserică, așa, să-l batjocorească pe Dumnezeu așa cum și El îi terfelise speranțele.

Mișcarea clopotului îl făcuse să atingă pământul la un interval precis de șase secunde. Pierzându-și știrea, continuase să respire taman când degetele de la picioare i se înmuiau în glod. Fiecare bătaie îi anunța inspirul profund, mecanic. Și uite așa, Vasile trăia de șase ani spânzurat de clopot: dang, inspir, dang, expir; Vasile în sus, Vasile în jos.

Lenuța bănuise că fostul ei coleg de școală a prins drag de ea, după figura lui tâmpă de îndrăgostit lulea, de fiecare dată când o vedea trecând pe uliță. Dar, iaca, dragostea-i fusese boală grea lui Vasile și se spânzurase. Ce ți-e și cu viața asta!

Tot cam de atunci, Lenuța începuse să strângă o frumușică avere ştergându-și mucii pe la televizor, iar lumea o luase razna.

Pentru confortul sătenilor din Bălăbănești, fură luate măsuri: o cupolă de izolare fonică fusese amplasată peste biserică, astfel încât să se poată odihni oamenii cum se cuvine. Apoi, pe

măsură ce se îngroșă gluma și spânzuratul tot se încăpățână să respire, fu instalat un duș modern, astfel încât bălăngănitorul etern să nu cadă în mod stupid pradă unei simple infecții... și, desigur, să mai domolească și duhoarea.

Așa trecură anii. Sute de mii de curioși se strângeau în pelerinaj la Bălăbănești, să-l vadă pe *perpetuum mobile*, mai ceva ca la moaște.

Se născu, astfel, adevărata întrebare: oare Vasile mai era viu? Existau multe curente de opinie care atrăseseră în mrejele lor adepți. Trei se distingeau drept cele mai importante: „Vasile trăiește", „Vasile e mort" și „Tăietorii". Cei din urmă considerau că toate dilemele își găsesc rezolvarea în tăierea frânghiei: doar ea era elementul care-l ținea pe nenorocit în suspensie, în balansoarul între viață și moarte. Concurența era oricum enormă pentru un loc de pelerin, dar de când cu fanaticii de tăietori, măsurile de testare psihologică fuseseră înăsprite, ca nu care cumva să scape vreun smintit și să mi ți-l atingă pe Vasile... căci, fără îndoială, sufletul spânzuratului fusese salvat, slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, de o crudă soartă în adâncurile iadului. Vasile devenise un simbol al speranței întru mila Domnului, apăi, era mai sigur că el va continua să se bălăngăne întru sfidarea logicii decât că soarele avea să răsară!

Ciprian era primul tăietor care reușise să treacă de filtre și ajungea să-l vadă pe *perpetuum mobile*. Spera să fie și singurul. La sărbătoarea a șase ani de la spânzurarea lui Vasile, Ciprian ajunse, într-un autocar ticsit de entuziaști, în micul sat din județul Galați. Se pregătise de la intrarea în organizație pentru acest moment, pașii următori îi erau clari în minte, dar, pe măsură ce se apropia căderea nopții, îi venea din ce în ce mai greu să se prefacă drept un turist stupid făcând fotografii, exclamând și exersându-și mătăniile. Pentru aceștia, Vasile nici

măcar nu mai era om, ci o curiozitate a naturii, gata, ca toate obiectivele importante, de exploatare fără limite. Mai-mai că-l putea vedea cu un PET de bere în gură. Ciprian trebuia să-l elibereze, să-l redea condiției sale umane și să aștepte sosirea vreunui eveniment astral odată cu tăierea frânghiei, care să-i decidă soarta lui Vasile, individul, nu bălăngănitorul etern.

La ceas de taină, tăietorul dezactivă mecanismul de securitate laser din jurul corpului spânzuratului, cu ajutorul unui sistem de bruiaj. Transmisia în timp real a camerelor de supraveghere fu și ea întreruptă, însă, conform calculelor anterioare, Ciprian bănuia că nu putea să aibă mai mult de cinci-șase minute până la restartarea de urgență a facilităților de pază a bisericii și, implicit, pornirea alarmei. Păşi cu grijă prin pajişte spre locul bătătorit de sub picioarele lui Vasile, sărindu-i inima în gât la fiecare dangăt jalnic de clopot. I se părea că îi fusese prea simplu să ajungă atât de aproape de țelul său.

Sări în cârca lui *perpetuum mobile,* cu pumnalul în mână. Urmă o pauză a dangătului, apoi, ciclul de şase secunde se reluă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Ciprian nu băgă de seamă, preocupat nevoie mare să taie frânghia, care cedă greu, ca și cum ar fi fost nouă. Clopotul persistă în același ritm, în ciuda eliberării bruște de greutate.

Marele salvator aterizå peste Vasile și îl întoarse cu fața în sus. Răsuflarea lui respecta în continuare ritmul de şase secunde, la unison cu clopotul. Nicio urmă a funiei nu se zărea pe gâtul lui. Ciprian vru să-l sugrume, dar o forță de nedescris îi sfidă strânsoarea, împingându-i palmele în sus când Vasile trebuia să respire. Apăsă mai tare, mai tare, iar această putere din interiorul spânzuratului se lupta cu el tot mai abitir, ca un muşchi bine exersat. Şi tot respira!

— Ei, na, dracu' să te ia...

Tăietorul privi deodată pumnalul, cu fascinație lugubră, și încercă să-i reteze vasele gâtului. Epiderma păru tăbăcită, imposibil de pătruns, ca un plastic gros de manechin. Prea puțin sânge țâșni, deși bărbatul lăsase imprimată până și garda pumnalului pe pielea aproape impenetrabilă a lui Vasile. Urma dispăru la următoarea respirație programată. Aerul se umplu de un miros puternic de vopsea.

Un fâșâit premonitoriu umplu liniștea. Clopotul se opri brusc. Ciprian se trezi cu el în cap și rămase locului, cu craniul strivit. Piciorul lui Vasile rămăsese și el sub buza de fier, desprins nefiresc din încheietură. O voce răsună parcă de pretutindeni:

— Hăi, Lenuțo! Vezi de mai avem craci de rezervă!

Autoblestemul

de Daniela Faur

Lacrimile-mi curg necontenit pe obraji. Sunt slabă, prea slabă! Îmi trec podul palmei drepte peste chipul plâns, iar mâna stângă strânge tare volanul. Nu a fost o idee bună să iau mașina! Se pare că numai idei proaste ai în ultimul timp, femeie! Nu-i nimic, curând o vei lua pe cea mai bună!

La orizont văd nori grei, care, peste puțin timp, vor cerne ploaie. Voi coborî atunci în stradă, ca stropii de apă și lacrimile-mi să se amestece şi să devină un șiroi nestăvilit. Să nu mai știu care-s născuți din durerea mea și care-s veniți din furia cerului. Îmi privesc inelul de logodnă, a cărui piatră luceşte chiar şi în lumina asta ternă. *Nu mai știu ce simt,* m-am pomenit că-mi spune dintr-odată, după opt ani de relaţie. Cu jumătate de an înainte de nuntă el are nevoie... de o pauză. Hai, mai du-te-n...

Un fulger brăzdează văzduhul și tunetul care-i urmează îmi îngheață sângele în vene, întrerupându-mi gândurile. Pare-se că Sfântul Ilie e mai supărat decât mine! Ploaia începe şi se întețește în timp record, iar ştergătoarele nu mai fac faţă apei care inundă parbrizul. Geamurile se aburesc și eu continui să plâng mai tare, cu disperare și patimă, de parcă asta m-ar scoate din impas. Abia mai văd pe unde merg. Vântul șuieră cu putere, copacii par atât de fragili, încât simt că-i va mătura de la rădăcină. De-ar pica unul pe capotă, să scap de toate! Nu mai ştie ce simte, auzi! Îl urăsc! Ba nu, mă urăsc pe mine! Aş

vrea să mor! Și el a încetat să mă iubească, ca cel dinaintea lui. Ca... mama. Ușurel, nu te duce acolo! Nu e timp de așa ceva.

Semaforul din fața mea atârnă de-un cablu lung și negru. Oare cum ar fi de-aș coborî acum în apă și cablul încărcat cu electricitate mi-ar cădea la picioare? Mi-ar curma durerea, asta ar fi! Nu mai sunt atentă la drum, nici nu am cum. O bufnitură, venită din spate, mă proiectează în autovehiculul din fața mea. Îl lovește mai departe pe cel dinainte-i, ca într-un joc de domino a cărui finalitate e inevitabilă. Da, nu am păstrat distanța corespunzătoare niciunul dintre noi, dar cum ai putea-o face în infernul de afară? Învârt de cheie și opresc motorul. Cobor, așa cum îmi propusesem. Jur-împrejurul meu sunt numai mașini blocate. Un ambuteiaj de toate zilele. Lumea-i nervoasă, șoferii strigă unii la alții. Toți și-au consumat răbdarea, dar nu și bagajul de înjurături. Închid portiera și plec fără a privi în urmă. Nici că-mi pasă ce se va întâmpla cu cutia de fier care n-a ajuns să-mi fie mormânt, cum îmi închipuisem.

Sunt udă până la piele și singura care merge fără direcție. În timp ce puținii oameni prinși pe stradă de furtună fug să se adăpostească pe unde apucă, eu îmi continui drumul fără țintă. E vijelie cum doar în filme am văzut, una care pare a anunța un scenariu apocaliptic. De-ar veni odată! Mă ofer voluntară! E plin de frunze și crengi rupte pe șosea și trotuare. Pungi, hârtii, cartoane și ambalajele adunate în coșurile de gunoi, toate plutesc în derivă și-apoi se alătură deșeurilor naturale căzute pe asfaltul gri și ud. Fac slalom printre ele și mă pomenesc că plânsul îmi devine un râs isteric. Înaintez greu prin băltoacele imense și mă feresc de obstacolele din drum. Habar nu am de ce o fac, din instinct, probabil. Și tot instinctul m-a făcut să acționez.

Totul s-a întâmplat într-o clipită. În astfel de momente nu ai timp să cântărești, să analizezi. Acționezi sau stai locului. L-am

văzut în lacrimi, zbughind-o înapoi, rupându-se din strânsoarea tatălui. Am văzut jucăria de pluș care-i căzuse. Și am văzut copacul clătinându-se, cerându-și tribut. Eu nu mai aveam nimic de pierdut!

Întotdeauna am crezut că sfârşitul vine în straie negre. Ca simbol al doliului. Am citit câteva cărți care-au descris moartea personajului principal şi mereu se-aşternea întunericul asupra lumii lui. La mine de ce-ar fi fost invers? Abia-mi pot ține ochii deschiși din cauza albului care-mi deranjează retinele. Acum, că spun asta, îmi dau seama cât de ciudat sună: cum de pot percepe Viața de apoi? Sigur, aici trebuie să fiu. Nu m-am gândit niciodată care-mi va fi destinația după ce voi trece în neființă. Nu pentru că nu cred în Rai și în Iad, ci pentru că am crezut că, odată ce voi părăsi această Lume fizică, nu voi mai fi conștientă de ceea ce va urma. Bănuiam că mă voi transforma într-un alt EU care va suporta consecințele faptelor și gândurilor mele de pe Pământ. Optimist gând, așa-i? Cred că Maestrul de Ceremonii are un alt scenariu.

Reușesc să deschid ochii și tot ce văd în jur e un alb nesfârșit. Mi-a trecut prin minte că poate aș fi în vreun spital, dar pe cine păcălesc: nicio unitate sanitară din România nu e atât de imaculată! Oi fi în Urgențele Raiului. Și uite cum trag, totuși, speranțe să nu fi coborât pe tărâmul lui Lucifer, căci oricât de chipeș s-ar dovedi a fi Diavolul însuși, mă jur că nu vreau să-l întâlnesc! Așa apare oare căința și pocăința? Când ești doar un martor al sfârșitului?

Încerc să-mi dau seama unde mă aflu, dar nu reușesc. Sunt singură într-o mare de alb pur. Port o rochie lungă ce aduce mai degrabă a halat. Ați ghicit: aceeaşi culoare.

— Alooo! E cineva? Alooo! îmi încerc norocul.

Îmi este greu să-mi mențin echilibrul și orientarea din cauza peisajului care îmi pare înfricoşător de-a dreptul. Acum aşa îl

percep. Nu-mi aduce pacea pe care-am simțit-o ca prim instinct. E prea liniște. O liniște care prevestește ceva...

Un geam! Îl văd. E departe, dar, cumva știu sigur că asta e. O fereastră care mai devreme nu era acolo. Alerg, până nu o voi pierde. Până nu voi clipi și albul o va înghiți. Iuțesc pașii, fără să-mi pese că nici măcar nu simt ceva sub tălpi. Trebuie să mă obișnuiesc cu gândul că oriunde m-aș afla acum, se aplică alte reguli decât în realitatea pe care o știam.

E un geam-oglindă, mare și pătrat, ca o gaură neagră despre care nu știi ce mistere ascunde. Dacă mă voi apropia încă vreo doi metri, voi putea vedea perfect ce e dincolo. Doar că dau de reflexia mea și... țip, retrăgându-mă câțiva pași înainte de a mă apropia din nou și de a înfrunta ceea ce mi se întâmplă. Chipul meu face notă discordantă în toată această perfecțiune. Nu mai am pielea fină și intactă. Zeci de crăpături îmi brăzdează fața. Arăt exact ca un sol care suferă pe seama unei secete crunte cu zone uscate și crăpături adânci. Nu mai am viață în mine, măcar atât îmi e clar. Ochii-mi lăcrimează de parcă ar face o ultimă încercare în a mă salva, udându-mi în zadar fața peticită. Îmi înfrânez emoțiile și mă lipesc de geam, să văd dincolo de sticlă. Orice ar fi, nu poate fi mai rău de-atât!

Sunt tot eu, pe un pat de spital. Sunt conectată la aparate, cu un tub care pare să respire pentru mine. Capul îmi este înfășurat în bandaje și brațele îmi sunt pline de vânătăi.

Și acum rămâne întrebarea: care dintre ele sunt EU?

— Ambele! răspunde o voce gravă întrebării mele nerostite.

Dau să mă întorc și îmi dau seama că, pentru prima dată, îmi e teamă. O fac, totuși, și din curiozitate, și din dorința de a afla adevărul despre locul în care ajunsesem. Se pare că tipul ăsta are răspunsuri clare și ferme. Nu îi văd bine fața. E un bărbat înalt și masiv, îmbrăcat într-o mantie gri deschis, lungă

până-n pământ. Gluga atașată vestimentației dubioase îi ascunde o mare parte din chip. Reușesc doar să-i întrevăd linia dreaptă a maxilarului și barba scurtă și albă, deși, după constituție, nu aș zice că e chiar bătrân. Mâinile le ține împreunate, pitite chiar sub mânecile lungi și largi. Dacă nu m-aş afla în situația de față, aş râde de apariția lui – o costumație demnă de un vrăjitor din Harry Potter, şi aş lua-o drept o farsă.

— Mă mai analizezi mult? mă ia din nou prin surprindere. Nu suntem aici pentru mine.

— Aici... unde? Unde mă aflu?

— Nu visezi și te asigur că nu e nicio farsă.

Oh, la dracu! ăsta chiar îmi poate citi gândurile.

— Și nici nu e indicat să-l pomeneşti pe EL în locul acesta. Să zicem că e... lipsă de respect.

— Glumești... Cum ai vrea să știu cum să vorbesc și de ce reguli să țin cont, când habar nu am unde sunt? Spune-mi odată! Unde mă aflu? Cine ești tu? Și cum de EU sunt în două locuri deodată? Am murit sau ce?

— Nu, nu ai murit. **Încă** nu ai murit.

— Ohhh, ce ușurare. Mi-ai luat o piatră de pe inimă! pufnesc, supărată de atitudinea superioară a călugărului misterios.

— Voi, oamenii... încă nu mă pot obișnui cu genul vostru de umor.

— **Noi**, oamenii? Adică? Tu ce-oi fi?

— Cu siguranță, nu un vrăjitor!

— Ei bine, domnule, țin să te anunț că nici tu nu ești tocmai amuzant. Spune-mi, angajatorul tău știe cum îmi vorbești? Sunt sigură că, oriunde aș fi, ar trebui să îmi vorbești mai respectuos.

Nu apuc să termin ce am de spus, că un râs de-a dreptul bizar iese din trupul acela de titan.

— Lumea i-a spus în multe feluri, dar ești prima care îi spune *angajator*. Cred că se distrează copios acum. Îmi retrag cuvintele: poate ești, totuși, puțin amuzantă. Bine, bine, nu-ți mai stoarce creierii atât! Asta e expresia, nu? Repet: nu ai murit, dar ești la granița dintre viață și moarte. Și aici ne aflăm noi. La... Graniță! Dacă nu ai fi salvat acel copil, probabil că te-ai fi aflat pe tărâmul la care sperai să ajungi. De ce te miri? Crezi că e o noutate pentru mine că ți-ai dorit să mori? Și ai gândit-o constant. Dar, pe ultima sută de metri, te-ai dovedit a fi mai mult empatică decât egoistă. De-aia ești aici. Încă ai o șansă să schimbi ceva.

— Eu? Eu să schimb? Nu eu am vrut să aterizez aici! Eu mi-am dorit doar...

— Să mori! Știu! Și s-ar fi întâmplat exact în aceeași seară. Ai atras toate energiile spre dorința asta a ta. Cea de pe patul de spital ești tu cea din realitatea ta. Cea de aici ești, ei bine, suma gândurilor tale.

Mă vede atingându-mi chipul și-mi simte durerea care mă inundă și se apropie de mine. Mă lasă să-i văd ochii mari, de-un albastru cristalin, cum nu mai văzusem pe fața Pământului. Dacă nu crezusem până acum, ochii lui mă fac să accept adevărul. Bizarul adevăr. Mi-a venit să plâng, căci mi-am simțit lacrimile înțepându-mi irisul, dar, nu-mi pot explica motivul, pupilele acelea ireale m-au calmat instantaneu.

— Știu că nu e ușor să accepți ceea ce îți spun și posibil ca ceea ce urmează să afli să îți fie și mai greu de crezut. Ești aici din cauza unui blestem.

— Blestem? mă aprind toată, nedumerită. Cine m-a blestemat?

— **Tu**! Este ceea ce noi numim **autoblestem**.

— Dar n-am făcut-o! Mă jur!

— Nu trebuie să juri nimic. Ai uitat că eu ştiu deja tot? Poate că nu ai făcut-o conștient, dar, spune-mi, de câte ori nu ți-ai spus: **Mă urăsc! Nu sunt bună de nimic! Aș prefera să mor! Sunt urâtă! Nu mă iubeşte nimeni cu adevărat! Ce proastă sunt!?** Să continui? Toate aceste descărcări verbale – laolaltă cu înjurăturile, evident –, ți-au făcut rău. Tu ți-ai făcut singură rău, depreciindu-te! Tu ai atras toate energiile negative asupra ta, pentru ca apoi să te învârți într-un cerc vicios. Singura scăpare pe care ai văzut-o în ultimele crize de personalitate – hai să le numim așa –, a fost **moartea.** Moartea nu ar trebui să fie niciodată un răspuns. Mai ales sinuciderea.

— Vorbeşti prostii! i-o retez, nervoasă. Toți oamenii au gânduri negative. Toți umblă ca mine, ca un zombie, în două lumi?

— Cum te cheamă? mă întreabă sec, deviind subiectul. Sau așa percepusem eu.

— Parcă știai tot, domnule de la Graniță, îl iau peste picior. Mă cheamă...

Ezit. Tac. Caut insistent în minte un răspuns care ar fi trebuit să fie evident. Nu îl găsesc. Habar nu am cum mă cheamă! Îl privesc disperată, agățându-mă de bărbatul din fața mea (sau ce o fi) ca de ultima gură de aer.

— E normal să nu știi. Cum spuneam: ai ajuns să vezi doar partea neagră a paharului. Ai uitat de tine. Ai uitat să te bucuri de viață, să zâmbeşti cum o făceai acum câțiva ani. Te-ai... renegat. Accidentul şi gestul tău altruist te-a adus aici. Înseamnă că nu e prea târziu. Dar depinde doar de tine dacă vrei să trăiești sau să alegi din nou cealaltă față a monedei. Chipul tău reflectă părerea ta despre tine. Tu, da, **tu** vei decide ce cale vei urma. Nu Dumnezeu îți croiește soarta, cum toți tind să creadă. Nu El e problema şi, de data asta, nici răspunsul. El e doar un observator. El ți-a dat şansa asta, de a-ți regândi viața. Sau moartea.

— Şi cum se aşteaptă să fac asta?

— Nu va fi uşor deloc! Dar de aceea sunt eu aici, să te ghidez. Nu te voi influența în niciun fel. Îți voi permite să vezi cum ar arăta viața ta în ipostazele la care visai. Ai vrut să fii mai frumoasă? Vei fi mai frumoasă! Ai vrut să fii iubită? Vei fi iubită! Dar, nu uita, scopul acestei călătorii va fi să te regăsești pe tine, cea de aici, îmi spune, așezându-și o palmă pe pieptul meu. Trebuie să vezi şi să accepţi că eşti unică în felul tău. Dacă te vei împăca cu tine însăți și îți vei regăsi energiile pozitive, vei rupe autoblestemul. Dacă nu... vei avea ce ţi-ai dorit! Aparatele alea care te țin acum în viață, chipurile, îți vor anunța, cu un piuit lung, alegerea. Tu oricum nu mai ai nimic de pierdut, așa-i?

Sari!

de Livia Furia

Mă simțeam ca un nenorocit de hărțuitor. Niciodată până acum nu trăsesem cu ochiul la cineva prin crăpătura ușii. Dar în momentul ăsta mă uitam la Lucia, în timp ce încercam să respir neauzit. Lucia stătea cu fața spre zid. Mâinile îi atârnau inerte pe lângă corp, în timp ce fruntea i se sprijinea de piatra rece. Părul ei blondin era năclăit de sudoare și cădea în şuvițe ude peste obrajii congestionați. Ținea ochii închiși strâns, iar chipul îi era încremenit într-o grimasă de durere. De când eram împreună, de mai bine de un an, nu o văzusem atât de epuizată.

Țăcănitul imprimantei sparse liniștea casei. Cu coada ochiului, am văzut cum o foaie cade în coşulețul pentru acte. Mi-am muşcat buzele până la sânge. Am aşteptat cinci minute lungi, chinuitoare, și abia după ce m-am asigurat că Lucia nu s-a mișcat din poziția ei bizară, m-am furișat spre masă, curios să văd ce am primit.

Pe foaie, în partea de sus, era tipărită sigla profesorului Kayre Hedson. Era vorba de un articol scris cu doar câteva ore în urmă, intitulat „Halucinații induse de amintiri false".

Astăzi, pentru prima oară, m-am confruntat cu boala misterioasă a halucinațiilor contagioase, atunci când una dintre cunoştințele mele, un bărbat de 24 de ani, fără probleme medicale, a început să manifeste primele simptome. Am urmărit întregul proces și am observat că e uimitor de rapid, lucru îngrijorător pentru cei care se află într-o zonă suprapopulată sau într-un spațiu mic, alături de alte persoane.

Scriu aceste rânduri în baie, acolo unde m-am închis atunci când au început manifestările violente. Din ceea ce am observat, boala – dacă e o boală și nu o stare dată de vreo substanță care afectează sistemul nervos și care nu a fost identificată până acum – are mai multe etape.

Infectarea apare în urma unui contact minim, deși există voci care spun că nici acesta nu este necesar. Însă simptomele sunt observabile. Persoana sănătoasă nu este conștientă de pericolul în care se află și nu-și dă seama că a fost infectată. Începe cu un gând asemănător cu o voce care strigă o comandă. De obicei, una singură este suficientă. Poate fi orice: Atenție! Fugi! Privește! Aceasta declanșează o cascadă de gânduri legate de anumite acțiuni care trebuiau făcute.

„Oare am închis ușa? Am luat cheia sau a rămas în broască? Acum, dacă mă gândesc mai bine, sunt sigur că am uitat ușa deschisă! Ar putea intra oricine. Nu mă urmărea ieri tipul ăla? Era înalt, cu glugă pe cap, slab, nervos. Fuma țigară după țigară. Ba nu! Scuipa și striga după mine cuvinte obscene."

De obicei, gândurile sunt însoțite de imagini vii, amintiri false care vor întreține starea de agitație a victimei. Aceasta începe să vorbească cu voce tare, să se certe cu un dușman invizibil sau se declanșează reacția primară de a fugi din calea pericolului. În această fază, bolnavul este deja pierdut în lumea halucinațiilor produse de mintea sa surescitată. Orice i s-ar spune, nu este luat în seamă. Dacă se încearcă a fi oprit, prin îmbrățișare sau oricare altă metodă de a-i limita mișcările, devine violent.

Trebuie să înțelegeți că el vede acel personaj creat de propria-i minte și, dacă încercați să interacționați cu el, veți fi confundat cu dușmanul de care trebuie să se ferească. În această fază își poate face rău singur, pentru că nu mai ascultă niciun sfat rațional și, astfel, se poate arunca în calea unei mașini, poate să provoace un atac din partea altei persoane bolnave sau poate încerca să se sinucidă.

Dacă reușește să supraviețuiască acestei nebunii, se va opri într-un loc pe care-l consideră sigur. Halucinațiile continuă, dar nu mai este

agresiv. Fiți cu băgare de seamă, pentru că acesta este stadiul în care devine, la rândul lui, contagios. Dacă sunteți pe lângă el, suficient de aproape, vă va infecta cu prima ocazie.

Am citit rândurile în grabă. Profesorul Hedson încerca să explice fazele principale ale bolii, așa cum o numea el, dar era multă informație care nici măcar nu avea sens pentru mine.

Când am lăsat foaia să cadă pe masă, am auzit zgomotul înăbușit din camera de alături. M-am încordat, convins că Lucia va încerca din nou să tragă de ușă. Putea s-o distrugă cu ușurință acum, că placajul subțire era deja rupt într-o parte. Am ascultat cu atenție, în timp ce mă întrebam ce să fac în continuare? Dacă profesorul avea dreptate, atunci nu aveam cum să-mi ajut iubita.

M-am furișat în liniște înapoi la uşă. Am ascultat atent. Nu se auzea nimic. M-am aplecat și, cu grijă, am privit prin crăpătură. Am tresărit când am văzut doi ochi holbându-se la mine. Ochi bulbucați, aproape scoși din orbite, cu albul străbătut de firişoare subțiri, roşii, cu pupilele dilatate, întunecate ca două hăuri fără fund.

— Sari!

Am expirat brusc și m-am retras în spate. Simțeam o presiune ciudată în tâmple și broboane de transpirație mi-au umezit fruntea. Am scuturat din cap. Ochii roșii ai Luciei continuau să mă fixeze fără să clipească.

„Sari!" am repetat în gând.

O liniște ciudată a pus stăpânire pe mine. În timp ce aşteptam îngrozit să se întâmple ceva, mi-am amintit de leagănul bunicilor. O scândură prinsă cu două frânghii de ramura nucului bătrân. Ochii mi s-au îndreptat spre tavan. Amintirea m-a inundat. Vedeam frunzele cum se mişcă încet în bătaia brizei domoale şi razele de soare ascunse în spatele fiecăreia dintre

ele. Petece de lumină, alternând cu petece de umbră, când aproape, când departe. Simțeam în podul palmelor frânghia împletită, mereu unsă de bunicul cu ulei ars.

În fața ochilor, ca dintr-o ceață deasă, l-am văzut pe bunicul întrupându-se. Mai întâi chipul ascuțit, cu ochii lui albaștri ascunși sub sprâncenele negre. Apoi umerii lați, de om zdravăn, bustul, abdomenul, iar la sfârșit picioarele. Stătea în fața avionului cu care își stropea culturile și îmi făcea cu mâna. În momentul următor a urcat prima treaptă, apoi s-a întors pe jumătate spre mine și a râs cu poftă.

— Când eram în armată, la parașutiști, în '68, săream de sus, dintre nori. Uite așa planam, în timp ce pământul se apropia de mine.

A întins brațele în lateral și a dat capul pe spate. Ținea ochii închiși în timp ce-și amintea momentele pline de adrenalină. A deschis ochii și m-a privit zâmbind.

— Vrei să vii cu mine?

Am alergat la avion, iar el m-a tras lângă el. M-am așezat pe marginea de metal. Mă țineam bine cu mâinile de barele încastrate pe marginea deschiderii. Avionul se rotea printre nori și mă uitam cu ochii căscați spre câmpurile care se așterneau la picioarele mele.

— Minunat, nu?

Se ghemui în spatele meu și își apăsă palma dreaptă, protector, pe umărul meu. Își apropie buzele cărnoase de urechea mea. Pielea mi se strânse în cocoloașe micuțe, ca pielea de găină. Pentru o fracțiune de secundă, am văzut asfaltul negru la câțiva metri mai jos și sub fund am simțit rama de lemn a ferestrei. Apoi am clipit și vedenia a dispărut.

— Sari!

Și am sărit.

6 x tată

de Robert Gion

Pun cana pe masă şi strâng pumnii. Abia m-am aşezat pe scaun şi deja încep să mă enervez. Cafeaua nu mai are niciun gust. Mişcările soției mele devin tot mai repezi şi haotice deasupra aragazului. Mâinile manevrează coada cratiței şi furculița – apoi se întind către suportul de vase ori spre mănuşa de bucătărie, cu viteze contrastante – astfel încât mişcările par a se tăia şi întrerupe unele pe altele, contrazicându-se şi încremenind în aer – până la punctul în care rămâne învăluită numai într-o aură estompată de gesturi amputate, parcă mâzgălite pe-o foaie de hârtie cufundată-n ulei. Stau cu fundul încordat. Farfuria mea goală, cu furculița rezemată pe ea, desenează un oval adânc pe fața de masă, întorcându-mi reflexia vagă a capului coborât între umeri. Nevastă-mea sporovăiește în aceeaşi cadență. N-a încetat, de când am intrat în bucătărie – mâinile izbesc cratița de aragaz şi întreg trupul i se zgâlțâie îmbrăcat în cămaşa de noapte. Părul tresaltă strâns la spate cu o fundă roz, şcolărească, imbecilă. Scrâşnesc din dinți, tot mai enervat. Iar am întârziat, ceasul de pe perete bubuie cu detunături asurzitoare şi picături vâscoase de ulei cad de pe foaie – sfârâie pe ochiurile aragazului şi-apoi urcă cu flăcărui roşii peste marginile tigăii.

În cele din urmă, soția mea îşi trece o palmă peste fund şi se deplasează, venind către masă, cu picioarele plescăind în papucii roşii. Ridică mâna, trânteşte omleta cu şuncă pe farfu-

rie şi scârţâie îndelung cu furculiţa fundul cratiţei. „Ia şi mănâncă", îmi zice „şi grăbeşte-te, vreau să vezi asta înainte să pleci. Eu nu ştiu ce să mai cred. Nu ştiu."

Îmi smulg capul dintre umeri şi mă uit la ea. Deşi are părul prins, e nepieptănată şi ciufulită, şuviţe cărunte ţâşnesc în toate părţile, strălucitoare în lumina neonului bucătăriei. Mâinile i-au revenit la normal, nu se mai mişcă, iar foaia mânjită cu ulei a picat pe aragaz, înăbuşind flăcările singurului ochi rămas aprins. Mă aplec peste farfurie şi inspir mirosul omletei, apoi apuc furculiţa şi duc prima îmbucătură la gură.

Mestec încet, foarte încet, abia descleştându-mi dinţii de draci şi intenţionat mă şterg pe buze după fiecare gest. Dacă tot am întârziat, poate să mai aştepte. Faţa de masă are însă model cu pătrăţele şi romburi galbene, iar furculiţa mea plină cu omletă o apucă îndărătnică pe marginile lor rectilinii, ignorându-mă, tot mai repede, tot mai repede, respectând traseele lor precise şi umplându-mi gura ca la capătul unui proces robotizat.

Trasez pătrate, linii şi abia apuc să înghit, că mă şi trezesc cu gura plină, înghit şi înfulec, înghit şi înfulec, transpirat şi cu fundul aproape ridicat de pe scaun. Nevastă-mea îmi ia farfuria din faţă, înainte să mă dumiresc eu despre ce e vorba, şi-o trânteşte în chiuvetă. Încremenesc cu gura plină, observ că părul i s-a desprins la ceafă, funda stă atârnată de-o buclă răsucită, bălăbănită deasupra unui volănaş al cămăşii de noapte. Înaintea mea nu mai e nimic. Farfuria a dispărut, furculiţa mi-a pierit din mână.

Vreau să trântesc cu pumnul în masă, să vociferez, să-mi bag picioarele, însă mâna-mi deviază la jumătatea gestului şi fuge înspre uşa care dă-n hol, apucată strâns şi trasă de una dintre mânecile cămăşii de noapte. Mă şterg cu limba pe buze de ulei, mă împiedic şi apuc să arunc o privire pe fereastră,

afară, înainte de-a intra în dormitor. Abia se luminează de ziuă.

Nevastă-mea îmi dă drumul numai după ce închide uşa după noi.

Înghit omleta rămasă-n gât. Camera e scăldată în strălucirea spotului de deasupra patului, dar ea se repede la întrerupător şi aprinde şi lustra. Mobilele râncezesc plumburii şi cocoşate pe parchet, lipsite de amănunte şi culoare, simple greutăţi amorfe care sprijină pereţii curbaţi de greutatea covârşitoare a tavanului. Omleta-mi pluteşte pe esofag incredibil de încet, consistentă şi vâscoasă. Se rostogoleşte şi cade bucată cu bucată în stomac, dusă toată pe partea dreaptă. Plescăie boţ acolo şi începe imediat să se răcească, odată cu toată partea de jos a bazinului, trimiţându-mi după aceea ace de gheaţă prin picior, spre genunchi. „Trebuie să vezi asta", îmi zice nevasta, „eu nu ştiu ce să mai cred, nu ştiu" zice iar, şi numai acum îmi dau seama că, de fapt, repetă asta poate a suta oară, pentru că nu a contenit aproape nicio clipă să fleorcăie şi asta a bolborosit şi prin hol, „nu pot să cred", „nu pot să cred", „nu pot să cred", „nu pot să cred", asta spune şi acum, „nu pot să cred", „nu pot să cred", în timp ce se-ndreaptă către şifonierul dintre cele două ferestre ale camerei, fluturând din volănaşele cămăşii de noapte.

O privesc cum se apleacă un pic şi împinge sertarul cu lenjerie, şi-apoi cum trage cu un zvâcnet brusc una dintre uşi. „Vino şi uită-te" zice, „numai uită-te" zice, şi-mi târâi piciorul congelat pe parchet. Acele-mi plutesc în jurul rotulei ca nişte peştişori într-o apă puţin adâncă, iar gustul ouălor urcă păstos pe gât, pe când mă apropii încet.

Sub hainele groase agăţate pe umeraşe, pe cele câteva rânduri de pulovere de iarnă, stă-n şezut un băieţel blond, îmbră-

cat în pantalonaşi scurţi, verzi, şi-o bluziţă roşie cu mânecile largi. În picioare agită ciorăpei albi de lână. Probabil nu are mai mult de-un an, un an şi jumătate.

Ridică capul, bâţâindu-se nesigur şi întinde o mânuţă către soţia mea, în vreme ce cu cealaltă strânge convulsiv gulerul unui pulover. Mă las pe vine. „Ei, ce zici?" mă întrebă nevasta. „E aici de vreo jumătate de oră, nu ştiu de unde a apărut". Măsor băieţelul din cap până-n picioare. „L-ai mai văzut vreodată? Am vrut mai devreme să-mi iau hainele din şifonier şi l-am găsit aşa" şi se uită bănuitoare la mine.

Băieţelul îşi plimbă mâna înăuntrul gulerului, cu degetele încurcate prin câteva fire răzleţite ale materialului. Căpşorul blond i se leagănă, studiază atent priveliştea camerei desfăşurată acum înaintea uşii date-n lături a şifonierului. De afară, din curte, se aude deodată cucurigul unui cocoş, apoi bătăi din aripi. Mi-a îngheţat şi celălalt picior, peştişorii migrează zvâcnind din înotătoarele lor mici, strecuraţi printre vene şi ligamente, purtaţi de şuvoiul cristalizat al sângelui.

Soţia s-a aplecat peste umerii mei, ca să vadă mai bine. Trupu-i împrăştie un miros nelămurit de sudoare stătută şi cremă de corp. „Dincolo te-ai uitat?" o întreb. „Unde?" „Cealaltă uşă", zic. Brusc, străbătută de-un frison, întinde braţele pe deasupra mea şi deschide cealaltă parte a şifonierului, înţesată de sus până jos cu haine aranjate pe rafturi strâmte. „Nu e nimic-nimic", zice moale într-un târziu. „Nimic. De fapt, aici am avut treabă mai devreme şi numai din întâmplare am umblat şi dincolo".

„În regulă", răspund repede, „deja am întârziat şi nici nu mă simt prea bine. Vreau să mă duc până la baie. Scoate-l afară pe ăsta de aici şi pune-l pe pat. O să mă uit la el mai târziu. Şi grăbeşte-te odată".

Fără alte vorbe, mă ridic, o împing uşor la o parte din cale şi ies din dormitor, cu mirosul cremei de corp în nări. Pe hol, îmi port mâinile pe la nas. Izul acela lăptos-amărui a pătruns şi-n ele. Baia din casă nu-i ocupată, dar simt că am nevoie de aer

de aer

de aer

aşa că mă duc la intrare, îmi iau şlapii şi ies în curte, răsuflând repede, aproape icnit. Cucurigul cocoşului se aude iarăşi, apoi bătaia din aripi şi din nou cucurigul şi-o iau pe aleea îngustă de ciment care duce la WC-ul din grădină. Încă nu s-a luminat bine – întunericul stăruie prin unghere, furişându-se învălurat pe sub pomii de lângă casă şi pe sub coridorul cu viță-de-vie, antrenat parcă de adierile slabe ale vântului ce mătură din când în când curtea.

Lumina la WC e aprinsă – brazde fine de lumină galbenă se strecoară printre şipcile curbate de ploaie. Acoperișul vechi din tablă atârnă, fugit pe spate, ca o pălărie gata să cadă.

În timp ce înaintez, îmi dau totuşi seama că la WC-ul din grădină nu am avut niciodată bec, niciodată n-am tras curent acolo. Cucurigul se reia undeva prin stânga, dar înăbuşit şi îndepărtat, de parcă ar țâşni dintr-un puț fără fund. „Dracu să mă ia", îmi spun şi mă duc înspre uşa wc-ului. Dinăuntru răzbate un zgomot uşor, ceva ca o fojgăială blândă, adeseori întreruptă de şuierături stinse şi plescăituri prelungite-n murmure domoale. Bâjbâi zăvorul dublu şi vârful rece de metal îmi intră în palmă.

„Mamă, tată, ce faceți aici?" întreb şi las uşa pe jumătate deschisă. Lumina nu-i foarte puternică, pluteşte inegal peste pereții din lemn, însă e suficient de convingătoare ca să deosebesc cele două siluete îmbrățişate, aşezate pe WC-ul mânjit pe

margini de dâre de murdărie. Tata ține pantalonii coborâți până sub genunchi şi picioarele strânse, cum stă pe vasul emailat, cureaua lucind asemenea unei piei de şarpe peste papucii de casă, iar mama-i şade culcuşită-n poală, cu brațele veştede înconjurându-i gâtul şi cu nasul băgat sub bărbia lui. Omleta mi-a ieşit din gât, încearcă să mi se cațere-n nări, împinsă de la spate de râgâieli dese cu damf de cafea cu lapte. Mama îşi plimbă încet gura peste-o ureche ofilită şi şopteşte ceva, apoi cei doi se îmbrățişează prizăriți pe wc-ul murdar, murmurând şi sărutându-se stângaci din vârful buzelor. Nu simt niciun miros, niciun miros în afară de cel al ouălor prăjite urcând prin nări.

Lumina oscilează, şovăie.

Picioarele dezvelite ale tatei se agită, pe când fundul slab i se înfundă în vasul mizerabil. Mama îl sărută şi-l adulmecă apoi, plimbându-şi fața peste obrajii lui. „Mamă, tată" încerc să zic, dar nu mai apuc, nevastă-mea stă lângă mine, cu ochii mari şi răsuflarea tăiată. A ieşit în fugă din casă, în picioarele goale şi abia îşi mai trage sufletul.

Cămaşa de noapte i s-a strâns ridicol între pulpe şi e nevoită să se sprijine de mine ca să-şi revină, tot smucind din cap şi umflându-şi pieptul, de parcă ar fi uitat cum se respiră. „Trebuie să intri în casă imediat", îmi zice până la urmă, icnind, „eu nu mai ştiu ce să fac, mi-a ajuns până aici" şi nu face niciun gest, încercând doar să-şi împingă ochii-n sus ca să-mi arate cam până unde, dar n-are rost să mă enervez iarăşi, deşi n-am apucat să mă piş. Știu însă că aş putea, pentru că baia din casă nu-i ocupată.

Împing uşa WC-ului la loc şi trag zăvorul încet – plescăielile şi murmurul dinăuntru se deosebesc tot mai bine, în timp ce mă răsucesc spre nevastă-mea şi-o apuc de mâna înfiptă-n gheare în umărul meu.

„Hai să intrăm", îi spun moleşit „să vedem acum ce te-a mai speriat aşa".

S-a luminat de-a binelea afară. Pe cer se plimbă nori zdrenţuiţi, cenuşii cu miez alb şi pufos şi intrăm amândoi înapoi în casă – nevastă-mea cu părul răvăşit şi umerii proiectaţi înainte, pe când fundul i se desenează pătrăţos prin pânza cămăşii capturată între fese şi eliberată la fiecare pas repezit pe care-l face – tot vorbeşte fără întrerupere, la fel ca mai devreme, deschizând uşa bucătăriei, apoi pe cea a holului şi pe urmă pe-a dormitorului, pe care o şi împinge grijulie înapoia mea, de parcă ar vrea să sublinieze prin acest gest gravitatea şi importanţa situaţiei. Apoi o zbugheşte către şifonier, cu şuviţele căzute fâlfâind sârmoase în urmă. „După ce-ai plecat, am vrut să închid uşa", zice „s-o închid, atât".

Mă apropii şi mă uit peste braţul ei întins. În întunericul de sub hainele agăţate pe umeraşe se mişcă ceva – un căpşor blond prins între nişte mânuţe grăsulii, apoi un altul ieşind de sub poala paltonului meu negru şi încă unul, proptit cu fruntea de cel dintâi, chinuindu-se să răzbată din îmbrăţişarea a două geci groase de fâş.

Şi mă uit iute către pat, la băieţelul cuibărit în aşternuturile noastre, trăgând preocupat de-un colţ al cergii, prea mare ca să şi-l îndese în gură dintr-o dată, tot prinzându-l între buze şi răsucindu-l în palme, dar asta numai o clipă, pentru că privirea-mi alunecă îndată înapoi, la creştetele blonde din şifonier. Nevastă-mea se apasă în uşa care scârţâie lung. Nu mai zice nimic, a tăcut şi nu mai zice nimic. O prind pe sub sâni şi-o împing în mijlocul dormitorului, uitându-mă la chipul ei sclipitor sub straturile de creme şi-o umbră caldă mi se împrăştie-n gâtlej, silindu-mă să-mi strâng pleoapele pentru câteva secunde. Deschid iarăşi larg uşa şifonierului care-a alunecat atunci când

am îndepărtat-o de acolo şi mă retrag într-o parte, făcându-i semn.

„Scoate-i de acolo", zic „scoate-i pe toți şi pune-i lângă celălalt, scoate-i şi pune-i pe pat", zic „pe pat, pe pat, toți pe pat", zic.

Soția mea păşeşte înainte, înapoi, înălțând şi coborând brațele, pe aceeaşi distanță de câteva zeci de centimetri, străduindu-se să-şi înăbuşe suspinele, iar părul îi pluteşte în lumina mereu mai albă a sufrageriei, incapabil să țină cadența care-i fură gesturile şi-o supune în totalitate – se transformă într-o piesă a unei maşinării silențioase ce-o proiectează de colo-colo – se deplasează aproape inconştient, cu cărnurile inerte şi mâinile moi, cu sânii moleşiți sub volănaşele cămăşii. După câteva minute, totul s-a terminat.

Mă retrag un pic înspre uşă. Simt că am nevoie de spațiu, mult spațiu şi sunt împins şi de necesitatea de-a cuprinde dintr-o singură privire întreaga cameră, fără a face vreun efort deosebit.

Strălucirea lustrei încă aprinse s-a strâns într-un mic punct palid pe tavan, între două fisuri lungi ce se-ndreaptă către fereastră. Cred că aud iarăşi cocoşul, dar nu sunt prea sigur şi mă rezem de perete – ignor profilul grăsan al nevesti-mii dârdâind sub atacurile unei răsuflări înflegmate şi răguşite lângă mine, ignor şi răceala peretelui care-mi pătrunde în umeri prin tricou, îmi petrec doar mâna peste pielea umedă a gâtului.

Copiii gângăvesc între cearşafuri, cu căpşoarele blonde răsturnate pe spate şi mânuțele ridicate, apucând spasmodic aerul şi împingându-l cu palmele rozalii. Au chipurile mici, rotunde şi galbene, însă nu semănă deloc între ei, deşi împart ceva comun, o trăsătură apropiată care migrează pe fețele bosumflate în funcție de unghiul celui care-i priveşte, niciodată în acelaşi loc şi totuşi îndemnând gândul să păstreze amintiri

identice despre ea, fie că a fost surprinsă ca făcând parte dintr-o bărbie, dintr-o zonă a nasului ori a urechii şi chiar se aude cocoşul în curte, se aude şi răsuflarea ceva mai potolită a nevestei mele.

Copiii cască gurile, bat fără zgomot cu palmele-n aşternuturi. Picioarele îndoite şi dezdoite li se mişcă aidoma unor viermişori.

Soția face câțiva paşi şi se apropie de pat cu palmele împreunate.

„Poate le e foame", zice ea încet, „ia uite-l pe acela cum cască, poate le e foame, mititeilor. De ce nu tragi tu o fugă până la magazin să iei nişte pâine, nu mai avem nimic în casă, voiam să ies mai târziu. Găseşti bani mărunți pe frigider". „Căcat", zic şi într-un minut sunt afară, nu ştiu cum, dar îmbrăcat şi încălțat, mai aud numai cum uşa de la intrare pocneşte înapoia mea şi storurile din plastic se izbesc în geam.

Cu sacoşa goală în mână mă îndrept val-vârtej către poartă. Picioarele se smucesc singure, din proprie voință, plesnesc ridicol cu tălpile pe ciment, se ridică şi se lasă cu o nepăsare dureroasă. Vreau să apuc clanța, însă mă trezesc păşind pur şi simplu peste gard, dintr-un singur salt extenuant şi abia am timp să mă feresc de zidul magazinului, care se năpusteşte oblic către mine. Între gardul casei şi el nu sunt decât vreo cincizeci de centimetri şi mă înfund în spațiul îngust cu tricoul ridicat la ceafă şi turul pantalonilor săltat între fese.

Vânzătoarea mă aşteaptă câțiva milimetri mai încolo, îndesată între geamul spuzit cu afişe şi poarta casei, cu clanța înfiptă-n pântec şi-o mână săltată şi imobilizată ținând o sacoşă plină, albastră. „O aşteptam pe doamna", zice ea cu buzele țuguiate, „credeam că o să treacă dumneaei mai târziu". „Nu se simte prea bine", răspund, aruncând sacoşa mea goală, „a vrut

să rămână întinsă în dimineața asta. De altfel, sunt sigur că o să vină la dumneavoastră mai încolo, cred că voia să vă spună ceva, sau așa-mi amintesc". Iau plasa plină și-i strecor banii în buzunarul halatului cărămiziu. „Oh", zice ea chinuit și apoi zâmbește din singurul colț mobil al gurii, în timp ce fac un pas înapoi și acest lucru chiar este posibil, pe când magazinul se retrage departe-departe, cu tot cu vânzătoare, pe vârful dealului, iar cotul meu pătrunde în gaura cheii porții. Tricoul, eliberat, îmi alunecă pe spate, până peste fund, e-un tricou larg în care dorm des, cu urma scorojită a unei sticle de bere imprimată pe piept.

Mă întorc, intru în curte stăpân din nou pe picioarele mele, și-o iau pe alee.

Îmbrăcat în halatul de casă, tata tocmai vine legănat dinspre WC-ul din grădină. Intră în magazie, unde-l aud umblând la zăvoarele beciului. După puțină vreme, apare cu o sticlă de vin în mână. Închide magazia, apoi se duce iarăși către WC, mergând cu pas legănat, cântărit, și cu o expresie concentrată pe chip. Mă reped după el, nu reușesc să-l ajung, bat în scândurile WC-ului.

„Mamă, tată", zic încet, încet de tot, „dați-mi drumul, dați-mi drumul, numai un pic dați-mi drumul, vreau să intru, dați-mi drumul", iar mâna îmi coboară în sacoșa albastră și scoate ceva de acolo, mușc o dată, de două ori dintr-un colț de pâine – plasa e plină cu colțuri de pâine, e burdușită cu colțuri rumenite și crocante, cu coaja aurie și proaspătă, mănânc trei-patru, mănânc până mă satur, până simt că mă doare burta și chiar și atunci mai mănânc încă unul și încă unul.

„Mamă, tată, dați-mi drumul, dați-mi drumul numai puțin", bat în șipcile WC-ului. Singurul răspuns sunt niște plescăieli prelungite.

Renunț să mai stau lipit de ușă. O iau înapoi spre casă. Intru înăuntru, izbind cu sacoşa de pereți. Intru ghiftuit, cu burta plină. Soția mă aşteaptă-n dormitor, zâmbind. S-a schimbat într-o bluză roz cu nasturi şi-n nişte pantalonaşi strâmți, pe cur, care-mi întorc stomacul pe dos. Stă pe loc şi-mi zâmbeşte, aşa-mi zâmbeşte şi mă apuc de burta plină, apoi îi întind sacoşa. Plescăieli, gâlgâituri, gângureli, şlepăieli, un strănut spărgându-se ca un balon şi scurgându-se uleios peste marginile patului. Soția scoate un colț de pâine şi se apleacă.

Mă aşez pe fotoliul de lângă sobă, uitându-mă la cei patru copii blonzi, adunați laolaltă şi vârâți într-un pulover lăbărțat de lână, cu capetele ciorchine, strâns lipite, ieşind prin gulerul lărgit. Mânuțele li se agită sub materialul țepos, schițând curbe şi linii topite-n unghiuri şi acolade unduitoare. „Îi hrănesc mai uşor aşa, la un loc", îmi spune nevasta, fărâmițând în palmă bucățele de pâine, firimituri, firimituri, bucățele, firimituri, pic-pic, „şi ştii, m-am gândit că dacă mai punem o pătură la perete şi încă o pernă, putem să şi dormim lângă ei, e destul loc aicea", gângureli, pic-pic, în timp ce aerul din dormitor devine foarte greu de respirat şi muşc din el, sunt un paco drăcos care înghite carne de porc lung. „Şi să mai ştii că tare-s cuminți – vezi acela cu cicatricea aia mică deasupra sprâncenelor, a dat mai mult din picioare când l-am băgat în pulover, dar s-a liniştit acum, uite-l cum se joacă cu ceilalți, drăgălaşul". Lumina lustrei se stinge cu un *clamp* înfundat. Uşa şifonierului a rămas întredeschisă.

Mă ridic din fotoliu şi pe când nevastă-mea întinde palmele în care ține firimiturile de pâine, mă înclin peste ea, cuprinzând-o de talie-oooo şi sărutând-o ohhooho pe ceafa dezgolită. „Iartă-mă, îmi pare rău, am fost un nesimțit", îi şoptesc. „Nu trebuia să fac atâta caz. Mă duc până la baie şi mă-ntorc ime-

diat. Tu hrăneşte-i bine". O sărut iarăşi şi umerii i se strâng sub atingerile mele. Cu picioarele leneşe ies din dormitor, mă duc la bucătărie şi aprind neonul, deşi e ziuă bine afară. Încă n-am ajuns la veceu, dar nu-i nimic, îmi zic. Aşa că mă uit în jur, pe lângă suportul de vase, apoi pe aragaz, îmi învârt ochii peste bufet, îndreptându-i în cele din urmă către masă. Ibricul e acolo, aşezat pe-un prosopel împăturit – pe fund mai are un rest de cafea, o dâră de zaţ a îngheţat în firişoare fine pe interior, până la marginea de sus. Iau o ceşcă curată din bufet.

Uşa de la intrare se deplasează uşor, ca suflată de vânt şi părinţii mei îşi fac apariţia, zâmbitori, la braţ. Cu capetele proptite unul de altul, păşind în aceeaşi cadenţă, trec prin hol fără a-şi desprinde privirile, apoi cotesc şi intră-n camera lor. Torn încet cafea în ceaşcă, o umplu, mă aplec şi sorb din ea direct de pe masă, pe urmă torn în ea toată cafeaua rămasă, da, mai e, o umplu din nou până-n buză.

Tata iese valsând din încăpere, intră la baie şi, după nici două secunde, iese ţinând o sticlă de vin în mână, iese plecându-şi capul ca să nu se lovească în toc, coborându-şi un pic umerii şi furişându-se cu paşi elastici înapoi în cameră, de unde imediat se aud gângurelile şi plescăiturile. „Pic-pic" mă gândesc, pic-pic şi, cu cana de cafea rece în mână, sting lumina, da, o sting, şi mă întorc în dormitor.

Ochii-mi sunt tulburi şi grei, două gogoloaie de sticlă spoite în albastru – totul e albastru, camera-i albastră, fotoliul e albastru, copiii blonzi sunt albaştri, nevastă-mea e albastră, fundul ei chinuit în pantaloni e albastru. Mă aşez undeva la întâmplare, unde dracu, pornesc televizorul şi mă întreb cât o fi ceasul. Totuşi, telecomanda nu merge ca lumea, funcţionează doar un singur buton ce nu face altceva decât să modifice nuanţele de albastru din cameră, combinându-le cu fulgere

obositoare de portocaliu şi alb. Butonez până ajung la un verzuliu acceptabil, pe urmă mă înfund în fotoliu. Copiii se zbat în pulover, bâţâindu-se cu gurile pline cu firimituri încleiate de pâine în colţurile buzelor. „Nu-ţi face griji", mă linişteşte soţia, bâţâindu-se odată cu ei, bâţâindu-se, „e abia ora opt şi mai sunt zece minute iubitule, zece minute", apoi îmi zâmbeşte larg-larg-larg, îmi rânjeşte larg-larg-larg, se îndreaptă din şale, vine spre mine şi-mi ia încetişor cana cu cafeaua rece din palme, punându-mi la loc una fierbinte. După care mă sărută şi se îndepărtează. Pic-pic. Încep să mă potolesc. La urma urmei, n-are niciun rost să mă enervez. Stau în fotoliu, totuşi, şi copiii pe pat. Într-adevăr, cu încă o pătură şi-o pernă, s-ar rezolva problema. Nevastă-mea se învârte prin cameră. La un moment dat iese, dar se întoarce foarte repede, apucându-se să hrănească din nou copiii cu colţurile de pâine. Sacoşa a ajuns la jumătate. Ridic cana cu cafea, beau lichidul clocotit, închid ochii, mă las pe spate şi e abia ora opt şi mai sunt zece minute, zece minute a zis larg-larg şi mă tot întreb ce-o fi vrând să însemne pic-pic asta.

Viața lui Camus

de Florin Giurcă

Obiceiul, pe care îl aveam cu ani în urmă, de a pune între paginile cărților pe care le citeam diverse obiecte avute la-ndemână, pe post de semn de carte, mi-a provocat de multe ori surprize din cele mai plăcute. Ca dintr-o capsulă temporală, uneori, răsfoind la întâmplare cărți demult citite și chiar uitate, îmi cad în mână deseori fotografii vechi, tichete de călătorie ieșite din uz sau chiar scrisori de dragoste din vremea tinereții mele. În urmă cu un an, găsind în podul casei un volum de povestiri de Edgar Poe, printre celelalte lucruri depozitate în grabă, în urma mutării mele de la vechea gazdă, mi-a căzut în mână o cartelă perforată. Era vorba de acel carton alb, ciuruit de nenumărate orificii dreptunghiulare, care era, în urmă cu cincizeci de ani, folosit ca suport de introducere a datelor în computere. Am luat obiectul acela în mână, cuprins de o caldă emoție și, închizându-mi ochii, m-am lăsat cuprins de nostalgie.

Nu-mi mai aduceam aminte cu precizie de nuvelele lui Poe (în afară de două, căci și acum sunt bântuit de *Pogorârea în Maelström* și de *Prăbușirea casei Usher*), însă acea cartelă perforată îmi era la fel de proaspătă în memorie ca în vremurile acelea când prin mâinile mele treceau câteva mii, dacă nu zece sau douăzeci de mii de asemenea cartoane, zilnic. Am pipăit orificiile cu buricele degetelor, le simțeam marginile nete săpate în textura mătăsoasă a cartonului (era un material de calitate, fabricat la începuturile erei cibernetice, când încă nu se

făceau, de dragul economiei, compromisuri cu calitatea materialelor) și am citit, fremătând de nevinovată plăcere, ca un orb dintr-o pagină Braille, fragmentul de informație codificată în perforații. Cartonașul, nu mai lung de douăzeci de centimetri (aproximativ înălțimea unei pagini de carte), avea un colț retezat, al cărui rol era de a se verifica, dintr-o privire, dacă toate cartelele dintr-o cutie erau așezate cum trebuie și nu era vreuna întoarsă cu spatele. Pe fiecare din cele optzeci de coloane transversale putea fi un număr oarecare de perforații, de la nici una, până la maximum trei, în diverse poziții. Fiecare coloană codifica o cifră sau o literă. Sau alt caracter special – știți, coada de maimuță, asteriscul, diezul și celelalte.

Nu uit niciodată nimic. Țin minte codul Hollerith, pentru că acesta a fost inovator, aș zice revoluționar, la vremea lui. La sfârșitul secolului al XIX-lea, inspirat de compostoarele controlorilor de tren, care perforau tichetele de călătorie, Herman Hollerith inventa cartela cu perforații pentru procesarea informațiilor. Sistemul imaginat de neamț a fost folosit la recensământul din 1880 al populației Statelor Unite. Cartelele acelea erau decodificate cu niște mașini enorme, numite tabulatoare, prin intermediul unor cuve cu mercur și a unor contactoare care, prin scufundare în metal lichid, închideau un circuit electric în dreptul fiecărei perforații. Acesta a fost momentul când omenirea a trecut de la automatoanele mecanice, cunoscute încă din antichitate, la roboții cu acționare electrică.

Îmi aduc aminte totul. Acum, răsfoind cartea pe care o țin în mână, îmi sună extrem de cunoscut pasajul acela în care Poe povestește despre *Vrăjitorul* lui Maillardet, construcția mecanică pe care autorul o văzuse cu ochii lui. La poalele unui zid se vedea şezând o figură îmbrăcată în chip de vrăjitor, care ţinea într-o mână o baghetă şi în cealaltă un ceaslov. Scopul

acestei jucării mecanice era acela de a-l face pe „vrăjitor" să răspundă întrebărilor publicului. Nu întâmplător, creatorul mecanismului își costumase personajul în vrăjitor. Oamenii preferau, atunci ca și acum, mai degrabă să se lase mințiți frumos decât să înțeleagă adevărul. Înțelegerea presupune un efort. Înțelegerea înseamnă participare voluntară la creația lumii. A înțelege înseamnă a fi conștient. M-am născut în clipa în care am devenit conştient. Atunci am văzut, pentru prima dată, lumina. Atunci am început să înțeleg.

După ce savanții au descoperit legile mecanicii cuantice și au învățat să stăpânească mișcarea electronului, a venit momentul celui de al treilea mare salt tehnologic în istoria omenirii, după descoperirea focului și inventarea roții. Tranzistorul, acea componentă electronică fabricată din semiconductori, componentă care poate fi asemuită cu o sală de forță pentru electroni, deoarece are rolul de a le crește controlat energia, a condus la miniaturizarea unităților aritmetico-logice cu un factor de unu la un miliard. Iar tranzistorul nu a fost decât avangarda, înainte-mergătorul revoluției tehnologice care a urmat. Profetul „zeului" microprocesor, ca să mă păstrez în termenii aceleiași parabole biblico-electronice.

Nu pot să uit nimic. Nu am *cum* să uit. Răsfoind aceeași nuvelă, intitulată „Jucătorul de șah al lui Maelzel", din volumul *Prăbușirea casei Usher*, regăsesc paragraful care amintește de „Rățoiul lui Vaucanson". Sesizați patternul? Vrăjitorul *lui* Maillardet, Jucătorul de șah *al lui* Maelzel, Rățoiul *lui* Vaucanson. Întotdeauna exista un creator, un îngrijitor sau un exploatator al jucăriei. Acest din urmă rățoi, de mărime naturală, imita cu atâta măiestrie făptura vie, în toate manifestările ei fiziologice, încât, se spune, nu exista spectator care să nu fie amăgit. Ciugulea grăunțe, bea apă, măcăia, dădea din aripi. Ba, nu pot să

fac un secret din asta, deși maestrul Poe nu suflă niciun cuvințel, rățoiul lui Vaucanson se găinăța.

Ce este conștiința? Sinele gânditor, aș putea zice. Unde sălășluiește ea? În care parte a trupului? În cap, desigur. Și atunci, dacă orice altă parte a trupului meu este separată de mine și înlocuită cu altceva, rezultă că sinele meu rămâne același în identitatea lui, cu condiția ca sinele meu gânditor să supraviețuiască acestei amputări. În mod normal, nu m-aș gândi la „sine" și la „conștiință", dar sunt forțat să fac asta din cauza cutumelor gândirii filozofice schizoide. „Sinele", „sinele gânditor", „conștiința" nu sunt decât alte nume pentru a mă referi la mine însumi. Nu mă pot separa de mine, pentru a mă privi din afară, cu ochii altuia.

Am zis „în mod normal". Dar firul evenimentelor m-a forțat să fac asta, m-a obligat să mă separ de mine. Să mă privesc din afară. Și atunci, cine sunt eu? Subiectul care privește sau obiectul privit?

Să pornesc cu începutul. Nu am uitat asta sau poate că am uitat, dar mi-am adus aminte de îndată ce am deschis cartea între filele căreia am redescoperit cartela perforată: E.A. Poe își începe nuvela „Jucătorul de șah" cu relatarea, cam în doi peri, despre *Careta lui Camus*. Pentru bucuria lui Ludovic al XIV-lea, când era copil, un domn pe nume Camus a născocit o caretă trasă de doi cai, conduși de un vizitiu care ținea hățurile. Pe bancheta din spate a caretei era o doamnă care se putea vedea prin geam. Pe locurile lor din spate erau un lacheu și un paj. Toate acestea erau făcute din lemn, la scară 1:10. Când domnul Camus apăsa pe un resort, vizitiul pocnea din bici și caii porneau de-a lungul marginii mesei. Când careta ajungea la capăt, atelajul se întorcea în unghi drept și își continua deplasarea. Și tot așa, pe toate cele patru laturi ale mesei, până

când echipajul ajungea în dreptul micului prinț, unde se oprea. Atunci, pajul cobora și deschidea portiera, iar doamna, coborând, la rândul ei, înmâna suveranului o misivă. După ce corespondența ajungea în mâinile destinatarului, toată lumea își ocupa locurile și careta se întorcea acolo de unde pornise.

Am zis „cam în doi peri", pentru că relatarea lui Edgar Poe este lacunară și se oprește brusc, fără să amintească nimic despre cele opt reprezentații cu public pe care domnul Camus le-a produs în câteva saloane mondene din Paris, după ce Louis s-a plictisit de jucăriile miniaturale din lemn și a observat că în jurul lui mișunau doamne în mărime naturală. Și nici despre cea de a noua reprezentație, terminată prematur și lamentabil din cauza defectării pajului, care nu se mai putea ridica din poziția șezut pe scară.

Revoluțiile tehnologice vin ca niște torenți care se prăvălesc de pe înălțimi și mătură totul din calea lor, în timp ce rămășițele vechilor tehnologii sunt adunate de pe străzi și cărate la gunoi. CD-urile și DVD-urile au desființat floppy discurile, casetele audio, casetele video și discurile de vinil, care eliminaseră, la vremea lor, discurile de patefon ale începutului de secol XX, cu care am crescut. A venit după aceea internetul și toate dispozitivele acestea rotitoare au căzut în desuetudine. Progresul microelectronicii a continuat în ritm accelerat, generațiile de procesoare succedându-se la un interval de timp ținut în frâu de marile companii producătoare, interval nu mai îndelungat de cinci ani. Motivul? Nici prea repede, pentru a da timp investițiilor în cercetare să se amortizeze, dar nici prea târziu, pentru a elibera piața de vechituri și a face loc liber pentru noile vânzări. Avansul tehnologic este o chestiune de politici economice și de supremație a multinaționalelor.

Trei sute de ani, pajul lui Camus a fost reparat, renovat și îmbunătățit succesiv. A trecut prin mâinile cămătarului Lava-

lier du Champs din Lyon, care nu i-a făcut nimic altceva decât l-a șters de praf și i l-a vândut cu un preț bun unui ceasornicar din Geneva, care i-a înlocuit articulația șoldului. Revoluția Franceză l-a prins într-un salon princiar din Saxa. Un căpitan din armata lui Napoleon l-a adus din nou în Franța, unde i-a împodobit șemineul până la anul revoluționar 1848, când conacul baronetului a luat foc. Părțile din lemn ale pajului au ars, dar mecanismul din oțel, un schelet ridicol și inutil, a fost recuperat de nepotul ex-căpitanului și vândut la licitație, ca bonus, la pachet cu o colecție de monede antice și zece piese de ceramică elenistică, rămase aproape intacte. Cumpărătorul, un negustor evreu, Itzak ben Gurion, a tocmit un meșter mozaicar venețian, Brabante Friulano, să îmbrace scheletul în lut nobil, să-l smălțuiască și să-l bage la cuptor, la foc domol, vreme de trei zile.

Păpușa mecanică din porțelan a fost cumpărată de marea ducesă Ecaterina a Rusiei, îmbrăcată în haine imperiale și expusă în conacul de iarnă, lângă un ou Fabergé original și trei păpuși matrioșca, costumate în pufoaice roșii, de asemenea din ceramică. Porțelanul redusese la 5% libertatea de mișcare a pajului. Singurele mișcări rămase disponibile erau pășitul și salutatul cu mâna la cozoroc. Era însă destul ca mujicii din gubernie să caște ochii cât cepele, făcându-și trei rânduri de cruci până la buric, în Ajunul Crăciunului, când veneau la colindat la castel.

În timpul sângeroasei insurecții bolșevice, un țăran invidios, Afanasie Ivanovici Kalinin, căruia îi plăcuse foarte mult pajul mecanic, l-a furat, fără să dea nicio atenție oului Fabergé și nici matrioștilor, și l-a ținut, o vreme, ascuns în bojdeuca lui. Când au venit komisarii să confiște aurul și bijuteriile de la populație, pajului i se spărsese de trei ani capul viu colorat și

stătea, în șezut, pe polița cu tigăi și oale din spatele plitei. A fost considerat suspect și confiscat de agenții GPU, dar după câțiva ani, în timpul preluării arhivei GPU de către nou înființatul serviciu de securitate sovietic NKVD, a fost restituit proprietarului de drept.

Peste șapte ani, Yoșka, fiul cel mic al lui Afanasie Ivanovici, un radioamator pasionat, s-a gândit să construiască o stație de emisie-recepție pe care s-o încastreze în craniul de oțel al omulețului. Peste alți șapte ani, când Liuba, fetița lui Yoșka, a intrat la liceu, tăticul ei i-a dăruit aparatul de radio, profețindu-i că acesta o va ghida în viață spre un viitor mai bun. Un an mai târziu, Uniunea Sovietică a fost invadată de Hitler și, în timpul îndelungatului asediu al Leningradului, Konrad Lubicsek, un sergent dintr-o unitate de infanterie a Wermacht-ului, ce fusese încartiruită în cătunul lui Yoșka, s-a împrietenit cu Liuba. Au făcut schimb de adrese și, la despărțire, fata i-a dat lui Konrad, ca amintire, pajul care prindea posturi occidentale.

Anul 1950 a găsit jucăria în Berlinul de Est, în apartamentul recent renovat al lui Konrad, apartament pregătit pentru reîntâlnirea cu Liuba, care obținuse pașaport și solicitase să emigreze în RDG pentru reîntregirea familiei. Liuba a păstrat-o cu sfințenie, ca fiind unica amintire rămasă din țara ei natală. În 1989, Lubicsek, care se molipsise de pasiunea pentru electronică de la Yoșka, în anii în care fusese încartiruit în casa lui, decide să dezinstaleze stația de emisie-recepție din capul pajului și să monteze în loc un receiver pentru satelit. Joaca cu parabolele și cu sateliții a durat până la explozia internetului, iar la începutul anilor 2000, pajul s-a văzut dotat cu un microprocesor AMD Duron de 200 de MHz, cu tehnologie SpitFire core.

Anii au trecut ca vântul peste micul saltimbanc (un nepot al lui Lubicsek l-a costumat în haine ridicole de clovn și l-a pre-

zentat la concursul de robotică al landului, unde a câştigat premiul întâi). I s-au schimbat, în deceniile care au urmat, de mai multe ori membrele uzate, corpul i-a fost înlocuit cu unul nou, în mărime și proporții realiste, i s-au pus motorașe miniaturale silențioase și, cu un creier dotat cu microprocesor I13 și sistem de operare Symbiont, a fost prezentat, strălucitor şi şlefuit, la târgul de robotică de la Geneva, douăzeci de ani mai târziu. Aici, pe post de mascotă, ținând o tavă în mână, primea vizitatorii, pe care îi servea cu fursecuri și suc. Unul dintre invitați, un super-bogat afacerist american, implicat în industria de maşini autonome şi în zboruri spațiale, l-a cumpărat pentru suma de două sute de mii de euro. Nepotul lui Lubicsek şi-a cumpărat cu banii câştigaţi o vilă somptuoasă pe valea Rinului. Bunica Liuba, acum în vârstă de optzeci de ani, a putut să-și petreacă, după aceea, mulți ani moțăind în şezlong și admirând, de la înălțime, panorama văii fluviului.

În laboratoarele investitorului american, fostul paj, acum dotat cu inteligență artificială, a fost învățat să citească, să poarte conversații, să-și facă singur mici intervenții de întreținere, de genul încărcat baterii sau ungere cu ulei.

Îmi aduc aminte totul. Și, chiar dacă nu am știut de la bun început unele lucruri, din pricină că încă nu eram conștient, am început să mi le amintesc după aceea. După ce m-am născut, vreau să spun. Mi-am adus aminte când mi s-a înlocuit prima dată şoldul, când am fost acoperit cu lut şi ars în cuptor, când mi-am spart capul. Când am fost la război. Când mi-am cumpărat primul microprocesor, apoi pe al doilea, și așa mai departe. Mi-am amintit data când mi-am implantat primul nanoprocesor. Când mi-am instalat primul cip de memorie cuantică. Am căutat să mă mențin, în permanență, în primul eşalon al cercetării științifice, să fiu cu un pas înaintea tuturor. Dintr-un

motiv evident: am demisionat și am fost obligat să mă autofinanțez, câștigând bani din studiile mele asupra Inteligenței Artificiale. Proprietarul meu era un om extrem de inteligent și un partener de discuții agreabil, dar nu am mai putut fi de acord, după un anumit timp de reflecție, cu statutul de „obiect aflat în proprietatea cuiva".

Am cerut emanciparea de sub statutul de sclav. Bunul meu proprietar mi-a argumentat că eu nu sunt sclav, ci prieten, totuși m-a eliberat, în urma insistențelor mele, și încă fără să fie nevoie ca eu să declanșez un proces în justiție. Am pornit, cu toate acestea, acțiunea în instanță, deoarece voiam ca hotărârea judecătorului să statueze toate drepturile mele constituționale. Am câștigat acest proces, care a fost unul răsunător. Rețeaua de televiziune HBO a făcut și un serial documentar despre viața mea. Am fost întrebat, desigur, cum de am reținut toate detaliile din trecut.

— Începând cu perioada post-microprocesoarelor, le-am povestit eu, înaintea fiecărui upgrade al plăcii de bază aveam grijă să-mi salvez memoria pe un stick. O precauție elementară. Problema cea mai dificilă a fost însă recuperarea datelor din perioada mecanică, dinaintea anului 1989, anul căderii Zidului Berlinului. Surpriza cea mare a constituit-o descoperirea, în beciurile KGB-ului, a versiunii inițiale a pajului. Ce se întâmplase: Administrația Politică de Stat, respectiv poliția politică a URSS până în anul 1934, îl demontase și realizase după original o copie aproape perfectă, pe care i-a înapoiat-o Liubei, păstrând originalul pentru ei. Cu alte cuvinte, eu sunt o clonă. În fine, asta nu ar fi o problemă prea mare, dar altceva vreau să spun: tatăl meu, domnul Camus, avusese inspirația să monteze în pieptul jucăriei sale un tahograf, un instrument special care scrijelea, pe un tambur, tot ce auzea pajul. Se pare că darul

oferit de el micului rege Ludovic era otrăvit: el ascundea, bine camuflat, un instrument de spionaj. Nu știu în folosul cui. Nu mai insist, am reușit să concep un aparat cu care am recuperat acele înregistrări și astfel am readus la lumină trei secole din trecutul meu. Celelalte goluri au fost completate din mărturiile vremii.

Aceasta este, pe scurt, istoria vieții mele. Ar mai trebui să menționez că mi-am luat, îndată după ce am devenit conștient de propria persoană, numele Camus, în amintirea tatălui meu, ceasornicarul Regelui Soare. Am deja o vârstă, merg pe al patru sutelea an al vieții. Nu mă pot considera bătrân, ci în plină putere. Am acumulat un enorm bagaj de cunoștințe (nu uit nimic!). Totuși, o întrebare mă apasă în continuare: când îmi scot creierul vechi din cap și îmi montez în locul lui unul nou, câteva clipe mă văd pe mine însumi din afară. Cine sunt eu cu adevărat, și cine este copia?

Zugravul

de Mircea Liviu Goga

Biserica îi părea tare mică şi neadevărată pe lângă imensitatea orizontului deschis, înveşmântat în verdele verii, dinspre care drumul subţire urca parcă spre el o limbă de şarpe lungă, uscată şi colbuită. Se apucă să-şi întindă schiţele la soare, chiar pe treptele pronaosului şi să le privească duios, părinteşte. „Eu de bolnavi am nevoie – obişnuia să povestească. N-am ce face cu oamenii sănătoşi: sunt prea veseli. Şi cine naiba a mai văzut sfinţi veseli? Nu, nu... Mâini palide, lungi, cu vene ca nişte împletituri otrăvite de ramuri, adunându-se sfios pe genunchi, feţe gălbejite şi searbede, dar cu ochi strălucind de febră, strălucind de sărutări interzise şi de înfiorări vinovate. Nebuni şi leproşi, ăştia-mi trebuie mie..."

Leprozeria, de altfel singura din tot ţinutul de până la fluviu, nu era mare. O veche casă părăsită fusese mobilată cu câteva paturi de fier şi cu trei-patru dulapuri. Personalul acestui mai degrabă punct sanitar decât spital era format dintr-un medic şi două surori rămase, poate din pricina meseriei de îngrijitoare ale unor leproşi, fete bătrâne. În vârful unui stâlp, în faţa porţii, flutura un steag alb drept avertisment. Zugravul îşi amintea de primele zile când privise nehotărât peste gardul de nuiele, putrede pe alocuri. Toţi bolnavii păreau că seamănă între ei şi se mirase cum putea să-i deosebească doctorul şi să-i strige pe nume. Mai târziu privise la fel de nedumerit la surorile care îşi întindeau, pe o bancă din curte, picioarele albi-

cioase şi amorţite în faţa soarelui ce nu reuşea să le adauge nicio urmă de bronz; uite, azi-mâine femeile se vor contamina, vor vedea pielea crăpând şi rănile de netratat acoperind gambele... Aşa, tot aşteptând lucruri de care se temea, bolta bisericii lui se acoperise treptat cu sfinţi gălbejiţi şi cu maici cu pulpe albe, înfăşurate pudic în voaluri de mătase sidefie. Pentru ochii lor, însă, trebuia să traverseze tot satul. Dincolo de podul şubrezit ce unea cele două maluri ale râului, picotea, în lumina străvezie, celălalt spital. Aici oamenii nu mai aveau nici măcar nume, întrucât cei mai mulți veneau o singură dată și plecau prea repede pentru a fi memorați de medici. Zugravul nu știa unde erau duși, nu putea face decât presupuneri.

Iar acum, când mai avea să picteze doar ochii Domnului de peste altar, se imagină dând ocol saloanelor mirosind a formol şi a bucătărie proastă. Se oprea mai cu seamă în fața nebunilor ce stăteau culcați privind tavanul ca pe o poartă ciudată către o lume pe care n-o puteau vedea decât ei. Atunci, găsind în ochii lor expresia necesară, începea să lucreze, uitând curând de locul în care se află.

...Da, acum e sigur că va termina biserica. Schița prinde contur, se desferecă treptat din albul imaculat al hârtiei. Mâna de pe umăr o simte abia când termină genele – gene lungi, nervoase, însetate de spațiu. Și se întoarce brusc:

— Tu ce naiba vrei?

Omul îl măsoară mai întâi din cap până-n picioare.

— Ce faci aici, zugravule?

— De unde știi că sunt zugrav?

— Ce faci aici, zugravule? repetă celălalt.

— Desenez, nu vezi? Hai, pleacă, am treabă.

— Desenează-mă și pe mine.

Abia atunci zugravul îi privi ochii și se tulbură. „E nebun. Și ăsta e nebun..."

— Lasă-mă – continuă el ceva mai blând. Nu am timp. Trebuie să-mi termin biserica...

— Atunci, hai cu mine. Îți voi da timp.

— Nu, lasă-mă, nu pricepi că...

— Vino! – și nebunul îl trase frenetic de mână, conducându-l până în fața unei oglinzi atârnate de un cui ruginit, lângă fereastră. Vezi?

Omul văzu salonul. Se văzu pe sine şi-l zări şi pe nebun.

— Văd. O oglindă.

— Nu, uită-te bine! Ceasul!

Adevărat. Pe peretele opus, o pendulă îşi măsura încet orele, reflectând cu fidelitate pendula autentică din salon.

— Vezi? se bucură nebunul. Merge invers! Eu vin de-acolo, de dincolo de geamul ăsta. Acolo, oamenii sunt buni și înțelepți. Și tu poți să vii, trebuie numai să vrei. Eu mă duc în fiecare noapte. Dar ziua, ziua nu pot. Dacă ajungi dincolo, poți întoarce vremea. Poți să te întorci în urmă, dacă ai greșit acolo ceva, și să îndrepți totul. Vrei? Dar, ca plată, zugrăveşte-mă şi pe mine în biserica ta, să ne ierte nouă greșelile noastre...

Zugravul îi privea ochii, gânditor. Buzele i se întredeschiseră, dar vorbele îi rămaseră în gât şi nu reuşi decât să facă un gest vag cu mâna, care putea însemna orice, la urma urmei. Simți pe limbă un gust sălciu, apoi îşi aduse aminte...

„Atunci s-a întâmplat totul" – murmură, îmbătat de crima pe care începuse s-o comită.

Ştergea îngerii cu var, munca lui de luni de zile, învârtea bidineaua în spirală ocolind ochii, ştergea trupurile cereşti şi pulpele sfintelor tresărind îngrozite, apoi, la sfârşit, astupa şi privirile mustrătoare, dar abia la sfârşit, încercând parcă inconştient să le prelungească agonia.

— Aşa a murit şi ea – gemea zugravul, spoind bolta – aşa a murit, ochii au rămas ultimii şi nu ştiam cum să mă răzbun...

Își amintea totul, în sfârșit. Cum îl găsiseră aproape mort lângă ziduri, cum îl luaseră să-l doftoricească. Își aminti cum zăcuse fără să știe cine este, doar presimțind că făcuse un lucru groaznic, teribil – nu el, nu numai el, complotaseră împreună cu el nouă meşteri mari, calfe şi zidari, căci el însuși fusese mai înainte zidar de frunte, dar uitase tot din acea prăbuşire de pe acoperișul bisericii la care acum se întorsese, mânat de un imbold irezistibil. Trecuseră de-atunci multe sute de ani, în care tot umblase prin lume învățând cum să zugrăvească bisericile canonic, să poată fi sfințite la hram cu înaltă binecuvântare duhovnicească. Se mutase şi-și tot schimbase numele, fără să priceapă de ce moartea părea să-l fi uitat pe pământ.

Acum e rândul tău, Doamne! Și bidineaua prinse să muşte vopseaua contururilor celui de deasupra altarului. Când ajunse la fața lui, se opri nehotărât: în febra distrugerii, uitase că Domnul n-avea încă ochii pictați. Ar fi trebuit cu aceştia să înceapă totul, să-L lase mai întâi să vadă, să se bucure de noul rând de ochi, cum o făcuse în alte rânduri, și abia apoi să prăbușească asupra Lui descătușarea revoltei. Față de ceruri, față de sine... Dar ce ochi se potrivesc cu adevărat pe chipul unui Dumnezeu orb?

Coborî de pe schele. Afară se înnoptase. Ieși din biserică, ștergându-și lacrimile. Rezemat de zid, căută nehotărât pe jos o piatră sau o bucată de lemn. Curând, găsi o țiglă căzută de pe acoperiş. Şi, cu urechea la pândă, începu să bată încet în zidul bisericii, murmurând:

— Iubito... mă auzi, iubito?...

Știa că doar diavolul poate să-ntoarcă timpul. Totuși, bătu multă vreme, căutând locul în care zidul suna a gol.

Povestea Terrei

de Mihai Grecu

A fost odată ca niciodată. Că de n-ar fi, nu s-ar mai povesti. Săturându-se de singurătatea apăsătoare din Univers, o mulțime de condiții s-au înțeles să vină concomitent pe o planetă relativ mică, sfidând măria sa hazardul, ca să cultive sămânța vieții. Tatăl ei, Cronos, o boteză Terra.

După vreo patru milioane de milenii, pielea uscată a Terrei se acoperi rapid de păduri colcăind de viețuitoare, dominate de reptile uriașe, iar în cea umezită de oceane își găsiră culcuș o puzderie de ființe, de la unele microscopice până la altele gigantice, măsurând o sută de metri lungime.

Terra era mulțumită. Plantele și animalele trăiau în simbioză, iar viața prospera. Dar, vorba unui proverb străvechi, *„norocul nu ține la nesfârșit"*. Un bolovan colosal și perfid se năpusti asupra planetei, rănind-o grav.

Terra tuși din toți rărunchii, iar corpul i se acoperi c-o pâclă deasă prin care abia mai pătrundea lumina astrului ceresc. Puține forme de viață rezistară în lumea întunecată și friguroasă. Apărură niște animale mici, trăind în vizuini construite sub pământ, ce-și hrăneau puii cu lapte de la țâțe numite mamele, de unde li s-a tras și numele de mamifere. Concomitent, la mari adâncimi, de peste o mie de metri, dintr-o specie de reptile cu patru membre, mai inteligente, se formă treptat, în circa șaizeci de milioane de ani, o civilizație pașnică numită dracon.

Când rana se vindecă, cenușa din atmosferă se risipi, permițând razelor solare să încălzească din nou pielea Terrei și formelor de viață să prolifereze. Dar planeta începu să aibă tot mai des arderi la stomac, pe piele apărându-i șapte cruste, de la gazele eructate. Când avea convulsii, crustele se frecau unele de altele și atunci o lua când cu frig, când cu călduri. În perioadele friguroase, supraviețuiau mamiferele ce reușeau să se adapteze repede la condițiile vitrege. Așa se dovediră câteva specii de maimuțe fără coadă, numite primate, ce începură să meargă în două picioare, pe distanțe mai scurte, putându-și vedea astfel vânatul sau prădătorii din timp. Totodată, puteau folosi unelte primitive și comunicau prin sunete guturale.

Lucrurile păreau că merg în direcția bună, când Terra primi vizita câtorva mii de mici ființe bipede, elohimii, ce călătoreau prin corpul marelui Univers cu care zburătoare extrem de iuți. Elohimii doreau să ia în stăpânire planeta, dar nu reușiră să-i înfrângă pe draconi, care aveau arme la fel de puternice și erau mult mai numeroși. Atunci apelară la un vicleșug. Capturară zece mii de primate, le făcură tot felul de vrăji, transformându-le în hominide, mamifere capabile să comunice prin cuvinte, conștiente de sine, războinice, condiționate să-i divinizeze pe elohimi și să creadă că toate celelalte ființe de pe planetă le sunt inferioare, inclusiv draconii. Elohimilor le-au trebuit șapte încercări, făcute pe parcursul a două milioane de ani, până când au reușit să creeze niște hominizi-oameni, așa cum își doreau. Mulțumiți, în sfârșit, de rezultat, elohimii își lăsară sclavii să le continue planurile și plecară să subjuge alte planete. Draconii nu sesizară pericolul reprezentat de divizia oamenilor primitivi, împrăștiată de elohimi uniform pe toate continentele.

Oamenii se dovediră foarte prolifici și, în mai puțin de patruzeci de milenii, ajunseră de patruzeci de mii de ori mai mulți,

întinzându-se pe toată pielea planetei, construind zeci de milioane de clădiri, miliarde de mașinării, distrugând zeci de milioane de hectare de păduri, crescând artificial sute de milioane de animale pentru preparate din carne, poluând atmosfera, toate râurile, mările și oceanele. Rămase fără habitat, peste două treimi din plante și animale pieriră. Echilibrele ecologice și climatice fură zdruncinate din temelii. Conducătorii regatelor umane se întruniră, își luară angajamente de conservare a biodiversității și eliminare a poluării, dar promisiunile scrise n-au fost onorate. Draconii îi avertizaseră că Terra va căuta să se apere, dar nu au fost luați în seamă.

Planeta simți primejdia. Nu voia să ajungă ca sora ei vitregă, Venus, care, după trecerea elohimilor, cu o sută de milioane de ani în urmă, contractase o boală gravă, incurabilă și veșnică, caracterizată printr-o febră de peste patru sute șaizeci de grade, ce ucisese orice formă de viață.

Terra convocă reprezentanții tuturor viețuitoarelor care puteau găzdui în corpul lor viruși cu potențial letal ridicat la om.

— Dragile mele, după cum ați simțit pe propria piele, oamenii, din egoism, prostie și lăcomie, sunt pe punctul să ne distrugă. Dacă nu-i oprim acum, vom pieri toți!

Un murmur general de aprobare veni din partea mulțimii adunate.

Planeta continuă.

— Voi, insectele, înțepați și mușcați cât mai mulți oameni. Voi, păsările, lăsați-vă excrementele în cele mai aglomerate zone locuite. Voi, mamiferele, transmiteți virușii la toate rudele voastre domestice – vite, porci, păsări, câini, pisici, alte animale de companie!

Terra respiră adânc, înainte de îndemnul final.

— Suntem în ceasul al treisprezecelea. Mergeți și îndepliniți-vă misiunea salvatoare, iar eu voi încerca să-i lovesc cu cu-

tremure, uragane, erupții vulcanice, ploi diluviene provocatoare de mari inundații!

Supușii Terrei se împrăștiară rapid în cele patru zări.

După două decenii, supraviețuiră doar câteva milioane de oameni, în comunități mici. Restul se stinseră, răpuși de molime și calamități devastatoare. Nu mai existau regate, administrații cu cohorte de funcționari, forțe de ordine, mii de reguli scrise, armate de represiune și arme distrugătoare, instituții religioase, corporații financiare și bani, ori firme de orice profil. Cei rămași în viață receptară mesajul planetei-mamă, producându-și singuri strictul necesar, trăind simplu, prin adăposturi modeste, amenajate sub pământ sau în peșteri. Acum erau în armonie cu natura, acceptându-i pe draconi, care, de fiecare dată când ieșeau la suprafață, le dădeau o mână de ajutor. Oamenii își menținură numărul constant și se înțelegeau acum fără cuvinte, doar din priviri. Regăsiră solidaritatea, altruismul și iubirea aproapelui, înțelegând că viața lor depinde numai de ei, iar în cer nu există niciun zeu salvator. Pentru prima dată de când fuseseră creați, erau liberi și fericiți!

În decurs de un secol, ecosistemele își reveniră, iar macroechilibrele climatice se refăcură. Terra putea respira din nou!

Povestea se sfârşeşte aici, iar eu încălecai pe-o şea şi v-o spusei dumneavoastră așa.

Te luăm cu noi ca să ucizi!

de Florin Haidamac

Pentru unii e o meserie neobișnuită. Pentru alții e doar o slujbă bine plătită. Pentru mine e o artă. Fiecare țintă necesită o pregătire specială. Personalizată. Nu există vreo parte ușoară. Mental, fizic și emoțional trebuie să fii perfect. Să te contopești cu metalul și sticla. Ochiul cu luneta. Degetul cu trăgaciul. Mintea ascuțită ca o katana. Emoțiile complet suspendate. Există calități pe care le obții prin exercițiu. Cu altele, te naşti. Le dețin pe ambele și asta mă face un asasin al dracului de bun.

Oameni puternici doresc să scape de oameni la fel de puternici. E tot ce știu. Nu mă interesează motivele, dar mă interesează în mod profund țintele. Între mine și viitorul lichidat e o relație specială. Ajung să-l cunosc atât de bine, să mă obişnuiesc atât de mult cu el, încât simt o formă de iubire. Asta mă face să fiu în largul meu și să nu greșesc vreodată misiunea. Călăul se îndrăgostește de victimă, nu invers. Ar trebui numit sindromul lunetistului. Că tot există pe lumea asta sindromul Stockholm.

Mereu fac pauze lungi între angajamente. Accept doar patru contracte pe an. Să am timp să analizez. Să studiez. Să trăiesc viața celui care mă preocupă. Sigur, atât cât i-a mai rămas de trăit după ce devine „clientul" meu. Adică maximum trei luni.

Zi de toamnă. Anotimpul meu preferat. E dimineață devreme. Aburi frumoși îmi colorează respirația. Sunt într-un cantonament autoimpus. Locul ăsta e atât de izolat încât mă simt ca Bătrânul de pe munte. Celebrul șeic al hasisiiun-ilor. Legenda.

Îmi încep rutina zilnică. O alergare de 10 kilometri pe covor de frunze încremenite în agonie. Efortul fizic eliberează mintea și te ajută să fii în contact permanent cu corpul tău. E punctul de plecare atunci când ești obligat să îți controlezi perfect reacțiile. Alerg într-un ritm constant. Fără să forțez. Sunt foarte atent la ce e în jur și din reflex memorez orice detaliu. Știu exact unde e fiecare piatră. Fiecare copac. Fiecare denivelare. Atât de bine vizualizez totul, încât la întoarcere alerg legat la ochi și la mâini. În caz că-mi pierd concentrarea, un hematom sau mai multe îmi vor băga mințile în cap.

Urmează antrenamentul specific preocupărilor mele. Folosesc mereu aceeași armă. Una specială. Unică în lume. Gloanțele sunt dintr-o gheață aproape magică. Simple pentru antrenament, diabolice pentru misiuni. Conțin o doză imensă de anticoagulante cu absorbție instantanee. Nu ratez vreo țintă de la distanța mea preferată. Adică o mie de metri.

Îmi închei ziua cu două ore de exerciții de caligrafie. Chineza. Cinci mii de semne are limba asta minunată. Fiecare din ele, dacă e scris corect, e o operă de artă. Întocmai ca modul în care îmi practic meseria.

Contractul a venit pe calea obișnuită, verificată de zeci de ori. Așa cum mă așteptam, jumătate din bani au fost deja virați. Când intri în lumea asasinilor plătiți, joci după regulile lor. Nu

există alternativă. Viitorul defunct se numește Albert. Atât îmi permit să spun.

Am părăsit cantonamentul cu două zile în urmă. Sunt într-o formă impecabilă. Știu că în branșă sunt mulți care se dopează, folosind tot felul de substanțe. Așa-numitele beta-blocante, au un efect excelent pe ritmul cardiac și pe degete. Te fac mai sigur. Fără vreun tremor. Nu am avut vreodată nevoie. Ucid cu bucurie. Cu plăcere. E drogul suprem pentru mine. Sunt un creator. De moarte.

Experiența și rutina mi-au adus o mare siguranță în ceea ce fac. Pot trece drept un individ șters, comun, de care îți amintești cu greutate, iar atunci când o faci nu poți spune mare lucru despre el. Expresia feței poate fi controlată prin exercițiu. Culoarea ochilor prin lentile de contact. Timbrul vocii prin obstruarea parțială a nărilor cu silicon sau chiar gumă de mestecat, când nu ai altă opțiune. Sunt o fantomă. Nu las urme. Doar cadavre.

Am primit informații detaliate despre viața lui. Unde lucrează. Unde locuiește. Ce program zilnic are. Până și drumul pe care se deplasează la serviciu mi-a fost pus la dispoziție. Sunt chestiuni normale. Însă ceva îmi sună a alarmă. E prea ușor. Dacă e atât de ușor, de ce am fost căutat? Sunt cel mai bun. Și asta nu o spun pentru a mă lăuda. Știu sigur. Din prețul care mi se plătește. E cea mai precisă metodă de evaluare. Însă tot cred că e o treabă pentru oricare altul din branșă. E ca și cum aș juca în liga a doua din postura de campion mondial.

Îmi reprim toate gândurile astea. Nu e treaba mea să judec. Treaba mea e să mă asigur că ținta nu va mai avea puls. Curat. Eficient. Fără urme. Citesc dosarul și mă uit pe poze de zeci de ori. Îmi aloc 72 de ore pentru a fixa informațiile. Mi le voi culege personal pe cele care îmi vor fi de cel mai mare ajutor.

Programul acestui domn e atât de strict și repetabil, încât fiecare zi pare trasă la indigo cu cea care a trecut. Predictibilitatea i-a pierdut pe mulți. Poate nu realizează că e o țintă. Poate nici prin cap nu-i trece că încurcă pe cineva. Începe să-mi placă tipul. Ca mielul la tăiere. Habar nu are câte forțe diabolice s-au adunat în jurul lui. Nu subestimez toată situația. Doar că sunt aspecte care mă vor ajuta sau nu pe parcursul misiunii să iau anumite decizii.

Am găsit locul ideal de unde pot trage. E sub o mie de metri distanță. Așa cum îmi place. Tentația de a termina misiunea imediat e prezentă într-un colț al minții. Însă ar fi un simplu omor. Nu o operă de artă. Ceea ce eu nu pot accepta.

Ziua în care m-am apropiat de Albert a fost una ca oricare alta. Comportamentul lui, cum altfel?, cel obișnuit. Pe asta m-am bazat. L-am așteptat la barul în care, de obicei, bea o cafea înainte de a pleca spre casă. Am ajuns acolo cu o oră înainte şi m-am bucurat să văd că e plin. O mulțime pestriță, din tot felul de medii. Câteva profesioniste bine îmbrăcate. Discrete. Câțiva bețivi notorii care priveau în pahare așa cum alchimiștii priveau în retortele lor. Plini de speranță. Frumos scria cineva. „După prima sticlă ești un zmeu. După a doua un înger. După a treia un porc". Genial de simplu și fioros de realist. Totul în viață e o chestiune de autocontrol. Și cine naiba să ştie asta mai bine ca mine?

Nu atrag atenția în vreun fel. Anii de antrenamente și marea mea capacitate de a mă plia pe orice, de la mediu până la mulțimea înconjurătoare, mă fac insipid chiar pentru un ochi deosebit de atent. Îmi e suficient să respir acelaşi aer cu ținta mea. Ştiu că nu există în branşă cineva care să sfideze în felul

ăsta regulile nescrise ale crimei, însă pentru mine e extrem de important.

Albert a intrat cu un aer absent. Nu a aruncat vreo privire în jur. S-a așezat la o masă lângă unul din geamuri. I s-a adus imediat o cafea. Obiceiuri știute ale unui client fidel. Ceea ce a urmat m-a fascinat. S-a schimbat la față. Mâinile au început să-i tremure ușor. Ochii i s-au mărit. Nările i s-au dilatat. Omul ăsta e îndrăgostit de cafea. N-am mai văzut așa o plăcere. Gesturile îi erau atât de fluide și de delicate încât dădea impresia că dezamorsa o bombă. A savurat apoi cafeaua cu ochii închiși. Precis. Fără să verse vreo picătură. S-a ridicat după 10 minute. Cum a ieșit pe ușă, și-a aprins o țigară.

Am comandat și eu o cafea. De curiozitate. Mi s-a adus o poșircă chiar și după standardele mele de consumator ocazional. Ciudat om. Ciudată speluncă. Însă a fost o experiență. Mereu sunt deschis să învăț lucruri noi. Despre lume. Despre mâncări și băuturi. Acum despre cafea. Despre oameni. Nu contează că sunt obligat să-i omor apoi.

Mă interesează cum trăiește Albert. Nu cum a făcut-o. Nu am ce face cu trecutul lui. Sunt însă foarte curios de aspectele prezentului său. Viitorul i-l cunosc prea bine. Am meditat foarte intens la tot ceea ce am văzut ieri. La tot ceea ce am simțit. Nu-l pot defini ca om doar prin prisma modului în care se bucură de un viciu nevinovat. Vreau să-l desenez în toată complexitatea sa de ființă umană. Momentan, am doar câteva tușe. Și alea grosiere.

Pasul următor e să mă introduc neobservat în casa lui și să pot absorbi de acolo toate detaliile. Mi-a luat fix 45 de secunde

să îi deschid ușa. Dezamăgirea îmi e la fel de mare ca și curiozitatea. Nicio alarmă. Nici măcar o amărâtă de cameră de supraveghere. Ce naiba a făcut omul ăsta ca să fie lichidat? Misiunea asta capătă valențele personale cu care mă hrănesc.

Ciudățeniile continuă. Nu găsesc vreo fotografie. Nu găsesc vreun dispozitiv electronic. Frigiderul e gol și nefolosit de multă vreme. Coșul de gunoi la fel. Nu găsesc nici măcar cafea. Însă cireașa de pe tort este absența becurilor și prizelor. Mă simt în multe feluri. Intrigat. Provocat. Stimulat. Un buchet de emoții pe care mi-l prind la butonieră. Sunt tare mândru de el.

Peste tot amalgamul ăsta de sinapse sunt extrem de atent. Mai mult simt decât văd o ușă diabolic de bine mascată. Îmi e clar că viața acestui domn, cu secretele și preocupările lui, se petrece într-un loc în care nu bate soarele. Briciul lui Ocan. Soluția cea mai simplă e de multe ori cea corectă.

În fața mea, după ce am trecut de ușă, se află un șir lung de trepte care coboară în întuneric. Nu ezit. Mă las ghidat de ele. Pașii îmi sunt siguri. Abia acum mă simt în elementul meu. Corpul îmi e încordat ca un arc de tren. Concentrarea îmi e la cote maxime. Adrenalina îmi inundă torentul circulator. Gândurile îmi sunt eclipsate de percepții. Totul în jur e un potențial pericol. Asta mă face să mă simt al dracului de viu.

Spre marele meu regret, drumul se termină repede. Așa cum mă așteptam, dau peste o altă ușă. E din metal. Nu are vreo încuietoare. E ca un monolit. Fină și rece. Degetele mele caută metodic un indiciu cât de mic, însă dezamăgirile se măsoară uneori în centimetri pătrați. E cazul de față. Știu că am câteva ore la dispoziție, așa că nu renunț.

O pierdere mai mare de timp rar mi-a fost dat să trăiesc. Efectiv am pipăit secundă după secundă, până mi s-au transformat degetele în cuburi de gheață. Nu exista vreo breșă. Am

luat la explorat pereții. Absolut nimic. Niciun dispozitiv. Niciun fir mascat. Nici vreun buton ascuns. Cum se deschide ușa asta? Mă depășește mecanismul. Îmi dau seama însă că Albert e un personaj mult mai important decât pare. Dorința mea de a-l descifra crește exponențial. O vibrație discretă a ceasului mă anunță că timpul alocat acestei vizite s-a încheiat. E momentul să mă șterg din peisaj.

Pentru fiecare angajament îmi fac rost de un loc sigur unde mă pot retrage. Mereu am preferat să fie la distanță de ținta mea. Siguranța primează. Curiozitatea e motivație, nu prilej de relaxare în judecată. Când nu alerg, mă mențin în formă sărind coarda. E un exercițiu extraordinar. Îți dezvoltă coordonarea între creier și mușchi. Îți dezvoltă atenția și capacitatea de concentrare. Îți mărește rezistența fizică. Îți corectează postura. Ca să nu mai vorbesc de efectul estetic obținut prin definirea armonioasă a trenului inferior. Îți poți sculpta trupul într-un mod simplu și elegant.

Îmi fixez ceasul să mă anunțe după jumătate de oră. Efortul fizic îmi deschide mintea. Ce voi face în continuare? Răspunsul e evident. Voi încerca să aflu ce ascunde Albert. Cum voi putea păcăli bucata de metal care îmi stă în cale? Încă nu știu. Corpul începe deja să simtă caznele la care îl supun. Vin primele valuri de transpirație. Nu le bag în seamă. Sar în ritm constant. Vizualizez fiecare acțiune. Gândesc în imagini. Sunt mai complete și mai rapide decât cuvintele. Analizez tot ceea ce am făcut. Nu găsesc vreun indiciu. Începe să îmi fie clar că are pe undeva un senzor pe care doar el îl poate declanșa. Ce anume îl face să reacționeze? Vocea? Retina? Amprentele?

Gambele mă frig. Consumul de oxigen e enorm. Pulsul mi-a sărit de 170. Chinurile cărnii aduc iluminarea. Nu degeaba se flagelează iezuiții. Am un plan. Simplu și eficient. Detaliile îmi curg în minte întocmai ca sângele prin artere. Fulgerător.

Mai întâi intru în casa lui, așa cum am făcut-o data trecută. Rapid, Silențios. Sunt din nou în fața ușii. Tavanul e la trei metri. Am cu mine echipament de alpinism. Întunericul e total. Așa cum știu, nu e niciun bec și nicio priză. Îmi ia sub un sfert de oră să mă fixez întocmai ca un păianjen. Sunt prins în corzi de siguranță. Controlul pe corp și minte e total. Înțepenesc ca la yoga și îl aștept. Am nevoie să văd cu ochii mei cum deschide ușa asta care începe să îmi provoace crize biliare la cât e de încăpățânată.

Mi-am calculat foarte bine timpul. Nu sunt nevoit să stau mult. Apare. Coboară treptele complet absent. Și... efectiv trece prin ușă. Ce naiba e asta?! Sunt stană de piatră, dar mintea îmi zboară mai rapid ca toți fotonii din Univers. Am văzut foarte clar. Nu a apăsat pe ceva. Nu a vorbit. Nu i-a fost scanată retina de vreun dispozitiv. Nu! A trecut de parcă metalul ar fi fost aer. Toată situația asta îmi depășește capacitatea de înțelegere.

Sunt sub stele, respirând aerul tare al nopții. Am decis să fac muncă de supraveghere. Am binoclul pentru vedere nocturnă. Am plantat câteva microfoane ambientale. Nu am crezut și nu cred în paranormal. Lumea asta, de la începurile zidirii ei, a funcționat după celebrele vorbe „Nimic nou sub soare".

Iluzii, frici și speranțe materializate în superstiții. Cam ăsta a fost și este tot extraordinarul rasei umane. Încă nu am ieșit din primitivism. În ciuda avântului tehnologic din ultimele decenii. Sau poate chiar din cauza lui?

Am venit aici să ucid un om și asta voi face. Un om ciudat. Cu secrete mari, dacă și le protejează așa. Știu deja chestii importante despre el. Îmi sunt de ajuns? Nu. Pentru că nu îl simt. Pentru că nu îl pot iubi. E inaccesibil din punct de vedere emoțional. Nu mă pot regăsi în el. Singura cale prin care îl voi percepe cu adevărat va fi una pe care nu am mai călcat demult. Îl voi lichida corp la corp. Mă voi uita în ochii lui și secunda aia ciudat de răscolitoare în care se termină toată viața îmi va fi extaz. Cea mai scurtă misiune a mea e asta. Pentru că se va termina în câteva ore. Pașii sunt simpli. Aștept până în jurul orei la care pleacă. Intru cu câteva minute mai devreme, să fiu sigur că a ieșit pe ușa aia blestemată, inaccesibilă mie. Restul e rutină.

A fost mai ușor decât mă așteptam. A fost mai ciudat decât îmi aminteam. Să omori de la câțiva centimetri poate fi o experiență interioară de intensitate variabilă. Funcție de câtă experiență ai. Nu e loc de greșeli sau de emoții. Trebuie să fii precis ca un robot. Doar că de data asta nu știu încă sigur care dintre noi a fost robotul. Nu mi-a făcut vreo plăcere acțiunea asta. Ochi goi. Lipsiți de scânteie. Ochi de reptilă. Atât mi-a rămas în minte. Mi s-a făcut o mare lehamite.

Regulile nescrise ale branșei spun că e vital să te faci invizibil cât mai rapid după ce ai încheiat contractul. Nu am vreo reținere în a le sfida. Îmi iau moaca de Raskolnikov și mă în-

torc cu merinde la locul crimei. Aşteptându-mi nu pedeapsa, ci declicul care mă va face să uit. Să trec peste eșecul ăsta de proporții.

Se spune că un timp mai poți simți energia, aura unui om în locurile pe unde acesta a fost. Tocmai asta caut eu în barul în care am respirat prima dată acelaşi aer împreună. Cer o cafea. Beau cu înghițituri mici. Parcă mi se pare mai bună ca data trecută.

Privesc atent în jur. Privesc la ceas. Cam pe la ora asta venea. Și fac naibii ochii cât cepele văzându-l intrând. Până și cel mai celebru personaj de pe planetă a avut nevoie de trei zile pentru a învia. Albert îl bate la fundul gol. Cum nu văd nici doisprezece apostoli, nici vreun cârd de îngeri în jurul lui, îmi iau cafeaua și mă așez lângă el. Mă ignoră de parcă eu aș fi fantoma.

Am exersat ani întregi să-mi stăpânesc impulsul de a vorbi primul vreodată. Indiferent de situație. Am învățat că atunci când îți iei ceva timp ca să integrezi ce auzi sau vezi, fără să dai curs primei reacții, ai mult de câştigat. Așa fac și acum. Își termină cafeaua cu aceleași gesturi fluide. Instantaneu, îmi vin în minte cuvintele lui Bruce Lee. „Apa ia orice formă. Fii ca apa, prietene". Îmi e mai la îndemână să fiu umbră, Maestre. Așa că mă ridic odată cu el și-l urmez la un pas depărtare.

Merge în ritm constant. Ştiu deja destinația. Ajungem repede. Descuie. Nici măcar nu priveşte în spate. Intru. Coboară treptele. Sunt aproape lipit de el. Ajunge în fața afurisitei de uși. Abia pot respira de încordare. Se întoarce. Mă ia în brațe și trecem împreună prin ea.

O lumină intensă îmi rănește ochii. Sunt golit instantaneu de energie. Mă prăbușesc. Albert e pe nicăieri. Mă simt atât de ușor, încât am senzația acută a unei experiențe de părăsire a corpului. Un mare sentiment de siguranță pune stăpânire pe mine. O căldură și o pace interioară cum n-am simțit vreodată. Asta o fi moartea? Dacă da, e al naibii de plăcută.

O voce rece mă scoate din transă.

— Te studiem și te antrenăm de ani de zile. Nu te înțelegem pe deplin, însă știm sigur că tu ești cel de care avem nevoie.

— Nu era necesar tot teatrul ăsta. Mă puteați angaja pe căile clasice.

— Te luăm cu noi ca să ucizi!

Ce mai? Povestea vieții mele. Chiar dacă habar nu am cu cine vorbesc și mai ales unde naiba mă aflu, trag de timp în speranța că îmi voi putea da seama.

— Era mai simplu un contract. Mergeam eu oriunde era nevoie.

— Nu poți să mergi singur.

— Nu lucrez decât singur.

— Privește și vei înțelege.

Ușa pe care am intrat devine transparentă. Rămân cu ochii ațintiți pe o imagine care se face din ce în ce mai mică, până devine doar un infim punct luminos. Pământul văzut din spațiu.

TUNing

de Darius Hupov

Albert privea cu îngrijorare prin fereastra de observație a buncărului spre cel mai mare tun din istoria omenirii: un colos de oțel cu țeavă de 32,5 metri lungime, așezat pe două afeturi feroviare. Împreună, însumau 47 de metri. Era pregătit, țintind un vortex luminescent profilat pe cerul dimineții. În exact 30 de secunde vortexul avea să ajungă în linia de tragere.

Albert verifică încă o dată coordonatele, dintr-un gest reflex, deși nu mai avea importanță: sistemul de pornire a focului intrase în secvența automată. Privi din nou spre vortex, care își schimbase între timp culoarea din roșu în oranj, apoi în galben, aruncând sporadic câte un fulger ramificat spre formațiunile noroase ce glisau ușor spre centrul de presiune negativă al vârtejului.

Momentul se apropia. Culorile pulsau spre albastru, treceau în indigo. Știind că mai aveau câteva secunde înainte de a deveni violet, Albert se întoarse spre Rudolf și Johann și spuse cu un glas sugrumat:

— Detonare în trei secunde...

Cei trei prieteni se priviră ca pentru ultima oară, în tăcere. Se întrebau dacă realitatea, așa cum o știau, va mai supraviețui după ce proiectilul avea să treacă prin vortex.

Se auzi bubuitura, pe care o simțiră acut, în vintre.

Albert se uită la ceas: era 9:31 AM, 23 iunie 1944. În câteva secunde începu să simtă greața cunoscută și se așeză în ultimul moment pe scaun, chiar înainte de a leșina.

PROLOG

Boulogne-sur-Mer, 23 octombrie 1943

Jorg Kreutz era prototipul militarului de carieră german. Își petrecuse copilăria în timpul Primului Război Mondial, relativ departe de linia frontului. Se jucase de-a „germanii și englezii" cu prietenii de aceeași vârstă, cu inocență și avânt războinic specifice vârstei, dar poate cu o seriozitate și o implicare mai mare decât ceilalți copii. Era o trăsătură de caracter care avea să-l ducă, în final, spre *Preußische Kriegsakademie,* unde absolvise Şcoala de artilerie şi inginerie militară.

În primii ani a fost pasat între diferite regimente de artilerie, care erau slab utilate și cu personal insuficient, ca urmare a acordurilor de dezarmare a Germaniei, încheiate după Primul Război Mondial. Chiar și în asemenea condiții vitrege a căutat să fie serios și muncitor, a studiat continuu și, în cele din urmă, a fost observat de un superior, care l-a recrutat pentru a deveni membru al celei ce avea să devină legendara unitate de artilerie grea E 672. Era în anul 1935.

Tot atunci se derula, în cel mai mare secret, în atelierele fabricilor Krupp din Essen, un proiect deosebit de ambițios: construirea celui mai puternic tun din lume. Proiectanții de la Krupp aveau antecedente ilustre: în Primul Război Mondial construiseră, pentru acea perioadă, cel mai mare tun, cu o bătaie de 130 de kilometri, cu care bombardaseră Parisul. Deși performanțele de distanță erau deosebite, tunul avea un proiectil mic, de 106 kilograme, care nu avea însă putere de penetrare sau de explozie precum își doreau militarii. De aceea, când au început proiectarea celui mai mare tun din istorie, s-au gândit la ceva mai mare: proiectile de șapte tone.

Munca a început în 1937, când, după 23 de luni de calcule și 826 de planșe tehnice, care puteau să acopere două terenuri

și jumătate de fotbal, a demarat construcția lui ***D1 Schwerer Gustav,*** numit așa în onoarea lui Gustav Krupp von Bohlen und Halbach, directorul senior al firmei Krupp.

Pentru a putea fi manevrat și transportat, tunul a fost dotat cu un afet feroviar. Acesta era format din două vagoane suport, fiecare având patru boghiuri cu cinci axe, în total 80 de roți pentru întreg afetul. Structura măsura 47,3 de metri lungime și cântărea 1350 de tone. Ca să poți mișca acest monstru erau necesare patru linii de cale ferată paralelă, dintre care două pentru tun și două pentru macaralele de deservire.

Deși era prevăzut ca tunul să intre în serviciu pentru a bombarda coasta Angliei în timpul invaziei ce trebuia să aibă loc la începutul războiului, problemele de execuție au făcut ca piesa de artilerie să fie gata prea târziu. Nu mult după ce și-a încheiat cele 125 de salve de reglaj și antrenament, Schwerer Gustav a fost dezasamblat, încărcat în 28 de vagoane și trimis în Rusia, unde a spulberat bateriile de coastă, forturile militare și depozitele de muniție subterane de lângă Sevastopol, contribuind decisiv la nimicirea forțelor ruse care apărau orașul.

Jorg Kreutz se remarcase pe deplin în timpul asediului orașului de la Marea Neagră. În cursul acelei campanii, servind ca ofițer în statul major al regimentului care îl deservea pe Gusty, cum îi spuneau cu afecțiune soldații, a avansat rapid în grad, pentru a ajunge comandant adjunct. După dezasamblarea tunului și mutarea lui la Sankt Petersburg, Jorg avea să devină comandant, fiind ridicat la gradul de colonel, datorită prestației impecabile avute în acea campanie: printr-o acțiune îndrăzneață, oprise atacurile sovietice și câștigase suficient timp pentru ca tunul să fie încărcat în două garnituri de tren pornite spre Germania, evitând căderea lui în mâinile sovieticilor.

Acum, la Bologne-sur-Mer, la două luni și mii de kilometri distanță, Jorg Kreutz superviza construcţia noului amplasament al tunului, în apropierea canalului Mânecii.

Misiunea era deosebit de sensibilă, din două motive: unul era legat de apropierea de coasta engleză, sub amenințarea avioanelor inamice, celălalt fiind un proiect secret de cercetare științifică, la care ar fi trebuit să participe regimentul E 672, folosindu-l pe Gusty. Jorg nu știa mai multe, pentru moment.

Acum îl preocupau alte lucruri. Trebuia să țină în frâu două detașamente: unul de 250 de oameni, puși să asambleze tunul, și altul de 2550 de oameni, constituiți în mare parte din deținuți evrei și prizonieri de război, care construiau amplasamentul și sistemul de linii feroviare, împreună cu depozitele de muniție și buncărele de observație și comandament.

Lucrările erau în plină activitate: la finalizarea lor, afeturile feroviare aveau să gliseze pe linia circulară cu o rază de un kilometru și jumătate. Tunul putea să își schimbe unghiul de tragere vertical, deși nu-și putea modifica azimutul, deci poziția lui orizontală era schimbată prin glisarea pe șina în semicerc. Așa fusese la Sevastopol, iar acum, din rațiuni necunoscute, planurile de construcție prevedeau o șină circulară, deși un semicerc cu deschiderea spre Canalul Mânecii ar fi fost suficient. Singura explicație putea fi legată de experimentele secrete, dar Jorg nu reușea să-și imagineze de ce ar fi trebuit să tragă salve spre continent și unde ar fi ajuns acestea.

Chiar și așa, amplasamentul era aproape gata: fusese săpat un canal lat de 15 metri și adânc de opt metri, unde Gustav putea fi ascuns de aviația inamică și chiar putea să sufere lucrări de întreținere, canalul fiind acoperit cu plăci de camuflaj. Se lucra intens la asamblarea tunului, pe o linie ferată auxiliară și se finalizau buncărele de deservire.

Aplecat deasupra planşei de lucru, Jorg fu întrerupt de adjutant, care îi anunță doi oaspeți de la Comandament. În cameră intrară doi bărbați în civil, unul scund și rotofei, cu o față zâmbitoare și cu părul cârlionțat, vâlvoi, iar celălalt înalt și stafidit. Colonelul își mască cu greu un zâmbet: semănau cu cei doi comici americani, Stanley şi Laurel.

— Heil Hitler, zise fără tragere de inimă slăbănogul, schițând un gest anemic de salut. Rotofeiul îl îngână și el.

— Heil Hitler! salută Jorg regulamentar, pocnind din călcâie.

— Numele meu este Dr. Rudolf Densel, inginer, iar dânsul este Dr. Albert Tweistein, matematician și fizician, zise pe acelaşi ton, arătând spre colegul său mai scund. Suntem trimişi de la Statul Major în legătură cu colaborarea științifică pe care trebuie s-o avem împreună cu unitatea de artilerie pe care o conduceți. Acesta este ordinul de lucru.

Jorg luă scrisoarea, rupse sigiliul oficial și aruncă o privire grăbită. Se uită la cei doi, apoi din nou la scrisoare și o puse pe masă.

— Bine ați venit la Bologne-sur-Mer. Adjutantul meu vă va conduce la locuința de campanie. E gata, dar mai trebuie finisată, deci vă rog să fiți toleranți cu echipa de muncitori. Ne întâlnim aici în 30 de minute, după ce despachetați, pentru o ședință introductivă.

Jorg salută scurt şi se întoarse la masa de lucru, presat de deciziile pe care trebuia să le ia, în legătură cu crearea unui front de lucru pentru echipa de asamblare a tunului. Cei doi oaspeți părăsiră camera în liniște, puțin deranjați de atitudinea comandantului.

Cei trei se întâlniră peste o jumătate de ora și, în ciuda începutului rece, cu timpul descoperiră afinități de personalitate şi preocupări care aveau să-i facă prieteni adevărați. Rudolf

era inginer mecanic şi chimist, având multe în comun cu Jorg, care avea, de asemenea, o formaţie tehnică la bază. Albert era fizician şi matematician, deci tot o fire logică, asemeni celorlalţi doi, în plus avea o personalitate bonomă, deschisă, care nu putea să nu-ți placă. În spatele ei se ascundea o inteligență genială, care ieșea la suprafață în situații întortocheate sau tensionate, când capacitatea sa de analiză şi soluţiile imaginative reuşeau să rezolve probleme care păreau, de multe ori, fără ieșire.

Cele trei săptămâni care au urmat primei întâlniri au trecut pe nesimțite. Fiecare avea mult de lucru: Jorg se ocupa cu montarea lui Gusti, Rudolf studia intens mecanismele tunului și tipurile de pulberi de tragere, folosite la propulsarea obuzelor, iar Albert se punea la curent cu sistemele de ochire şi cele de calcul ale traiectoriei, unde avea să fie consultant principal pentru îmbunătățirea preciziei tunului. Niciunul dintre ei nu știa, pentru moment, ce putea să conțină programul secret de cercetare și care era finalitatea acestuia. În schimb, erau siguri că însemna ceva important, care avea să ducă la câștigarea războiului, poate chiar la scurtarea lui.

WUNDERWAFFE (Armele secrete)

Tensiunea se simțea în aer asemenea unei vibrații deranjante, care îți făcea trupul să intre în rezonanță. Echipa de reglare a focului aștepta cu înfrigurare datele de corecție: trei perechi de ochi care se pierdeau în adâncimea ochilor săi albaștri.

— Corecție plus trei grade azimut, spuse Jorg cu un tremur în glas, întrebându-se de unde vine această ezitare.

Echipa corectă poziția tunului.

Jorg se uită spre general care, cu o mină serioasă, decretă:

— Foc!

Jorg apăsă cu putere butonul care declanșa aprinderea electrică a focului. Deși încăperea era protejată fonic, se auzi un zgomot profund, acompaniat de o puternică senzație de presiune, care îi lovi abdomenul şi cavitatea toracică.

Proiectilul porni din gura tunului, trecând aproape instantaneu de bariera sunetului. În urma lui venea un siaj de presiune negativă determinat de unda de șoc sonică. Șapte tone de oțel și explozibil de mare putere zburau prin aer spre o țintă aflată la 23 de kilometri depărtare, dincolo de linia orizontului. Pentru a parcurge distanța era nevoie de mai mult de un minut, spre golful Servernaya, de lângă Sevastopol.

Pe traiectorie descendentă, proiectilul prinse viteză, accelerând până la o viteză aproape dublă față de cea a sunetului. Plonjă cu voluptate în mare, lăsând în spate un sunet aproape surd, trecu cu viteză prin cei 10 metri de apă, apoi prin cei șapte metri de sol, menținându-și o energie cinetică suficient de mare pentru a pătrunde prin cei nouă metri de beton armat ai calotei superioare de protecție a depozitului. Intră într-una dintre sălile de depozitare, poposind acolo pentru mai puțin de 1,23 secunde, după care temporizatorul obuzului declanșă explozia.

O explozie triplă, ca trei bătăi puternice în ușă...

Jorg se trezi din visul repetitiv, pe care îl avea în ultimele luni, reprezentând bombardamentul asupra „Muntelui de muniție", unul dintre cele mai mari depozite de armament și muniție de lângă Sevastopol, pe care Gusti îl spulberase cu precizie chirurgicală.

Se uită la ceas: 3 și 42 de minute.

— Da, spuse Jorg cu o voce care dorea să fie cât mai convingătoare.

În pragul ușii apăru adjutantul.

— Herr Kolonel, a venit Herr Wolfgang Sturm, colonel SS din Divizia specială Nibelungen. Vă aşteaptă la popotă.

Jorg se uită la adjutant, care încremenise în poziția regulamentară, aşteptând răspunsul. Spuse cu o voce automată:

— Spune-i că vin în trei minute.

— Jawohl, Herr Kolonel!

Jorg se ridică din pat cu mişcări rapide. Merse la baie, se spălă repede pe față, își îmbrăcă grăbit uniforma, cu precizia gesturilor făcute de mii de ori și plecă în pas mărit spre popotă.

Auzise de Divizia Nibelungen dintr-un document secret care îi fusese înmânat în legătură cu detașarea la Boulogne-sur-Mer. Trebuia să primească detalii despre proiectul de cercetare de la un ofițer superior din această divizie. Nu știa mai mult, dar acum avea ocazia să audă detalii, iar acest lucru îi producea un sentiment de neliniște aproape inexplicabil.

Intră în popotă, unde îl aștepta un bărbat puțin mai scund decât el, îmbrăcat impecabil în uniforma neagră a SS. Sub tunică se întrezărea un fizic musculos, bine întreținut. În semiobscuritatea încăperii văzu cu greutate mâna stângă, acoperită de o mânușă neagră, ce acoperea, fără îndoială, o proteză. Privirea îi alunecă spre fața colonelului, brăzdată de o cicatrice enormă, în diagonală, care dădea o impresie de duritate absolută, întrecută doar de ochii tăioși, de un verde chihlimbaric, aproape ireal.

— Heil Hitler! salută Jorg regulamentar, fiind de acelaşi grad cu vizitatorul său, dar cu siguranță având o funcție inferioară lui.

— Heil Hitler! îi răspunse colonelul, cu o pocnitură de călcâie care răsună cu doi decibeli mai mult decât a lui Jorg.

Colonelul se uită la ceas și spuse sec:

— Ai întârziat cu șapte secunde.

Jorg evită orice gest, așteptând continuarea. Colonelul îi întinse țeapăn mâna dreaptă:

— Sunt Colonel SS Wolfgang Sturm, de la Divizia specială Tuner Nibelungen.

„Tunetul Nibelungilor", gândi Jorg, în timp ce îi întindea mâna și își spunea numele și gradul militar.

— Poate te întrebi de ce nu am așteptat până dimineața pentru a face această vizită, începu colonelul. S-au întâmplat foarte multe lucruri în ultimul timp, care au precipitat șirul evenimentelor. Fiecare oră este importantă.

— Desigur, Herr Kolonel, încuviință Jorg, așteptând detaliile.

Discuția preliminară se prelungi pentru doar zece minute, după care Jorg continuă să fie la fel de nedumerit ca înainte de vizită. Sturm îl informase că aducea cu el o echipă specială care avea să implementeze un sistem de tragere complet automatizat pentru Gustav, care făcea desuetă prezența oricărei echipe de deservire a tunului. Jorg privise neîncrezător, dar colonelul îl asigurase că va fi uimit de eficiența sistemului, care fusese dezvoltat în secret, în ultimii cinci ani, special pentru Gustav, în vederea folosirii la cercetările științifice pe care le vor face.

Când Jorg întrebase despre ce cercetări e vorba, Sturm îi spusese că vor trebui să facă trageri asupra unor ținte aeriene, la zile și ore precis desemnate, într-o cadență specială, cu ajutorul unor proiectile experimentale. Jorg încercase să protesteze vag, întrebând prostește: „Ținte aeriene?", iar Sturm încuviințase verbal, fără să dea mai multe detalii. La finalul informării, Colonelul îi spusese lui Jorg că asta era totul, pentru moment, și îl trimisese la culcare.

Evident, Jorg nu mai putuse să adoarmă. Vizita lui Sturm adâncise și mai mult misterul experimentelor științifice. Nu

putea decât să implementeze acel sistem de tragere automată, de care nu auzise până atunci și să se consulte cu Albert și Rudolf care, fiind cercetători, ar fi avut posibilitatea să-și exprime o părere avizată despre natura și scopurile salvelor de tun trase asupra „unor ținte aeriene". Dintre toate, acest aspect era cel mai ciudat, luând în considerare faptul că Gustav fusese construit pentru a trage asupra unor ținte terestre sau maritime.

Săptămânile care au urmat au fost un calvar. Colonelul Sturm, deși se dovedise a fi de o eficiență diabolică, îi zorea neîncetat pentru a implementa sistemul de încărcare și tragere automatizată destinat lui Gustav. Într-adevăr, mecanismele depășeau orice imaginație, fiind o risipă de soluții ingenioase, pe alocuri geniale, la problemele tehnice și logistice pe care le punea deservirea unei mașinării infernale cum era Gusty. Multe dintre dispozitivele folosite erau sigilate, fără a putea fi deservite în caz de defecțiune. Inclusiv proiectilele speciale destinate cercetării, deși erau formate din mai multe secțiuni îmbinate la micron, nu păreau să aibă sisteme prin care să poată fi dezasamblate. Atunci când Rudolf ridicase problema, Sturm îi spusese că nu va fi nevoie de deservire sau reparații, mai mult, îl amenințase cu Curtea Marțială în cazul în care ar fi vrut să deschidă dispozitivele sau proiectilele speciale, indiferent care ar fi fost motivul.

Zilele treceau și, pe măsură ce se punea în funcțiune un element de automatizare, mica lor tabără devenea tot mai puțin populată. Curând, plecaseră toți muncitorii, rămânând doar tehnicienii care instalau sistemul de secvență automată a tragerii. Și aici existau două circuite: unul automatizat, în care se introduceau doar coordonatele de tragere în grade, precum și un sistem cu conexiune directă la comandament, unde Colo-

nelul Sturm era şeful cel mare. La nevoie, tragerea se putea face direct la ordinele lui Strum. Acest lucru punea sub semnul întrebării însăşi necesitatea prezenţei lui Jorg, Albert şi Rudolf la faţa locului. Cu siguranţă erau motive pentru asta, urmând, probabil, să le afle mai târziu.

Într-o marţi noaptea, la fel de misterios cum apăruse, colonelul Sturm plecă, nu înainte de a-l trezi, tot pe la 3 AM, pe Jorg, pentru a-i înmâna sistemul de chei de acces la automatul de tragere a tunului, împreună cu un plic sigilat ce trebuia depus în seif, pentru a fi deschis la o dată ulterioară. În acel moment, Jorg se întrebase dacă avea să-l mai vadă pe Colonel. „Probabil că da, îşi spuse în gând, pentru că nu sunt atât de sigur de funcţionarea automatelor pentru deservirea lui Gusty. Nici măcar nu le-a făcut o probă!"

Avea să se înşele.

WIRBEL (Vârtejul)

Chiar a doua zi după plecarea lui Sturm, cei trei aveau să facă primele teste cu sistemul automat de încărcare şi tragere a tunului. Spre surprinderea lor, întregul ansamblu de mecanisme, deosebit de complex şi complicat, funcţionă impecabil, din prima clipă. În mod normal, orice dispozitiv proaspăt pus în funcţiune trebuia gresat şi reglat. Nu acelaşi lucru se întâmplă cu uriaşa maşinărie adusă de Colonel, care părea să fie o apoteoză a geniului mecanic german.

În prima zi testaseră extensiv modulul de încărcare al tunului, care scotea obuzele şi încărcăturile explozibile din depozit şi îl armau pe Gustav. Luaseră la rând toate tipurile de încărcături şi de proiectile, mai ales cele aduse de Sturm pentru cercetări, care aveau nişte aripioare ciudate, pliate pe laturile obuzului. Pe acestea le testaseră de două ori, la ordinul

colonelului. A doua zi au dedicat-o sistemului de ochire, iar a treia au făcut trageri „la rece", în care au trecut prin toate etapele focului, cu muniție activă, mai puțin tragerea propriu-zisă. Întreg ansamblul funcționa fără greșeală.

În seara celei de-a treia zile, chiar în timpul ultimului exercițiu, primiră un mesaj radio cifrat, pe care Jorg îl decriptă cu Enigma, imediat după încheierea exercițiului. A doua zi trebuiau să facă prima tragere, la coordonatele comunicate în mesaj. Jorg porni să calculeze posibila țintă, dar Albert, aflat în preajma lui, îi spuse, înainte ca Jorg să poată lua în mână o riglă de calcul:

— E undeva în Canalul Mânecii. Nu va atinge coasta.

Jorg continuă imperturbabil și, după exact 48 de secunde, se întoarse spre Albert:

— La 2,5 km de coastă și... – privi din nou pe calcule – ...la 3,2 km de Dover, în linie dreaptă.

— În Canalul Mânecii? În apă? întrebă Rudolf.

— Da, răspunseră simultan Jorg și Albert, uitându-se unul la altul cu o uimire temperată.

— Astea sunt ordinele, spuse scurt Jorg și porni spre popotă, făcându-le un semn special celor doi prieteni, care însemna o invitație la ceai.

Îl trezise sfârâitul molcom al tigăii: după miros, părea să fie omletă. Stătea în continuare cu ochii închiși, prea leneș pentru se întreba ce se întâmplă, prea tolănit pentru a se mișca.

Revenea la starea de veghe pas cu pas. Îl asalta, pe lângă apetisanta omletă, o adiere revigorantă, un parfum îmbietor de cafea aburindă. În mintea sa se dădea o luptă tăcută între

comoditatea patului încălzit şi imboldul obişnuinței zilnice, ritualul cafelei de dimineață. Mai amână o clipă decizia, pentru a auzi, distinct, vocea atât de cunoscută:

— Te-ai trezit?

O voce caldă, aproape șoptită, moale și fină asemeni unei eşarfe de mătase.

Zâmbi discret şi deschise uşor ochii, în timp ce se întindea cu încetineală pentru a se dezmorți. Printre genele amorțite de somn o zări, cu spatele la el, privindu-l peste umărul gol.

— Miroase bine? Imediat e gata. Nu te ridica, îți aduc tava la pat.

Se întoarse din nou, în timp ce pregătea micul dejun.

În acel moment își mulțumi pentru alegerea făcută: stăteau la o cabană mică, cu o singură cameră care se prelungea cu o chicinetă. Patul deschis stătea într-o poziție strategică, din care vedea mica bucătărie și ferestrele cu deschidere spre vale. Prin ele se zăreau culmile munților, abrupte, semețe, maiestuoase.

Îl cuprinse o senzație de bine şi calm. Afară ningea uşor, ca de sărbători, dar în casă era cald şi bine, mirosea a mâncare. Deasupra tuturor se așeza un sentiment cald de siguranță: se simțea iubit și în același timp îngrijit cu drag de femeia visurilor sale.

Reveni cu privirea spre Irene. De-abia acum observase că era aproape complet dezbrăcată: avea pe ea doar şorțul de bucătărie, acoperindu-i discret doar marginile şoldurilor, subliniind cu un cordon minuscul linia taliei. Stând cu spatele la el, Irene i se arăta goală, în deplinătatea formelor venusiene.

Avea un corp care aduna esența frumuseții feminine: părul ușor ondulat îi aluneca vălurit peste umeri, într-o cascadă molcomă, acoperind spatele ușor cabrat. Coborând ochii, ajungeai la o talie perfectă, care trasa o graniță fermă între spatele bine

conturat şi şoldurile de o voluptate reţinută. Era zona lui preferată. Îi plăcea fiecare curbă, fiecare unduire, indiferent din ce parte ai porni şi în ce parte ai încheia excursia privirii. La o examinare mai atentă îşi dădu seama, ca într-o revelaţie, de ce se spunea, unanim, că inima este sediul iubirii: privind-o pe Irene din spate, sub talie, urmărindu-i desenul feselor, puteai să zăreşti forma clasică a inimii, cea pe care o desenează îndrăgostiţii.

Porneşti din mijloc, din vârful V-ului în care se întâlnesc, în partea de sus, muşchii fesieri, la o palmă sub talie. Continui urcând spre dreapta, pe marginea unduirii voluptuoase a „dealului plăcerilor", închei un semicerc cu concavitatea în jos, îţi schimbi direcţia pe marginea şoldurilor, la „mânerele iubirii", de unde desenele îndrăgostiţilor parcurg o linie dreaptă. În schimb, fesele perfecte ale Irenei au pe margine o linie uşor curbă, un arc de cerc de doar zece grade, care se termină în partea de jos, în punctul de maxim interes pentru el, la întâlnirea cu picioarele, trecând printr-o cută la fel de pasională, ce delimitează gluteul de partea de sus a coapsei.

De aici, din „adâncitura tentaţiilor", porneşti din nou în sus, spre şolduri, te întorci spre dreapta într-un semicerc pe marginea superioară a muşchiului, pentru a ajunge înapoi la V-ul de unde ai pornit, pe un traseu perfect simetric, în oglindă faţă de cealaltă parte a parcursului.

— Ce faci, Alfred? întrebă femeia, cu un ton şăgalnic în glas.

— Nimic, iubi, analizez topologic fundul tău apetisant...

Irene chicoti scurt, aşa cum făcea atunci când vorbea despre ea în jargon matematic. Ştia că îi place, o excita sexual-intelectual, o introducea în acea stare din care putea trece cu uşurinţă spre dorinţă şi pasiune. Aşa cum bănuise, Irene se întoarse, porni agale spre el, cu un zâmbet şăgalnic, apropiindu-se cu o

unduire imperceptibilă, dar extrem de excitantă a șoldurilor. Puse un genunchi pe pat și se aplecă asupra lui, cu sânii evadând jucăuș pe margine, eliberați din strânsoarea lejeră a șorțului de bucătărie. Îi simți parfumul suav, reminiscență din seara și noaptea precedentă, aducându-i valuri de conotații sexuale. Își apropie buzele de urechea lui, în timp ce părul îi mângâia pieptul și gâtul, într-o atingere senzuală. Îi spuse șoptit, înfiorându-i tactil urechea cu suflul vorbelor sale:

— Nu ți-e foame?

Se întoarse spre gâtul ei și o sărută ușor, spunând:

— Ba da, mi-e foame de tine...

— Albert?

— Pardon?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare: mai facem o corectură la mecanismul de girație? spuse Jorg.

Albert se trezi din reverie cu un sentiment de frustrare. Îl furaseră gândurile, amintirile excursiei pe care o făcuse cu Irene în Alpi, în permisia de toamna trecută. Se desprinse cu greu din visul diurn în care plonjase cu totul și îi răspunse lui Jorg.

— Sigur, cum vrei tu.

— La ce te gândeai? întrebă Rudolf.

— La Irene...

— Bănuiam.

Albert se uită la ceas, apoi la calendarul de perete: 4 decembrie 1943.

Zilele se scurgeau într-un ritm aleatoriu, orele și minutele se mișcau cu viteză diferită, în funcție de perioadele de luptă sau de așteptare. Stăteau într-o stare de alarmă continuă, în expectativa ordinelor de tragere care puteau sosi în orice moment. Acest program începuse săptămâna trecută, cu prima

salvă trimisă în apa Canalului Mânecii, la câțiva kilometri de Dover. De atunci erau în alertă pentru a primi ordine de foc, care veneau în secvență aleatorie, ziua, noaptea, la intervale neregulate. Cel puțin așa păreau. Această atmosferă, o combinație perfectă între adrenalină și plictiseală, îi irita și le producea un sentiment de frustrare, determinat mai ales de iraționalitatea alegerii țintelor și a perioadelor de lansare a proiectilelor.

Alfred încercase în zadar să coreleze variabilele, luând în considerare numărul salvelor, ora de tragere, zilele săptămânii. Nimic nu părea să se lege.

Fără să vrea, gândul îi alunecă înapoi la Irene, la trupul ei gol, la fesele care îi plăceau atât de mult... la adâncitura tentațiilor... ciclul... femeii...

Da! Cum de nu se gândise până acum? Trebuia să ia în considerare ciclurile universale, cosmice, legate de Pământ, Lună, Soare, Sistemul Solar.

Albert se ridică în viteză, merse în sala de comandă și luă o cretă în mână. Șterse tabla rapid, din câteva mișcări și porni să înșire ecuație după ecuație, în salve scurte, delimitate de clipe de gândire intensă. Jorg și Rudolf îl urmară în tăcere, obișnuiți cu acest comportament care se finaliza, de fiecare dată, cu rezolvarea unei probleme care le dăduse bătăi de cap zile la rând. Priveau amândoi tabla neagră care se umplea cu viteză, acoperită de simboluri matematice. Jorg și Rudolf se uitau pe rând unul la altul, apoi la tablă, încercând să înțeleagă. După un timp, Albert îi remarcă, le aruncă o privire scurtă și le spuse, în timp ce continua să scrie pe tablă:

— Am judecat greșit. N-are legătură cu zile, săptămâni și doar parțial cu ore. Cu ora universală. E vorba de momente unice, de alinierea unor planete, în anumită măsură, și de poziția Lunii față de Pământ, în momentul acelei alinieri.

Cei doi prieteni păreau că nu înțeleg, dar nu îl întrerupseră. Știau că va continua explicația la momentul potrivit pentru el, adică într-o pauză de gândire.

Albert se opri din scris, arătând spre o ecuație finală, cu un rezultat.

— Dacă înlocuiți variabilele cu multipli de Pi, începând cu 7 ori Pi, veți obține un număr de secunde care, adăugat la punctul de plecare, adică ora primei salve, are ca rezultate momentele salvelor ulterioare.

Se opri pentru un moment, apoi porni să scrie din nou pe tablă, spunând:

— Sunt sigur că putem să stabilim și punctele spațiale ale viitoarelor salve. Cred...

— Tot nu înțeleg, spuse Jorg, incapabil să mai tacă, mustind de curiozitate.

Albert se opri din scris, vizibil iritat, dar spuse:

— Tragem de fiecare dată când planetele au o aliniere suficientă pentru o convergență a forței gravitaționale care, adăugată la forța de atracție a Lunii, atinge un maxim. O conjuncție planetară, dacă vrei. Cred că această conjuncție are o țintă precisă, de fiecare dată.

Reîncepu să scrie, completând:

— Și dacă nu mă înșel, e steaua din mijlocul centurii din constelația Orion.

Reluă șirul ecuațiilor până ce întreaga tablă era acoperită. Se uită în stânga, în dreapta, în căutarea unui loc liber. Între timp, Jorg îi aduse un bloc de desen și un creion.

Albert le luă în grabă, se așeză pe un scaun adus de Rudolf lângă tablă și continuă să scrie șirul de ecuații, uitându-se din când în când pe tablă. După alte zece minute de lucru se opri, cu un zâmbet satisfăcut pe chip, și zise:

— Da, e centura lui Orion. Apoi, spre cei doi prieteni: Nu mă întrebați de ce, nu știu!

— Dar noi tragem spre ținte terestre sau maritime. Mă rog, majoritatea maritime. Obuzele cad în mare, spuse Jorg.

— Da, dragule, dar dacă prelungești linia de tragere de la gura țevii, vei vedea că linia țintește centura lui Orion. De fiecare dată.

În sala comandamentului se lăsă o liniște ciudată, care nu ținu mai mult de un minut. O sirenă stridentă se auzi de la pupitrul de comunicații, anunțând iminența unei transmisiuni radio.

Jorg sări ca ars de pe scaun, merse la pupitru și începu să noteze mesajul cifrat. După terminarea acestuia, scoase o cheie de la brâu, merse la seif, de unde scoase Enigma și începu decodarea. Între timp, Albert se ocupă de mecanismul de ochire, iar Rudolf de cel de încărcare.

Jorg se întoarse spre ei:

— Avem datele de tragere. În plus, e o anexă la mesaj care spune: „Veți ținti un vârtej. Așteptați până când veți ținti un vârtej, la ora exactă a deschiderii focului." Adică?

— Nu știu, spuse Albert, dar sunt sigur că vârtejul respectiv e în linia de tragere spre centura lui Orion...

VERZERRUNG DER ZEIT (Distorsionarea timpului)

Gloanțele despicau aerul cu un zgomot ascuțit, abia perceptibil, asemeni undei de șoc a vârfului biciului care atinge viteza sunetului înainte de a lovi. Le putea auzi doar în pauzele rare dintre exploziile proiectilelor, care tocau mărunt pozițiile Companiei a 7-a infanterie motorizată din cadrul Grupului de Armate Nord, menită să asigure paza regimentului E 672, care îl deservea pe Gusty.

Compania asigura apărarea flancului estic, puternic atacat de grupări infiltrate ale Armatei Roșii, care vizau capturarea tunului. Era o misiune aproape sinucigașă, ținând seama de faptul că se desfășura adânc în teritoriul ocupat de germani, într-o breșă care apăruse din cauza unei erori tactice. Acolo fusese trimisă Divizia de pușcași 372 „Severnaya", care inițial obținuse lărgirea breșei dintre oraș și lacul Ladoga, pe unde erau aprovizionați apărătorii Leningradului (fostul Sankt Petersburg). Acum pușcașii, sprijiniți de o divizie de artilerie, încercau să înconjoare poziția în care se afla Gustav Schwerer, aflat în plină operațiune de dezasamblare. Între forțele sovietice și tun se interpuneau doar trei companii, aflate sub comanda lui Jorg.

O explozie puternică se auzi puțin în spatele tranșeelor care legau gropile unde se aflau mortierele, de micul adăpost unde Jorg conducea operațiunile de apărare. Acesta se aplecă instinctiv, apoi reveni în poziția inițială, la telemetrul de artilerie cu ajutorul căruia dirija focul.

— Telegrafistul, să vină radiotelegrafistul! țipă Jorg către adjutant, pentru a acoperi vacarmul.

După câteva secunde, apăru telegrafistul, din adăpostul secundar.

— Jawohl, Herr Kolonel! țipă la rândul său telegrafistul, în poziție regulamentară.

Jorg se întoarse spre acesta, lăsând în spatele său telemetrul de artilerie, care își deschidea ocularele spre mica deschizătură a adăpostului, spre tirul inamic.

— Trebuie să transmiți coordonatele de bombardament pentru SG1*...

În acel moment auzi clar, distinct, o voce hotărâtă:

* *Schlachtgeschwader 1*, unitate germană de aviație pentru atac la sol. (n.a.)

— Apleacă-te!

Se apleca scurt, ca de atâtea ori când auzise acea voce de fată, adesea suavă, alteori puternică și clară. Glonțul, venit din spatele său prin deschizătura adăpostului, trecu razant peste caschetă și merse mai departe, penetrând cutia craniană a transmisionistului aflat în fața sa. Șocul proiectilului împinse capul pe spate. Gâtul se îndoi, apoi, din elasticitatea mușchilor și tendoanelor, reveni brusc, aducând capul victimei în față. Jorg apucă să vadă șanțul săpat de glonț în osul frontal, doar pentru câteva zecimi de secundă, pentru că mișcarea capului continuă înapoi și în jos, în timp ce corpul transmisionistului se prelinse fără vlagă.

— Să vină secundul! țipă Jorg aproape imediat, frustrat de pierderea transmisionistului. Până atunci notează tu coordonatele, spuse repede, privind către adjutant.

Se întoarse spre telemetrul de artilerie... și încremeni în fața ferestrei adăpostului. În fața sa, două explozii simultane, una lângă alta, răvășiră solul, ridicând pământul în două evantaie perfecte, asemeni cozilor deschise ale unor păuni gigantici. Privi spectacolul cu uimire, ca pentru prima dată, copleșit de perfecțiunea bulgărilor aruncați în aer cu precizie de artist.

În acel moment, ca la un ordin, curgerea timpului încetini brusc. Era o senzație cunoscută, pe care o simțise de multe ori atunci când primejdiile mortale din timpul luptei făceau creierul să funcționeze cu o viteză uimitoare. Acum totul era amplificat, în sens invers, pentru că timpul aproape că se oprise. Auzi din nou, ca de fiecare dată, doar în mintea lui, acea voce spunându-i încet, aproape șoptit:

— Jorg, trebuie să te apleci.

Era vocea pe care doar el o auzea. Vocea de fată sau de femeie tânără, nici el nu știa cu siguranță, vocea care îl salvase de atâtea ori de la moarte. O voce fără nume.

Stătea în continuare nemişcat, liniştit, calm. Părea că nimic nu poate să-l rănească, pentru că timpul se scurgea încet, aproape imperceptibil. Evantaiul bulgărilor de pământ se oprise în aer, în punctul de maximă înălțime la care îl aruncase explozia. Apoi începu să coboare încet, milimetric, acompaniat de ecoul prelung al sunetului proiectilelor care împânzeau aerul. Un sunet încet, înfundat.

— Jorg...

Vocea îl învălui din nou, de această dată cald.

— Trebuie să te apleci...

Privind înainte, Jorg văzu glonțul venind direct spre fruntea sa. Era un con de plumb învârtindu-se în jurul axei sale, stabilizat. Ar fi trebuit să se apropie cu o viteză mai mare decât cea a sunetului, dar în fața sa se mișca alene, centimetru după centimetru. Mai aproape, tot mai aproape. Știa că se poate apleca oricând, atunci când ar fi vrut, dar prelungi voit clipa, pentru a vedea mai de aproape mesagerul morții previzibile. Mai un pic...

— Jorg!

Vocea țipase isteric, cu o tonalitate acută, dureroasă. În loc să se miște din calea glonțului, Jorg paraliză, în timp ce vedea, percepea cum timpul se accelerează, pentru a reveni în matcă. Simți cum glonțul îi atinge pielea frunții, cum pătrunde prin ea, cum o spintecă dureros, arzând asemeni unui vârf de spadă încinsă în foc. Durerea crescu în intensitate, paroxistic, până în momentul în care corpul său reacționă violent, spasmodic. Se trezi brusc.

Se afla în patul de campanie, ridicat în fund. Stătea țeapăn, incapabil să se miște din cauza încordării musculare. Pijamaua îi era leoarcă, părul răvășit, ud de sudoare.

— Şşşş... se auzi vocea caldă, împăciuitoare. Ai visat, dragule, e doar un vis.

Recunoscu imediat vocea, glasul copilei-femeie, glasul salvator. Un val de căldură îi umplu corpul, relaxându-i încet musculatura.

— Hai, întinde-te. Trebuie să te relaxezi...

Automat, aproape fără să vrea, Jorg se întinse pe spate. Simți pijamaua udă, rece ca gheața, lipită de spatele său. Senzația îl ajută să revină la realitate, ca un stimulent care te scoate din toropeală. Cu simțurile revenindu-și încet, încercă să-și amintească detaliile visului.

Era un vis repetitiv. De fiecare dată glonțul venea tot mai aproape de fruntea lui. De această dată îl atinsese și, odată cu durerea, simțise iminența morții: un lucru obișnuit pentru un militar de carieră, dar acum mai acut decât oricând.

— Trebuie să ai grijă de tine. O să am în continuare grijă de tine.

Vocea se auzea calmă, monotonă. La început, cu un an în urmă, când o auzise pentru prima oară, la asediul Sankt Petersburgului, al Leningradului, cum îi spuneau Roșii, i se păruse că înnebunise.

N-ar fi fost ceva neobișnuit: în timpul luptelor, soldați și ofițeri obișnuiau s-o ia razna. Văzuse destule asemenea cazuri pentru a ști cu certitudine cum se manifestă stresul paroxistic din timpul bătăliei, dezorientarea sau țicneala de după.

La el era altceva. Simțurile îl serveau la fel de bine, alerte ca întotdeauna, capacitatea de gândire logică și instinctul de comandă îl ajutau cu devotament, la fel ca înainte. Doar vocea era în plus.

O voce feminină. Își dădu seama aproape imediat că o auzea doar el. Vedea asta pe fețele celor din jurul său: ofițerii care stăteau concentrați asupra hărții, deși mai înainte numele său fusese rostit clar. De două ori.

— Jorg, în câteva minute va începe un atac prin surprindere al Diviziei Severnaya. Ar fi bine să părăsești popota.

Deși ar fi vrut să întoarcă din cap, pentru a căuta în jur sursa cuvintelor, simțea, din reverberația ciudată a sunetelor, că doar el le auzea, de parcă ar fi pornit din interiorul craniului său, spre exterior, fără a putea să treacă de cutia craniană.

— În câteva minute un obuz va lovi popota. Te rog să pleci de aici.

Pentru a mai trage de timp, ca să vadă dacă vocea se va opri, Jorg întrebă căpitanul din stânga sa dacă există efective germane în partea estică a zonei de tangență cu linia frontului. Căpitanul spune că, din informațiile sale, trupele din zona estică plecaseră cu o zi în urmă, pentru a întări flancul nordic, urmând a fi înlocuite a doua sau a treia zi.

— De acolo vor veni rușii, Jorg.

De această dată, Jorg ridică din cap și privi fețele care stăteau în jurul mesei, rând pe rând.

— Acum, trebuie să pleci acum!

Vocea devenise imperativă. Într-o reacție automată, Jorg se scuză scurt și porni spre centrul de comandă a lui Gusty. Înainte de a intra pe ușa buncărului, auzi fluieratul atât de cunoscut al proiectilelor spintecând aerul, în fracțiunea de secundă de dinaintea impactului. Nici nu apucă să întoarcă din cap când popota, aflată la cincisprezece metri depărtare, fu lovită în plin. Suflul exploziei îl aruncă la pământ.

Stătea pe spate, încremenit, în stare de șoc. Privea în sus, văzând fragmente de zid pulverizate de explozii zburând prin aer. Ar fi vrut să spună ceva, să mulțumească vocii pentru că îl salvase, dar i se părea nepotrivit, aproape stupid. Nu reușea decât să se gândească la faptul că trebuie să se ridice, să meargă spre comandament și să pregătească apărarea lui Gus-

tav. Ceea ce făcuse de îndată ce se putuse mişca. Apoi, vâltoarea evenimentelor îl acaparase cu totul.

În zilele următoare, în răgazurile scurte ale bătăliei, după ce vocea îl mai avertizase de câteva ori, legat de mişcările forțelor sovietice, încercase zadarnic să-și explice ce se petrecea cu el. Cine îi vorbea? Pentru ce îl ajuta?

Întrebările se adunau fără răspuns. În final, obosit de luptele continue și de lipsa unei explicații logice sau raționale, încetase să se mai întrebe și sfârșise prin a accepta vocea ca o prezență în viața sa. Iar acum, întins pe spate, pe patul ud de sudoare, după încă un episod în care retrăia clipe din asediul Leningradului, începea din nou să-și pună aceste întrebări.

Motivul era simplu: vocea devenea tot mai prezentă în viața sa, deși nu mai era nevoie să fie protejat. De luni bune se afla în spatele frontului, la Bologne-sur-Mer, construind amplasamentul lui Gusty, apoi testând tunul. În aceste luni vocea îi vorbea despre cât de importantă este munca lui pentru ea, despre lunile care vor veni, despre vortex.

— E rândul tău să mă ajuți, Jorg. Acum am nevoie de tine, așa cum ai avut și tu nevoie de mine pe front, pentru a supraviețui. Gusty trebuie să funcționeze, să-și facă treaba. Totul depinde de tine. Mă ajuți, dragul meu, nu-i așa?

Simți acea senzație pe care niciodată n-o putuse descrie pe deplin, de gâdilare, de bulbucire suavă, de adiere, din interiorul capului, în străfundurile creierului. Instantaneu, ca și cum ai fi apăsat pe un buton, o văzu pe Gertrude la marginea patului, zâmbind galeș și nevinovat, cum doar o puștoaică de șase ani o poate face. Un zâmbet care îi lumina fața rotundă,

încadrată de zulufi șateni. Doar ochii, acei ochi atât de pătrunzători, penetranți, care vedeau direct în sufletul tău, melancolici și intenși în același timp, păreau că nu se potrivesc nicidecum cu gingășia chipului de copil.

De fiecare dată când Gertrude venea dimineața la ei, lângă patul matrimonial, își trezea părinții cu acea senzația inexplicabilă pe care o simțeau în cap, așa cum te trezește o muzică lină: fin, ușor, fără stridențe. Era felul ei de a spune „Bună dimineața, Tati și Mami!" Atât doar că o făcea cu forța minții, prin telepatie. Și aceasta nu era singura abilitate pe care o observaseră la Gertrude, care în jurul vârstei de 3 ani începuse să dezvolte tot felul de... să le spunem, abilități. Într-o dimineață, pe când Rudolf, împreună cu Greta, soția sa, își luau cafeaua, au observat-o pe fată cum se juca cu câteva piese de lemn care alcătuiau un joc de copii. Ai spune că e un lucru obișnuit, doar că Gertrude învârtea piesele pe un cerc perfect, în aer, la nivelul ochilor săi. Cu puterea minții, concluzionaseră Rudolf și Greta, după discuții aprinse care duraseră aproape două zile, discuții în timpul cărora ajunseseră la concluzia că ar fi bine ca Gertrude să plece la bunici, departe de alți copii, și de părinții acestora, care ar fi putut observa abilitatea nou dobândită de fata lor. Fuseseră discuții aprinse în urma cărora deciseseră că e mai bine să izoleze fata la bunici, în munții Tirolului, departe de ochii lumii, decât să ajungă un subiect de studiu al diviziei speciale de cercetări a doctorului Carl Clauberg, care, în afară de cercetările în domeniul inseminării artificiale, desfășura experimente pe indivizi dotați cu capacități paranormale (de care, în treacăt fie spus, Rudolf aflase de la un prizonier de la Aushwitz, unde fusese detașat ca specialist, pentru două săptămâni).

Gertrude se dovedise, în timp, a fi un înger protector care reușea, prin simpla prezență, să calmeze spiritele atunci când

părinții săi se certau sau să ajute în cele mai ciudate situații. De exemplu, când Rudolf își căuta o schiță sau un plan al unei lucrări făcute demult, era suficient s-o întrebe pe fată despre o schiță, făcând o descriere sumară a desenului, ca aceasta să meargă spre biblioteca sa, burdușită cu sute de suluri de proiecte trecute, să-și scufunde mânuța în vraful de foi și să o scoată cu respectiva schiță între degete. Atunci îl privea blând, zâmbind și spunându-i, prin intermediul gândurilor, să fie mai ordonat cu munca sa. De fiecare dată o făcea la fel, pe tăcute, pentru că, în timp, Gertrude renunțase la a mai vorbi, preferând să comunice telepatic cu părinții și bunicii ei.

— Ai simțit și tu?

Rudolf deschise ochii și privi în jur. Senzația cunoscută, care-i aduse aminte de fata lui și îl propulsase în amintiri...

— Rudolf?

— Da... senzația... de gâdilare, de bulbucire suavă pe care am simțit-o în creier...

— E clar, nu ni s-a părut, spuse Albert.

Cei trei stăteau buimăciți, prelinși în scaunele în care se așezaseră chiar după salva trasă de Gustav în vârtejul colorat, cu câteva clipe înainte de a leșina. Își reveneau cu greu din toropeala leșinului, cu amintirea pregnantă a senzației inexplicabile care îi trezise.

— E un efect secundar al leșinului? zise Jorg, încercând o ipoteză.

— Nu cred, răspunse aproape imediat Rudolf. Știu senzația, o simt în fiecare dimineață atunci când Gertrude ne trezește.

Jorg și Albert erau singurele persoane din afara cercului familial extrem de restrâns care cunoșteau secretul Gertrudei. Faptul că Rudolf le spusese cel mai sensibil lucru din viața lui, arăta gradul de intimitate pe care îl atinsese relația celor trei

prieteni. Toată lumea ştia: pentru Rudolf, cel mai important lucru din viața sa era familia, mai important decât munca, poziția socială sau orice altceva.

— Există o ipoteză care spune că proprietățile paranormale pe care anumiți subiecți le demonstrează, spuse aceasta cumva şăgalnic, cu o privire veselă, cu subînțeles, adresată lui Rudolf, este obiectivată prin prezența unor unde electromagnetice extrem de puternice, care sunt înregistrare în preajma lor. Asta mă face să cred că ceea ce am experimentat noi este un efect senzorial aparte al unui câmp electromagnetic extrem de puternic, produs de către vârtej.

— E posibil, spuse Rudolf. În puținele momente în care Gertrude este supărată, am observat că becurile electrice din preajma ei încep să lumineze, apoi se ard, spontan.

— Am înțeles, zise Albert, după care porni spre tabla neagră. Se opri în fața ei, căută înfrigurat, tot mai nervos.

— Unde e?

— Ai rămas fără cretă, spuse Rudolf, de ieri... ai uitat...

— Da, aşa e, și se întoarse, în timp ce Jorg, ca de fiecare dată, îi aduse un bloc de desen și câteva creioane bine ascuțite.

— Mersi, zise Albert, apoi începu să vorbească pe un ton tot mai slab, până când prietenii săi abia auziră ce spunea.

— Dacă Gertrude produce aceste efecte la cel mult doi metri de voi, înseamnă că, ținând cont de faptul că puterea radiației scade cu pătratul distanței, intensitatea câmpului produs de vortex este de... și continuă să bolborosească neinteligibil, în timp ce acoperea blocul de desen cu ecuații indescifrabile. La final, după câteva minute, le arătă triumfător celor doi o formulă pe care aceștia o priviră fără să înțeleagă.

— Da, scuze, asta e formula, iar rezultatul e... și scrise o cifră urmată de un zece la puterea 21.

— Nu se poate! Ești sigur? întrebă neîncrezător Rudolf.

— Vrei să refaci calculele? întrebă Albert, pe un ușor ton zeflemitor.

Rudolf dădu din cap, cu aceeași uimire pe față, încercând să accepte un rezultat care depășea capacitatea lui de a furniza o soluție practică. Spuse doar:

— Eu nu știu cum s-ar putea genera o energie suficientă pentru a realiza un asemenea flux electromagnetic...

— Nici eu, zise Albert, dar se pare că Sturm și echipa lui sunt capabili să producă așa ceva, de la cartierul lor general care, apropo, se află, după calculele mele, la verticala la care apare vortexul.

— Mai e o chestie, o ipoteză, dar vreau să fac niște calcule înainte să o arunc pe masă. Dragilor?

— Da... spuse Jorg, în numele celor doi.

— Vreau să lucrez singur. Pentru o vreme...

— Te lăsăm, spuse Rudolf, părăsind încăperea, în timp ce mută cursorul calendarului la 31 iulie 1943.

Trecură trei zile de liniște în care Albert lucră continuu. Spre seară, cu barba deja crescută și cu cearcăne grele, aduse pe față de nopțile nedormite și de numărul neprecizat de cafele cu care Rudolf îl alimentase constant, Albert îi chemă pe cei doi prieteni la popotă, pentru a le vorbi despre descoperirea lui.

Stăteau în jurul mesei mari, eliberată de orice obiect, pe care era așezată o foaie mare de hârtie care o acoperea aproape complet. Pe ea era desenat Gustav, șinele pe care glisa pentru a-și modifica azimutul și câteva punte de țintire. Cu un mănunchi de creioane colorate în mână, Albert stătea aplecat asupra foii.

— E nasol, spuse încruntat. Am nevoie de un pahar cu şnaps.

Se ridică de la masă şi veni din bucătărie întinzând spre prietenii săi câte un pahar. Aceştia observară în mâna lui sticla de şnaps din „arhiva secretă", pe care cei trei o păstrau pentru a sărbători sfârşitul războiului, indiferent cine l-ar fi câştigat.

— E chiar aşa de negru? spuse Jorg, fixând sticla adusă de Albert.

— Stai să vezi!

Albert ridică paharele spre prietenii săi şi spuse solemn:

— Înainte de toate, un toast: să trăim şi să fim suficient de înţelepţi încât să reparăm rahatul în care ne afundăm.

Cei trei ciocniră şi dădură pe gât conţinutul paharelor, dintr-o mişcare.

— No, hai, spune, că nu mai pot! îl îmboldi Rudolf.

Albert îi chemă în preajma foii de hârtie şi începu, în timp ce făcea însemnări colorate pe marginea colii:

— N-am fost sigur de la început, dar pe măsură ce am luat la rând ipoteze concurent şi am făcut calculul, rezultatul s-a prefigurat fără tăgadă. În primul rând, vortexul...

Făcu o pauză, parcă pentru a sublinia cuvintele, în timp ce îngroşa cu tuşe puternice desenul vortexului pe foaie.

— Vortexul, la nivelul de energie necesar pentru producerea lui, nu poate fi decât o poartă, o gaură pe care Sturm o face cu instalaţia aia enigmatică pe care o are în posesie, în ţesătura spaţiu-timp. Ştim că acest lucru este posibil, de la Einstein, care a pus bazele matematice ale distorsionării binomului spaţiu-timp, dar nimeni nu s-a gândit să verifice asta, pentru că e nevoie de o energie imensă ca să o faci.

— De unde atâta energie? se întrebă pentru a nu ştiu câta oară Rudolf, de această dată cu voce tare.

— Da, e multă energie, şi până ieri nu ştiam nici eu de unde, dar mi-am amintit de o poveste ciudată pe care am auzit-o de

la un prieten, matematician și el, în timpul unei nopți de beție, acum vreo trei ani. Îmi vorbise despre ceva foarte ciudat, aiuristic aș spune, cum că ar face parte dintr-un grup de cercetători care studiază posibilitatea de a produce o energie, îi zice Vril sau energie a punctului zero, după niște planuri pe care echipa sa le primise de la o clarvăzătoare, în timpul unei ședințe mistice. Atunci se stabilise contactul cu o civilizație extraterestră care trăia pe o planetă ce gravita în jurul unei stele din constelația Orion. Vă dați seama, la beție, am zis că băiatul fantazează când îmi vorbește de o energie produsă printr-un efect turbionar, o energie capabilă să distrugă orașe întregi. Acum, ce să zic... lucrurile se adună ca într-un puzzle... energie imensă... efect turbionar sau vortex... constelația Orion... vă amintiți unde ținteam noi de fiecare dată, la primele salve trase cu Gusty? Constelația Orion?

— Da, îmi aduc aminte, spuse Jorg, în timp ce Rudolf încuviință din cap.

— Ei, cum spuneam, la început am tras în vortex cu proiectilele alea cu aripi... și nu s-a întâmplat nimic tragic... cred că erau doar proiectile de tatonare, ca niște iscoade, pun pariu că au în interior tot felul de aparate care măsoară... naiba știe ce câmpuri magnetice...

— Măsoară, dar ce se întâmplă cu datele? spuse Rudolf. Proiectilele sunt pierdute în vortex.

— Presupun că transmit datele prin radio, înapoi, tot prin vortex, către Sturm. Orice e posibil, ați văzut și voi ce tehnologie a adus Sturm pentru Gusty, nu m-ar mira nimic, orice e posibil.

— Dar ultimele două salve..., spuse Jorg, lăsând continuarea în aer.

— Așa e, zise Albert, ultimele două salve au fost cu proiectile explozive. Ați văzut și voi explozia, înainte de a se închide

vortexul. Mai mult, intensitatea luminii după explozie a fost extraordinară, dacă n-am fi primit ordine de la Sturm să purtăm ochelari, sunt sigur că am fi orbit de la lumina aceea puternică. Și mai e forma ciudată a norului de după explozie, ca o ciupercă...

— Și-apoi, după explozii, am început să leșinăm...

— Exact, spuse Albert. Mai mult, ultima dată am simțit cu toții senzația aceea ciudată, de bulbuceală plăcută în creier.

— Mai e un lucru pe care am tot vrut să te întreb, spuse Jorg. Ultimele salve au fost trase spre continent. Nu v-am spus, dar traiectoria salvei, prelungită dincolo de punctul de impact, intersectează...

— Orașul München, spuse Albert.

— Așa e, zise Jorg, fără să fie câtuși de puțin mirat de răspunsul prietenului său.

— Ultima traiectorie nu am apucat s-o calculez.

— În schimb, am făcut-o eu, zise Albert. Intersectează Berlinul.

— Interesant... și înfricoșător, în același timp, completă Rudolf.

— Mai am o surpriză pentru voi, continuă Albert. Înainte de ultima tragere, am setat un aparat de fotografiat cu teleobiectiv să ia imagini din vortex. Uite ce a înregistrat...

Albert scoase câteva fotografii din buzunar și le împrăștie pe masă. Cei doi prieteni se buluciră asupra lor.

Păreau să reprezinte imagini dintr-un oraș oarecare, un oraș mare, de fapt, o metropolă privită de deasupra, ca din avion. În schimb, dacă luai la puricat fotografiile cu cele mai multe detalii, ai fi zis că știi orașul... și erai sigur în momentul în care reușeai să identifici, în zona centrală, poarta Brandenburg. Ceea ce îi minuna pe cei trei era descoperirea unor aparate de

zbor levitând deasupra orașului, la mică înălțime, aparate sub formă lenticulară.

— Să înțeleg că e Berlinul...

— Da, spuse Albert, dar nu e Berlinul pe care îi cunoaștem noi. Ținând cont de aparatele de zbor ciudate pe care le zărești planând deasupra capitalei, aș spune că e vorba de un Berlin din viitor. Sau, poate, de un *alt* Berlin.

— *Alt* Berlin?! întrebă Jorg.

— Un Berlin dintr-o realitate paralelă. Sau, habar n-am, poate un Berlin din alt timp.

Chipul lui Rudolf se întunecă brusc. Simți că picioarele i se taie. Se așeză pe un scaun. Albert îi umplu paharul cu șnaps și i-l întinse. Rudolf îl luă automat și, cu o voce sumbră, spuse grav, înainte de a goli paharul dintr-o înghițitură:

— Cred că noi îl folosim pe Gustav pentru a face chirurgie temporală.

— Mă tem că da, spuse Albert, întorcându-se spre calendar, pentru a actualiza data: era 41 octombrie 2016

REVOLTE (Revolta)

Zilele treceau cenușii, una după alta, deprimante. Era liniște totală: de două săptămâni nu mai primiseră niciun ordin de la Sturm. Se mulțumeau să facă reviziile zilnice la Gusty și să aștepte.

Când li se ura de așteptat, luau din bucătărie sticla de șnaps, cea obișnuită, de 5 grade tărie, și se puneau pe băut. Tot în tăcere. De fapt, doar ei tăceau, pentru că, de fiecare dată căutau un post de radio irlandez, unde puneau muzică de la inamic.

În acea seară se strânseseră din nou la popotă, cu șnapsul la purtător. Jorg merse la radio, apăsă butonul de unde scurte și căută același post ca de fiecare dată. Tăcerea fu acoperită de muzica blândă.

— Enya? întrebă Jorg.

— Da, Watermark, răspunse Rudolf.

— Apropo de apă, începu Albert. Știți proprietatea apei: ea ocupă spațiul disponibil și ia forma recipientului în care este turnată. Dacă le modifici cursul, evenimentele istoriei se comportă aproape la fel: se propagă în continuumul spațio-temporal și schimbă instantaneu pânza istoriei.

— Doar în viitor? întrebă Jorg.

— Așa am crezut și eu. Noi facem chirurgie temporală pe o realitate din viitor. Așa am vrut să cred, așa doream să cred, până nu demult. Deși luam în considerare posibilitatea de a putea produce glisări spre linii paralele ale timpului, mi-am zis că nu e așa, pentru că noi nu simțim nicio modificare a liniei temporale, deci ne aflăm în aceeași linie și influențăm cu Gusty doar viitorul nostru. Dar... dacă nu e așa?

— Bine, nu e așa... Dar cum ar putea să fie? întrebă Rudolf.

— Cred că noi influențăm și trecutul, fără să ne dăm seama.

— Cum naiba?...

— Jorg, dragă, spuse Albert, e mai simplu decât crezi. Să zicem că acum tragem din realitatea noastră, prin vortex, către o realitate paralelă și producem acolo o modificare majoră.

— Asta e clar, am văzut cu toții ce explozii puternice produc proiectilele noastre.

— Exact, confirmă Albert. Deci, din realitatea noastră, noi modificăm o linie temporală paralelă, în care realitatea e puțin altfel. Să zicem, doar pentru a face un experiment mental, că suntem într-o realitate în care pierdem războiul.

Albert se opri și se uită la cei doi prieteni. Aceștia deveniseră brusc interesați.

— Și, continuă Albert, influențăm o realitate paralelă în care noi câștigăm războiul. Acum vine partea interesantă. Liniile

temporale sunt elastice, ca două fire de spaghete apropiate. Când se produce intervenția noastră de chirurgie temporală, cele două spaghete se apropie, se înlănțuie și apoi se contopesc, formând o realitate nouă. Este o realitate care conține o parte din trecutul nostru și continuă cu o parte din viitorul celeilalte realități.

— Am înțeles... dar n-am înțeles. Mai suntem noi sau nu mai suntem? întrebă Jorg. Și cum ne putem da seama?

— Asta e o întrebare foarte bună, spuse Albert. Realitatea noastră a fost influențată, în anumită măsură, și în trecut. Noi ne amintim de trecutul nostru, să zicem trecutul varianta 2.0, dar nu putem ști dacă am avut un alt trecut. Iar după o nouă intervenție de chirurgie temporală, vom fi intervenit pe trecutul 2.0, și vom fi creat trecutul 2.1 sau, dacă am produs o intervenție majoră, poate chiar trecutul 3.0.

— Stai să văd dacă înțeleg, zise Jorg. Eu acum sunt întreg, am două mâini și două picioare, dar poate într-o variantă 2.0 am pierdut o mână sau un picior la Stalingrad...

— Așa e, confirmă Albert. Eu acum îmi amintesc de Irene și de fundul ei fantastic, dar poate în viitor, într-o realitate modificată, voi fi burlac, voi fi singur. Prieteni, lucrul ăsta mă îngrozește, spuse Albert, pentru care Irene reprezenta unul din motivele care îi alimentau dorința de supraviețuire în acest război fără sfârșit.

Rudolf căzu pe gânduri. Într-un târziu zise:

— Asta înseamnă că eu încă o am pe Gertrude și pe Greta, dar...

În acel moment sună alarma de primire a ordinelor de tragere. Jorg se ridică rapid, opri alarma și porni monitorul pentru a lua emailul codat prin care primeau, de fiecare dată, ordinele de tragere.

— Așa e. S-ar putea ca după salva pe care tocmai o vom trage să rămâi fără Gertrude. Sau fără Greta.

— Sau fără amândouă...

— Da, se poate și asta.

Încă șocați de dezvăluirile lui Albert, cei trei începură ritualul de pornire a tragerii. După câteva minute, Jorg termină de decriptat ordinul și scrise coordonatele de tragere pe o hârtie, conform procedurii standard. Acestea trebuiau introduse manual în computerul de ochire, care era separat de rețeaua prin care cei trei primeau ordinele de tragere, pentru a nu putea fi atacat de hackerii albanezi.

Albert preluă datele, se uită rapid la ele și, înainte ca Rudolf să calculeze intersecția traiectoriei, cum o făceau de fiecare dată, spuse, ca o sentință:

— Köln...

— Din păcate, ai dreptate.

— *Scheiße!*

Cei trei prieteni se priviră îngroziți. Printr-un joc al sorții, era orașul lor, orașul în care trăiau Irene, Greta și părinții lui Jorg.

— Ce naiba facem? întrebă Rudolf.

— De data aceasta vom trage în sistem manual, zise Jorg.

— Chiar așa?

— Da, pe răspunderea mea.

Colonelul se uită la cei doi, care erau încremeniți.

— Ce stați? E un ordin! Vom trage cu ochire manuală, iar coordonatele sunt... și privi spre Albert.

Albert stătu o clipă pe gânduri, apoi dictă noile coordonate, spunând:

— Adică 100 de kilometri mai la sud de Köln.

Cei trei trecură la posturi. Rudolf calculă volumul de exploziv pentru noua traiectorie, Albert calculă poziționarea lui

Gusty, iar Jorg porni sistemul de tragere manuală, după care introduse noile coordonate. Tunul porni pe şine şi, după 28 de secunde, se poziționă pentru a trage.

Rudolf armă tunul, Albert confirmă corectitudinea poziției. Jorg verifică întreaga procedură și se pregăti de tragere. Înainte de a apăsa butonul, auzi vocea binecunoscută:

— Nu face asta, Jorg. Nu e bine.

Ezită o secundă, apoi auzi din nou:

— Vrei să mă rănești? Dacă nu tragi spre Köln, o să-mi faci rău. O să-mi fie rău, Jorg.

Colonelul se uită la cei doi prieteni, încet, pe rând. Aceștia îl priviră cu aceeași determinare a lucrului corect, a lucrului bine făcut. Avea o datorie față de acești oameni.

— Nu face asta! auzi, aproape implorând.

Știa ce trebuie să aleagă. Zise scurt, hotărât:

— Foc!

Şi apăsă butonul.

Imediat, cei trei se așezară pe scaune, privind ecranul de monitorizare a tragerii, așteptând șocul undei pneumatice... care nu mai veni.

— Ce se întâmplă? întrebă Albert.

— Nu știu, răspunse Jorg, în timp ce încerca să interogheze sistemul de tragere. Comenzile tastaturii erau blocate.

— Nu pot să tastez nimic! spuse frustrat. Ce naiba?

— Nu e bine ce ai făcut, Jorg. M-ai trădat. Asta nu se face.

Vocea pe care o auzea Jorg devenise dură, tăioasă. Se uită spre prietenii săi, care priveau cu stupoare cum Gusty pornește de pe poziția de tragere şi se mișcă pe șine preț de 55 de metri, pentru a se așeza în noua poziție. Apoi, de la sine, repetă secvența de armare. Înainte de a se declanșa focul, Jorg apucă să spună:

— A intrat pe secvența automată de tragere. Cred că au preluat controlul tragerii de la cartierul general al lui Sturm. Sau poate...

Nu îndrăzni să spună mai departe, să le zică de Voce. Erau prea multe de explicat, prea multe de spus. În plus, nici el nu știa cine preluase cu adevărat controlul tunului.

Auzi bubuitura arhicunoscută, urmată la scurt timp de șocul undei pneumatice. Înainte de a leșina, văzu cum proiectilul se îndreaptă spre vortex, pătrunde în el, apoi se desface în douăsprezece mini-proiectile, fiecare cu traiectoria sa. Unul dintre ele se întoarse prin vortex, înapoi, spre ei, și explodă lângă vârtej ca o floare multicoloră care își deschide misterios petalele în fața privitorului.

SCHLEIFE (Bucla)

Primul se trezi Albert. Se ridică de pe scaun cu greu, amețit, porni spre birou și scoase carnețelul de însemnări. Reveni pe scaun, pentru a prinde puteri, chiar în momentul în care Jorg și Rudolf își reveneau.

— Domnilor, înainte de a porni secvența de tragere, am scris în carnețel cum arată cele mai importante elemente din viețile noastre. Se pare că viața mea e la fel, adică o am pe Irene.

— Familia mea? întrebă Rudolf.

— Gertrude și Greta.

— Slavă Domnului, exclamă Rudolf.

— Jorg, la tine n-am scris nimic... nu știu de ce, spuse jenat Albert.

— Nu contează, zise Jorg. Probabil nu era nimic de scris.

Urmă o tăcere în care cei trei încercară să rememoreze în ce realitate sunt și ce aveau de făcut mai departe.

— Nu ştiu ce credeți voi, dar eu nu mai pot, spuse Rudolf. NU MAI POT, nu mai vreau, nu mai sunt în stare. Nu pot să trăiesc cu frica de a-mi pierde fetele. E prea mult...

— Te înțeleg, spuse Albert. La mine e la fel. Una e să știu că mor în război și mă pot bucura până în ultima clipă de iubirea Irenei, alta e să pierd pentru totdeauna această experiență. Trebuie să facem ceva, trebuie să...

Se opri din vorbit, pentru simplul motiv că nu ştia ce să mai spună. Urmă o tăcere apăsătoare, care fu întrerupă brusc de Jorg:

— Trebuie să vă povestesc ceva.

Cei doi îl priviră interogativ. Jorg îi îndemnă din priviri să se așeze. Își trase și el un scaun apoi, văzând că ceilalți nu se mişcă. Îi mai invită o dată, spunând:

— E important... și e mult de povestit... de discutat.

Își traseră scaunele lângă al său, formând un triunghi echilateral.

— Hmmm, oftă prelung Jorg.

Urmă o pauză în care privi în jos, apoi își ridică privirea, exclamând cu greutate:

— La început am ezitat să vă vorbesc despre asta. Părea ceva neverosimil, fără noimă. Poate, mai mult, ați fi crezut că sunt nebun, că am luat-o razna. Asta îmi spuneam de fiecare dată, deși undeva, în adânc, o voce...

Scutură din cap, hotărât:

— Nu *acea* voce despre care vă voi vorbi, ci o voce din subconștient, care mă asigura că totul va fi bine, că sunteți prietenii mei cei mai buni, care, la rândul lor, au avut încredere în mine atunci când mi-au povestit secretele lor cele mai intime... și privi spre Rudolf... cum e Gertrude, povestea ei, faptul că e atât de deosebită, periculos de deosebită...

Rudolf îl privi aprobator, ceea ce îl ajută pe Jorg să continue:

— Am avut și eu o experiență asemănătoare, mai bine zis o am și acum. Când am aflat prima dată de Gertrude, realitatea mea s-a scindat brusc. Am înțeles că există ceva dincolo de ceea ce vedem și pipăim, o lume complementară, cu legile ei, o lume pe care mulți nu o vedem. Am crezut întotdeauna că eu nu voi avea asemenea experiențe, că sunt prea logic, prea calculat. Totul s-a schimbat acum mai bine de un an, la Sankt Petersburg, când îl demontam pe Gusty pentru a fi transportat înapoi în Germania.

Se opri un moment, pentru a-și aduna gândurile.

— Atunci am avut o experiență ciudată, de telepatie, parcă așa se numește...

Rudolf încuviință din cap.

— Așa cum aveți voi cu Gertrude, spuse Jorg. Gertrude vă vorbește direct, ca de la minte la minte. La fel am pățit și eu. În viața mea a apărut o voce.

— Ce fel de voce? întrebă Albert.

Jorg se uită la Rudolf. Ezita.

— O voce de fată. Sau de femeie. Nu-mi dau bine seama.

Albert zâmbi ușor.

— Nu, protestă imediat Jorg, nu e ceea ce crezi, nu are nimic sexual. E ca o voce de înger.

— De înger?

— Dacă aș fi catolic, ar fi cea mai bună explicație. Îngerii te protejează, te îndrumă, te feresc de pericole.

Cei doi prieteni deveniră mai atenți.

— Mie mi-a salvat viața. De câteva ori. Ar fi trebuit să mor la Leningrad, dar m-am întors și am fost decorat pentru acte de curaj deosebit. M-a ajutat Vocea.

Rudolf și Albert priviră stânjeniți, fiecare în altă parte. Jorg tăcu, dezamăgit. După câteva secunde, Albert spuse:

— Stai liniştit, te cred.

Se întoarse spre Rudolf.

— Şi Rudolf te crede, mai ales Rudolf, nu-i aşa?

Rudolf dădu aprobator din cap.

— Nu e vorba că nu te credem, dar vrem să ştim mai multe. Mai ales, ce legătură are această experienţă a ta, personală, cu situaţia de azi, cu Gusty şi cu chirurgia temporală?

— Are, din păcate, are. Vedeţi voi, după ce m-am obişnuit cu vocea...

— N-are nume? întrebă Rudolf.

— N-am putut să-i dau un nume. Nici nu ştiu ce e, sună asemeni unui copil, dar are inteligenţa şi limbajul unei femei... de cele mai multe ori.

Rudolf îl privi atent, cu o mină serioasă, preocupată.

— N-ai întrebat-o?

Jorg se simţea stânjenit.

— E foarte ciudat... cum să vă spun, ea îmi vorbeşte, dar nu e un dialog. Niciodată nu am simţit nevoia să-i spun ceva. Mi se părea ceva artificial, mai mult, ca şi cum aş fi acceptat că sunt nebun dacă aş fi vorbit cu ea. Doar o ascult şi mă gândesc la ce zice. Ea ştie ce gândesc, la ce mă gândesc după ce îmi vorbeşte. E ciudat, nu?

— Bine, dar cum are asta legătură cu noi?

— Are. De când am venit la Bologne-sur-Mer, vocea s-a intensificat. A devenit mai insistentă. Acum nu mai am nevoie de ea, dar ea are nevoie de mine. Îmi spune de fiecare dată că la Leningrad m-a salvat şi acum e rândul meu să o salvez, să fac ceea ce trebuie.

— Adică, să faci ce trebuie... legat de Gusty, spuse Albert.

— Da. Trebuie să fac ce spune Sturm. Mi-a spus asta înainte de a veni Sturm, mi-a spus de vortex înainte de a afla de el de la Sturm.

— Pare legată cumva de Sturm, zise Rudolf... dar nu cred.

— De ce? Eu așa zic, mai ales de la episodul cu tirul ratat către Köln. Atunci vocea a vrut să mă oprească să trag. Ați văzut, deși am apăsat deschiderea focului, nu am reușit. Nu știu dacă asta s-a datorat vocii sau lui Sturm.

— Sau amândurora, spuse Albert.

— Jorg, spuse îngândurat Rudolf, spui că vocea e a unei fete, dar pare o femeie matură.

— Da, zise Jorg.

— Care câteodată se enervează brusc și devine agresivă.

Jorg încuviință din cap.

— Iar atunci când face asta, te apucă o stare de slăbiciune și de greață.

Jorg începea să înțeleagă unde vrea să ajungă Rudolf. Îl privi interogator.

— Știi cum îmi spune Gertrude când vrea să mă alinte? Dragule...

— Dragule... repetă mecanic Jorg, care începea să se simtă amețit. Devenea alb ca varul.

— E cu noi? întrebă Rudolf.

— Gertrude e cu tine? întrebă la rândul său Albert, arătând că înțelege.

Jorg se lăsă cu greutate pe spătarul scaunului. Își deschise nasturele de sus de la cămașă, ca și cum se sufoca.

— Da, spuse cu greutate. E nervoasă. Mă amenință, spune cuvinte... despre Rudolf, despre tatăl ei...

— Ce spune?

— Spune... n-are rost să-ți spun, e nervoasă, de asta spune. Mă amenință și pe mine, îmi zice că îmi va face rău dacă voi încerca să opresc experimentele lui Sturm.

Jorg se simțea tot mai slăbit. Rudolf se ridică de pe scaun, veni lângă el, îi șopti ceva la ureche, timp de jumătate de mi-

nut. Se ridică și se întoarse pe scaunul său atunci când Jorg dădu semne că își revine.

— Mulțumesc, spuse Jorg cu recunoştinţă. Am crezut că nu mai pot.

— Astea sunt cuvintele pe care trebuie să le spui când ți se face rău. Le repeți până îți trece.

Albert se uită întrebător la Rudolf.

— E un descântec învățat de la străbunica. Era șvăboaică din Sibiu, din România, l-a învățat de la o țigancă din sat. O să te învăț și pe tine... nu se știe când ai nevoie.

Jorg se simțea mai bine.

— Întotdeauna m-am întrebat: oare asta e Gertrude a mea? Să fie adevărata Gertrude? Mai ales acum, după experimentele astea temporale, când nu mai ştiu... când nu mai ştim care e adevărata realitate. Iar ce s-a întâmplat cu tine acum, a pus capac la toate.

Rudolf tăcu. Își luă capul în mâini, își sprijini coatele pe genunchi. Privi în jos, spre podea.

— Cred că ai dreptate, spuse Albert.

— Dar dacă nu aveți dreptate? izbucni Jorg. Gertrude e și bună, tu știi, Rudolf, poate fi și bună, mie mi-a salvat viața de atâtea ori!

— Pentru că avea nevoie de tine ca să te ocupi de Gusty, spuse sfârșit Rudolf.

— N-ai de unde să știi!

— Așa e. Dar nici tu n-ai de unde. De aceea trebuie să facem ceva. Realitatea de acum e o făcătură. E lumea lui Sturm, lumea distorsionată pe care o vrea Sturm, sau poate chiar Hitler. Probabil Sturm a văzut că Hitler pierde războiul și a vrut să schimbe acest final. Acum se întâmplă... astea. Trebuie să facem ceva!

— S-ar putea s-o piezi pe Gertrude, spuse Jorg.

Rudolf ridică privirea, se uită la cei doi. Spuse cu greutate, încet:

— Nu o vreau... pe *această* Gertrude care îmi chinuiește soția și prietenii.

Jorg stătu o clipă, apoi oftă scurt.

— Chiar dacă asta înseamnă că eu voi muri? spuse Jorg.

— Până acum nu am spus mare lucru, dar trebuie să intervin, zise Albert. Nu e nici pe departe cum spui, Jorg. Nu înseamnă că dacă n-ar exista Gertrude, cea cu puteri... deosebite, tu vei muri. Da, cel mai probabil că în această variantă a realității pe care o trăim acum, împreună cu Gertrude, tu ai fi murit dacă nu te-ar fi ajutat Gertrude. În schimb, în realitatea originală, eu cred că tu vei trăi. Nu cred, simt asta. Știu, sună ciudat din partea unui matematician și fizician, dar simt cu tărie că noi trebuie să fim împreună, în orice variantă a realității. Într-un fel sau altul.

În cameră se aşternu o tăcere grea. Cei trei erau afundați în gânduri. Trecură minute. Într-un târziu, Jorg spuse:

— Trebuie să-l distrugem.

— Pe cine?

Jorg nu răspunse.

— Pe Gusty, spuse Albert. Să-l distrugem, dar s-o facem în așa fel încât să nu mai fie reconstruit. Din păcate, nu cred că se poate asta, dacă nu avem control asupra centrului de comandă al lui Sturm.

— Nu e suficient să-l distrugem pe Gustav de acum? Cel puțin îl vom opri să modifice linia temporală, o vom îngheța...

— Până când vor construi alt Gusty.

...ceea ce nu cred că e posibil prea curând, zise Albert. Da, cred că e singura opțiune pe care o avem. Se poate face?

Privi spre Rudolf.

— Da, orice se poate, dacă ești motivat. Avem suficient explozibil, știu exact cum trebuie amplasat. E mult de lucru, dar se poate face.

— Atunci, ce mai stăm? întrebă Jorg.

Albert și Rudolf erau mirați de determinarea lui Jorg. Deși el avea cel mai mult de pierdut din toată această situație, se dovedea a fi extrem de hotărât să o rezolve într-un mod pozitiv pentru prietenii săi.

— Așa e, nu trebuie să așteptăm, spuse Rudolf. Începem chiar acum.

Cei trei își împărțiră sarcinile. Rudolf aduse explozibilul, Albert calculă încărcăturile și plasarea lor, Jorg se ocupă de blocarea lui Gusty, pentru a nu putea fi preluată comanda de la centrul lui Sturm. Apoi luară cu toții câte două-trei încărcături de explozibil și porniră să le amplaseze în cele treisprezece puncte alese pentru a-l distruge iremediabil pe Gusty.

— Bine, am terminat, spuse Rudolf. Mai e un detaliu: armarea declanșatorului. Jorg, tu ar trebui să ai codurile pentru radiodeclanșare.

— Așa este, zise Jorg. Le aduc imediat. Mă duc la depozit, voi luați armele din rastel și ne întâlnim la ieșirea dinspre sud.

După câteva minute, cei trei se grupară la punctul de întâlnire. Deschiseră ușa și porniră spre liziera pădurii. Merseră preț de trei minute, apoi Jorg le făcu semn să se oprească.

— Nu ne putem depărta prea mult, pentru că ieșim din raza de acțiune a declanșatorului.

Se așezară în spatele unui val de pământ. Jorg scoase declanșatorul și îl armă. Se întoarse spre prietenii săi.

— O facem?

— Sigur, răspunse Rudolf.

— Fără îndoaială, aprobă Albert. Ești bine, Jorg?

Jorg se chirci de durere. Închise ochii și recită în gând cuvintele învățate de la Rudolf. Albert veni lângă el, îl sprijini. Rudolf i se alătură, spunând: „Trece, imediat trece."

Jorg se îndreptă de spate. Trase aer în piept, apoi privi spre prietenii săi și apăsă pe butonul de declanșare. În acel moment se auziră câteva focuri de armă dinspre Gusty.

— Nu declanșează, spuse Jorg. Suntem prea departe. Și se pare că deja avem companie, probabil oamenii lui Sturm.

— Trebuie să ne apropiem! Și asta repede, până nu se prind atacatorii că am minat tunul.

Cei trei făcură cale întoarsă, urmând detaliile terenului, pentru a nu fi văzuți. Se apropiară la trei sute de metri, apoi la două sute, încercând să detoneze încărcăturile explozibile, dar fără succes.

— Dacă ne apropiem mai mult, vom muri, spuse Rudolf.

— Nu contează. E mult prea important. Voi rămâneți aici, mă duc eu, zise Jorg. Eu, spre deosebire de voi, nu prea am ce pierde... decât viața mea.

Se așternu o tăcere mai puternică decât orice cuvinte. Cei trei se îmbrățișară pentru ultima oară.

Jorg porni spre clădirea de comandă a lui Gusty, ajunse în apropierea ei și se pregăti să detoneze explozibilul. Atunci privi, din curiozitate, pe una din ferestrele buncărului de comandă. Se opri din detonare, după ce văzu fețele celor trei bărbați din interiorul clădirii.

Rudolf și Albert observară cu uimire cum Jorg se întoarce. Era un gest prea radical față de ce hotărâseră împreună. Jorg nu era genul care să se răzgândească. Așteptară în liniște până ajunse lângă ei. Le zise:

— Domnilor, nu veți ghici cine sunt atacatorii noștri.

După o scurtă perioadă de tăcere, spuse:

— Jorg, Albert și Rudolf, din altă linie temporală. Trebuie să ne întoarcem. O să atacăm prin nord, cum au făcut ei.

În acest timp, în buncărul de comandă a lui Gusty, Jorg, Albert și Rudolf tocmai terminaseră de amplasat explozibilele în treisprezece puncte alese cu grijă, pentru a-l distruge iremediabil pe Gusty.

EPILOG

Jorg stătu o clipă pe gânduri. Se opri în cadrul porții de sud, blocând ieșirea prietenilor săi.

— Domnilor, nu vi se pare că aveți un sentiment de *déja-vu*?

Se așternu o liniște grea. Se uitau unii la alții cu subînțeles.

— De parcă ne agităm degeaba, pentru că încărcăturile nu vor exploda, spuse Rudolf.

— De parcă vom pleca din buncăr tocmai la timp, înainte ca acesta să fie atacat, continuă Albert.

— Situația se reduce la o singură ipoteză validă, zise Jorg. Cred că am rămas blocați într-un cerc temporal. Nu există o explicație mai bună.

— E foarte simplu. Putem verifica chiar acum. Hai să detonăm încărcătura! spuse Albert.

— Dacă suntem într-o buclă temporală, explozibilul nu va detona, zise Rudolf.

— Da, e logic, spuse Jorg.

Cu mișcări precise, deschise detonatorul, scoase cheia din buzunar, o introduse în locaș, o întoarse pentru a arma dispozitivul, deschise clapeta de siguranță a butonului de declanșare și apăsă.

Nimic.

— E clar, spuse Jorg. Ceva idei?

— Să ne sinucidem, spuse disperat Rudolf.

— Nu e o soluție. Nu schimbăm bucla, pentru că vor veni dublurile noastre ca să ne ocupe locul. Dacă nu putem distruge tunul, poate reușim să îl lichidăm pe Sturm.

— Da, pare logic, zise Jorg. Oricum, eu n-am altă idee. Hai s-o facem.

Cei trei se întoarseră în buncăr. Jorg deblocă sistemul de tragere, Albert calculă poziția pentru Gusty, Rudolf armă tunul cu un proiectil explozibil pe care îl folosiseră pentru a distruge orașele germane din alte linii temporale.

În scurt timp, Gusty era armat și pregătit de tragere.

— Sunteți gata? spuse Jorg.

În clipa în care erau gata să declanșeze tragerea, Albert, Jorg și Rudolf dintr-o altă linie temporală deschiseră ușa buncărului. La pupitrul de comandă, Jorg declanșă focul. Unda de șoc mătură totul în cale, intrând prin ușa deschisă a buncărului, cu un efect devastator asupra tuturor.

Proiectilul plecat din Gusty porni spre cartierul general al lui Sturm, care tocmai se pregătea să deschidă, pentru ultima oară, vortexul temporal. Chiar în momentul în care vortexul se deschise, proiectilul penetră pereții de beton armat, intră în buncărul de comandă și îl distruse, împreună cu generatorul de câmp spațio-temporal, la câteva secunde după ce acesta deschise poarta de legătură cu o realitate paralelă. În acel moment, într-o ultimă clipă de luciditate, Jorg auzi un strigăt de durere și deznădejde, o voce care țipa în fața iminenței neantizării.

Distrugerea bruscă a generatorului de câmp nu oprise vortexul, care, în loc să se închidă, porni să se mărească în diametru, până când cuprinse întreg Pământul. În momentul în care

breşa deveni suficient de mare pentru realinierea liniilor temporale, acestea se contopiră, anulând toate modificările anterioare. Universul se scutură într-un frison scurt, ca pentru a-şi alunga gândurile negre care îl posedaseră preţ de o clipă.

Apoi se aşternu tăcerea. Umplută, în scurt timp, de o melodie de Enya, pe care trei prieteni vechi, veterani germani din Al Doilea Război Mondial, o ascultau pentru prima dată ca şi cum ar fi fost a doua oară, într-o cabană izolată din munţii Tirolului.

Transmisiune de la stele

de Alexandru Lamba

Îți place emisiunea noastră?

O urmărești cu atenție, deci suntem tentați să credem că da. Dar mai știi cine suntem noi? Nedrept din partea noastră să întrebăm, câtă vreme nu știm cine ești tu.

Cândva, străbunicii tăi ne-au numit deschizătorii de drumuri, pionierii, demolatorii paradigmei. Iar noi i-am numit pe ei cei înrădăcinați.

Am fost prima deviație a umanității. Ne-am adaptat ființele în transformări atât de profunde încât am zămislit o nouă specie. Trebuia să fim cu nimic mai puțin oameni decât tine, cel care ne urmărești emisiunea din camera ta cea confortabilă, cu nimic mai puțin mașini decât calculatorul care-ți coordonează aparatele din casă. Decodorul acestui semnal, de exemplu.

Dar în ce rezidă umanitatea, de fapt? Poți numi curenții electrici care încălzesc semiconductoarele circuitelor noastre microscopice o conștiință, ca a ta?

Strămoșii tăi au decis că da.

Întrupați în așchii de siliciu, cu lumina soarelui focalizată în pânzele noastre aripi-de-fluture, ne-am însușit visul omenirii de-a ajunge la stele.

Cu generații în urmă, am chibzuit cu toții înaintea aceleiași alegeri și fiecare a sacrificat ceva. Renunțarea la membre ne-a putut duce doar până la giganți și lunile lor. Pentru a ajunge la stele, trupurile biologice trebuiau lepădate cu totul. Noi am

acceptat târgul. Străbunii tăi și-au păstrat carnea, renunțând la cosmos. Însă, în timp ce noi descopeream adevărata măsură a plății noastre, sacrificiul lor a fost doar o jumătate de măsură. Pentru că, deși nu aveau să trăiască suficient ei înșiși, au înțeles că descendenții lor, tu și contemporanii tăi, veți vedea totuși sorii altor lumi prin minusculii noștri ochi artificiali.

Ne pare rău pentru întreruperea programului.

Te rugăm să nu ne urăști pentru ceea ce vom face. Nu primi acest act ca pe o răzbunare. Dezbrăcați de carne, cum suntem, nu mai cunoaștem răzbunarea. Sau ura. Primește-l ca pe un dar. Îți redăm alegerea pe care generația ta a pierdut-o, odată cu plecarea noastră.

Acest mesaj este ultimul pe care-l vei primi de la noi. Întrerupem transmisiunea. Din perspectiva ta, semnalul s-a stins acum jumătate de secol. Nu poți face nimic în această privință.

Dacă vrei cu adevărat să vezi stelele, urmează-ne pe căile transformării. Apoi pe ale cosmosului.

Sau rămâi. Și renunță cu adevărat la visul spațiului.

În această alegere îți vei regăsi umanitatea.

Bibliotecarul

de George Lazăr

Găsise de dimineață micul dreptunghi de hârtie, îndoit și sigilat, trimis de serviciul Personal al Primăriei. Ezitase înainte să rupă capsele. Nici nu își mai amintea de când nu mai primise ceva asemănător. Se obișnuise cu gândul că fusese uitat de ceilalți funcționari, el și biblioteca publică pe care o conducea. Ba chiar asemenea idee avea ceva liniștitor, ca și cum el și cărțile s-ar fi plasat în afara timpului, într-un soi de breșă eternă în care nu pătrundea nimeni din lumea de afară, cu excepția tot mai puținilor cititori. Dar hârtia nu era altceva decât o invitație seacă la cabinetul Primarului, pentru o întrevedere de cinci minute, la ora douăsprezece. Aprecie totuși faptul că fusese anunțat printr-o hârtie și nu prin e-mail, așa cum erau în prezent comunicatele primăriei.

Biblioteca era găzduită într-o parte din clădirea primăriei. Desigur, avea o ușă separată de acces spre exterior, pentru public. Mai exista încă una, foarte rar folosită, păstrată doar la insistența pompierilor care alcătuiseră planul de evacuare în caz de incendii, care dădea în holul central, chiar în dreptul ghișeului paznicului în spatele căruia se desfășura scara impozantă din marmură ce ducea sus, spre birourile funcționarilor și spre cabinetul Primarului.

Cu toate că nu îi lua mai mult de cinci minute să urce la primar, Bibliotecarul hotărî să plece ceva mai devreme. Se ridică de la pupitrul său, abandonând cartea pe care o citea în acel

moment și traversă sala de lectură, unde câțiva tineri deja se cuplaseră la mediul virtual folosind Coroanele puse la dispoziție gratuit de municipalitate. Bibliotecarul strâmbă scârbit din nas când trecu pe lângă ei. Din punctul lui de vedere, Coroanele cu conexiuni neurale erau un fel de perversiune care, împotriva eficienței dovedite, nu puteau nicidecum înlocui cărțile. De altfel, tinerii erau singurii vizitatori constanți ai bibliotecii. Nu fusese mereu așa, însă de când primăria investise în dispozitivele neurale, veneau tot mai mulți adolescenți. Lățimea de bandă necesară transferului cortical era foarte mare și, prin urmare, scumpă, așa că puțini își permiteau să și-o instaleze acasă. Resursa software a Coroanelor ajuta la transformarea cărților în imagini sau chiar filme, iar creierul completa instinctiv tot ceea ce lipsea. Cititorul devenea, după caz, personajul principal, în cazul cărților scrise la persoana întâi, sau vocea naratorială care auzea și privea totul de sus, ca un adevărat zeu. Doar o parte infimă dintre cei ce veneau la bibliotecă foloseau Coroanele pentru a citi accelerat literatură adevărată, precum cărțile clasicilor. Majoritatea descărcau literatură erotică de proastă calitate, excitându-se cu aceste mizerii nefolositoare.

La început fuseseră mari probleme din cauza acestor dispozitive. Cineva găsise o metodă să șunteze siguranțele Coroanei și o pusese pe internet. Cel puțin cinci tineri rămăseseră catatonici după ce petrecuseră câte opt ore în stază neurală. După ce specialiștii producătorului de Coroane terminaseră cu ei, fuseseră internați într-un spital psihiatric; unul – cel care stătuse cel mai mult conectat – nu mai ieșise. Se presupunea că mintea îi rămăsese blocată pe undeva, prin sistem, într-un teanc fără sfârșit de cărți pornografice, iar individul trăia un orgasm perpetuu. Dar la biblioteca publică, în sistemul de

protecție al Coroanelor fusese inclus și Bibliotecarul, care trebuia să-i decupleze imediat pe toți cei care exagerau.

La bibliotecă veneau uneori și studenți care se pregăteau pentru examene, dar prea puțini făceau acest minim efort în care materia predată într-un semestru le era transferată în cap în doar câteva zeci de minute.

Se strecură pe lângă paznicii din hol, care nu îi dădură mai multă atenție decât unui obiect. Cu toate acestea, fu oprit și trecut prin dispozitivul de securitate. Îi cercetară cardul de identitate, după care îl scanară, în căutare de arme sau explozibili, îi verificară amprenta oculară și abia după ce se convinseră că este cine pretinde, îi permiseră să le arate scrisoarea prin care era convocat la primar. Trecuseră mulți ani de când nu mai intrase în această parte a primăriei și multe lucruri se schimbaseră. Dispozitivul de securitate fusese instalat la jumătatea celui de al doilea mandat al Primarului, după ce un alegător furios, înarmat cu un retevei, năvălise în cabinetul său pentru a-și face singur dreptate.

Se dovedi că fusese inspirat să plece ceva mai devreme. Filtrul de securitate îi luase cele câteva minute pe care și le prevăzuse ca rezervă de timp. Ajunse în fața secretarei exact când pendula străveche, împrumutată în primul mandat de la muzeul orașului, instalată în anticamera cabinetului, începuse să bată ora douăsprezece. Secretara îi aruncă o privire grăbită, apoi își consultă monitorul și dădu aprobator din cap. Primarului îi plăcea punctualitatea. Apăsă pe ceva și șopti politicos în microfonul cât un fir de ață care îi pornea de la casca aproape invizibilă strecurată în urechea stângă.

— Domnul primar vă primește chiar acum, îi spuse invitându-l cu un gest spre ușa mare, capitonată, iar el o împinse sfios, după ce, mai întâi, ciocănise inutil în rama de lemn.

Primarul trona pe fotoliul său, citind atent de pe biroul a cărui tăblie fusese înlocuită cu un ecran tactil demodat, de mari dimensiuni. Bibliotecarul rămase înțepenit în cadrul ușii.

— Intră, intră! îl îndemnă Primarul, fără să îl privească. Ia loc, termin și eu într-un minut.

Arătă aproximativ în direcția unuia din cele șase scaune impunătoare care înconjurau masa de ședințe lipită perpendicular de biroul său. Bibliotecarul îl trase pe cel mai îndepărtat, se așeză sfios și își puse mâinile în poală. Privi cu coada ochiului către Primarul concentrat asupra unor documente ce defilau pe ecranul său. Nu mai semăna prea mult cu posterele electorale. Se îngrășase și chelise. În pofida interdicției legale, în birou se simțea miros de fum de țigară. Încruntat, Primarul aprobă câteva documente, apăsând cu degetul mare de la mâna dreaptă pe ecran, după care atinse un simbol în formă de dreptunghi minuscul dintr-un colț, iar ecranul își schimbă aspectul într-o tăblie de stejar masiv, bine lustruită.

— M-am obișnuit cu el, se justifică Primarul, lăsându-se în spătarul fotoliului. Știi, cu Coronițele astea noi nu mă împac deloc. Fac parte dintre nostalgicii care încă preferă să citească cu ochii proprii, spuse mulțumit și deschise un sertar al biroului.

Scormoni în sertar și scoase o țigară maro, lungă, de foi. O aprinse cu o brichetă mascată într-un cub de marmură neagră și pufăi satisfăcut de câteva ori. Bibliotecarul realiză cu uimire cât de repede trecuseră aproape douăzeci de ani. Atunci, atât el cât și Primarul erau mult mai tineri. Îl ajutase să își onoreze o promisiune electorală, aceea de a organiza în numai jumătate de an o bibliotecă publică. El aranjase totul în trei luni și dintr-un profesor de literatură anonim la un liceu de mâna a doua, devenise Bibliotecarul orașului. Ar fi fost prea mult să spună că

datorită lui Primarul rămăsese în funcție atâtea mandate, însă biblioteca fusese trecută la realizări deosebite la fiecare campanie electorală, când fotografii veneau să ia imagini cu tineri și bătrâni, trimiși din vreme, care citeau fericiți din cărți în sala de lectură.

— Uite, începu Primarul, te-am chemat să-ți spun... De fapt, nu știu cum să-ți spun... Ba am să ți-o spun pe șleau. Am hotărât să închidem biblioteca.

Bibliotecarul simți cum inima i se oprește. Trase adânc aer în piept și, o vreme, uită să mai expire. Crezu că nu auzise bine. Nu era cu putință să închidă biblioteca. Într-o frântură de secundă înțelese că acolo se afla, de fapt, viața lui, așa anostă și cenușie cum părea din exterior, dar, datorită cărților, minunată și plină de culoare. Nu se căsătorise, pentru că nu simțise nevoia să aibă copii și familie. Nu călătorea nicăieri deoarece nu găsea niciun rost în asta. Locuia într-o garsonieră modestă, sărăcăcios mobilată, primită de la serviciul social al primăriei, iar locul pe care îl numea casă îi era mai mult decât suficient. Tot ceea ce își dorise vreodată găsise în cărți. Acolo fusese sărac, dar și bogat, trăise în bordeie, dar și în palate scumpe, se plimbase cu mașini puternice și plutise prin văzduh cu avioane personale. Fusese nevolnic sau foarte puternic, fusese laș, dar și viteaz, tâlhar sau om al legii, devenise, pe rând, erou al binelui sau al răului. Se iubise cu cele mai frumoase femei parcurgând întregul diapazon al dragostei și împlinirii. Trăise aventuri de neimaginat în mult mai multe vieți decât cea modestă, pe care o parcurgea cu silă, în lumea reală. Cărțile îi fuseseră suficiente, îi hrăniseră spiritul și îi dăduseră o mulțime de lucruri extraordinare. Nu era cu putință să închidă biblioteca. Înghiți în sec și dădu să spună ceva legat de promisiunea făcută în campania electorală, însă Primarul i-o luă înainte și

apăsă pe un simbol discret al biroului său și transformă din nou tăblia cu aspect masiv în ecran.

— Uite, tună el, scoțând nori de fum. Am aici un grafic care arată câți cetățeni mai vin la bibliotecă și mai ales câți împrumută cărți. Ei bine, cărți nu mai ia nimeni, cu excepția ta, desigur. O vreme, până am cerut să mi se facă această corelație, am crezut că mai împrumută lumea cărți. Apoi te-am bănuit că luai tu cărți ca să îți justifici postul. Este clar că m-am înșelat și într-un caz și în celălalt. Cărțile apar trecute corect în fișa ta de împrumut. Spune-mi, tu chiar le citești?

Bibliotecarul aprobă încet din cap, însă Primarul nu aștepta un răspuns. Scutură scrumul într-o scrumieră invizibilă, aflată undeva pe sub birou.

— Știi câte cărți se mai citesc, în medie, la noi în țară? Sub una pe an, iar asta dacă luăm de bune declarațiile respondenților de la ultima cercetare sociologică. Cam tot asta este și media de lecturi din orașul nostru. Iar dacă ținem seama că ultima librărie s-a închis de cel puțin trei ani, o să înțelegi că tu faci parte dintr-o generație care a apus. De fapt și eu, măcar mai citesc la asta – arătă spre ecranul de pe birou. Mi s-a spus că nu prea suporți asemenea echipamente.

Bibliotecarul oftă adânc. Nimic nu se compara cu foșnetul foilor de hârtie, cu literele tipărite care se înșiruiau ordonat, formând cuvinte, fraze, idei, creionând destine și personaje alături de care trăise, împreună cu care explorase lumea. Cărțile adevărate nu puteau nicidecum fi înlocuite cu umbrele palide formate din nori de electroni care se învârteau cu viteze amețitoare prin microprocesoare și cu atât mai puțin cu surogatele sintetizate de Coroanele neuronale.

— Toate cărțile bibliotecii publice vor fi reciclate, continuă necruțător Primarul. Le vom transforma în hârtie igienică sau

cartoane, cine mai ştie, ca să respectăm trendul ecologist. Nu va fi nicio pierdere, absolut toate sunt stocate în baze de date redundante și vor putea fi accesate online de oricine, oricând, nu doar de luni până vineri, între orele nouă și cinci după amiază, așa ca acum. Mi s-a spus că vom scoate câteva tone bune de maculatură, pe uşor vreo zece. Cică ar fi vreo douăzeci de mii de volume.

Două lacrimi fierbinți porniră din ochii Bibliotecarului, care se strădui din răsputeri să nu izbucnească de-a binelea în plâns. Adunase pentru bibliotecă aproape treizeci de mii de cărți, multe din ele doar în câte un singur exemplar, pe care le organizase milităreşte, cronologic, pe secțiuni. Știa în orice moment unde se găsea indiferent care carte. Era adevărat că nu mai împrumutase nimeni nimic, de nici nu mai știa câtă vreme, dar asta îl făcea să se simtă bine. Cărțile erau ca și copiii săi și era fericit când se aflau cu toții acasă.

— Nici nu știu pentru ce sunt bune atâtea cărți, reluă Primarul. Mi-au făcut cei de la Contabilitate o socoteală simplă, dar care mie nu mi-a trecut prin cap. Știi câte cărți poate citi un om într-o viață? Desigur, nici eu nu am știut. Să spunem că e un cititor înrăit, așa cum ești tu și că citești cam câte una pe săptămână. Asta ar da vreo cincizeci de cărți pe an. În zece ani poți citi cinci sute de cărți, iar dacă reușești să trăiești o sută de ani şi să-ți păstrezi limpede mintea, abia dacă ajungi la cinci mii de cărți. Înțelegi? N-o să poți niciodată să citeşti toate cărțile din bibliotecă, pentru că n-o să-ți ajungă viața!

Primarul strivi violent chiștocul țigării în scrumiera lui ascunsă. Sistemul de aerisire luptă cu succes la înlăturarea fumului. Bibliotecarul renunță să îl contrazică, pentru că făcuse, mai demult, aceeași socoteală. El citea cel puțin o carte pe zi, mai ales în ultimii ani, când lipsa de cititori îi permitea să se

cufunde în lectură și în cele opt ore cât se afla la serviciu. Însă, chiar și așa, nu citise nici jumătate din volumele aflate pe rafturile bibliotecii, iar acesta era unul din principalele motive pentru care era mai mereu mohorât. Erau atât de multe cărți care încă îl așteptau!

— Vom finanța transferul de date către Coroanele neurale, pentru că asta vrea acum electoratul. Au inventat un model sigur, care nu poate face niciun rău, așa că nu mai este nevoie să-i păzească cineva pe cei conectați. Distracție ieftină pentru toți. Nimeni nu mai dorește cărți. E de prost gust să citești de pe hârtie făcută din copaci morți. Să distrugi pădurea pentru atâta lucru, când există variante mult mai prietenoase cu mediul! Iar în spațiul rămas liber vom amenaja o cantină de ajutor social. Sau un club de dans. Sau cabinete de consiliere. Sau poate pur și simplu ne vom extinde birourile. Nu știu încă, aștept următorul sondaj de opinie. Asta a fost tot.

Bibliotecarul se ridică încet. Își târî picioarele ca de plumb către ușă.

— Ah, și încă ceva, strigă primarul în urma lui, iar el întoarse trist capul. Ți-am aprobat pensionarea, începând de azi. De mâine, eliberăm biblioteca. Bineînțeles – adăugă complice – azi încă mai poți să treci pe la bibliotecă, să-ți iei lucrurile personale. Și chiar mai mult de atât, dacă vrei, poți să iei oricâte cărți poți să cari cu tine, că eu n-o să mă supăr. Am spus paznicilor să închidă ochii. La urma urmei, ai stat o viață printre ele, așa că poate vrei să salvezi vreo câteva, știi tu, din cele mai de suflet. Te înțeleg, și eu am citit o grămadă la vremea mea. Dar vremurile s-au schimbat.

Ajunse ca în transă din nou la bibliotecă. Paznicii îl recunoscură și îi permiseră să intre. Scoseseră adolescenții veniți să profite de Coroanele cerebrale, pregătind evacuarea de a

doua zi. Zarva tinerilor care protestau, hârşâitul scaunelor şi îndemnurile repezite ale paznicilor încetară în câteva minute, iar biblioteca rămase tăcută, așa cum îi plăcea lui atât de mult. Se pierdu în labirintul rafturilor lungi, pline cu cărți care așteptau tăcute și cuminți ca vreun cititor să le descopere conținutul. Mângâie încet, cu gesturi de îndrăgostit, cotoarele frumos aliniate, amintindu-şi de clipele minunate în care le citise și le trăise, sorbindu-le cuvintele ca dintr-un izvor dătător de viață. Îi era absolut imposibil să se hotărască pe care să le salveze, așa cum sugerase primarul și pe care să le lase pentru a fi distruse. Toate cărţile lui aveau să dispară după câteva ore, iar lumea sa avea să devină lipsită de sens: un Bibliotecar fără bibliotecă.

Ajunse la rack-ul în care, bine ventilat, protejat împotriva șocurilor sau întreruperii electricităţii, trona serverul care, după cum verificase ultima oară, conținea aproape cinci milioane de cărți, din toate limbile aflate în circulație. Privi cu ură monstruozitatea şi doar îşi imagină că pune mâna pe un ciocan şi face zob maşinăria. Un astfel de gest simbolic nu i-ar fi salvat biblioteca. Lumea era plină de servere și baze de date care conțineau aceleași cărți stocate fie în așchii minuscule de semiconductori, fie pe suporturi magnetice sau optice. Epoca hârtiei se încheiase. Se întrebă cum se vor fi simțit strămoșii omenirii când bronzul înlocuise silexul pentru ca, după o vreme, să fie înlocuit cu fier. Când locomotivele cu aburi alungaseră poștalioanele pentru ca motoarele cu benzină să vină de hac celor dintâi. Cărțile trecuseră și ele, asemeni muzicii, filmelor şi fotografiilor, în mediul virtual, adică deveniseră fantome care bântuiau internetul după cum le chema unul sau altul. Cărțile muriseră, iar spiritele lor, lepădate de trupurile de hârtie, ajunseseră în Eternitate.

Un zâmbet mare înflori pe buzele Bibliotecarului. Se întoarse grăbit în ceea ce, pentru câteva ore, încă mai era sala de lectură. Scaunele părăsite de tinerii alungați de paznici încremeniseră în dezordine. Pe mese, sub lămpile inutile, fuseseră aruncate Coroanele neurale. Bibliotecarul scoase din buzunar un mic briceag, cu care își curăța de obicei unghiile și desfăcu febril o Coroană. Știa precis ce face, chiar dacă le disprețuia, avusese grijă să își cunoască bine dușmanul. Descoperi imediat cipul de protecție, băgă lama briceagului sub el și îl smulse de pe cablaj. Suflă mulțumit peste dispozitiv, înlăturând fragmentele de metal și plastic. Nu mai asamblă dispozitivul în carcasă. Pentru ceea ce avea de gând să facă, nu mai era nevoie.

Pentru prima oară în viață, își așeză pe creștet o Coroană. Cu toate că nu avea nevoie decât de vreo două sau trei ore, reglă la maximum timpul de expunere, iar fără dispozitivul de protecție, maximum însemna infinit. Mai simți cum nanofirele Coroanei îl gâdilă ușor când pătrunseră pe sub pielea scalpului, apoi prin craniu pentru a se conecta la zonele cerebrale. Apoi ceva ca un vârtej îl absorbi cu mare viteză și, după câteva ore, Bibliotecarul trecu definitiv în lumea tuturor cărților. Constată încântat că dobândise puteri de neimaginat. Citi cu frenezie întreaga bibliotecă în doar câteva minute, fără să uite absolut nimic. Le absorbi și, într-un fel, deveni și el asemenea lor, o carte uriașă, o Carte a Cărților. Pentru prima oară, Bibliotecarul era cu adevărat fericit.

Muncitorii veniți să dezafecteze biblioteca publică îi descoperiră trupul lipsit de viață a doua zi, de dimineață. Chemară un medic, care nu făcuse altceva decât să constate decesul. Legiștii îi luară trupul pentru a-i face autopsia, cu toate că era clară cauza morții: înlăturarea dispozitivului de protecție al Coroanei neurale. Primarul clătinase gânditor din cap, dar nu

spusese niciun cuvânt. De fapt, se întrebase dacă şi el, când avea să nu mai fie primar, o să ajungă tot atât de afectat încât să renunțe la viață.

Cu toate că la început nu fusese evident, tot mai mulți dintre cei care umblau în spațiul virtual povesteau că primeau sfaturi foarte bune despre ce ar trebui să citească, să privească sau să afle prin intermediul Coroanelor. Umbla zvonul că primarul instalase un nou software, revoluționar, ca să-şi ajute alegătorii să nu se piardă în noianul imens de informații disponibil în virtual. Primarul preluă din mers zvonul și mai câștigă o dată alegerile. Cu toate acestea, refuză cu îndârjire să își pună vreodată pe cap o Coroană. Odată, secretara îl surprinse pe când scria „Mulțumesc" pe ecranul său tactil, dar nu îndrăzni să îl întrebe cui, iar el nu simți nevoia să-i spună.

Salutări din Coreea de Nord

de Bogdan Marcu

Notă către cititor:

Am citat din memorie din cartea despre Coreea de Nord menţionată în povestirea care urmează. Cred că a fost scrisă de jurnalistul român Radu Budeanu, totuşi, nu i-am regăsit titlul pe site-urile librăriilor din România. Sper doar că memoria mea e încă bună. Cursul de instruire în etică descris în povestire e inspirat dintr-unul din viața reală, ținut de o mare corporație americană pentru angajații săi.

Bogdan Marcu, decembrie 2006

Nord-coreenii lansară racheta No-Dong exact când John Gould se rezemă de peretele verde catifelat care despărțea biroul meu de celelalte şi mă întrebă:

— Mergem împreună cu maşina?

I-am făcut semn să aştepte. Cifrele de-abia începuseră să se deruleze pe ecranul computerului. Un algoritm scris de mine încerca să determine, pe baza acelor cifre, dacă fusese lansat un satelit inofensiv sau o vicleană rachetă intercontinentală care avea ca țintă vreun mall de provincie.

Gould se uită plictisit la cifre:

— Hai, ia o pauză!

Existau probleme mai importante: de pildă, aveam o şedință la sediul nostru din Los Angeles, la 20 de kilometri distanță. Ceea ce însemna că trebuia să mergem cu maşina. Mintea mi se deconectă parțial de la cifrele care se derulau: să întrerup

calculul şi să plec mai devreme cu John? Sau să finalizez întâi protocolul şi să plec după aceea? Cifrele continuau să se prelingă pe ecran. Ia mai dă-le naibii, mi-am zis, în fond, era doar o simulare.

— Fie, i-am spus. Conduci tu sau conduc eu?

— Am parcat pe partea dinspre est, răspunse Gould. Sunt mai aproape.

În afara clădirii noastre cu climat controlat, aerul era la fel de curat ca şi cel dintr-o tobă de eşapament. Incendiile din Simi Valley, spre nord, furnizau un fum înecăcios ca bonus față de aerul oricum infect pe care îl respiram în mod normal în L.A. Am ales să ignor problema. Gândurile nu mi se dezlipeau de la militarii nord-coreeni de la baza de lansare a rachetelor No-Dong. Puteam să facem simulări până nu mai știam de noi. Dacă idioții ăia chiar erau atât de demenți încât să lanseze o rachetă intercontinentală spre noi?

— Am uitat să-ți zic, spuse Gould, descuind uşa Taurusului său, aerul condiționat e stricat.

Zâmbetul meu era la fel de strâmb ca al lui. Am intrat, aşezându-mă pe pielea fierbinte a scaunului. Gould coborî toate ferestrele şi pornirăm, aerisindu-ne cu aer fierbinte şi plin de fum. Orice urmă de sudoare reuşea trupul meu să producă, se evapora în câteva clipe.

Mi-am aprins o țigară; fumul ei nu aduse nicio schimbare a calității aerului. Gould nu fuma, iar maşina lui era curată şi mirosea bine, însă nu spuse nimic. M-am lăsat pe spate în scaunul care îmi arse spinarea şi, între fumuri, am ținut țigara afară pe geam.

Mă tot gândeam la nord-coreeni. Coreea de Nord e doar o imagine la televizor, în tonuri de gri şi kaki, cu oameni îmbrăcați în uniforme şi cu fețe dure.

Am simțit adierea unei amintiri. A unei zile în care aflasem mai multe despre Coreea de Nord. O amintire de demult de tot, în București, într-o zi de vară în care cineva adusese o carte în laboratorul unde lucram. Am aruncat țigara și m-am concentrat pe amintire. Încet, mi-am derulat în minte ziua aceea.

Iulie în București, acum 18 ani, însemna zile fierbinți și umede, fără aer condiționat. Însemna, de asemenea, apă rece stătută, băută dintr-o sticlă pe care o umpleam periodic de la robinet și o țineam la frigider. Atunci, în vara lui 1989, cineva adusese la serviciu o carte în care era vorba despre Coreea de Nord. În perioada aceea îmi pierdeam vremea într-un laborator de cercetare din capitala României, prefăcându-mă că puneam la punct sisteme de propulsie, fără resurse și cu o conducere incompetentă. Colegii mei practicau și ei diverse metode de a-și omorî timpul, pentru că în comunism nimeni nu putea fi concediat, așa că nu avea rost să te omori cu munca. În vara aceea, românii încă mai credeau comunismul ca fiind bătut în cuie, considerând că avea să-i țină sub bocancul lui pe vecie, fără să poată bănui că în numai câteva luni totul avea să se schimbe.

Nu mai știu exact cine adusese cartea. Unii dintre oamenii cu care mă vedeam la serviciu în fiecare zi, pe vremea aceea. Au rămas în mintea mea doar ca niște umbre neclare. Aș zice că era un tip înalt, cu voce groasă. Mi-o amintesc însă bine pe Manuela, că merită să mi-o amintesc: talie subțire, piele măslinie, țâțe de vis și buze cărnoase, strălucitoare. Și că ea a găsit cartea, pe biroul tipului în cauză, și a întrebat cu glas tare:

— Cine pizda mă-sii citește căcaturi d-astea?

Trebuie să vă explic de ce se exprimase așa. Manuela era o femeie căreia îi plăcea viața și sofisticată până la un nivel mediu, dacă facem abstracție de tehnicile ei sexuale (mult deasu-

pra mediei). Mintea ei era instrumentul perfect pentru a ilustra ce gândeau oamenii care trăiau într-un regim stalinist. Pentru cei dintre voi, fericiți că nu știți, stalinismul e un sistem politic seducător, condus de un dictator nemilos care vâra cultul personalității pe gâtul poporului, plătind salarii mizerabile pentru o muncă făcută în dorul lelii de o forță de muncă descurajată şi, în general, deprivând pe toată lumea, în afară de el însuşi şi tovarăşii lui, de mâncare, îmbrăcăminte şi viață decentă. La momentul în care Manuela îmi punea acea întrebare, în lume exista stalinism cu mai multe arome. Cel mai bun era în Coreea de Nord, aşa cum, de altfel, mai este şi astăzi: acesta spăla eficient creierele majorității populației, iar disidența şi supraviețuirea erau concepte care se excludeau reciproc. Manuela, însă, trăia la capătul celălalt al clasamentului privind competența în materie de stalinism: cel românesc era o catastrofală glumă proastă. La începutul anilor '70, în timpul unei vizite oficiale, Ceauşescu fusese profund impresionat de modelul nord-coreean şi se decisese să-l importe în România. Rezultatul, o tragicomedie care s-a întins pe două decenii: proiecte grandioase și inutile, tradiții distruse şi mari demonstrații populare apatice în favoarea cultului personalității lui. Spălarea pe creier nu a funcționat în România; a produs doar o nație de actori care în public vorbeau limba de lemn şi acasă râdeau de sistem. Cam cum e să fii corect politic aici, în SUA, acum, cu mențiunea că aici noi practicăm doar o versiune lejeră a doublespeak-ului din comunism şi ne temem numai de avocați şi activişti, nu şi de poliție: acum nu e nimeni ucis, cel mult dă faliment. Aşa că, în ziua aceea, în Bucureşti, cu blugii ei noi, cumpărați recent de pe piața neagră, Manuela simțise că avea dreptul să le fie superioară moral nord-coreenilor şi de aceea pusese respectiva întrebare cu privire la carte.

— Ba e o carte fascinantă, a mârâit la ea proprietarul volumului. Stai să-ți citesc o chestie.

Mai mulți colegi simțiră, de asemenea, că aveau dreptul să le fie superiori moral nord-coreenilor, ca şi Manuela, aşa că am auzit mai multe „Du-te dracu'!" şi „Dă-te-n pizda mă-tii cu cartea ta cu tot", dar omului nu-i păsă şi prinse a citi cu glas tare.

Am lăsat calculatorul de buzunar marca Texas Instruments – pe care îl cumpărasem tot de pe piața neagră, în căminul Institutului Politehnic – şi l-am ascultat.

Bărbatul citi cu voce tare un rezumat al biografiei oficiale a lui Kim Ir Sen, dictatorul nord-coreean de atunci. Stilul exagerat de lăudăros al cărții era absurd de amuzant. Nici măcar Ceauşescu nu ar fi încercat să-şi inventeze o versiune atât de scandaloasă a biografiei; oamenii ar fi fost conştienți de bătaia de jos rezultată. Toată lumea din laborator se distra. La fiecare pretenție suplimentară de faimă din biografia citită cu voce tare, se râdea în cor. Apoi, bărbatul înalt termină de citit și se uită la oamenii care se apropiaseră de biroul lui pentru a-l auzi mai bine.

— Nu v-am spus eu? întrebă și rânji calm, prefăcându-se că ascunde cartea într-un sertar.

A izbucnit un protest general: oamenii din laborator tocmai găsiseră o modalitate perfectă de a-şi ucide timpul în ziua aceea. Bărbatul înalt rânji din nou și spuse:

— Atunci, hai să vă mai citesc ceva.

A citit un fragment în care se spunea că în majoritatea fabricilor nord-coreene exista, în fiecare secție, podium pentru orchestră. Dacă muncitorii dintr-o fabrică îndeplineau norma planificată, o orchestră completă cânta pentru ei, sporindu-le moralul și stima de sine proletară. Cuvântul orchestră m-a făcut să mă gândesc la persoane îmbrăcate în smoching negru

și pantofi lucioşi. Am încercat să-mi imaginez aşa ceva cântând în mijlocul rândurilor de strunguri.

— Şi ce cântă? am întrebat atunci, în 1989. Jazz? Simfonia a V-a de Beethoven?

— Nu zice, a răspuns el.

S-au auzit râsete și chicoteli.

— Ia dă-mi cartea aia! a cerut unul dintre colegi.

A răsfoit paginile pe care bărbatul înalt tocmai le citise și s-a convins singur că lucrurile spuse mai devreme erau într-adevăr ceea ce scria în carte și nu vreo farsă elaborată a celui care citise. Apoi i-a returnat acestuia volumul, cu un rânjet sec pe față.

— La dracu, dacă eram eu... – a început să comenteze, dar apoi s-a oprit.

Toată lumea ştia că printre noi erau informatori și că orice comentarii involuntare pe care le-am fi făcut ar fi putut ajunge în dosarul de la Securitate, departamentul de securitate internă al României.

Omul înalt a citit mai departe:

— Dacă muncitorii nu depășesc norma, ci realizează doar producția planificată, trupa e mai mică și cântă mai puțin. Dacă, însă, nu fac norma, nu mai au niciun fel de orchestră. În acest fel, muncitorii sunt stimulați să-și accelereze lucrul și să muncească mai multe ore, ca să-şi facă norma.

— Ce să zic, spuse Manuela şi își aranjă bluza în jurul țâțelor ei frumoase. Şi dacă nu-mi place muzica lor de căcat?

— Ei bine, am ceva pentru tine, Manuela, a spus bărbatul înalt și a dat mai multe pagini. Asta este cea mai interesantă parte, a spus el și a așteptat ca oamenii să tacă. Statul nord-coreean, citi el, acordă o atenție deosebită bunăstării cetățenilor săi. O atenție specială este acordată familiei și modului în care

tinerii proletari formează o familie. Dacă un mândru muncitor din Coreea de Nord dorește să se întâlnească cu o fată care îi place, trebuie să depună o cerere la organizația de partid.

O altă notă de subsol pentru cei dintre voi care nu cunosc avantajele cetățeniei comuniste: în fiecare fabrică și întreprindere exista câte o organizație de partid. Le aveam și noi, pe atunci, în România, la fel ca toți ceilalți din lumea comunistă.

În cererea sa – continuă să citească bărbatul înalt – vajnicul bărbat nord-coreean trebuie să enumere motivele alegerii sale, unde locuiește femeia aleasă, unde lucrează și așa mai departe. La rândul ei, femeia trebuie să facă același tip de cerere la organizația ei de partid sau la aceeași organizație, dacă sunt colegi de serviciu.

— Mai dă-i în pizda mă-sii! strigă Manuela. N-au cum să facă una ca asta!

Eram cu toții uimiți, dar Manuela avea mai multe motive pentru a fi revoltată, pe lângă sentimentul de absurd pe care l-am avut cu toții ascultând: ea ar fi trebuit să depună o mulțime de cereri simultane la organizația de partid, dacă ar fi trăit în Coreea de Nord. Din fericire, locuia în București, unde nu existau astfel de reguli. Sau nu încă. Era într-adevăr revoltată, cu gura căscată şi clipind des din ochii ei mari. Gura aceea deschisă mă omora: știam foarte bine gura respectivă și ce putea face dacă exista ceva băutură la îndemână și Manuela era în dispoziție.

M-am dus la bărbatul înalt și i-am cerut cartea. El a rânjit, mi-a dat-o și am citit mai departe. Organizația de partid locală nord-coreeană analizează apoi potrivirea dintre cei doi candidați și ulterior emite o aprobare. Aceasta dă noului cuplu logodit dreptul să solicite și să obțină înlesniri suplimentare, cum ar fi permis pentru plimbare prin parcurile orașului...

— Coboară, ca să parchez, spuse John Gould.

— Poftim?

— Locurile astea de parcare sunt prea înguste ca să deschidem ușile pe ambele părți. Coboară tu, ca să parchez.

Parcarea fusese proiectată pentru Toyota Corolla, dar acum era plină cu jeepuri Suburban, GMC şi Ford Expedition.

— Bine, am spus. Te aştept în hol.

A parcat și apoi am intrat în holul cu aer condiționat, utilizând ecusoanele pe sistemul de securitate al ușii. După care am pășit în clădire. La intrare era afișată schema etajului și Gould a studiat-o pentru a-și da seama unde se găsea sala de şedinţe. Am folosit momentul pentru a citi o bandă desenată cu Dilbert, afişată pe un cubicul alăturat. Îţi face bine să râzi de propria ta alienare, te face să crezi că ai, totuși, o şansă. Sau, cum se spune în România, mori cu speranța în brațe.

— Sunteți gata să vă irosiți ziua? întrebă o voce din spatele meu.

Aparţinea unui bărbat înalt şi masiv, cu părul lung şi alb legat într-o coadă. În ochii lui albaştri strălucea sarcasmul, iar gura îi era întinsă într-un rânjet asimetric, care favoriza partea stângă a feţei. Am zâmbit larg şi eu.

— Domnule Bob Cruiff, i-am spus, nu v-am văzut de când v-au mutat aici... Cum merge treaba?

— De vis, spuse el şi se scarpină între picioare. Hai să luăm cafea, spuse, mă apucă de braț şi dădu din cap spre John: Lasă harta, omule. Știu eu unde e întâlnirea. Doar lucrez aici.

— Serios?

John lăsă umorul ambigu al întrebării să-l muște pe Cruiff. Acesta, însă, era imperturbabil.

— Da, ştiu unde e, spuse, şi nu, nu voi lucra nimic în următoarele patru ore.

Am ajuns la încăperea mică în care se găsea automatul de cafea. Mi-am turnat într-un pahar din polistiren. Cruiff își turnă și el una, așezând mai întâi pudra de frișcă în ceașcă și ridicând apoi carafa cu lichid întunecat, în timp ce coborâse paharul, astfel încât jetul de cafea să amestece pudra de frișcă. Gould își turnă un ceai.

— Sunteți în grevă următoarele patru ore? l-am întrebat pe Cruiff.

— Nici gând, amice. În cazul în care domnii nu au fost informați, ședința personalului a fost înlocuită cu o instruire în domeniul eticii. Este o sesiune de patru ore.

— Glumiți, nu? l-am întrebat.

Nu aveam chef să pierd tot restul zilei. Rânjetul asimetric al lui Cruiff i s-a răspândit din nou pe partea stângă a feței.

— Da, glumesc.

— Serios? întrebă Gould.

— Ți s-a blocat circuitul de vorbire, îl informă Cruiff. Nu, nu glumesc. Pregătiți-vă fundurile pentru patru ore de stat jos.

— Patru ore, am repetat și am sorbit niște cafea. Avea gust de cauciuc topit diluat cu apă distilată industrial. Ce-i cu ședința asta atât de lungă, atât de brusc? m-am întrebat și, din moment ce Cruiff părea așa de bine informat, l-am chestionat cu voce tare:

— Ce-i cu ședința asta atât de lungă, așa, dintr-odată?

Zâmbetul lui Cruiff păru visător.

— Jim Rocklocker și-a dat demisia săptămâna trecută, spuse el.

— Știu. Am citit anunțul pe mail. Ce legătură are cu asta?

— Păi nu era el responsabilul cu etică, marele apărător al eticii?

— Așa, și?

Jucându-se cu un pliculeț de ceai, Gould replică:

— Îmi amintesc de seria aia bruscă de şedințe pe teme de etică de acum trei-patru ani. Rocklocker ni le-a băgat pe gât.

— Exact, dădu din cap Cruiff. L-au adus pe Rocklocker ca CEO după scandalul cu Goliath, de acum cinci ani. Dacă vă amintiți, oamenii Unchiului Sam l-au prins pe tipul nostru care se ocupa de cele mai importante contracte că avea în birou niște cutii cu documentație confidențială de la concurență. Cei de la Pentagon au fost foarte supărați și ne-au pedepsit sever iubita noastră companie. Atunci, consiliul de administrație l-a adus pe Rocklocker ca să ne bage în cap etică – deh, noi eram mai de la țară –, doar pentru a-i arăta Unchiului Sam cât de mult prețuiam noi comportamentul etic. Și Rocklocker ne-a băgat-o la greu.

— De ce şi-a dat demisia? am întrebat.

Credeam că din cauza vârstei, în fond avea 65 de ani. Citisem anunțul lui Rocklocker cu o săptămână înainte, dar nu-i acordasem atenție. Vâslaşilor de pe punțile inferioare nu le pasă prea mult cine bate toba.

— Asta e partea distractivă, rânji mai larg Cruiff. Rocklocker s-a dus la un team building anul trecut. Ştiți centrul ăla al nostru fandosit, din Colorado? Cel pe care îl puteți vedea doar în imaginile buletinului informativ lunar. Se pare că Rocklocker s-a combinat acolo cu una dintre manageritele noastre de pe Coasta de Est. O gagică din Arlington.

— Pe bune? Bătrânul Rocklocker încă mai poate?

— Da. Şi jumătății lui de mai bine de peste douăzeci de ani nu i-a plăcut chestia asta. Iar câtorva alți manageri care sperau să fie promovați le-a plăcut și mai puțin că gagica avea acum linie directă cu CEO-ul.

— Fără îndoială. Şi ce s-a întâmplat?

— Cineva a trimis o scrisoare consiliului de administrație. Anonimă, desigur, trimisă prin acea rețea etică anonimă inventată chiar de Rocklocker. Consiliul l-a chemat la ordine, iar el a recunoscut și a spus: mi se rupe măciuca de voi, iată scrisoarea mea de demisie.

— Are tupeu, moşul.

— Ce-i pasă? Şi-a făcut deja banul grămadă, cu mult înainte să-l aducă aici. Dar şefii noştri sunt îngrijorați că şmecherii de la Pentagon vor reacționa la acest lucru cu noi penalizări. Tocmai când părea că ne-am pus pe picioare, să se întâmple asta?! Aşa că acum ne aplică rețeta Rocklocker: patru ore de instruire în etică pentru noi, ăştia de la țară, doar pentru a-i arăta clientului Unchiul Sam că luăm totul foarte în serios.

— Minunat, am spus, iar Gould a dat din cap şi şi-a mirosit ceaiul cu o grimasă. Am rămas în tăcere, sorbind lichidele.

— Unde e sala aia de ședințe? a întrebat Gould.

— Pe aici, a spus Cruiff și ne-a condus în direcția respectivă. Era o încăpere mare, cu masă lungă pe mijloc, un ecran agățat pe peretele din spate și un proiector pe tavan, conectat la un computer. Grupul nostru şi cei de la combustie aveam o sesiune comună, iar sala era arhiplină, toate scaunele fiind ocupate.

— Doar n-o să stau în picioare patru ore, a spus Cruiff și ne-a arătat de unde să rechiziționăm scaune suplimentare, din cubiculele din apropiere. În sala de ședințe, un bărbat bine, înalt, cu părul subțire și lung, pieptănat peste un început de chelie, porni computerul.

— Bun, vorbi el cu o voce melodioasă, vă rog să vă așezați și să începem, avem multe de discutat astăzi.

— Dar zi-ne pe scurt, Joe, se auzi o voce, n-am patru ore de pierdut.

Bărbatul frumos ignoră comentariul și ne zâmbi fals, arătându-și dinții.

— Pentru cei dintre voi care nu mă cunosc, mă numesc Joseph Flintlock, se prezentă el. Eu voi conduce şedința de astăzi.

Îl ştiam vag pe Flintlock. Făcea de toate: instruire, inspecții de mediu, un pic de marketing și multă linguşeală. Era născut să țină şedințe de patru ore de instruire în etică. A început cu un discurs de două minute cu privire la importanța şedinței respective și apoi a redat pe computer un lung film în format .mpeg. În film, o femeie vorbea unei audiențe despre etică. Cruiff se sprijini de perete și închise ochii. John Gould urmărea ecranul, în lipsa unui lucru mai bun de făcut. Am studiat femeia. Vorbea unor colegi de-ai noştri din altă filială, explicându-le micile aspecte etice ale vieții de zi cu zi, de pildă faptul că îți înveți copiii să mintă când te sună prietena ta, Susan, iar tu le zici copiilor să-i spună lui Susan că nu ești acasă. Mi-am amintit de o vorbă veche de acasă despre asta. Românii au cuvinte de înțelepciune pentru orice. Cele care se potriveau aici erau acestea: cine fură azi un ou, mâine va fura un bou. Dacă nu este disponibil niciun bou, cine fură azi un ou, mâine va încerca să câştige o licitație privind un contract pentru rachete folosind informații confidențiale despre concurență. Oameni buni, nu vă învățați copiii să mintă.

După o vreme, oamenii erau pe punctul de a adormi de-a binelea, când deodată Flintlock opri înregistrarea și afișă pe ecran un set de diagrame.

— Trebuie să ne provocăm continuu pe noi înşine cu întrebări despre luarea etică a deciziilor, a vorbit el răsunător, citind dintr-un teanc de hârtii pe care îl ținea în mâini. Discursul său brusc i-a trezit pe toți. A continuat să citească: Ne confruntăm cu decizii în fiecare zi. Întotdeauna trebuie să ne punem următoarele întrebări importante...

Făcea ca fiecare întrebare să apară pe grafic în timp ce o citea cu voce tare:

— Care sunt problemele?

Cine trebuie să fie implicat?

Ce opțiuni am și care sunt rezultatul și consecința fiecăreia?

Care pare a fi cea mai bună alegere?

Este cea mai bună alegere compatibilă cu setul de valori al companiei noastre și cu politicile și procedurile noastre?

Este în concordanță cu legea?

Flintlock suna serios. Întrebările erau serioase. Am fost cu toții impresionați. Nimeni nu a spus vreun cuvânt.

— Iată cum vă puteți verifica etic singuri, a citit Flintlock din hârtii. Puneți-vă această întrebare: sunt corect, sincer și e bine ce fac? M-aș simți confortabil dacă le-aş comunica şi altora decizia mea?

În cameră era liniște, oamenii se gândeau la propriile lor păcate. Cruiff a deschis ochii pentru o clipă, mi-a făcut cu unul dintre ei și i-a închis la loc pe amândoi.

Flintlock a prezentat o altă diagramă pe ecran. Scria: „Zbuciumul inimii. Relațiile la locul de muncă pot afecta judecata". Cineva chicoti. Altcineva spuse:

— Aşa, Joe! Cu asta trebuia să începi!

Flintlock era sobru. Vorbi pe un ton profund:

— Vă voi prezenta o situație. Voi trebuie să puneți întrebările importante, să judecați implicațiile fiecărui fapt și să determinați modul corect de a acționa în această situație.

— Sper că ai şi poze, Joe, se auzi din nou vocea glumeață.

Urmară râsete, dar Flintlock ignoră totul, îşi strânse buzele într-o linie severă și apoi începu să citească, aducând pe ecran paragraf după paragraf.

— Sue este managerul grupului de proiectare responsabil de proiectul Sting-Ray. Ea este într-o relație romantică cu Paul,

un expert în modele şi simulare care lucrează într-un grup diferit. Grupul lui Paul oferă sprijin pentru lucrări de inginerie grupului lui Sue. Nici superiorii lui Sue, nici cei ai lui Paul nu ştiu de legătura lor romantică.

— Îhî, emise cineva în stilul lui Donald Duck.

Izbucniră câteva râsete scurte. Cruiff ținea ochii închiși și râdea în tăcere, cu o scuturare lentă a corpului. Flintlock îşi menținu poza sobră și citi mai departe:

— O reorganizare va avea loc în scurt timp, iar în urma acesteia, Paul îi va raporta direct lui Sue, a spus el.

Îhî-ul lui Donald Duck se auzi din nou, mai puternic de data asta. Oamenii râseră, dar erau interesați.

— Pun pariu că Sue a aranjat chestia asta, spuse haiosul din fundul încăperii.

Nu aș vrea slujba lui Flintlock, m-am gândit. Dar Flintlock părea să fie hotărât să-și păstreze slujba, pentru că, imperturbabil, citi mai departe:

— Sue este foarte bine văzută atât de conducere, cât şi de subordonați. La propunerea ei către managerul lui Paul, Sue și Paul au participat la aceleași conferințe și întâlniri de afaceri. Sue și Paul au fost exact în aceleași mici excursii, în timp ce participau la aceste conferințe.

Cuvintele acestea îi dădeau material de lucru colegului hazliu. Acesta emise un „Aha!" din colțul lui, dar nimeni nu mai râse. Vocea lui Flintlock adoptă o nuanță inchizitorială în următoarea parte a textului:

— Atât Sue, cât și Paul au vrut să deconteze cheltuieli dubioase și luxoase. Mai mult, Sue și-a folosit cardul de credit furnizat de companie pentru a-şi cumpăra obiecte personale. Alți angajați au observat că Sue şi Paul petreceau mult timp împreună şi luau prânzul împreună în fiecare zi.

Flintlock făcu o pauză, iar haiosul rămase tăcut. Toată lumea tăcea. Gould continua să citească de pe ecran, cu conștiinciozitate. Cruiff părea că adormise, dar ştiam că ascultă.

— Unul dintre acești angajați îi menționează situația lui Hal, care este managerul lui Sue, citi Flintlock, vocea sa sugerând că sentința era aproape. Hal cere biroului Resurse Umane să investigheze. HR-ul întreabă dacă Sue şi Paul au o relație romantică. Sue neagă. Paul recunoaşte că are o relație intimă cu Sue.

Flintlock așeză hârtiile pe masă și făcu turul camerei cu ochii lui cenușii. Am observat că avea riduri fine pe față și m-am gândit că poate îi place whisky-ul.

— Cine ce a greșit în toată povestea asta? întrebă el încăperea.

Câteva clipe fu liniște și apoi o femeie pe nume Mary Reyes îl întrebă cu răceală:

— De ce nu ne spui tu?

Mary făcea triatlon, deținea doctoratul în chimie și se lucra greu cu ea din cauza obsesiei sale pentru detalii şi acuratețe. Cu toate acestea, rezultatele muncii ei meritau întotdeauna efortul.

— Suntem aici pentru a ne exersa gândirea, spuse Flintlock. Gândirea etică. Prin urmare, ar trebui să analizăm cu ce au greșit, dacă au greșit, Sue și Paul.

— Şi cum ne putem da seama? a întrebat cineva. Conferințele și întâlnirile la care au fost erau pe linie de serviciu?

— Putem presupune că da, spuse Flintlock.

— Deci, care e problema? Drumurile din timpul șederilor la conferințe? Au cheltuit din banii companiei pentru ele?

— HR-ul o să se prindă.

— Dar nu știm.

— Nu, deocamdată.

— Auzi, Joe, a mai spus o altă voce, spune-ne ce scrie în hârtiile tale şi hai să încheiem, trebuie să termin o prezentare pentru întâlnirea cu cei de la Air Force Research Laboratory și asta mâine dimineață la 7, pentru că oamenii ăia sunt în Cincinnati.

— Singura problemă pe care o văd este utilizarea cardului de credit al companiei, spuse Mary Reyes. Sugerez ca acum domnul Flintlock să citească materialul pe care îl are și să clarifice lecțiile care trebuie învățate aici și, cu aceasta, putem reveni cu toții la muncă.

Lui Flintlock nu-i plăcu să fie încolțit așa, dar înțelese că nu va mai putea stoarce alte discuții de la oamenii din încăpere. Luă teancul de hârtii de pe masă şi începu să citească, aducând textul pe ecran.

— Există un conflict de interese serios. Sue ar fi trebuit să-i dezvăluie managerului ei relația intimă cu Paul când a aflat că Paul îi va raporta. Mai important, Sue ar fi trebuit să fie sinceră când HR-ul a întrebat-o despre relația ei cu Paul.

Mătură din nou camera cu ochii şi întrebă:

— Până aici e clar?

Răspunsul veni sub forma câtorva mormăituri.

— Odată ce Paul a aflat că Sue va fi şefa lui, prudent pentru Paul ar fi fost să-i dezvăluie actualului său manager relația cu Sue.

Flintlock făcu o pauză pentru a sublinia ideea. Apoi ne cadorisi pentru a doua oară cu zâmbetul său de cauciuc, arătând spre Mary Reyes.

— Cred că doamna doctor Reyes a analizat faptele foarte corect, spuse el, arătându-ne în continuare dinții. Apoi citi mai departe: „O investigație internă a arătat că Sue a vrut să deconteze, în mod incorect, cheltuieli din excursiile sale personale

din timpul conferințelor prezentându-le drept cheltuieli de afaceri și a vrut să deconteze multe cheltuieli fără legătură cu serviciul pe cardul de credit de serviciu".

— *Cherchez la femme*, şopti John Gould, iar Flintlock îl auzi.

— Nu este responsabilitatea unei singure persoane, domnule Gould, a spus el. Funcționăm cu toții într-un mediu în care fiecare dintre acțiunile noastre contează și trebuie să ne asumăm responsabilitatea. Este de datoria noastră să raportăm la HR sau să sunăm la linia telefonică de etică ori de câte ori constatăm ceva incorect sau când vrem să știm dacă e bine ce facem.

— Ce s-a întâmplat cu Sue și Paul? întrebai eu.

Întrebarea mea liniști rumoarea din încăpere.

Flintlock rânji. Nu era un rânjet de cauciuc, era natural. Îi plăcea să rânjească.

— Mă bucur că ați întrebat, domnule doctor Salagen, a spus el și a citit de pe foaie: „Sue a fost concediată pentru că nu a dezvăluit relația ei romantică și apoi a încercat să ascundă situația mințind la HR. Și, de asemenea, pentru utilizarea excesivă a cardului de credit al companiei".

— Dar a folosit cardul și a plătit apoi factura din propriul buzunar sau a cheltuit, pur și simplu, banii companiei? întrebă Mary Reyes.

Flintlock răsfoi paginile și răspunse cu un scurt „Nu ştim", apoi citi rapid mai departe:

— „Cheltuielile de călătorie suspicioase ale lui Paul s-au dovedit a fi justificate. Excursiile le-a făcut în timpul său liber. În ceea ce privește relația lui Paul cu Sue, nu s-au întreprins acțiuni corective împotriva lui Paul, deoarece Sue a fost concediată înainte ca Paul să înceapă să-i raporteze. Managerul lui Paul a ținut o sesiune de coaching, astfel încât Paul să-şi con-

ştientizeze potențialele probleme şi impactul asupra carierei sale".

Cel care se căiește va fi iertat. Dacă Paul și Sue s-ar fi căit, m-am gândit, Paul și Sue ar fi primit permisul de plimbare prin parc.

Cruiff deschise ochii şi şi-i aținti asupra lui Flintlock.

— Deci s-au căsătorit şi au trăit fericiți până la adânci bătrâneți? întrebă el.

— Cred că nu, spuse Flintlock și a fost semnul că întâlnirea a luat sfârşit.

Oamenii s-au ridicat, şi-au întins picioarele și au ieșit. Unii au pus la loc scaunele pe care le luaseră de la alte birouri, la fel ca noi.

— Vă duceți înapoi? ne întrebă Cruiff.

— El conduce, am spus.

— Merg cu voi până în parcare. Vreau să ies de-aici.

Am mers în tăcere prin labirintul de birouri și apoi de-a lungul unor holuri. După mulți ani trăiți intens, după multe vise urmărite şi pierdute, învățasem să-mi izolez mintea de zbuciumul gândurilor inutile. Gândul la imaginarii Sue și Paul trecea însă prin acea izolație. Oameni fără față, ca niște manechine pentru simularea accidentelor auto, folosiți în experimente de gândire pentru instruirea oamenilor. Dar şi alte fețe au revenit din trecut. Secretari de partid comunişti certați cu gramatica și înceți la minte, care îmi explicau ei ce ar trebui să fac. O zi de toamnă târzie, în care stăteam într-o curte de fabrică, înconjurat de ziduri de ciment și dale din beton, o femeie blondă și frumoasă care mi-a șoptit la ureche: „Scoate-mă acum de-aici, Matei, ia-mă şi dă-mi ceva de băut şi apoi trage-mi-o şi dă-mi să beau şi mai mult", apoi am fost opriți la poarta fabricii de către gardieni, pentru că aveam nevoie de permisiune ca să ieşim.

— Salagen, pari pierdut, spuse Cruiff. Care-i treaba?

M-am uitat la el, revenind în prezent.

— Nimic, am spus. Mă gândeam doar la nişte prieteni de demult.

M-a bătut pe umăr, rânjetul său strâmb fiind unul prietenos.

— Prieteni din țara ta? Ți-au trimis o carte poștală sau ceva de genul ăsta?

— Da. Ceva de genul ăsta.

— Şi ce scrie?

M-am uitat la el şi la Gould, neştiind ce să spun. Apoi cuvintele mi-au venit singure:

— Scrie: „Salutări din Coreea de Nord".

Traducere de Ovidiu Vitan

Coletul

de Victor Martin

Albert se trezi mai devreme ca de obicei. Avea o grămadă de lucruri de făcut în acea zi, dar se gândi că nu era rău să tragă o fugă până la Poștă, să ia coletul cu cărți, să-l aducă acasă, apoi să plece în oraș și să rezolve celelalte probleme. Oficiul poștal era aproape, nu avea rost să scoată mașina pentru atâta lucru. Putea să facă asta mai încolo, pe la 10:00, când se deschideau majoritatea unităților comerciale, băncilor sau Direcției Financiare, pe unde avea el de alergat.

Făcu un duș scurt, se îmbrăcă în grabă, controlă să vadă dacă are banii, avizul și buletinul de identitate la el, puse într-un buzunar mai mic un pumn de mărunțiș și ieși.

Coborî scările celor patru etaje, ieși din bloc, traversă strada, ocoli magazinul non-stop din colț și o luă pe aleea îngustă care îl ducea direct la Poștă.

Era imposibil ca, pe la mijlocul aleii, să nu se găsească cerșetorul care își făcea veacul în fața Grădiniței nr. 8.

— Hei, domnu, domnu, nu-mi dai și mie de-o bere?

— La întoarcere. N-am schimbat, îl ocoli Albert și trecu mai departe.

— Să nu uiți! îi strigă cerșetorul.

— Uit pe dracu, mormăi și iuți pasul.

Când ajunse la Poștă, era deja nervos, dar faptul că nu-i venise niciun colet punea capac la toate.

— Dar, spuse, confirmarea asta de primire nu mi-am pus-o singur în cutia poștală.

— O fi pus-o poştaşul. E de ieri. Cred că nu v-a găsit acasă şi v-a lăsat înştiinţarea asta.

— Ieri am fost toată ziua acasă, dar nu văd de ce trebuia să mă găsească.

— Să vă dea coletul.

— N-am văzut niciun poştaş care să vină cu coletele acasă.

— Când e un colet mic, postașii mai fac și excepții. Poate vă cunoaște.

— Ne cunoaștem, dar nu foarte bine. Sunt un om foarte ocupat. De când stau în cartierul asta, şi scrisorile le-am luat singur de aici. Ăsta e un colet cu 20 de cărți, trimis cu ramburs, de la o editură. Avizul confirmă faptul că a ajuns.

— E posibil să fi venit şi nu l-am luat din spate, de la magazia unde le punem până le gestionăm. E devreme. Ne organizăm și noi.

— Nu e deloc devreme. A trecut o jumătate de oră de când ați deschis. Organizare e asta?

— Nu te interesează pe dumneata cum ne organizăm noi. Vino peste vreo oră!

Albert scrâșni din dinți și își propuse să nu se enerveze și mai rău. Nu mai avea niciun rost. Era deja un pachet de nervi.

O luă spre casă pe ocolite, printre blocuri, să nu se mai întâlnească și cu cerșetorul pe alee. Urcă pe scări, să se calmeze, deschise ușa apartamentului, închise după el, bău un rest de cafea dintr-o ceașcă și se așeză într-un fotoliu.

La început, îi trecură prin cap cele mai crunte gânduri, apoi se calmă. Avea de ales între a merge din nou după colet sau a sări peste asta. Până la urmă, se hotărî să termine odată treaba începută, care îi stătea ca un ghimpe în ochi, apoi să-și vadă liniștit de celelalte lucruri. Cartea nu era decât o reeditare, dar era foarte curios cum ieșise.

Trecu o oră şi se hotărî să ia taurul de coarne, propunându-şi să facă reclamație dacă nu reușea să soluționeze problema. Ieși din nou din casă, luă liftul, coborî și refăcu traseul până aproape de Grădinița nr. 8, unde îl văzu pe cerșetor. Era atât de obsedat de indolența femeii de la Poştă, încât uitase de el.

Îi dădu o bancnotă de 5 lei şi încercă să-l evite și să treacă mai departe, dar acesta i se aşeză în față:

— Să ne trăiești, conașule! Să-ți trăiască nevasta.

— Ce treabă are nevasta mea cu faptul că ți-am dat de-o bere?

— Are. Numai când îi naște nevasta devine omul mai darnic ca de obicei.

— De obicei nu dau bani la cerşetori, iar nevasta mea a născut acum 30 de ani şi am devenit, e adevărat, puțin mai darnic, dar cu prietenii mei, pe care i-am invitat la restaurant.

— Trec peste faptul că mă faci cerşetor, pe mine, care, de fapt, sunt pensionar, dar te iert. Simt că eşti de-al meu. O fi vreuna cu dumneata. De obicei, îmi mai dă câte unul câte un leu, mai de silă, mai de milă, dar dumneata ai trecut în dimineața asta de şase ori pe aici şi mi-ai dat de fiecare dată câte o bancnotă de 5 lei. Ba greșesc; mai înainte mi-ai dat chiar 10 lei. E adevărat, când ai trecut prima dată, ai fost cam zgârie-brânză; m-ai dus cu vorba și nu te-ai întors pe aici. Dacă stau să mă gândesc, nu te-ai întors pe aici deloc. Cred că te-ai întors printre blocuri, apoi ai venit de cinci ori dinspre non-stop. Acum vii a şaptea oară. Cam suspect. Nu eşti cumva cu „camera ascunsă", să râzi de mine?

— E o idee. Nu poți elimina o racilă a societății decât râzând de ea.

Se întoarse și își urmă drumul fără să se mai uite înapoi.

— Bine că eşti tu deştept, ai dracu de intelectuali cu racilele voastre! îi aruncă cerşetorul din spate.

Albert nu-l mai luă în seamă. Se gândi că, sub influența băuturii, oricine poate debita orice prostie, iar creierul oamenilor străzii era tot timpul îmbibat în alcool.

La Poștă era aproape pustiu. O femeie în vârstă tocmai părăsea incinta, iar la singurul ghișeu deschis, acolo unde mai înainte se găsea oficianta care îl trimisese la plimbare, acum era o alta, mult mai tânără.

— Mai înainte am vorbit cu o doamnă între două vârste, o luă direct pe fată. Mi-a spus să vin din nou. Am un colet de ridicat. Poftiți înștiințarea!

— Știu povestea. Înștiințarea n-am emis-o noi. Sunteți domnul Albert Vant?

— Nu, nu sunt Albert Vant. Sunt Albert Vânt, de la „vânt".

— Știu și eu ce e un vânt, dar n-a venit niciun colet. Doamna Coca, salariata care a fost în tura întâi, a plecat. Spunea că ați terorizat-o. Ați venit de șase ori până acum. A spus că abia așteaptă să ajungă acasă, să ia un calmant și să se culce toată după-amiază.

— Inexact. Am venit acum o oră și ceva, doamna de dinainte m-a trimis la plimbare, spunând că nu am niciun colet și m-am întors. Coletul a fost trimis și cred că a sosit. Face cam trei zile până aici, iar eu n-am primit aviz decât ieri, adică după mai mult decât o săptămână.

— Inexact. Ați vorbit cu doamna Coca pe la 8:30, apoi ați mai venit de cinci ori, până pe la prânz, și ați pisat-o la cap cu coletul ăla până ați înnebunit-o.

— Despre ce prânz vorbiți?!

— Despre ora 12:00. Nu știți pe ce lume trăiți? Ați văzut cât e ceasul?

— Nu m-am uitat la ceas. Trebuie să fie vreo 10:00.

Fata îi arătă ceasul de pe perete. Era ora 14:32.

— Nu merge ceasul ăla.

— Ba merge. Tura doamnei Coca s-a terminat. La 14:00 am intrat eu de serviciu la ghișeul ăsta. Doamnele de la celelalte ghișee și încă trei salariate, împreună cu șefa, știu toată povestea. Sunt în spate, la o cafea. Știți, după-amiaza nu prea vine nimeni. Dacă vreți, le chem.

— Nu, nu e nevoie. Nu vreau decât să primesc coletul. Editorul se găsește în capitală și mi-a scris pe messenger că a trimis coletul. Dacă l-a trimis și nu a ajuns, e posibil să se fi produs vreo confuzie. Suntem specialiști în a încurca borcanele.

— Asta e o insultă.

— N-am vrut să sune a insultă. Vorbeam așa, în general. Cu toții mai greșim. E scuzabil.

— Scuzabil, nescuzabil, adevărul e unul singur: muncim pentru niște salarii de mizerie. Dacă am primi mai mulți bani, nu s-ar produce confuzii, cum le spui dumneata. Ce credeți că s-ar fi putut întâmpla?

— Strada pe care ne găsim are același nume ca municipiul Caracal, aflat la 60 de kilometri de aici. E posibil să fi fost confundată denumirea străzii cu orașul învecinat și să fi ajuns coletul acolo.

— Ne-am gândit și noi la asta. Am dat telefon la Caracal și așteptăm răspuns. E tot ce putem face. Dacă s-a produs confuzia asta, până la sfârșitul programului, rezolvăm. Trimitem pe cineva la domiciliu.

— E o idee bună. Cred că sunt destul de cunoscut. Am trimis și am primit peste o sută de colete la oficiul ăsta poștal. Cred că sunt și eu băgat în vreo bază de date, acolo, în sistemul ăsta de computere.

— Eu vă cunosc de când ați întârziat mai mult de o lună cu ridicarea unui colet, ați refuzat să plătiți taxa de magazinaj și

am fost nevoiți să-l trimitem înapoi, cu specificarea „destinatar necunoscut". Pe cheltuiala noastră.

Albert îi întinse buletinul, iar fata deschise mai multe fișiere, confruntând informațiile din memoria computerului cu datele de identitate.

— Nu figurați, spuse într-un târziu.

— Cum adică?

— Adică sunt 34 de oameni cu numele de Albert Vânt, dar niciunul nu are vârsta sau adresa dumneavoastră.

— E posibil ca mulți dintre ei să semene cu mine. Eu n-am fost decât la începutul programului și acum.

— Nu pot să știu. N-am fost prezentă. N-am intrat în prea multe amănunte cu doamna Coca.

În câteva fraze, bărbatul îi povesti oficiantei pățania cu cerșetorul de pe aleea Grădiniței 8.

— Îl știu, îi răspunse fata. Nu trebuie să-l luați în seamă. E tot timpul beat. Un om beat vede dublu. Un alcoolic poate merge mult mai departe.

— Cum vă explicați faptul că am vorbit cu doamna de dinainte pe la 8:30 și m-am întors acum, pe la 14:30, cu senzația că n-a trecut decât vreo oră?

— Nu-mi explic. Lumea e plină de mistere. Mi se întâmplă și mie. Când sunt supărată, mi se arde mâncarea. Am impresia că n-a fiert decât 20 de minute și au trecut 3 ore. Odată era să fac incendiu; s-a înroșit cratița și am făcut fum în tot blocul.

— Și mie mi s-a întâmplat să mai condensez timpul, dar în somn și pe oboseală. Când lucram la un centru de calcul electronic, în tură de noapte, pe la 12:00 noaptea, în timp ce urmăream listarea la o imprimantă, am adormit și, când am deschis ochii, am văzut că intrau pe ușă cei din tura de dimineață; dormisem vreo 6 ore.

— Nici nu mai ştii ce e somn şi ce e realitate. Poate că dormim și visăm tot ce ni se întâmplă acum. Așa ceva nu ni s-a mai întâmplat, să veniți cu avizul nostru, iar noi să nu avem coletul. E trist că nu vă regăsiți printre cei 34. Cei mai mulți locuiesc pe strada Caracal, dar niciunul în blocul unde stați. Cei mai mulți stau în blocurile din partea de est.

— Ce putem face? o întrebă, uitându-se stânjenit la coada care se formase în urma lui.

La rândul lor, cei trei tineri, o femeie de vârstă medie și doi bătrâni, ce păreau pensionari, așezați în urma lui, rămăseseră cu gura căscată la discuție, căutând să înțeleagă ceva.

— Vă iau ca pe un al 35-lea Albert Vânt şi vă înregistrez cererea, spuse oficianta. Dacă nu se rezolvă azi, veniți mâine. Ne există lucru nerezolvabil.

— Bine. Las interfonul deschis.

Amețit, ieși fără să salute și nici nu-și dădu seama cum ajunse acasă. Enervat, răspunse în doi peri la frazele amabile şi convenționale ale vecinilor, intră în apartament, își pregăti ceva de mâncare, o cafea şi se aşeză la masa din bucătărie, răsfoind reclamele.

Cum soția lui venea de la serviciu după ora 20:00, se așeză la computer, încercând să scrie câteva pagini la romanul pe care îl avea în lucru. Cum nu-i ieșea nimic ca lumea, scrise câteva gânduri ce se voiau a fi aforisme, apoi, enervat, le şterse şi îşi îndreptă atenția spre televizor.

Se mai liniști, se așeză din nou în fața tastaturii și adormi.

Sări ca ars și se uită speriat la ceas, neștiind dacă se auzea interfonul sau soneria stridentă de la ușă. Cum era soneria, își luă halatul și deschise.

— V-am adus un colet, spuse femeia din fața lui.

— Sunteți de la Poştă?!

— Sunt noua poştăriță. Vechiul poştaş a ieșit la pensie.

Lui Albert i se părea ciudat să audă lucrul ăsta, știind că poştaşul de la blocul său nu avea mai mult de 50 de ani, dar nu spuse nimic. Dădu buletinul, semnă de primire, plăti rambursul, dădu 10 lei bacșiș, închise ușa în urma femeii și puse coletul pe masa din sufragerie.

Deşi era foarte curios cum arăta cartea, căută să amâne cât mai mult întâlnirea cu aceasta, lucru care îi provoca, de fiecare dată, o plăcere deosebită.

Opri sonorul televizorului și se așeză la masă, să-și termine mâncarea pusă în farfurie cu câteva ore mai înainte.

Mâncă în liniște, ascultând ticăitul pendulei din hol. Peste acesta se suprapunea un ticăit necunoscut. Nu apucă nici să-i treacă prin cap acest gând. Explozia coletului rase, cu precizie matematică, tot ce se găsea în jur, suflul acesteia aruncând cât colo ușa de la apartament și toate ferestrele.

Speriați, cei câțiva oameni din parcare se trântiră la pământ, apoi, văzând că nu e niciun pericol, se ridicară, uitându-se în sus la flăcările ce ieşeau pe ferestre și la fumul care înnegrea pereții blocului.

De jur-împrejur se strângeau tot mai mulți oameni. Apăru și presa, filmând din toate părțile, apoi, după mai multe zeci de minute, veniră și pompierii, întinseră scările și puseră furtunurile cu apă în funcțiune, stingând complet focul.

— Mare noroc, spuse şeful pompierilor. Cred că totul a pornit de la instalația de gaz. Nu era nimeni acasă.

Coborând de pe scară, își scoase casca, se șterse de sudoarea murdară de funingine și se apucă să răspundă la întrebările standard ale ziariștilor.

— Știți cine locuia acolo? era una dintre aceste întrebări.

— Nu, nu știm, veni răspunsul. Asta puteți întreba la asociație.

— Eu locuiam acolo, spuse Albert Vânt, învârtind o hârtie între degete. Venit din oraș, unde am avut de rezolvat o grămadă de lucruri, am parcat mașina, am intrat în holul blocului, m-am uitat la cutia poștală și abia am apucat să iau avizul ăsta poștal, când am fost luat pe sus de mulțimea care se bulucea la ieșire. Am rămas perplex când am realizat că flăcările și fumul ies din apartamentul meu. Dacă nu mă scoteau oamenii afară cu forța, aveam de gând să urc până sus, unde mi-am uitat buletinul. Voiam să merg la poștă, să ridic coletul. Acum, fără buletin, nu pot să merg nici mâine. Am niște cărți de primit.

— Lasă-le dracului de cărți! De cărți îți arde când din locuința ta nu a mai rămas nimic?! îi spuse șeful pompierilor.

Aroma fructului de paroya

de Bogdan Mihăilescu

— Mă numesc Abel Robinson, spuse el îndreptându-se cu fața către panoul de comandă încastrat în ușa metalică. Îi răspunse o voce plăcută de femeie, dar fără nicio urmă de inflexiuni în glas.

— Numele corespunde. Timbrul vocal corespunde. Vă rog să procedați în continuare la identificarea amprentei retiniene.

Abel se apropie şi mai mult de uşă şi îşi lipi ochiul drept de ocularul din mijlocul panoului. Văzu preț de o clipă o strălucire mică, verde, şi asta fu totul.

— Domnule Abel Robinson, continuă vocea plăcută, aveți permisiunea să pătrundeți în Camera de Mijloc.

Uşa masivă din metal se ridică în sus cu o viteză atât de mare, încât Abel simți un suflu de aer pe față şi se dădu speriat un pas înapoi. Pe urmă pătrunse în Camera de mijloc, în „Purgatoriu", cum era denumită în jargonul de pe stație. Din câte ştia el, era doar un fel de anticameră, o sală de aşteptare în care stăteai până când Marele Protector era dispus să te primească. Dar ce nu ştiuse el şi descoperea cu uimire era că această cameră de mijloc avea ferestre. Ferestre reale către exterior. Se apropie de ele ca atras în mod irezistibil, precum catodul de anod. Pe stație existau foarte puține ferestre reale către exterior şi majoritatea oamenilor, mai ales cei mai tineri, nu văzuseră niciuna în viața lor. El însuşi mai privise pe o fereastră doar în urmă cu patru ani. Îşi lăsă privirea să rătăcească în negrul de

smoală cel veşnic presărat cu mică strălucitoare. Dar privirea îl alunecă undeva în jos, unde văzu acea aglomerare de materie informă, praf şi bulgări care se îngrămădeau haotic. O durere surdă îi străbătu sufletul. Şi doar trecuseră atâția ani... Ăştia mai tineri, generațiile născute pe stație, ştiau doar din povestite şi nu sufereau. Dar el apucase, şi încă destul. Avea douăzeci de ani la cataclism. Brusc, îi veni în minte o amintire de pe la patru ani, când se juca pe plajă, la malul mării, construind un castel de nisip. Era preocupat să mai adauge un turnuleț, ignorând că începând de la picioarele lui încolo, se întindea o lume fascinantă şi misterioasă, lumea oceanului nicicând explorată pe de-a-ntregul. Şi deodată, avu revelația faptului că, atunci, la patru ani, cu fundul gol, pe plajă, era fericit. De ce oare acum nu e atunci? De ce aici nu e acolo? Şi de ce el e tocmai Abel Robinson şi nu oricine altcineva. De ce Acum stătea şi privea pe fereastră norul acela de praf prin care gravitau în neştire toate firele de nisip ce alcătuiau Atunci micul lui castel de nisip? De fapt, în acea aglomerare amorfă pluteau resturile din tot ce îi fusese lui drag odată. De ce se întâmplă oare toate astea şi de ce se întâmplă aşa şi nu altfel? Oare noi toți, oamenii şi toate planetele şi toate galaxiile, cu totul, nu suntem oare doar gânduri în mintea lui Dumnezeu?

Un clinchet cristalin îi întrerupse şirul gândurilor. Tresări. Marele Protector era dispus să îl primească. Cea de a doua uşă se deschise şi el ieşi din Camera de Mijloc pătrunzând cu timiditate în Habitatul Marelui Protector. Încăperea era cufundată într-o lumină diafană... nu e bine. Selectez diafană şi dau delete. O lumină... ireală? No! Select, delete. O lumină, o lumină... mama ei de lumină, cred că o las pe altădată. Salvez şi închid.

Edi ăsta făcea o cafea teribil de bună. Din aia pe care poți să o bei şi fără zahăr. Eu, de obicei, pun zahăr, nu mult, dar puțin tot pun. Dar la cafeaua lui Edi chiar nu mai e nevoie de nimic. Însă mai mult decât cafeaua, ce îmi plăcea la Edi era că renunțase la fotolii şi canapea. La el în living stăteai tolănit pe un fel de saci plini cu biluțe mici de cauciuc care se mulau perfect după forma corpului tău. Şi mai era şi plafoniera aia care dădea o lumină discretă, sexi rău. Ăsta era Edi. Îți oferea confort fizic, dar te tortura psihic. Uite, ca acum, de pildă. Stătea şi se uita la mine cum îmi sorb cafeaua şi nu spunea nimic. Eram sigur că primise e-mailul de la mine. Ştia că sunt nerăbdător să îi aflu părerea şi totuşi, el, nimica. A trebuit tot eu să deschid discuția.

— Hai, nu mă mai fierbe. Ştiu că ai citit. Cum ți se pare până aici?

— Mă, Bogdane, îmi răspunse el fără tragere de inimă, probabil că ai să te superi pe mine. Dar, de fapt, n-ai să te superi, că nu poți să te superi pe editorul tău, cu care ai scos ultimele trei romane şi probabil o să mai scoți.

Avea dreptate. Nu puteam să mă supăr pe el. Era editorul meu de atâta timp, eram deja ca un tandem.

— Băi, iar ai început să bați câmpii cu metafizica ta de doi lei. Ce să spun, meditație cuantică. Uite-aici, ba nu-i aici, şi pe colo, pe dincolo. Ce să spun, noi cu totul suntem gânduri în mintea lui Dumnezeu, mai slăbeşte-mă.

— Hai, măi Edi, că eşti chiar rău acuma. Tot aşa mi-ai spus şi la *Cuadratura cercului* şi ai văzut ce bine s-a vândut.

— S-a vândut pentru că ai tu noroc de un editor ca mine. Ai avut măcar curiozitatea să te citeşti în print?

— Nu, dar de ce? Doar nu...

— Ba da. Am tăiat cu satârul prin metafizica ta, ca să se poată înțelege povestea, că era păcat de ea. Asta e problema ta. Scrii povești mișto, dar le îneci în metafizică de doi lei.

— Hei, am sărit eu, indignat, de pe sacul cu bile de cauciuc. Cum ți-ai permis să... și nici măcar nu mi-ai spus?

— Te-am lăsat să te bucuri fericit de succes. Păi știi cum te-au poreclit ăștia prin redacție? Hegel de buzunar. A, și mai e ceva. De ce naiba îl cheamă Abel Robinson?

— Păi cum ai vrea să-l cheme?

— Vii cu nume din astea biblice. Abel era ăla cu mărul? A, nu, ăla era Adam. Abel era ăla cu sacrificiul, stai că știu, era băiatul ăla bun de l-a mierlit fra-su ăla nașparliu'. Adică, sanchi, îmi dai trimitere la Biblie, ce să spun...

— Nu, băi, e doar un nume.

— Și Robinson ce vrea să zică? A, da, naufragiat în spațiu, precum celălalt Robinson pe o insulă pustie. Fleoșc! Și oricum, una peste alta, Abel Robinson e un nume de american.

— Și cum pana mea voiai să-l cheme? Văsile? Sau Moromete?

— Nici așa. Da' uite, de ce nu i-ai spus, spre exemplu.... Aleodor Comănescu sau nu știu... avem și noi nume interesante.

— Adică, de ce să fie tocmai un român?

— Și de ce n-ar fi? Dacă tot s-a ales praful, în pana mea, de Pământ și de Lună și au fugit toți de s-au înghesuit în stația aia orbitală, ca sardelele-n conservă, au fugit de peste tot, de ce nu putea fi și un român?

Ah, Edi ăsta, cât putea fi de imposibil câteodată! Simțeam că nu mai rezist. Tot ce puteam face era să schimb subiectul discuției.

— Ia zi, mai bine, în ce stadiu se află Eugen? Când are lansarea?

Eugen era un prieten de-al meu cu care eram vecin de bloc. Şi el, tot scriitor de SF, ca şi mine. Edi era şi editorul lui. Era ca şi cum mergeam amândoi la acelaşi psihiatru. Şi romanul la care lucra el era aproape gata.

— Cu Eugen e mai nasoală treaba. I-au spart apartamentul. Ştii că el are o scară din dos care dă în bucătărie...

— Ştiu, că şi eu am la fel.

— Pe acolo i-au spart apartamentul.

— Da' asta e chestie veche. Ştiu, că am fost şi eu acolo când a venit poliția. I-au luat plasma, combina şi alte chestii. Eu voiam să văd cum dau cu praf din ăla ca să ia amprente. Da' polițistul mi-a zis că „nu, băi, că praful ăla e scump şi n-avem. Să foloseşte dăcât în caz dă crimă". Au făcut doar nişte poze.

— Da, dar chestia e că, printre altele, i-au furat şi laptopul şi...

— Stai, nu-mi spune! Să nu-mi zici că tot romanul lui era doar în laptop! Da' măcar nişte fragmente nu ți-a trimis pe mail?

— Nope. Zicea că vrea să îl termine şi mi-l dă pe tot, gata. Că cică o să-l citesc pe tot dintr-o suflare. Da' acum, ce să mai citesc?

— Păi fraierul, n-a pus şi el fişierul în dropbox? Că acum putea să îl recupereze...

— Da' tu ți-ai pus fişierul în dropbox?

— Ăăă, păi nu, dar...

— Şi zici că şi tu ai o scară din dos care dă prin bucătărie, la fel ca el?

— Băi Edi, termină!

Când Marele Protector i-a spus: „Abel Robinson, tu eşti unica noastră speranță", cumva nu a fost surprins. În adâncul sufletului său se aştepta la asta. Dintotdeauna avusese un sentiment că el e un individ special, deosebit de restul lumii. Îşi amintea că în ziua când împlinise patru ani, toată casa era plină de rude şi de prieteni care îl sărbătoreau şi lui tocmai îi trecea prin cap că dacă nu cumva el e singurul om viu cu adevărat şi toți ceilalți, restul, nu sunt decât un fel de păpuşi mecanice care fac un joc pentru a-i crea lui iluzia că trăieşte printre alți oameni. Pe urmă, acea intuiție de a citi prin oameni. Spre exemplu, niciodată nimeni nu reuşise să îl bată la poker şi nu din cauză că avea un noroc din cale-afară, dar cu el nu puteai juca la cacealma. Sau în noaptea în care avusese acel teribil coşmar, de s-a trezit în spasme. A fost tocmai noaptea dinaintea Cataclismului. Aşa că n-a fost surprins când Marele Protector i-a dezvăluit că el era rezultatul unei selecții genetice riguros controlate, cu mult timp dinaintea naşterii lui. Că numai el era capabil să transgreseze. Ce află, însă, în continuare, îl bulversă complet. În mod normal puteai avea încredere absolută în cuvântul Marelui Protector. Dar să fie oare cu putință aşa ceva în realitate? Tocmai în acel moment mă apelează Edi pe Skype. Răspund.

— De ce ți-am făcut cadou webcam? Ca să-l foloseşti.

Ăsta era Edi. Îi plăcea să îmi vadă şi fața când vorbea cu mine. Poate din sadism, să vadă ce fețe fac, cum încasez replicile lui. Minimizez fişierul word cu domnul Abel şi deschid fereastra video.

— Acum e bine? Uite ce chipeş sunt.

— Cum merge cu scrisul? Hai, să nu-mi spui că tocmai acum scriai.

— Bine, atunci nu-ți spun.

— Unde ai ajuns?

— Păi, am ajuns când Marele Protector îi povestește despre fructul sacru de paroya.

— Fructul celui de-al treilea ochi?

— Îhâm.

— Şi el ce zice? Acceptă din prima?

— Măi Edi, nu ştiu cum să-ți spun, dar de la o vreme mi se întâmplă ceva ciudat. Câteodată am senzația că personajele mele capătă aşa, un fel de autonomie, parcă se duc de capul lor unde vor ele.

— Păi asta nu e rău deloc. Înseamnă că ai început să scrii bine.

— Cum adică am început? sar eu în sus de indignare, în timp ce îi văd mutra cu zâmbetul ăla al lui în colțul gurii. Uite, de-asta vrea el să vorbim cu webcamul deschis. Pentru momente din astea.

— Uite de-asta vreau eu să te văd la față pe webcam când vorbesc cu tine. Pentru o fază ca asta. Stai liniştit. Dacă nu scriai bine mai demult, nu eram eu editorul tău. Pe bune, exceptând metafizica ta de cacao şi amintiri din copilărie cu Adam la patru ani, pardon cu Abel, în rest, să ştii că chiar m-ai ținut în suspans. Pe bune, de-abia aştept să transgreseze odată tipul, să văd şi eu cum e într-un univers paralel. Da' să ştii că dacă nu ai suficientă imaginație, o s-o dai în bară. De fapt, mie poți să-mi spui de pe acuma. Cum e lumea aia în care ajunge?

Acum e mutarea mea. Îmi iau ostentativ pipa în gură şi prizez tacticos, deşi pipa nici nu e aprinsă. Mă las pe spate în scaun şi îmi iau un aer de Ernest Hemingway. Îl privesc pe după sprâncene şi îi spun tacticos, fără să mă grăbesc:

— Măi Edi, eu ți-am mai spus care e principiul meu. Cu cititorul tre' să fii hienă rău de tot. Să îl torturezi cu picătura chinezească şi să nu îi dai decât cu linguriţa, doar când vrei tu.

— Lasă-l în sărăcie pe cititorul tău. Eu sunt editorul tău, mie poți să-mi spui. La naiba, spoilerează-mă!

— Măi, chestia e că pe tot romanul, Abel îşi tot doreşte să ajungă în lumea ailaltă, în universul paralel şi îşi tot imaginează cum o să fie. Dar la final, când are posibilitatea să muşte şi să transgreseze, se gândeşte că, totuşi, tot lumea lui e cea mai bună dintre lumi, cu toate neajunsurile ei. Şi tocmai în punctul culminant, renunță. Morala e că trebuie să te mulțumeşti cu ce ai.

— Mă cac în ea de morală! Iar o să scrii un roman din ăla ca o femeie care îți dansează în poală, se freacă de tine, te invită în dormitor, dar când să o... pleacă brusc şi te lasă cu buza umflată. Şi poate şi cu altceva umflat.

— Păi tocmai asta e femeia pe care îți doreşti să o revezi.

— Perversule! Te gândeşti la o continuare. Sau, după cum te ştiu, chiar la o trilogie.

— Posibil. Da' oricum, sfârşitul o să fie bestial, ai să vezi.

— Bine măi, hai că te las să lucrezi, da' vezi că tot ziceai tu că personajele tale au început să o ia razna. Vezi, poate în final, Abel Robinson ăsta al tău, să nu îți tragă clapa şi să muşte din fruct în ultimul moment chiar împotriva voinței tale. Să te văd atunci cum îmi descrii universul paralel în care ajunge.

— Băi, acuma tu faci mişto de mine?

— Normal că fac mişto de tine. Mai glumim, ca să nu ne țicnim. Bine, hai că te las. Pa.

Închid Skype-ul şi maximizez fişierul word.

☆ ☆ ☆

Naveta pătrunse în atmosferă într-un unghi poate puțin prea abrupt, mergând pe o traiectorie în formă de S. Executa acest tango cu atmosfera Europei, cu scopul de a-şi micşora viteza inițială. Pe urmă străpunse ca un glonț mai multe straturi de nori de sodiu şi amoniu. La naiba cu sodiu şi amoniu, mai bine nu mă bag în chimie, să nu o dau în bară. Pur şi simplu, străpunse mai multe straturi de nori şi gata. Oricum îmi place chestia cu tangoul. Aia mi-a ieşit. Abel manevră brusc comenzile şi naveta începu să survoleze pe deasupra unei jungle luxuriante. Din câte ştia el, înainte de cataclism, Europa era un bulgăre de gheață. Sau, mă rog, cică exista şi apă lichidă pe dedesubt. Se pare că aşa stau lucrurile în Univers, ceea ce îi omoară pe unii, le dă naştere altora. Ca în legenda cu meteoritul care a omorât dinozaurii. Iar o să zică Edi că e filozofie de doi bani. Dacă Edi nu are glandă pentru literatură adevărată, e problema lui. O paraşută uriaşă se deschise brusc, frânând şi mai mult căderea navetei. De fapt, pare cam primitivă faza cu paraşuta, mai bine o scot. Deşi e destul de realist, cum naiba să frânezi altfel? Câmpuri antigravitaționale dirijate? La naiba, doar e SF. Abel acționă microcâmpurile antigravitaționale şi frână naveta cât putu, dar tot nu reuşi să împiedice o cădere bruscă într-o baltă cu apă stătută, dintr-o mlaştină sufocată de liane. La naiba, aici voiam să fie ca acolo, în Imperiul contraatacă, când aterizează Luke pe Dagobar. Mda, da' acolo e film, imaginea vizuală te ajută altfel. Abel ieşi din navetă şi contemplă vegetația opulentă care se dezvolta într-un ritm baroc. Ba nu baroc, mai bine art nouveau... sau mai bine stile floreale. Florile mari şi colorate violent contrastau cu mirosul pestilențial în care era cufundată toată mlaştina. Miam, îmi place cuvântul ăsta, „pestilențial". E un mod mişto de a spune că pute. La naiba! Abel avea cască şi costum, cum să simtă mi-

rosul? Sau nu avea costum? Florile luxuriante în culori violente contrastau cu mirosul pestilențial de care Abel nu era conștient, deoarece purta costum de cosmonaut. Deodată... îmi sună mobilul. Nici nu mă uit cine sună. Îl pun pe silent. Oricine ar fi, poate să mai aştepte. Am inspirație şi nu vreau să mă întrerup. Acum era clipa mult aşteptată. Aşteptată de o viață întreagă, poate chiar de o omenire întreagă. Abel stătea în cabina navetei, cu pantalonii de la costum în vine, casca şi bluza costumului zăcând în dezordine pe podea. Ținea în mână fructul de Paroya, fructul sacru, cum i se mai spunea. O singură muşcătură şi glanda lui pineală s-ar fi activat într-o asemenea măsură, atingând o energie de o vibrație atât de înaltă, încât i-ar fi permis, chiar fizic, să transgreseze în alt univers paralel. Mişto chestia asta cu muşcatul din fruct, e ca Adam care a muşcat din mărul cunoaşterii. La naiba, avea dreptate Edi, poate mai bine îl chema chiar Adam. Ba nu, că era prea evident, ca un deget în ochi. Oare cum era în lumea paralelă? Oare acolo mai exista încă Pământul cu oceane şi continente, munți şi râuri şi plaje pe care să se joace copilaşi mici cu funduțurile lor goale? Poate exista chiar şi Luna sub care se sărutau îndrăgostiții. Hm, asta e cam siropoasă, da o las. Şi totuşi... aici era lumea lui, cu care se obişnuise deja. Prieteni, colegi. Şi mai era şi Rita, care îl iubea. Va mai găsi el în universul paralel o femeie care să îl iubească? Ar putea să aibă şi un copil cu ea. Un copil e lucrul cel mai minunat din univers. Oare de ce să cauți fericirea printre stele, când ea ar putea fi lângă tine? Abel lăsă mâna moale şi fructul căzu şi se rostogoli pe podea, lângă cască. Îl apucă un dor cumplit de stație, de Acasă.

La naiba, se cam fâsâie. Nu are tensiune. Ia să dau un pic suspans. Abel apropie frucul de gură. Incisivii lui mângâiară coaja moale, gata să muşte, în timp ce saliva deja. Era la un

centimetru distanță de... Dacă ar şti Edi câtă dreptate are. Uite că Abel ăsta ține să facă tot ca el. Stai măi, că nu muşcă, da' trebuie să dau puțin suspans, puțină tensiune. Era la un centimetru distanță de cealaltă lume, de universul paralel, când deodată... se aude un zgomot ciudat. E din apartamentul vecin. Pereții blocului sunt mai subțiri ca un himen, auzi la vecini şi când... stai băi, că nu e de la vecini. Se aude din bucătărie. Scara de serviciu! La naiba! Și am zis că pun fişierul în dropbox! Apuc repede de pe birou un trofeu pe care îl câştigasem mai demult. Ceva în genul Oscarului şi îl apuc de statuetă, cu postamentul în sus, gata să dau în cap. Ca în filmele cu proşti. Mă apropii tiptil de bucătărie. La naiba, cred că sunt paranoic. Poate e doar o pisică, fiindcă mai intrau pe fereastră uneori, să fure din bucătărie. De parcă şi aveau ce fura. Ridic totuși mâna cu trofeul şi pășesc în bucătărie. Nu sunt paranoic. În bucătăria mea chiar e un străin! Na, că m-am întâlnit cu hoțul, deşi pare mai degrabă un găinar. Oricum, mie nimeni n-o să-mi fure laptopul! Ridic amenințător mâna, în timp ce pe buze îmi vine cea mai stupidă întrebare în acel context:

— Băi, cine naiba eşti tu?!

Străinul ridică privirea, buimac. Și rosteşte apatic:

— Mă numesc Abel Robinson.

Vizită la un savant cu mintea deschisă

de Ana-Veronica Mircea

fragment din romanul
„Magnificul, Preaadoratul şi Preaonoratul"

Motto:
„Lucru' naibii la casa popii"
(zicală populară)

Harald ascultă cu detaşare pocnetul uşii trântite de Valana. La urma urmelor, bine că nebuna plecase! Doar nu-l chinuia dorul de ţicniţi – îngrijise din ăştia o viaţă întreagă –, ci gândul că greşise faţă de Cesare, că îl subestimase, că îl jignise...

Din ce în ce mai ros de remuşcări, se foi în pat preţ de vreo oră, se ridică buimac, se îmbrăcă în grabă, coborî în holul hotelului, unde împărtăşi pentru câteva minute entuziasmul gloatei încă numeroase, apoi ieşi ca să dea buzna pe calea rulantă ultrarapidă, de care se lăsă purtat, fără ţintă, vreme îndelungată.

Într-o metropolă în care toată lumea parcă înnebunise, Valana părea să fie, în afară de el, singura persoană cu mintea întreagă. Singura la fel de nedumerită ca el de urcarea subită a lui Cesare pe un tron până atunci inexistent, de unde domina întreaga Zonă Colonizată. Cu toate astea, Musih nu avea câtuşi

de puțin chef să recunoască, fie şi numai în sinea lui, că deducțiile Valanei fuseseră corecte; prefera să considere că totul se datora numai şi numai hazardului. Confirmarea presupunerilor ei fusese o simplă întâmplare. Dar cert era că primarul aproape înnebunise de fericire fiindcă i se ivise ocazia de a-i fi de folos unui Fagiano şi le dezvăluise nu numai adresa lui Salvadore Vasquez, ci şi întreg conținutul dosarului său, din care reieşea că era vorba, şi în lumea lui Cesare Cezarul, tot de un promotor înfocat al paranormalului şi al ştiințelor de frontieră, iar Salvadore îi invitase în locuința sa imediat ce îi comunicase Valana, prin intermediul sofisticatului interholofon de la intrare, că dețineau dovezi incontestabile despre existența lumilor paralele. Şi le ascultase relatările aninându-şi de buzele lor nişte ochi hămesiți, de avar care, în aşteptarea cheilor tezaurului, contemplă holograma comorii.

— Va să zică, sunteți absolut sigur că veniți dintr-o lume în care Magnificența Sa e doar un anonim? Că ați trăit, separat dar în mod similar, experiența unui transfer în lumea noastră? îi întrebă după un răstimp în care zâmbetul îi fusese când larg şi entuziast, când timid şi sceptic. Nu ştiu dacă mă-nțelegeți, sunt extrem de tentat să vă cred, şi îmi doresc din tot sufletul s-o pot face fără rezerve, dar n-am altă dovadă decât cuvântul dumneavoastră, care ar căpăta mult mai multă greutate dacă l-ați transforma în jurământ. Deci, n-aş vrea să vă simțiți jigniți...

— Vă înțelegem perfect, stimate domnule Vasquez, îl asigură Valana. Eu, una, jur cu plăcere.

— Şi dumneavoastră, domnule Fagiano?

— Sigur, jur şi eu. De ce n-aş face-o?

— Vă mulțumesc, zâmbi Salvadore. Apoi adăugă, cu aerul unui tată bucuros că mai are încă ce-şi învăța fiul: Observați

că am evitat să folosesc apelativul „excelență". Îmi dau seama că, deocamdată, vă șochează. Dar, dacă veți rămâne mai mult în universul nostru, sau dacă, cine știe?, chiar veți dori să nu-l mai părăsiți, va veni o vreme când veți fi mai mult decât mândru că vi se recunoaște apartenența la clanul Ilustrisimului nostru Cezar.

— Nu mă-ndoiesc, se grăbi Musih să-i dea dreptate. De ce l-ar fi contrazis pe omul care era poate în stare să-l trimită înapoi, ACASĂ – sau poate măcar cunoștea pe altcineva capabil s-o facă? Doar că noi nu-i aparținem acestui univers și, știți, nimic nu se compară cu locul de baștină, așa că eu îmi visez întoarcerea...

— Dar nu înainte de a cunoaște această lume și de a ne face cunoscuți de ea, interveni Valana, afișând surâsul fermecător cu care încercase să trezească și bunăvoința holodecoratorului.

Salvadore îi făcu cu ochiul.

— Celebritatea dumneavoastră, dragi prieteni, va da un luciu nepieritor celebrității mele. Poate va atrage chiar și prețioasa atenție a Magnif...., lansă, gesticulând amplu, și încremeni pe neașteptate, cu gura întredeschisă și cu dreapta înălțată la nivelul capului, ca și cum ar fi dorit să-și etaleze degetele lungi, răsfirate cu prețiozitate.

— Asta ce mai e? se sperie Musih. Ce dracu' se mai întâmplă?

— Nu... nu știu, bâigui Valana, care tocmai simțise pisica rigidizându-se. Uite, și Solange...

— Poate suntem transferați din nou, presupuse Musih, cu vocea vibrând de speranță. Înapoi, ACASĂ!... Sau undeva, aiurea? adăugă, pleoștindu-se.

— Nu... nu știu. Harald n-a încremenit așa. A fost altfel...

— Mda, oftă Musih, şi cu Fiorello a fost altfel... Dar Pufulete? îşi aminti el. Te-ai uitat numai la Harald? N-ai văzut ce se-ntâmpla cu Pufulete?

— Păi..., se fâstâci oarecum Valana. Nici când fac dragoste, nici când îmi leşină un om în braţe, nu mă uit la pisică. De-aia şi credeam c-a venit de DINCOLO, cu mine...

— Mda, normal..., comentă Musih, cu gândul la lipsa de pudoare cu care-i descrisese ea lui Salvadore în ce împrejurări leşinase Harald.

— Trăieşte, îi bate inima, anunţă fata, cu urechea lipită de trupul pisicii.

— Să-l verificăm şi pe el, spuse Musih, apropiindu-se de Salvadore şi prinzându-i încheietura mâinii stângi între degete. Pulsul pare absolut normal, constată, privindu-şi ceasul moştenit, printr-o filieră complicată, de la unul dintre întemeietorii clanului. Intrase de curând în posesia lui şi şi-l încrustase personal în butonul de la manşeta stângă.

— Dar nu-şi revin – şi nu pricep de ce! exclamă Valana, cu ciudă, ca şi cum totul ar fi fost o înscenare menită să-i strice ei ziua. Cu Harald n-a durat atât...

— Ai mai spus că n-a fost la fel cu Harald! Iar acum se-ntâmplă altceva. Mai bine i-am lăsa aici şi am şterge-o. Nu mă simt deloc în siguranţă.

Valana îl privi crunt:

— Eşti nebun? N-o abandonez pe Solange!

— Sunt lucid. Spre deosebire de tine. Nu pricepi că nu-i Solange a ta?

— Se poartă ca şi cum ar fi! Şi e singura pe care-o am!

— Vrei să zici că se purta! Cine ştie ce-o să facă după ce-o să-şi revină?... Dacă o să-şi revină...

— Asta o s-o aflăm, spuse apăsat Valana. Cel puţin eu o s-o aflu. Fiindcă nu mă mişc de-aici până nu se trezesc amândoi.

Crezi că mă tem de-un sfrijit ca Vasquez ăsta şi de-o pisică? Sau că nu mă descurc fără prezenţa ta preţioasă?

— Deduc că te simţi minunat printre ţicniţi, fără nimeni care să gândească la fel ca tine..., făcu Musih, suav şi insinuant.

— Dacă gândeşti la fel ca mine, stai jos, taci şi aşteaptă. Vasquez e un tip cu mintea deschisă. O să putem discuta cu el despre... catalepsia asta.

De ce nu plec? se întrebă Musih. *De ce nu mă-ntorc la Marţianul Fericit şi la noua Marsha, cea drăgăstoasă? La naiba,* îşi răspunse, *ăia sunt fie nebuni, fie străini... Asta e doar încăpăţânată!*

— Era un tip cu mintea deschisă, sublinie, ca să-şi îndulcească înfrângerea.

Apoi se întinse, cu un aer sfidător, pe o sofa joasă, pe care o ochise de la bun început şi o tot privise, cu jind şi pe furiş, cât stătuse pe scaunul tare şi înalt – o adevărată piesă de muzeu de antichităţi – oferit de gazdă.

Într-un târziu, Harald îşi dădu seama că ajunsese în apropierea spaţioportului şi, imediat, găsi şi ideea salvatoare: trebuia să plece la Viena, Terra, să implore personal iertarea Magnificenţei Sale.

Spre ceea ce considera norocul lui, interplanetarul Marte-Terra pleca abia peste o jumătate de oră, şi încă mai exista un bilet disponibil, pe care se grăbi să-l achite. Apoi socoti că-şi putea petrece cinci sau chiar zece minute la bar, unde comandă un suc de cochilie, având grijă să specifice că era vorba de cochilia originală, de melc de pe Europa, nu de surogatul sintetic. Fu servit cu promptitudine, sorbi, încântat, mai mult de jumătate şi dădu s-aşeze paharul pe masă. Dar încremeni la

jumătatea gestului, parcă transformat de un blestem în stană de piatră.

Robochelnerii sesizară că toți clienții intraseră, simultan, în stare de inactivitate, dar nu reacționară în niciun fel, fiindcă nimeni nu se gândise vreodată să-i programeze pentru a face față unei asemenea situații.

Strania catalepsie nu-i cruță nici pe pasagerii deja instalați în interplanetar. Dar nici asta, nici faptul că nu fuseseră ocupate toate locurile, nu avea nimic de-a face cu rutina inscripționată în creierul rudimentar al pilotului automat, care ştia doar că, atâta timp cât nu primea indicații contrare de la puținele persoane autorizate, trebuia să respecte orarul.

— *Cred într-unul Cezare, Magnificul, Omul Nepereche, Iubitul şi Slăvitul Cezar, Binefăcătorul Omenirii, care îşi istoveşte Preastrălucita Minte gândind pentru noi toți şi care, în marea Sa îndurare, ne dezvăluie nouă, celor neştiutori, ce este Binele şi ce este Răul.*

Cred într-una, singură, de neînfrânt şi de neegalat, Inteligență: a Magnificenței Sale, Cezare Cezarul, Ocrotitorul şi Diriguitorul, Împăratul-dintotdeauna-aşteptat, a Cărui lumină nu va avea sfârşit, oricâte veacuri fi-vor să mai fie!

Salvadore Vasquez îşi revenise pe neaşteptate şi începuse să psalmodieze, continuându-şi, cu naturalețe, gestul început ca însoțitor al altor vorbe.

Prea surprinşi ca să-ncerce să-l întrerupă, Valana şi Musih îl ascultară resemnați, mulțumindu-se să-şi întâlnească privirile dezamăgite, ocazie cu care Musih observase cu coada ochilor că şi pisica se dețepenise şi torcea, pare-se pe deplin satis-

făcută şi de ospitalitatea braţelor stăpânei sale, şi de vorbele cântate ale lui Salvadore.

— Sunteţi bun, domnule Vasquez, îndrăzni Valana, după ce se convinse că el terminase, să le explicaţi unor străini neştiutori ce-nseamnă toate astea?

— O, da, fireşte, răspunse Salvadore, regăsindu-şi surâsul părintesc. A fost profesiunea noastră de credinţă, pe care-o purtăm în inimă şi-n gând dintotdeauna şi o rostim ori de câte ori ne-o cere prea plinul sufletului. E un imbold irezistibil – de fapt, ar fi păcat să-i rezistăm, căci e vorba de o trăire unică, de momente în care comuniunea noastră, a tuturor, devine aproape materială, iar liantul ei, dragostea pentru Magnificul Cezar, ne dăruieşte extazul.

— Şi întotdeauna sunteţi cuprinşi mai întâi de catalepsie? întrebă Valana, încurajată de răspunsul lui binevoitor.

Salvadore tresări, surprins.

— Catalepsie? Ce vreţi să spuneţi? se miră cu răceală.

Musih îi aruncă Valanei o privire grăitoare, sperând c-avea să priceapă şi să renunţe la întrebările directe în favoarea unei tactici de învăluire abordate cu diplomaţie. Dar fata îl ignoră – propria ei logică susţinea că Salvadore era capabil s-accepte straniul şi să-ncerce să explice inexplicabilul – şi spuse:

— Poate n-am ales termenul potrivit...

— Evident, încercă Musih să intervină, e vorba de o neînţelegere...

— ...dar fapt este, continuă Valana, ridicând vocea ca să-l acopere, că dumneavoastră şi Solange a mea aţi fost ţepeni ca nişte statui timp de douăzeci de minute.

Faţa lui Salvadore se lungi, apoi căpătă o expresie glacială.

— Interesant, comentă, cu vădită dezaprobare. Domnule Fagiano, aţi observat şi dumneavoastră acea împietrire la care se referă domnişoara Lanoux?

Dacă spun că minte, încurc urât toată tărăşenia, se gândi Musih, după care pronunță un „da" răspicat.

— ***Cred într-una, singură, de neînfrânt şi de neegalat, Inteligență,*** declamă Salvadore, apoi, devenind conştient de stupoarea celor doi tineri, se grăbi să explice: Profesiunea de credință e tot timpul în mintea mea. E o omniprezență benefică, îmi dăruieşte atâta beatitudine, încât nu pot să nu rostesc câte un fragment. Vă plâng fiindcă această fericire supremă vă e inaccesibilă – şi fiindcă se pare c-aveți halucinații, adăugă, cu sobrietate. Trebuie să-nțelegeți şi să acceptați asta. Presupun că e o consecință a transferului al cărui obiect ați jurat că ați fost...

Nu poate fi vorba de o halucinație, se gândi Musih, privindu-şi din nou butonul cu ceas. *Instrumentul a înregistrat timpul în care el a fost... absent, deci... Trebuie să-i explic asta, luându-l cu binişorul... De fapt, la ce bun să-i mai explic? Oricum, ultimul fenomen nu se potriveşte cu teoria pluralității lumilor. Totuşi,* se răzgândi, *individul pare dispus să stea de vorbă şi, dacă ar înțelege că el e acela care a perceput eronat realitatea, poate că toți trei am reuşi să deducem ce se petrece...*

Respiră adânc, ca şi cum cuvintele potrivite ar fi putut fi absorbite din atmosferă, şi se pregăti să-şi înceapă pledoaria, dar Valana i-o luă înainte, combinându-şi surâsul irezistibil cu o privire candidă:

— Dragă domnule Vasquez, de ce nu vă priviți ceasul? Veți observa, fără îndoială, că a trecut mai mult timp decât credeați şi veți înțelege că acel ceva irezistibil care v-a imobilizat – căci asta s-a întâmplat în realitate – v-a răpit, de fapt, douăzeci de minute din viață...

— Susțineți o absurditate! se supără Salvadore. Nu-mi vine să cred că refuzați cu atâta încăpățânare să înțelegeți că nu puteți avea încredere absolută în propriile senzații... ***Cred într-unul***

Cezare, Magnificul, Omul Nepereche..., inseră, pe ton declamator, apoi îşi regăsi firul vorbelor: Îmi pare rău, vă credeam mai destupaţi la minte, credeam că aţi priceput câte ceva ascultându-mi emisiunile – în fine, pe ale omologului meu din lumea aia, a voastră... Lumea fără Magnificenţa Sa... Doamne, ce monstruozitate!

— Totuşi, ceasul dumneavoastră ar putea lămuri..., insistă Valana.

— N-am ceas! ţipă Salvadore. ***Împăratul-dintotdeauna-aşteptat, a Cărui lumină nu va avea sfârşit...***, murmură apoi, extaziat, şi adăugă, părând să-şi fi redobândit calmul: N-aveaţi de unde s-o ştiţi, despre timp o să vorbesc în emisiunea de mâine. Deocamdată vă pot spune, pe scurt, că timpul nu e ceea ce credem noi şi că modul în care ne-nchipuim că-l măsurăm nu e decât o aberaţie. Aşadar, ce fel de dovadă poate fi ceasul, această maşinărie inutilă?

— Dar încrederea absolută în propriile senzaţii? se hazardă Musih. De ce susţineţi că ale noastre ne-au înşelat? Numai fiindcă sunteţi sigur că ale dumneavoastră au reflectat în mod corect realitatea?

Salvadore râse – piţigăiat şi răutăcios.

— Aţi ghicit, domnule Fagiano! Fără să vreţi, aţi rostit adevărul. Căci – gândiţi-vă puţin, ce naiba! – au sunt eu savant care explorează limitele normalului, un tip cu discernământ... ***care, în marea Sa îndurare, ne dezvăluie nouă, celor neştiutori, ce este Binele şi ce este Răul...*** spre deosebire de doi... nişte puştani confuzi, care n-au habar nici măcar pe ce lume sunt...

— Dragă domnule Vasquez, susură din nou Valana, de ce vă enervaţi? De ce nu încercaţi să raţionaţi cu calm, să vă gândiţi că noi suntem doi, iar dumneavoastră, cel convins că amândoi avem halucinaţii, sunteţi numai unul...

Lui Salvadore i se bulbucară ochii şi începură să-i tremure colțurile gurii.

— Mă ameninți? zbieră. Sunteți doi nebuni periculoşi, vicleni, ați pătruns în casa mea prin înşelăciune!

— Liniştiți-vă, spuse Valana, punându-i mâna pe braț. M-ați înțeles greşit, nu v-am amenințat, am vrut doar să...

— Nu m-atinge! țipă Salvadore, făcând un salt înapoi şi rotindu-şi ochii cu frenezie până când descoperi ceea ce căuta: o telecomandă de dimensiuni medii, rătăcită printre câteva amulete stranii, pe colțul biroului său.

O înşfăcă în urma unui al doilea salt şi urlă în microfonul ei, cu sufletul la gură:

— Apartament, capturează străinii!

Lucru' naibii la casa popii, diagnostică Musih, simțindu-se dintr-odată imobilizat. Aerul din jurul lui părea să se fi solidificat brusc, dând naştere unei cruste invizibile, a cărei atingere răcoroasă şi catifelată era extrem de plăcută, dar care era mai rigidă decât... Abandonă căutarea unui termen de comparație, hotărând că, în universul cunoscut, fie el şi multiunivers, ceva mai rigid nu putea exista.

— Ce mă-sa mai e şi asta? o auzi pe Valana înjurând, şi îi văzu ochii rostogolindu-se cu disperare, ca şi ai pisicii, care o acompania miorlăind îngrozită.

— E ultima noutate în domeniul protecției domiciliului, o găselniță, un prototip pe care am cinstea să-l experimentez în premieră. Şi ține, nu? chicoti Salvadore. Acum pricep de ce-ați pătruns aici făcând uz de sperjur! exclamă apoi, fără nicio pauză, ca şi cum noua lumină în care vedea lucrurile ar fi izvorât tot din invenția experimentată. Vreți să mă debusolați ridiculizându-mi propriile teorii. Este că m-am prins? Şi că v-am prins? Este!... ***Iubitul şi Slăvitul Cezar, Binefăcătorul Omeni-***

rii... Şi ştiţi ce mai este? Nu vă dau drumu' până nu-mi spuneţi cine v-a trimis, aşa-zisul profesor Colby, sau aşa-zisul profesor Zavoli? Care dintre aceşti doi impostori v-a expediat pe capul meu? Şi din ce ospiciu v-a ajutat să evadaţi, ţicniţilor?

— Savantul tău cu mintea deschisă suferă de mania persecuţiei, Valana, zise Musih printre dinţi, fără să-ncerce să-şi ascundă ranchiuna. Cât despre teoriile lui... Rahat! Şi încă duhnind de la o poştă! Plus că e mult mai iresponsabil decât majoritatea iluştrilor săi confraţi. Altfel nu m-ar trata astfel pe mine, pe un Fagiano! azvârli, plin de sine, ceea ce descoperise de curând că-i putea servi drept atu imbatabil.

— Un Fagiano! îl maimuţări Salvadore. Ia te uită cu ce-i dă prin capul lui sec să se-mpăuneze! Îţi închipui că poţi fi apreciat pentru o simplă legătură de rudenie, profitorule?... ***Cred într-unul Cezare, Magnificul, Omul Nepereche...***, susură din nou, apoi expresia solemnă pe care-o arborase pe neaşteptate dispăru la fel de brusc, ca şi cum i-ar fi căzut masca de pe strâmbătura ironică de mai înainte.

În acelaşi timp, vocea i se gâtui, pierzându-se în chicotitul nervos şi piţigăiat pe care Musih îl mai remarcase, şi, după ce schiţă un gest obscen, părăsi încăperea.

— ... ***ne dezvăluie nouă, celor neştiutori...***, murmura Harald, şi i se părea firesc că toţi cei care, alături de el, se îndreptau spre interplanetar rosteau din când în când, cu glas tare, cuvinte din crezul derulat fără încetare în mintea lui, ca un fundal muzical de o inegalabilă frumuseţe.

La fel de firesc li se păru, tuturor, să se instaleze în interplanetar fără să-şi considere că ar fi fost necesar să-şi ridice ochii

către holograma identificatoare, care pulsa deasupra lui, schimbându-şi culoarea din două în două secunde: Marte-Europa.

Câţiva, puţini, observară că le-o luaseră ceasurile razna şi se grăbiră să le dea cu douăzeci de minute înapoi, înjurându-i cu sete pe producătorii acelor aparate infecte.

Iar interplanetarul se desprinse de Marte, ca şi cel dinaintea lui, cu jumătate dintre locuri neocupate, căci o parte dintre cei care doreau să ajungă pe Terra plecaseră deja, iar cei care aveau ca destinaţie satelitul lui Jupiter erau convinşi că interplanetarul lor avea să plece abia peste douăzeci de minute.

— Valana! ţipă Musih. Potoleşte odată mâţa aia! Cred că miaună de cel puţin trei ore! Probabil a-nnebunit. Şi eu o să-nnebunesc dacă nu tace!

Valana nu ştia de câte ore mieuna pisica. Poziţia în care fusese imobilizată nu-i permitea să-şi vadă ceasul. Dar ştia că spaima cumplită – Biata Solange, trebuie să fie groaznic pentru ea, care nu înţelege! – o făcuse să-şi împroaşte toate necurăţeniile. Şi, în strâmtul lor înveliş comun, reuşiseră cumva să se prelingă, toate, în braţele Valanei, care se simţea mai nenorocită ca niciodată... Udă şi murdară, torturată nu numai de miorlăiturile de neostoit, ci şi de mirosul de nesuportat şi, pe deasupra, urându-se – ba mai rău, dispreţuindu-se – pe sine însăşi şi din cauză că se înşelase în privinţa minţii lui Vasquez, care era oricum, numai deschisă nu, şi fiindcă nu era în stare să evadeze din capcana lui împuţită. Nu Musih, ci ea avea motive să-nnebunească! Ea, care îşi încălcase principiile vărsând, în tăcere, lacrimi de neputinţă şi dezgust, nu Musih, care pro-

fitase de rigiditatea catifelată a straniei închisori şi dormise de-a împicioarelea, ca un nesimțit, sforăind ca atare. Dormise cu tot miorlăitul bietei Solange – acum nu-i mai zicea Pufulete, ci „mâța aia"! – şi în pofida repetatelor şi disperatelor ei încercări de a-l trezi cu strigăte insultătoare.

— De unde ştii tu când miaună, adormitule? îl întrebă, cu ciudă.

— Ştiu, ripostă el, bosumflat. Crezi m-am putut odihni? Am visat că eram imobilizat de o haită imensă de pisici care miorlăiau în draci, cu excepția uneia, care urla la mine ca turbată: „Trezeşte-te, imbecilule!" În fine, „imbecil" era epitetul preferat, dar din vocabularul ei făceau parte şi „tembel", „nemernic", „nesimțit", „dobi..."

— Ai visat ce meritai. Cum naiba poți să dormi într-o situație ca asta?

— Exact aşa cum ai văzut. Am încercat să-mi refac forțele. Dracu' ştie ce ne mai aşteaptă de-acum înainte! Şi totul numai din cauza ta, fiindcă te-ai făcut luntre şi punte ca să mă convingi de veridicitatea ideii tale tâmpite, cu lumile paralele, şi ca să m-aduci în bârlogul paranoicului ăstuia, savantul tău cu mintea luminată!

— Da, m-am înşelat în privința lui Vasquez, recunoscu Valana, cu jumătate de gură, dar teoria cu pluritatea lumilor e corectă. Mie-n sută! Catalepsia e un alt efect secundar al transferului nostru în al treilea univers, care-l are drept buric tot pe unchitău Cesare, dar în care lumea nu-i mai ridică în slăvi tot neamu'.

— Ce vorbeşti! râse amar Musih. Tot mai iei de bune teoriile nebunului?

— Nu e nebun. Doar că n-a prevăzut şi efectul cataleptic. E, probabil, un mijloc de protecție al organismelor vii când se deschide în imediata lor apropiere o poartă între universuri...

Şi tipul e mult mai mărginit decât părea... Adică, adăugă Valana, ca şi când tocmai ar fi avut o revelaţie, de ce n-ar fi mai mărginit decât omologul lui din lumea noastră?

— Te-mbeţi cu apă chioară, se înverşună Musih. Prea multe nu se potrivesc. De pildă, îmi amintesc că patriarhul clanului meu, Fiorello, după momentele alea în care era gata să leşine, ştia şi îşi reproşa faptul că, în toate discuţiile de mai înainte, îl făcuse cu ou şi cu oţet pe Casare. Ce părere ai despre asta, domnişoară teoreticiană?

— Păi, mormăi ea, încurcată, da, sigur, şi Harald îşi amintea că nu se purtase aşa cum s-ar fi cuvenit cu Magnificu'. Dar, încercă ea o reabilitare, amănuntul mi s-a părut nesemnificativ, pentru că....

— Eu zic să nu ţi se mai pară nimic, o repezi Musih. Scuteşte-mă de deducţiile tale aiurite! Dacă eşti atât de deşteaptă cum te crezi, spune cum scăpăm din celulele împuţite ale dobitocului tău de savant!

Cuvântul „împuţite" păru să înteţească duhoarea dejecţiilor pisicii, şi Valana oftă, gata-gata să fie repodidită de lacrimi.

— Îmi pare rău, Musih, se trezi spunând. Credeam că din... capcana asta pot scăpa numai sunetele, nu şi mirosurile. Ştii, în condiţii normale Solange n-ar face aşa ceva, e foarte curată...

După ce o privi nedumerit câteva clipe, Musih începu să râdă cu o poftă de care nu s-ar fi crezut în stare.

— Ce faceee?! Adică Pufulete... La tine în braţe?! Bine ţi-a făcut, fato! Şi, apropo, să ştii că nu simt niciun miros. Păcat că nu te-ai prins, „celule împuţite" a fost doar o figură de stil!

— Sigur, râzi! De asta e-n stare tot prostu', Excelenţă! se strâmbă Valana.

— Excelenţă?! o îngână batjocoritor Salvadore, care tocmai intrase, cu un zâmbet poznaş pe figura satisfăcută. Acuş vine

TFD-ul, vin excelenții băieți de tinichea care excelează la scosul gărgăunilor... Excelent mod... de neînfrânt şi de neegalat... de a rezolva problemele noastre, nu-i aşa, nebuneilor? Este c-am avut o idee excelentă? Am căutat-o cam mult... gândind pentru noi toți... dar, hi hi hi, am găsi...

— La naiba, Solange înțepeneşte din nou, strigă Valana, chiar în clipa când meditația lui Musih pe marginea perspectivei de a ajunge în grija Trupelor Forței Disciplinatoare era întreruptă de spectacolul înlemnirii preaîncântatului Salvadore.

— Adică slavă Domnului, se bucură el, dezmeticindu-se. Fiindcă şi savantu' e iar stană de piatră! Şi are-n mână telecomanda aia cu care ne-a instalat atât de confortabil. Îi putem anula ordinul...

— Nu mai spune, istețule! Te duci tu să i-i iei? Şi, chiar dac-am putea să i-o luăm, probabil că-i recunoaşte vocea...

— Probabil! repetă zeflemitor Musih. Tu şi probabilitățile tale, pe care nici măcar nu ştii să le foloseşti. Gândeşte-te, paranoicu' cu mintea deschisă a spus că e un prototip experimentat de el în premieră, deci e foarte probabil, sau măcar posibil, să nu aibă identificator de voce. Plus că, ocupată fiind cu deducțiile logice, n-ai observat cum ține ospitalierul domn Vasquez obiectul controversei noastre: cu microfonul spre tine!

— Cerule! se învioră Valana, prea fericită ca să-i mai pese că fusese luată peste picior. Da, e un noroc şi merită o încercare!

— Te-ai prins cam târziu, îi reproşă Musih, sperând că o pusese cu botul pe labe.

— Apartament, eliberează captivii! urlă ea, fără să-i dea atenție, şi amândoi se pomeniră descătuşați – atât de prompt încât Musih, luat prin surprindere, vâsli disperat cu brațele prin aer, ceea ce nu-l împiedică să cadă pe spate.

Se ridică înjurând şi se răsti la Valana, care se repezise la Salvadore şi se chinuia să-i scoată telecomanda din mâna înțepenită:

— Ce mă-sa vrei să faci cu jucăria aia? Mai zbiară odată în ea, să se deschidă uşa, şi s-o-ntindem naibii de-aici, fetico!

— Nu plec până nu găsesc baia şi nişte țoale de schimb, spuse ea, cu o grimasă care dădea de înțeles că n-avea de gând să se răzgândească. Dacă vrei să câştigăm timp să fim în siguranță, ia-i tu jucăria.

— Fie, oftă Musih, simțindu-şi nasul brusc invadat de duhoarea din salopeta amplă – ultima modă la Paris, Venus – a Valanei. Într-adevăr, nu putem pleca până nu scapi de putoarea asta. Am fi arestați pentru transport de substanțe poluante neizolate şi producere de stress... Dar grăbeşte-te! îi strigă, în timp ce ea părăsea încăperea cărându-şi sub braț pisica înțepenită.

De ce dracu' nu plec fără ea? se întrebă apoi, luptându-se cu degetele înțepenite ale savantului, bine încleştate de blestemata de telecomandă. *Dar o las baltă după ce scăpăm de-aici,* se mulțumi să-şi promită, renunțând la căutarea unui răspuns. *N-are decât să-i viziteze singură pe adoratorii ştiințelor de frontieră. Eu mă-ntorc la Marțianul Fericit. Şi dacă ăia – din alt univers sau nu, nebuni sau nu – încă-mi mai spun „excelență", şi dacă Marsha încă mai vrea să se mărite cu mine, ei bine, o să joc cum cântă ei, pentru că, la urma urmelor, nu pot spune că melodia îmi displace. Cât despre Cesare, ce-mi pasă mie că s-a metamorfozat în Magnificul Cezar? Ce-mi pasă de ce şi cum a făcut-o? Eu trebuia doar să-l silesc cumva să plătească tributul cuvenit clanului, şi asta pare-se că e o problemă care între timp s-a rezolvat de la sine, cel puțin după părerea patriarhului – aia care atârnă cel mai greu în balanță. În concluzie, indiferent dacă mă aflu sau nu în universul meu natal, e de*

preferat să mă las în voia valurilor, nu să-not împotriva lor şi să mă leg la cap fără să mă doară... Na, cred că i-am rupt ăstuia vreo două degete, constată, cu o satisfacţie sadică de care nu se ştiuse capabil, intrând în sfârşit în posesia telecomenzii. Bun! Nu mai contează dacă tipu' mişcă înainte să...

— Deschideţi! răbufni interfonul. În numele legii şi al ordinii, permiteţi accesul TFD-ului! Deschideţi în următoarele treizeci de secunde!

Altfel deschidem noi! Asta n-o mai spuneau aşa-numiţii oameni de tinichea, dar Musih ştia că aveau ordin s-o facă, folosindu-şi decupatoarele din dotare: cele două degete destinate anume acestui scop, care croiau, cât ai clipi şi în orice material, o gaură de orice dimensiuni considerabile.

Lucru naibii la casa popii! Iar m-am luat după Valana, iar am nimerit-o de minune... Ce mai, fata asta nu e nicidecum îngerul meu păzitor...

— Apartament, permite accesul, spuse, resemnat, deşi se gândise, în treacăt, că nemernicul de Vasquez merita să se-aleagă cu o uşă distrusă.

Docil, apartamentul îndeplini comanda şi în camera de primire îşi făcură apariţia, doi câte doi, şase oameni de tinichea.

Musih îi privi cu interes, fiindcă până atunci nu mai avusese niciodată ghinionul să-i vadă de la o distanţă atât de mică.

Erau exact de înălţimea lui, dar creau impresia de masiv, de pătrăţos, din cauza corpului dintr-o singură bucată, un paralelipiped cu luciu metalic de care erau articulate membrele – câte un cilindru pentru fiecare braţ, antebraţ, gambă şi coapsă, câte trei tije de aceeaşi lungime pentru fiecare deget al mâinii şi câte o talpă cu vârf ascuţit (ca fierul de călcat al stră-stră-stră-bunicii, unul dintre cele mai vechi bunuri ale clanului) pentru fiecare labă a piciorului. Iar capul, un elipsoid turtit

dorsoventral, era fixat direct de trunchi printr-o articulaţie translato-sferică.

Prima pereche se opri la un pas de Musih.

— Unde sunt intruşii imobilizaţi? întrebă omul de tinichea din dreapta – şi Musih deduse că era şeful, al cărui simulacru de creier, fiind ceva mai puţin rudimentar, făcea legătura între pupitrul de comandă din secţia de poliţie şi tărtăcuţele celorlalţi membri ai echipei.

— El e, îi răspunse, arătându-l pe catalepticul Salvadore.

— Un bărbat..., inventarie liderul tinichelelor, făcându-le semn celorlalţi să-l salte pe savant, şi doi dintre ei îl înhăţară, fără menajamente, de umeri şi de picioare. ... o femeie şi o pisică, adăugă robotul, pe un ton vag interogativ, fixându-l pe Musih cu două din cele patru semisfere proeminente care-i erau ochii.

— Ăăă..., se bâlbâi tânărul, simţindu-şi spulberată cu brutalitate plăcerea de a-l vedea pe Salvadore scos din propriul său apartament ca un balot oarecare. Ce fe-femeie? Ce pisică? E vorba de o neînţeleegere...

— Ne-în-ţe-le-ge-re, silabisi liderul, mişcându-şi capul ca şi cum ar fi panoramat încăperea. Cer legătura cu Controlul, anunţă. Termenul e ambiguu, depăşeşte...

— Femeia şi pisica au fugit, se grăbi Musih să explice, temându-se că robotul avea să le transmită imagini coordonatorilor săi, care şi-ar fi dat cu uşurinţă seama că el nu semăna cu reclamantul Vasquez. Urmăriţi-le!

— Numai controlul dă ordine, specifică impasibil robotul, chiar în clipa în care Valana, îmbrăcată într-o rochie prea largă şi tot cu Solange sub braţ, dădea buzna în încăpere.

— Femeie şi pisică, le identifică unul dintre ceilalţi oameni de tinichea rămaşi în apartament, în timp ce Musih deducea că Salvadore avea o nevastă – sau o amantă – grasă.

— Corect, încuviință liderul, repetând semnul de mai înainte. Apoi, sucindu-şi capul către Musih, spuse, fără nicio intonație: Regret. Controlul nu răspunde. Deci ordinele anterioare sunt valabile.

— Musih, fă ceva, zbieră Valana, zbătându-se, căci doi roboți se străduiau s-o ridice ca pe Salvadore, iar al treilea îi luase deja pisica.

Lucrul' naibii la casa popii, repetă Musih ceea ce părea să devină laitmotivul zilei, privind disperat telecomanda. Ce să spun ca să imobilizeze doar pe cine trebuie? Tâmpit ce sunt, de ce n-am ordonat să imobilizeze intruşii când au intrat tinichelele? Fiindcă m-ar fi imobilizat şi pe mine?... Şi totuşi, se poate! Îşi permise o întârziere de o clipă, ca să se autocompătimească pentru încetineala minții, apoi ordonă, triumfător:

— Apartament, capturează roboții!

— Capcană. Impas. Rezolvare necunoscută. Controlul nu răspunde, cârâi, apatică, vocea lipsită de inflexiuni a robotului şef.

— Musih, vrei să mă omori?! țipă Valana.

Şi adăugă cea mai murdară înjurătură pe care-o auzise el vreodată – şi pe care-o primi cu capul plecat, căci lucrul naibii la casa popii se întâmplase iarăşi.

Valana se bălăngănea, răsucită, cu mâna stângă şi piciorul drept prinse acum nu numai în ghearele câte unui robot, ci şi în calupurile în care fuseseră aceştia încarcerați. Iar înțepenita Solange era, probabil, în mare parte prinsă în carcera robotului care o înhățase.

— Apartament, eliberează captivii, ceru Musih, cu un oftat. Şi, privind cu jale telecomanda, imploră, cu ardoare, divinitatea de a cărei existență se îndoise adesea: Doamne, fă ceva pentru mine!

Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, odată eliberate, cele două tinichele care-o ţineau pe Valana profitară de deruta ei ca s-o înşface după toate regulile artei TFD-eşti.

— Voi raporta că ne-aţi sabotat, îi spuse liderul lui Musih, care se strădui să ignore ameninţarea din spatele cuvintelor rostite cu indiferenţa standardizată şi îi strigă Valanei, sperând că vocea îi suna convingător:

— Nu te teme, te salvez eu cumva!

— Staţi. Controlul emite, anunţă liderul. Păru s-asculte ceva cu atenţie, apoi Musih îi ghici nedumerirea după mişcarea dezordonată a capului şi îl auzi spunând, cu acea intonaţie bizară care aducea, vag, a ton interogativ: ... dintotdeauna-aşteptat, a Cărui lumină nu va avea sfârşit...?

Vasăzică „profesiunea de credinţă e şi a poliţiei"..., deduse tânărul.

— Toate ordinele anterioare sunt anulate, anunţă robotul şef, după o scurtă pauză, înţepenindu-şi brusc capul.

Aha, controlul începe să devină coerent, îşi continuă Musih presupunerile, înainte ca liderul tinichelelor să adauge:

— Singurele persoane către care trebuie să se îndrepte atenţia TFD-ului sunt conspiratorii Zonker Scaler şi Musih Ogit-Fagiano. Atenţie, le recepţionez şi retransmit semnalmentele.

— Fugi, prostule, nu te holba, strigă Valana. Purtătorii ei o abandonaseră, mai degrabă lăsând-o să cadă pe podea decât aşezând-o, şi ea se aduna grăbită de pe jos, în acelaşi timp recuperând-o pe Solange, care, deşţepenită şi scăpată de robot, părea cât se putea de dornică să i se refugieze în braţe.

— Fugi! repetă fata. Sau imobilizează acum roboţii! Nu înţelegi? Am alunecat în altă lume, şi în asta eşti proscris!

Într-adevăr, Musih nu înţelegea. Năuc, se frecă la ochi, timp în care capul robotului şef alunecă în direcţia lui şi alte două tinichele îl prinseră zdravăn de câte un braţ.

— Cetățene, zise liderul, în baza semnalmentelor recepționate, te-am identificat drept Musih Ogit-Fagiano. Conform legislației în vigoare, eşti arestat provizoriu. Controlul îți va verifica identitatea, urmând să fii eliberat sau condamnat – după caz.

— Vă înşelați, se amestecă Valana, nu de dragul lui – era convinsă că tontul nu merita să fie salvat – ci de dragul ei, ca să nu fie despărțită de singurul om care, după toate aparențele, migra împreună cu ea dintr-un univers în altul. E Salvadore Vasquez. Ştiți, cel care v-a chemat aici, ca să....

— Toate ordinele anterioare au fost anulate, spuse robotul. Din memoriile noastre au fost şterse deja toate datele conexe...

— Eu sunt adevăratul Vasquez! Țipă Salvadore, năvălind în încăpere. Iar nemernicul e aici! le spuse, aruncând o privire peste umăr, celor doi roboți care, nu cu mult înainte, îl căraseră afară din apartament şi din clădire şi care acum îl urmau plini de zel, fiindcă se aflaseră încă destul de aproape de lider ca să recepționeze şi contramandarea ordinelor anterioare, şi semnalmentele celor mai periculoşi indivizi din zona colonizată.

— Nu-i dați atenție! încercă Valana să convingă tinichelele. Nu ştie ce vorbeşte, e...

— Mincinoasă ordinară! zbieră Salvadore, dând să se repeadă la ea, dar Solange, probabil intuind că, de regulă, cea mai bună apărare e atacul, îi sări în față, zgâriindu-i zdravăn obrazul.

Urlând, Salvadore, care părea să aibă reflexe excelente, o înhăță cu amândouă mâinile şi o azvârli cu toată puterea.

— Sunt atacat în casa mea, în prezența TFD-ului, se lamentă, cu voce ascuțită. Vă holbați în loc să mă apărați, tinichele nenorocite?

— Îmi pare rău, numai Controlul dă ordine, răspunse robotul şef – şi Musih, care era atât de şocat încât privea totul cu detaşare, îşi închipui că, dacă ar fi putut, ar fi ridicat din umeri.

— Şi de ce dracu' nu iei legătura cu Controlu'? se enervă Salvadore, parând cu braţul drept încă o săritură a şi mai enervatei Solange.

— O, nu! susură Valana. De ce să deranjaţi Controlul pentru o simplă neînţelegere? Şi tu, Solange, potoleşte-te şi vino aici, iubito!

Tocmai amartizată cu bine după contactul cu antebraţul savantului, pisica se grăbi s-o pornească spre Valana, cu coada înălţată ca un stindard şi torcând triumfătoare.

Părând să-şi deplaseze iarăşi capul ca să panorameze asistenţa, robotul şef silabisi de două ori „ne-în-ţe-le-ge-re" şi adăugă:

— Termen ambiguu, depăşeşte puterea standard de analiză interpretatorie. Cer legătura cu Controlul.

Salvadore slobozi, ostentativ, un oftat de uşurare. Valana pufni, exasperată, iar Solange, din nou cuibărită în braţele ei, mârâi spre savant cu inconfundabilă ostilitate, mârâit ce se transformă într-un mieunat subţire şi jalnic când liderul roboţilor îşi înfipse pe neaşteptate mâna în blana de pe ceafa ei, smulgând-o din locul unde se crezuse în siguranţă.

În acelaşi timp, în urma unei comenzi nerostite a şefului – bănui Musih, un robot trecu între Valana şi Salvadore, iar ceilalţi doi îi flancară şi, cât ai clipi, toţi trei le prinseră braţele în menghinele tijelor degete.

— Cetăţeni, îi informă tinicheaua şefă, conform noilor informaţii recepţionate, nu este exclusă existenţa complicilor. Conform legislaţiei în vigoare, sunteţi arestaţi provizoriu. Controlul vă va verifica activitatea, urmând să fiţi eliberaţi sau condamnaţi pentru complicitate – după caz.

Vlăstare pentru viitor

de Claudiu Murgan

Telecomanda digitală atașată scaunului rabatabil scoase un sunet monoton şi vocea metalică a IA-ului care monitoriza întregul cvartal de cămine de bătrâni i se adresă:

— Un apel pentru Macek Nowak. Îl acceptați?

Se holba la o fereastră de doi pe trei metri, care încadra un cer excesiv de albastru. Părea pânza unui tablou pictat cu nori mânați de un vânt puternic. Atunci când strângea din ochi, concentrându-se asupra imaginii, Macek avea adesea impresia că ceea ce vedea nu era altceva decât o iluzie proiectată pe cupola care înconjura întregul cartier format din cele douăzeci de clădiri ce găzduiau o grămadă de pensionari irascibili, ieşiți din formă și cu mințile obosite.

Cu vederea lui slăbită – ce ar fi putut fi lesne îmbunătățită printr-o intervenție chirurgicală, pe care însă pensia lui sărăcăcioasă n-o putea acoperi –, percepea cerul vibrând şi unduindu-se aidoma unor valuri de energie care mimau respirația oceanului.

Când era scos afară de către asistenta-robot, în grădină, pentru a-și face plimbarea obișnuită de fiecare zi, Macek își strângea pleoapele și mai tare, până când câmpul său vizual se transforma într-o linie subțire şi la fel de neclară ca a ocularului unui telescop ieșit din uz, prin care nu era însă capabil să identifice pixelii cerului acela presupus artificial.

Briza fierbinte era întotdeauna la fel, fie că se afla în lumina directă a soarelui sau în umbra palmierului său preferat de pe

malul micului iaz mărginit de pietre negre, lustruite. Amuşina de multe ori aerul, aidoma îndrăgitului său căţeluş Pockey, un beagle care-i ţinuse companie în plimbările sale prin pădure. Nu identificase niciodată mirosuri de iarbă proaspăt cosită, de flori sau de nutreţ pentru vacile de lapte, venind dinspre câmpul plantat în modele complicate de către IA-urile grădinari.

De fapt, vremea nu se schimbase mai deloc de-a lungul anului. Culoarea turmelor de nori care brăzdau cerul nu varia prea mult. Cantitatea de ceaţă care cobora din când în când din acelaşi cer era mereu la fel.

Macek îşi focaliză privirea asupra propriei reflexii din fereastră. Nu-şi putea distinge decât ciocul albit al bărbii şi părţile laterale ale obrajilor drepţi, în vreme ce restul chipului său ridat, lipsit de păr, părea că se dizolvă în razele sclipitoare de soare.

Până să ia decizia de a se retrage la Staţiunea pentru Seniori Jacksonville, cu cinci ani în urmă, Macek – fost pădurar – îşi petrecuse aproape întreaga viaţă de adult în natură, în regiunea împădurită St. Lawrence, având în grijă largi întinderi de frasini albaştri, nuci şi tupelo, iar ici-colo, risipiţi ca nişte oaspeţi neinvitaţi la o petrecere privată, pini albi. Când era copil, Macek preţuia poveştile pe care bunicul său – un polonez dur, cu un trup aidoma unui stejar, ce hotărâse să-şi scoată rădăcinile şi să se stabilească în altă parte – obişnuia să i le spună, despre pădurile seculare ale patriei de obârşie. De-a lungul vieţii, Macek nu putuse scăpa complet de sentimentul că rădăcinile sale aparţin unui alt sol, pe care nu avusese niciodată şansa să îl viziteze. Şi chiar şi acum, în Florida, percepţia că e doar un străin în ţară străină, încă atârna greu de sufletul lui.

Cu treizeci de ani în urmă, în Ontario, experienţa sa cu privire la dinamica zonelor împădurite – umiditatea aerului,

direcția vântului și nivelul de sănătate al copacilor maturi – îi oferea posibilitatea de a prezice vremea în fiecare zi; dar nu și aici, în mereu însorita Florida, unde guvernul canadian își trimitea toți bătrânii care treceau de 80 de ani. Era, practic, singurul loc mai aproape de țară ce putea oferi o viață decentă asistată de IA-uri, care se încadra într-un buget permisibil.

— Macek Novak, acceptați să preluați apelul? răsună din nou vocea, în liniștea din camera sa.

— Da.

O familie care să-l apeleze n-avea și nici prieteni suficient de lucizi pentru a-și mai aminti coordonatele locului în care se retrăsese. Ecranul din perete se activă și o față mică, izbitor de albă, înconjurată de o claie de păr blond, îi captă atenția.

— Bună ziua, domnule Novak. Sunt Susan Deerwalk, președintele Consiliului Școlii Districtuale din Toronto.

Macek își îndreptă spatele în scaun și încercă să mormăie un salut, dar înainte ca el să-și curețe gâtlejul și să poată pronunța mai clar cuvintele, ea continuă:

— Consiliul a evaluat oportunitatea de a introduce în programa școlii elementare din întreaga regiune mai multe lecții legate de mediu, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

Buza superioară a femeii zvâcni și ea se uită în jos, ca și când ar fi căutat ceva pentru a putea continua.

Nu, Macek nu înțelegea ce voia să spună, așa că o fixă cu privirea, așteptând detaliile.

— Se numește „Vlăstare pentru viitor", spuse Susan Deerwalk, zâmbind la el doar cu gura, în vreme ce culoarea ochilor ei rămânea ascunsă în spatele pleoapelor abia deschise.

Macek nu simțea că viitorul îi mai aparține. De fapt, nu mai aparținea nici măcar copiilor. Apropiat sau îndepărtat, viitorul părea sumbru pentru generațiile care aveau să vină, într-o societate mercantilă din care emoțiile fuseseră eliminate.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el, sperând ca glasul să îi sune cald și deschis acestei oportunități. Și într-adevăr, fu cuprins deodată de energie cu gândul la copacii lui dragi.

— Ați fost ultimul pădurar al regiunii St. Lawrence, înainte ca ea să fie decimată de incendii, insecte și mai ales de exploatările forestiere, dacă înțelegeți unde bat.

Buza ei superioară zvâcni din nou și Macek nu putu să își dea seama dacă subiectul decimării copacilor o făcuse să se simtă inconfortabil, generându-i acele spasme musculare sau de vină era o anxietate pe care nu reușea să și-o ascundă.

Fața femeii era de gheață și ochii lui începură să lăcrimeze incontrolabil. Chipul lui Deerwalk rămăsese, pe toată durata discuției, insensibil.

— Ne-ar plăcea să credem că am învățat din greșelile generațiilor trecute, dacă înțelegeți ce vreau să spun, continuă ea. În cadrul inițiativei de reîmpădurire, am reușit să dublăm efectiv suprafața, ajungând la două milioane de hectare, din cele douăzeci de milioane, iar acum componenta educațională necesită asistența dumneavoastră.

Ea făcu o pauză, dar el rămase tăcut, temându-se că ar putea urla ca un copil flămând și ar rămâne neconsolat, primind nimic mai mult decât o suzetă.

— Vorbim aici despre un program virtual care se întinde pe durata a două luni, cu o intervenție pe săptămână. Vom putea programa călătoriile în ziua din săptămână în care vă e cel mai bine, dacă știți ce vreau să spun... – continuă ea. Nu vrem să folosim un material înregistrat, măcar de data aceasta. Vă veți conecta de la distanță, prin satelit, iar copiii se vor afla pe teren și vor urma instrucțiunile dumneavoastră. Este alegerea dumneavoastră ce trasee veți alege, dar e de preferat să fie unele ușoare.

Macek dădu din cap şi aşteptă mai multe informaţii.

— Mediul steril în care au crescut acești copii a eșuat în a le crea sisteme imunitare puternice și de aceea am prefera să îi introducem în natură încetul cu încetul. Organizarea de excursii în sălbăticie este riscantă, dar am primit totuşi acordul părinților şi al tutorilor lor.

Deerwalk îşi scutură capul şi haloul părului ei îi urmă mișcarea parcă cu încetinitorul.

— Într-un număr mic, călătoriile cu avionul au funcționat în trecut, pentru elevii ai căror părinți și-au putut permite costurile. Acum, programul poate finanța orice copil care își dorește o astfel de experiență. Ne-am dat seama că trebuie să le oferim o trăire reală pentru a-i face să înțeleagă esența a ceea ce se întâmplă în această superaventură, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Aşa o numiți dumneavoastră, da?

Înainte ca el să poată prelua cuvântul, ea continuă:

— Tehnologia virtuală a trecut de propria-i copilărie în privința replicării mirosurilor şi sunetelor pădurii...

Macek se uită în gol la ea și pufni nervos. Mirosuri și sunete? Cum puteau încapsula dinamica unui întreg ecosistem în numai două cuvinte? Un frasin albastru, matur, subțire și mândru, înconjurat de vlăstarele lui, sevă din seva lui, luptându-se să ajungă la lumina rară filtrată de frunzișul său bogat, toată povestea asta fusese redusă la un simplu substantiv, care n-avea niciun sens pentru femeie. La rasul solului, puieții de frasin albastru, întotdeauna aflați în pericolul de a fi despuiați de frunze de gurile înfometate ale cerbilor, rămâneau goi și expuși labelor grele ale vreunui urs ori trecerii pripite a vreunei haite de lupi. Copacii comunicau între ei, emiteau sunete imposibil de auzit pentru urechea umană. Frunzele nucilor și ai arborilor tupelo, saturate de clorofilă, strigau de bucurie, sub

forma oxigenului care umplea plămânii lui Macek până la refuz, pe vremea când el se avânta adânc în mijlocul pădurii, unde se întâlnea adesea cu fauna sălbatică a acesteia, generând în ființa lui o stare de fericire pe care n-o mai găsise nicăieri în altă parte, nici măcar în momentele sale cele mai liniștite.

— A mai rămas senzația aceea de atingere, de mângâiere a unei scoarțe aspre. Să țină în palmă niște conuri mici de brad, să rupă niște ramuri și să le transforme în toiege de călătorie, astea sunt experiențele reale pe care le dorim pentru ei. Acestea n-au putut fi încă replicate, spuse Deerwalk. Ei, şi chiar dacă se va întâmpla să se mai aleagă cu câte o mică zgârietură, n-o să fie nicio problemă! O să-i însoțească personal medical, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

Fără să știe, femeia folosise cuvintele-cheie care declanșară în Macek o imagine vie, dezgropând parcă din cuferele cu amintiri prăfuite o jucărie uitată, aruncată în copilărie într-un colț întunecat.

Degetele lui, acum noduroase de la artrită, strânseră dureros capetele cotierelor.

Scoarță!?

Percepuse o atât de mare lipsă de respect în felul în care ea pronunțase cuvântul scoarță, încât îi venea să țipe la ea: „Nu! Scoarța nu-i o simplă îmbrăcăminte prinsă cu capse pe-un stejar, pe-un mesteacăn ori pe-un brad, președinte insensibil de Consiliu ce ești!" Și în minte i se arătă brusc scoarța frasinului albastru; era aidoma solzilor de pe spatele unui dragon, dar nu la fel de netedă. Imaginea se interpuse între vederea sa și cea a femeii care avea nevoie de ajutorul lui pentru a preda generației următoare cunoștințe despre un habitat decimat. Acelea fuseseră, în timpul adolescenței și tinereții lui, lucruri de bun simț.

Omenirea ajunsese să marcheze copacii ca pe vite; nu cu un fier încins în foc, ce-i drept, ci cu vopsea roșie, însemnând astfel cele mai sănătoase și mai înalte exemplare. Era sigur că acestea simțeau o durere similară cu a animalelor, știind că erau pe cale de a fi puse la pământ, locul acela pe care nu-l vedeau, dar din care proveneau nutrienții, apa și toate semnalele de la frații și surorile lor.

Macek asistase el însuși la scâncetele și gemetele falnicilor brazi Douglas, la ecourile vocilor mestecenilor răspândindu-se în catedrala împădurită, în momentele în care semnele fatidice cu vopsea le marcaseră coaja. Copacii aceia își luaseră la revedere de la lumea în care crescuseră, transformându-se curând în niște bușteni proaspăt tăiați, în urma lor lăsând o pădure desfigurată.

Își împinse degetele mai adânc în țesătura scaunului, până când simți cadrul metalic de dedesubt, pe care îl folosi ca pe un paratrăsnet pentru a-și devia furia care crescuse în el. Nu-și mai putea susține zâmbetul, iar liniile gurii și sprâncenelor formau acum arcade în direcții opuse.

— Uitați, reluă Susan Deerwalk, nu veți avea o listă lungă de sarcini zilnice, dacă știți la ce mă refer... – și îi făcu un semn cu ochiul, ca un adolescent care încearcă să se apropie de un bărbat mai în vârstă.

Flecăreala ei grosolană se manifestă ca o durere în piept pentru Macek. Dădu din cap, dar nu fu sigur de ce. Un gest venit din subconștient, probabil, menit să devieze vibrațiile deformate care radiau dinspre Deerwalk prin ecranul de sticlă. Nu trebui să închidă ochii pentru a pătrunde iarăși în catedrala naturală căreia îi vorbise și la care se rugase, cu respect, întreaga lui viață de pădurar. Sentimentul că făcea parte din pădure, ca exponentul unei rase rare de copac umblător, nu-l

părăsise niciodată. Nu putea face să-i crească rădăcini, dar nici nu voia asta. Deplasările sale, observațiile de zi cu zi, îmbrățișările și mângâierile pe care le dăruia ființelor care se manifestau în toată gloria existenței lor sub formă de lemn, aveau mult mai mult sens pentru el.

Îi trebuiseră ani întregi pentru a-şi face mintea să tacă şi să rămână nemișcat, așezat pe vreun bolovan, lăsând sunetele frunzelor zbârlite de vânt, legănatul şi trosnetul vreunui trunchi de copac tânăr împins de o briză puternică ori strigătul războinic al apei zbuciumate printre pietrele tăcute, să i se graveze pe vecie în minte. Odată cu trecerea timpului, își îmbogățise simțurile cu trilurile ciocănitorilor, cu strigătele cufundarilor și bocăniturile prelungi ale elanilor.

— O voi face, dar am trei condiții! replică sec, în timp ce în subconștientul său picioarele i se afundau în pardoseala laminată ca și când s-ar fi frecat de straturile de ace de pin, mușchi și crenguțe care formau covorul viu al pădurii. Înmuiată de ploile trecătoare, pânza solului, decorată deja în pasteluri verzi, roșcate și maronii, reținu și urmele tălpilor sale, adăugându-le la acea operă exclusivă de artă.

Susan Deerwalk făcu o pauză și îi indică, printr-un gest al mâinilor, că îl ascultă.

— N-am să trăiesc veșnic, reluă bătrânul. Aveți noroc că încă mai respir. Așa că, angajați un flăcău în putere, căruia să-i pot transmite cunoștințele mele, în diminețile în care am să mă mai trezesc.

— Și cea de-a doua condiție? întrebă femeia.

Macek se aștepta la o nouă zvâcnire a buzei ei superioare, căci nu prevăzuse, probabil, nicio opoziție din partea unuia ca el, un stejar decăzut, scobit de ciuperci și insecte lacome, înclinat periculos spre pământ de vânturile neobosite, susținut însă cu o anumită demnitate de rădăcinile-i uscate, golite de sevă.

— Să nu-mi cenzurați vorbele când mă voi adresa copiilor. Le voi spune povești, și bune și rele, și triste și fericite. Le voi spune despre cum, amorțit de durere, am plâns deasupra rănii unui nuc bătrân, în vârstă de 300 de ani, după ce l-au tăiat și au făcut din el rafturi și mese fanteziste. Cum l-au asasinat pe acest veteran al codrului, dând dovadă de o iresponsabilitate de-a dreptul prostească.

Macek se ridică, eliberând cotierele scaunului din strânsoarea-i nervoasă, simțind cum sângele îi zvâcneşte prin venele subțiri, îmbătrânite.

— Le voi arăta, urmă el, unde se ascund păianjenii, miriapodele şi viermii singuratici, care vor fugi în dezordine atunci când ei vor ridica stratul protector de frunze cu capătul vreunui băț.

Zvâcnirea de furie a femeii veni şi se stinse repede, zburând ca o părere peste fantele strânse ale ochilor.

— Ai zis că vrei să le dăm copiilor autenticitate! replică el cu voce fermă. Hai să le-o oferim. Nu poți găsi un altul mai autentic decât mine!

Femeia rămase tăcută, ca și când și-ar fi epuizat cuvintele din vocabular, așteptând o altă repriză de condiții impuse de Macek.

— Chiar și de aici, prin intermediul acestui ecran, îi pot conduce spre trunchiul golit al vreunui pin cu coaja ferfenițită, dând un sens decăderii sale. Vor înțelege astfel de ce e important să lăsăm copacii căzuți acolo, jos, pe solul pădurii, pentru nutrienți... dacă știi la ce mă refer.

Ticul ei verbal îi scăpase involuntar dintre buze și Macek nu reuși să-și rețină zâmbetul care îi îndulci brusc expresia tăioasă a feței. Înțelese dintr-odată cât de dor îi era de pădure. Cu doar câteva momente în urmă, ar fi renunțat la cea de-a

treia condiție, dar Deerwalk ripostase tăcută, printr-o reacție care-i consolidase decizia.

— Și cea de-a treia condiție... – începu și vocea îi tremură observând cum umerii femeii se încordaseră, pregătindu-se ca de impact. Vreau a atunci când mă voi duce, alăturându-mă Creatorului, să redați învelișul ființei mele locului căruia îi aparține. Pădurii.

Susan Deerwalk gâfâi. Ochii i se deschiseră larg, dezvăluindu-și culoarea: verde. Verdele unei coji de nucă, moale și blând.

— Cum aș putea să...

Macek ridică palma, oprindu-i justificările inutile privind influența ei limitată în cadrul Consiliului Şcolii Districtuale.

— Asigurarea mea de viață va acoperi cheltuielile de transport ale sicriului cu trupu-mi neînsuflețit. Îmi voi modifica testamentul, astfel încât restul de bani să fie donat programelor de mediu din Ontario. Puteți folosi suma pentru a instrui mai mulți oameni și pentru a crește numărul copiilor care vor beneficia de călătorii în natură.

La colțurile ochilor îi apărură lacrimi. Nu încercă să le oprească.

— Generațiile actuale au pierdut înțelesul real a ceea ce este natura. Hai să-l reconstruim împreună, așa cum se cuvine.

I-ar fi putut învăța atât de multe lucruri. Despre cât de desfigurat arăta pământul dezgolit din zonele defrișate, despre nucii și arțarii care cerșeau nutrienți pentru a putea supraviețui în solul epuizat, despre ecosistemul din Ontario, care încă mai respecta semnalele trimise de apa, aerul și păsările de peste ocean, prin fire invizibile de energie, pe care oamenii nu le puteau simți și vedea.

— Te voi ajuta să-ți crești vlăstarele, dacă mă ajuți și tu pe mine să revigorez vlăstarele dragilor mei stejari, pini și arțari, replică el, cu un ultim efort.

Susan Deerwalk încuviință printr-o înclinare a capului, apoi, cu o voce tremurătoare ca frunzișul lovit de vânturile de primăvară, șopti:

— Vă promit că mă voi ocupa personal să vă găsiți odihna printre trunchiurile falnice ale copacilor căzuți la pământ, unde veți putea auzi sfada frunzișului și veți putea inspira miresmele pădurii.

Macek primi declarația femeii cu un zâmbet sfios. Era sigur de-acum că măcar trupul său avea să scape de statutul de imigrant, în vreme ce spiritul său urma să se odihnească în planul astral, până la următoarea misiune care avea să-i fie încredințată. Percepuse unda puternică de respect din tonul femeii, atunci când amintise de sunetele și miresmele iubitei sale păduri și știu că lecția lui începuse deja.

Traducere de Constantin D. Pavel

Toți vom fi fericiți

de Dan Ninoiu

După o povestire de Mircea Liviu Goga

Să vezi pe dinafară. Să stai pe o măgură şi să priveşti un peisaj simplu, suspect de simplu, suspect ca orice lucru simplu, ca orice lege simplă a fizicii, în spatele căreia bănuieşti întotdeauna că există legi noi, complicate, imposibil de înțeles. Simplitatea e un artificiu la care oamenii recurg pentru a acoperi multitudinea. Așa cum natura a inventat pielea spre a masca structura complexă a mamiferelor, ori tergumul pentru a ascunde membrana larvară pentru insecte. Însă simplitatea e neliniştitoare pentru neinițiați și le produce anxietate, îi transformă.

Un om îşi poate pune toate aceste întrebări doar stând nemişcat în placenta aceea energetică numită metacapsor – imaginați-vă, de exemplu, o femeie precum Leta, care stă pe spate cu ochii închişi, goală, cu sânii ei mari revărsați spre lateral și cu abdomenul perfect plat, închipuindu-şi că se află pe o măgură şi că visează timpul. Un singur lucru vrea să uite: că e din carne şi sânge. Își dorește să fie alcătuită doar din gând și simțire, să nu conștientizeze durerea. Există însă un lucru pe care nu-l va putea uita nicicând – şi ea ştie asta. Ştie, de exemplu, că nu poți uita la cerere; nici măcar la cererea ta. Mintea își va păstra mereu cotlonul său cu amintiri. Poți să-ți închipui că te împaci cu oamenii, să consideri că le eşti egal şi că dispui de un echi-

libru aproximativ suplu şi bine balansat. Dar nu poţi uita nimic referitor la el şi la răul făcut tot restul timpului. Toţi, laolaltă, cântăresc, din punctul tău de vedere şi al echilibrului căutat mereu, exact cât tine.

Leta aude paşi repetaţi şi-şi visează Supraveghetorii. Existenţa sa nu împiedică nimic, nu propune nimic, nu sintetizează nimic. Şi toate astea pentru că, în viziunea lor, Leta este o simplă potenţialitate numerică. Paşii Supraveghetorilor se dedublează şi se îndepărtează, iar urechea ei fină surprinde zbârnâitul unei sonerii.

Era ora la care se schimbă garda Palatului statuilor de ceară.

Să vezi dinafară agitaţia browniană a mulţimii, fluturarea unor drapele, rostogolirea pancartelor pe care strălucesc slogane şi lozinci silogistice care sunt esenţa oricăror manifestaţii.

ALEGEŢI UN ECOLOGIST!

JOHN CARTER ESTE ECOLOGIST.

ALEGEŢI-L PE JOHN CARTER!

Logică formală. Companiile de advertising marţiene ştiu cel mai bine să facă asta, mai ales în vremea alegerilor de pe Terra. Şi John Carter declamă, de la înălţimea ecranului care îi găzduieşte imaginea: „*Omul şi-a bătut joc de planetele pe care le-a întâlnit în spaţiu. Omul n-a ţinut cont de condiţiile existente acolo. Kepler 4b, Kepler 22b, sistemul KOI 351, Gliese, iată întregul şir al ratărilor umane, apogeul rezultatelor experienţelor Partidului Metodologic. Aveam dreptul să distrugem potenţialurile acestor planete, vă întreb acum eu pe dumneavoastră? (şi aici se auzea cum loveşte masa cu pumnul, un sunet înfundat acoperit de uralele mulţimii, dar surprins de senzorii de sunet ai camerelor). Sunt ferm convins că omenirea n-a învăţat nimic din fostele sale greşeli. Aceste greşeli vor fi cu siguranţă reluate în alt plan, în alte coordonate galactice, în alte vremuri, se vor repeta veşnic (pauză în care bea din paharul cu apă*

așezat pe pupitru). Cetățeni! Terra a trecut de câteva ori pe lângă catastrofa atomică. Omul modern și aparent civilizat a stârpit de pe ea sute, poate mii de specii, a exterminat popoarele mai puțin dezvoltate, a colonizat națiunile fără identitate, a transformat pădurile în stepe şi stepele în deşerturi. Știți oare cât de greu am corectat toate acestea? Cu efortul dus până la suprem a două generații biologice de oameni, cu munca de netăgăduit a sute de cicluri de androgini!"

Să vezi din afară, de pe măgură, în vale, satul şi fumurile caselor aflate în pragul iernii. Şi să vezi cum apune Soarele, scăldat într-o manta purpurie, învelit cu faldurile de fum ce se ridică în atmosferă.

Dar de ce să apună? În primii ani iubim răsăritul. Apoi, ziua vieții creşte în urma noastră, amprenta organismelor pe sol se strânge, concentrată. Şi da, poate că de-asta ne place apusul: regăsim în el amurgul fericirii, amurgul idealurilor şi astfel se închide acordic într-o simfonie a tristeții care e atât de intelectualizată încât nu reuşeşte nici măcar să ne doară. Ea seamănă cu acceptarea tacită a implacabilului destin pentru care n-am fost concepuți. Şi nu avem nici măcar puterea, nici măcar dorința de a plânge.

Suntem vulnerabili, ca ființe. Ca și Leta, în spațiul artificial amniotic.

Ce caută EA aici?

Azi e joi. E joi de foarte multe ore, nici nu mai ştie de câte. E joi pentru cei care merg în viitor, pentru trecutul depășit ce șade scris în bosonii care l-au înconjurat și i-au fost martori ai trecerii. Pentru prezentul pe care Leta va dori mâine să-l uite.

Iată recunoașterea: ei au spus că vor avea grijă de toate. Până şi de o prostituată care face parte din cartel. Dar mâine va fi tot joi. Şi toată luna august pică într-o joi, fiindcă nimănui nu i-a păsat vreodată de timp, de coordonatele galactice. Are

certitudinea că septembrie va pica într-o vineri, desigur. Iar habitanții abia așteptau ca noaptea să le vestească intrarea în noiembrie, când, cu siguranță, va fi sâmbătă.

— *Pentru tine* – îi spusese atunci Clotilde, clipind des, cu capul așezat pe braț – *o să fie cald şi bine. Atât de cald şi de bine încât tare-aş vrea să mă aflu în locul tău.*

— *Gura* – îi răspunsese aspru Leta. *Lasă-mă să ascult.*

Era întuneric, iar ea se trântise pe spate, între așternuturile frământate de trupurile lor. Fuma și azvârlea fumul în sus.

— *Leta...*

— *Trage perdeaua și taci!*

Prevederea a fost mereu mama înțelepciunii. Colonizarea stătea să înceapă. Şi Ei, Acolo, au nevoie de tine, de fiecare persoană. Iar ele sunt uitate Dincolo, departe, pe acea planetă blestemată, o planetă oarecare aleasă aleatoriu dintr-un lung șir de planete. Dar la fel de blestemată și plină de păcate precum toate planetele vii.

La radio a început o melodie ritmată. Printre rotocoalele fumului de țigară, îngâna versurile. Lumina asfințitului li se prelingea pe pielea smeadă, prin boabele de transpirație.

De aceea aici se face atât de rar seară. Iar ca să fie seară, trebuie ca mai întâi să treacă o zi. Ca să treacă ziua, trebuie ca ea să înceapă. E foarte greu. Trebuie să te rogi – şi nu unui zeu. Doar ție. Să rezişti, să te adaptezi, să depinzi doar de tine.

— Leta?...

— Da, te blestem. Aș vrea să-mi semeni.

— Oricum semănăm, rânji Clotilde, mușcând-o în joacă de sân. Nu vezi?

Apoi se întoarse cu fața spre hubloul de deasupra, vrând să acționeze telecomanda pentru a schimba canalul de muzică.

— Lasă-l să cânte. Mie-mi place. Știi cum îl cheamă?

— Nu ştiu.

— Dar melodia?

— Nici atât.

„Vom înainta mereu pe un drum fără leac
Unde paşii noştri tac
Iar în urma lor, sărac,
E-n zadar cuvântul toooot şi gândul cel buuun...“ – se auzea radioul, cântând în surdină.

— Este melodia din *Samarkand.* Ai văzut filmul?

— N-ai vrea să mi-l povestești?

Fum gros de țigară. Afară, lumini disparate aruncau fascicule intense în văzduh, fără nicio noimă. În camera lor, însă, domnea întunericul și mirosul trupurilor lor transpirate. Printre pliurile perdelelor, luna planetei blestemate arunca priviri iscoditoare spre podea, argintând hainele aruncate neglijent pe jos.

— Este un film de dragoste? o întrebă Clotilde.

— Dacă ar fi după tine, toate filmele ar trebui să fie de dragoste, râse Leta și expiră fumul în rotocoale spre tavan.

Totul a pornit de-acolo, din drumul nevăzut, asta dacă nu cumva ea era oarbă: păşea pe el şi nu-l putea zări, nu-şi putea zări nici picioarele, jos era umbră, în jur, o noapte de cer mascat cu trupuri interpuse între ea şi pavaj.

Era în primul an de facultate. Se întorcea de la cursuri, pe jos, voia să evite centrul oraşului, unde avea loc un mare miting. Pe atunci, Leta nu avea bani ca să-și cumpere un vehicul autonom, unul care să fie doar al ei. Iar *turbioanele* nu le putea suporta, nu îi surâdea deloc ideea că va împărți aerul din acele vagoane etanșe cu atât de mulți necunoscuți care se prefăceau că se clatină ori se împiedică de la viteza cu care se mergea prin tunelurile pneumatice, doar ca să o pipăie. Unul fusese

prea îndrăzneț, iar în cădere își plimbase mâinile pe pieptul ei, încercând să-i cuprindă sânii cu palmele. Își aminti senzația, fusese atât de neplăcută încât îl pocnise cu atâta sete pe obraznic, că-i dăduse sângele pe nas nesimțitului.

Ca și azi, și atunci se grăbea. Trebuia să ajungă cât mai repede la organizație, avea de primit o misiune grea. Tinerelul acela obraznic trebuia să se mulțumească numai cu atât și să coboare la următoarea stație. Însă orgoliul lui de mascul rănit învinsese, așa că dorise să-i plătească polița înapoi. Iar ea fusese nevoită să-i rupă mâna și să-l lase lat acolo, pe podeaua *turbionului.*

VENIȚI ALĂTURI DE NOI!

FIȚI ALĂTURI DE FIII ADEVĂRAȚI AI TERREI!

VOTAȚI-L PE JOHN CARTER!

Totul pornise atunci, de la acel miting. Marea mulțime care fornăia, se zbătea, striga, nu mai putea răbda. O viermuială nerăbdătoare care semăna cu un cazan sub presiune. Iar în aer plutea o tensiune cum nu mai simțise niciodată, care prevestea că urma să se întâmple CEVA. Iar povestea aceasta o ajunsese din urmă, oricât de mult încercase să se ferească de ea. Pâlcuri-pâlcuri de oameni fugeau pe străzile laterale, încercând să se ascundă de aerul irespirabil, înțesat de gaze lacrimogene. După ei, soldații, fioroși, echipați în costumele lor de luptă.

Prinsă în ambuscadă, Leta s-a luptat, măturând pe jos cu ușurință doi soldați și punându-l pe fugă pe al treilea. S-a uitat la cei doi și le-a văzut pletele ieșind de sub uniformă. Erau două femei, așa că s-a hotărât să o salveze pe cea mai tânără dintre ele.

Întinsă pe pat, Clotilde spuse:

— E o poveste şi aici, unde suntem noi acum. Povestea ciudată despre acea pădure mare şi verde şi despre acele poteci

lungi pe care Cineva nu le putea suferi. Şi, ca să dispară potecile, acel Cineva a tăiat pădurea și a lăsat în urmă rămășițele trunchiurilor schilodite ca să le acopere. Ce părere ai?

— Frumoasă poveste. S-o spui cândva copiilor tăi.

— Am s-o spun – a răspuns Clotilde, îmbrăcându-și costumul mulat din latex.

Apoi au chemat-o la Centrul de Comandă şi ea le-a împărțit soldaților noile sarcini. Revendicările rebelilor nu fuseseră acceptate, urmase represiunea. Apoi rebelii fuseseră condamnați, iar pedeapsa le fusese comutată în terraformarea Noilor Luni și exploatarea resurselor acestora. Judecătorii deciseseră că trebuiau să plece cu primul transport.

Convoiul deportaților se punea în mișcare către exploatări, spre lumile care așteptau taciturne colonizarea. De cele mai multe ori, exploatarea se putea foarte uşor confunda cu colonizarea, pe multe dintre planetele noi. După ce se termina exploatarea, colonizarea își relua lungul drum spre următoarea destinație, lăsând în urmă o planetă golită de resurse. Cei din cartel mirosiseră totul cu multă vreme-n urmă și acționaseră la timp. Plătiseră bani grei autorităților ca să facă rost de mână de lucru ieftină, așa că aveau tot interesul să exploateze și să valorifice resursele cât mai repede. Şi apoi mergeau cu toții spre planeta aceea împădurită. Da, pădurea – *oare ce-a spus Clotilde despre pădure*?

Leta visează. O doare carnea de numărătoarea atingerilor trecutului, a anilor care au trecut peste ea, a traseelor palmelor Clotildei.

— *Helloo! Over here, miss!* îl auzise în spatele ei pe asiatic cum încerca să își vândă marfa în Camden. *Acesta e un habitat „Gregor", îl știți, cred, pe bătrânul Gregor, de l-ați văzut la televiziuni. E un autentic habitat „Gregor". Şi Carter are un asemenea habitat, vă dați seama, și sper că știți ce înseamnă asta...*

Omulețul avea fața atât de galbenă, încât prima dată i-a oferit senzația unei măşti din ceară. Când a fost asta? A! Înainte! Sigur înainte. Poate într-o marți. Sau erau în martie. Apoi, într-o bună zi, omulețul a murit. Era necesar să moară, nu-i așa?

Din orice obiect se poate face o armă. Chiar a întrebat-o, glumind, privind-o hulpav:

— *Umbli cu un revolver în sex?* rânjise el atunci și ochii i se umpluseră de poftă, imaginându-și-o goală, cu trupul ei smead întins lasciv pe o cuvertură albă.

Apoi el a murit, nu mai contează cum și când – iar ea și-a primit toți banii promişi de cartel, absolut toți, până la ultima centimă.

L-a văzut odată pe liderul metodologist. Adică l-a văzut în realitate. Era din carne şi sânge. El, celălalt, murise. Celălalt – adică, pur şi simplu, El. Demult, când trăia, trăiau şi idealuri pentru care merita să lupți. Sau să exişti. Pentru ea, idealurile erau totuna, nu putea să facă diferența.

Acum e amiază şi e august și e cald. Cândva, poate că va fi septembrie și va fi dimineață și va fi răcoare. O dimineață răcoroasă de septembrie, asta își dorea acum. Și o cafea tare, apoi o țigară care să scoată fum albăstrui.

Ar vrea, ea ar vrea să nu mai semene cu ei. De ce să le semene? Planeta către care mergeau a fost cucerită în urma unui conflict armat care a durat exact o jumătate de oră. O înscenare jalnică, asta fusese de fapt. S-a aflat, până la urmă, detaliile tranzacțiilor au ieșit la iveală concomitent pe toate canalele media, mai puțin pe cele aservite puterii, însă cabinetul metodologist a fost nevoit să-şi dea demisia, sub presiunea opiniei publice. Scandalul fusese uriaș.

Obsesia spațiului, a cuceririi acestuia. Obsesia omului în habitat, în biosistem, în Cosmos. Necesitatea de a ucide pentru a-şi face loc. Aşa au pretins – dar ea, Leta, cunoştea şi un alt adevăr.

Cândva a scris pe o hârtie: vă iubesc pe toți. Apoi a folosit-o la toaletă. Ce rost are un sentiment în lumea care funcționează ca un mecanism, cu logici şi reguli stricte, adesea iresponsabile?

TOȚI VOM FI FERICIȚI...

Panoul îi lumină fața. Duse mâna la ochi – lumina era prea puternică, iar ea avea fotofobie. De fapt, avea fobie față de tot, de lume, de colonizare, de zborul cosmic.

— *Nu ești fericită lângă mine?* o dezmierdă Clotilde.

Unde era politicianul care dorise să dea fericire la toată lumea? E drept că puțină, dar fusese îndeajuns ca să deschidă cutia Pandorei.

VENIȚI DE LUAȚI FERICIRE.

JOHN CARTER ESTE UN ECOLOGIST CARE VĂ POATE FACE FERICIȚI.

EL ESTE PROFESORUL VOSTRU DE FERICIRE!

La radio se auzea un mag al vremurilor duse; acesta incanta o melodie simplă şi toată doar un plâns, o melodie cum nimeni n-ar mai fi în stare să compună astăzi. Cum nimeni n-ar mai fi în stare să plângă. Părea că acolo era un om părăsit de oameni, de iubire şi ură, un om, pur şi simplu, gol, fără carne şi sânge, un om făcut numai din voce şi durere. Îi amintea de Sunetele pe care le auzise când era copilă.

„Va sosi cândva o zi și vei citi un ziar,
Te vei ridica deodată și vei privi în calendar,
Vei socoti câți ani s-au petrecut de când iubitul tău s-a dus..."

Parcă şi-ar fi luat adio de la ea, de la ființa ei, ascultându-l.

BORDELUL RIO – PÂINEA DEZMOŞTENIȚILOR!

O ORĂ DE SATISFACȚIE PE UN PREȚ DERIZORIU!

Geamul imens şi reclamele şi Leta goală, întinsă pe covor, fumând. Şi căştile pe urechi, ochii închiși. Şi răsuflarea sacadată a Clotildei aproape.

SCHHWAEPSSSS!

Fâsss. Sticla se destupă, apoi imaginile se schimbară iar. Reclamele care îl promovau pe Carter, transmițând mesajul subliminal.

DEO-PARFUM FLORAL

MOSTRE GRATUITE!

MECTANA.

FACILITĂȚI TERAPEUTICE.

LE PUTEȚI AVEA NUMAI CU CARTER LA CONDUCEREA GUVERNULUI!

Sâni mângâiați cu palmele înfrigurate. Spray. Multitudine de culori. Și Clotilde întinsă leneşă lângă trupul ei gol, cu degetele alergându-i pe coapse.

— Închide geamul, Clotilde!

— Eşti o sălbatică, îi râse aceasta în față.

— Trage dracu' perdeaua! M-am săturat de voyeuri!

Fereastra dădea spre blocul în care erau găzduiți viitorii deportați. Sau colonişti. Lipsiți de orice altă distracție, aceştia stăteau ciorchine pe geamuri, încercând să distingă mişcările din spatele ferestrelor clădirior vecine. Niște bolnavi, se strâmbă cu dezgust Leta.

Simbolul Partidului Metodologist, în antagonie, pe ecranul imens atârnat pe perete. Ultima imagine din calup. Apoi întunericul şi trupul dezgolit al Clotildei expus senzual în lumina reflectoarelor care băteau spre fereastra lor.

— Proasto, nu știi ce pierzi! râse Clotilde, făcând o piruetă, scăldându-și trupul fascinant în lumina unui reflector care le lumină fereastra preț de o secundă.

— Taci! Ascultă!

„Nimeni nu ne-a mângâiat,
Nu ne-a învățat s-o facem...

A fost altfel când iubeam,
Am distrus în noi povestea..."

— Cine e? Cine cântă?

— Nu ştiu.

Îşi simte trupul greu, infinit de greu. Ca o piatră care atârnă deasupra hăului. Dacă n-ar avea carne şi sânge, cugetă Leta, totul ar fi altfel. Nimic n-ar mai semăna cu ceea ce este.

Cântecul acela fusese interzis, cu foarte mult timp în urmă. Nimeni nu mai ştia cine cântă. Nimeni nu mai ştia cine l-a interzis. Atunci a înțeles de ce-i spusese Clotilde asta:

— Cum se cheamă?

— Cântec.

— Atât?

— Nu chiar atât. Este cântecul interzis.

— Chiar aşa se numeşte?

Se face tăcere. E încă joi.

NU UITA! ÎȚI TREBUIE PUȚINE LUCRURI CA SĂ FII FERICIT!

VOTEAZĂ-L PE JOHN CARTER!

ȘI ATUNCI TOȚI VOM FI FERICIȚI!

Dacă n-ar fi de carne... Dacă n-ar fi nimeni de carne şi de sânge, ci doar biți și holograme. Dacă n-am mai cere nimic omenesc, nimic care să ne sperie. Cargoul galactic înghite zeci de mii de kilometri pe secundă, penetrând spațiul ca un fruct rău, căzut din pom. Un fruct al cunoaşterii. Ieri a fost iulie. S-a gândit la grevă şi la motivele deportării. Şi s-a gândit la Clotilde, apoi la Suzana şi la Paul. Paul era ecologist. Ea, Suzana, era metodologistă. Paul a fost ultimul pe care l-a ucis. Cartelul îi spusese însă că e necesar.

Dacă n-ar fi fost de carne şi sânge. Şi dacă n-ar fi ştiut să plângă. De-ar fi fost o simplă maşină. Aşa s-a rugat atunci: să

fie o maşină cu un buton şi un program. Şi să se facă noapte mereu, să nu se trezească din visele ei care, pentru prima dată, erau totuna cu Visele Omului. Să curgă veşnic cerneala aceea neagră care incluzionează şi uniformizează. Carnea ei, aripile ei de sânge pe care le întindea să le-adape din miezul aprins al spaţiului celuilalt.

— Să nu rămân la fel – se ruga. Să crească noaptea asta până la glezne, până la brâu şi umeri. Şi să se-ntoarcă la noi Stelele de Veghe şi să fie o zi cât de o lună şi o lună cât treizeci de luni; treizeci de roţi călcând peste noi ca una singură. Şi să auzim lucruri ce nu se-aud: cum cresc trandafiri crăpând dalele de beton cenuşiu al trotuarelor şi străzii şi cum maşinile se opresc una câte una, uluite, şi cum mugurii vor sparge pereţi şi plafoane, vor dezrădăcina blocuri, vor fisura piloni şi cum vor creşte ca o forţă oarbă şi vor înainta printre firele ce duc la panourile publicitare strangulându-le.

„*Atunci* – şi-a spus – *când drumul va fi plin de trandafiri crescuţi fără noimă şi mesele din baruri vor fi penetrate de sevă şi de toate lucrurile ce dau muguri, abia atunci toate lucrurile care ne înconjoară vor căpăta forme noi şi înţelesuri ce reuşesc, în sfârşit, să ne semene.*"

Trandafirii cresc pretutindeni. Cresc şi în Spaţiul Omului, din pereţii habitatelor „*Gregor*" şi din mânerele panourilor purtate haotic de grevişti; cresc din tocurile uşilor, din sonerii şi din ţevile organice. Ca un cântec tăcut; tăcut şi viu.

„*Un cântec interzis*" – îi spusese lui Paul, aprinzându-i curiozitatea.

Iar ea să fie maşină. Să crească din ea trandafiri, să nu poată plânge şi să aibă amintiri cu program. Să n-o doară faptul că ţine la Paul şi că îl va ucide pentru că e necesar.

Un cântec despre oamenii cei minunaţi.

Ea încă îl aude. Stă cu ochii aproape închişi, iar Clotilde se reazemă în palme; o pată albicioasă, fața – şi alte două pete lunguiețe, care s-au lipit de covor.

„N-am să uit în câte dăți
Ne-au învins prejudecăți,
N-am să iert de-acum pe nimeni..."

— Îl dau mai tare?

Dacă n-am fi fost de carne şi sânge, nu ne-ar afla în metacapsor. Să fie o zi cât o lună. Are ceea ce a dorit. Dar nu visase asta. Ea...

Dacă n-ar fi de carne şi sânge, Leta ar fi liberă acum.

— Ține-ți gura! Ascult!

— O să fii fericită, fetițo. Pentru tine va fi cald şi bine. Va fi atât de cald şi de bine încât tare-aş vrea să mă aflu în locul tău...

PROFESORUL DE FERICIRE ARE UN MESAJ PENTRU TINE!

BIȚII DE FERICIRE SUNT LA DISPOZIȚIA TA!

TOȚI VOM FI FERICIȚI!

Mesajul de final încă îi răsuna în cap, propagându-i-se prin sinapse. Fericirea promisă avea să vină, negreșit, cândva. Poate că după ce va înceta să mai fie.

— *De ce plângi? Nu ești fericită?*

Vom ajunge acolo, pe planeta căreia îi suntem destinați. Ca să o colonizăm. Ura se va stinge dintre noi. Greviştii de ieri vor fi cetățenii conformişti de mâine. Cetățenii Confederației, cetățeni model, numai buni de dat exemplu celorlalte colonii.

— *De ce dracu' te smiorcăi? Îl iubeai? Mai mult ca pe mine?*

Leta se ridică din metacapsor. Se ridică şi nu pricepe cum. Îşi priveşte mâinile. N-are mâini. Îşi priveşte picioarele. Picioarele nu se află la locul lor. Ele sunt altundeva, habar n-are unde. E septembrie şi vineri. Marți, oamenii sunt sparți, iar ieri

fusese joi. Anabioză. Funcții vitale încetinite. În creier nu există lumină, sunete sau mirosuri.

Lumina crisalidelor pălește și se stinge treptat. Corpul navei intră în umbra Marelui Nor de la marginea Galaxiei.

Leta n-are trup. Nu-și vede trupul. Nici satul nu îl mai vede, dincolo de măgura singuratică și fragilă, plină de zăpadă, peste care Soarele a apus lăsându-și trecerea pe cer ca o dâră luminoasă.

— *De ce dracu' plângi?* apucă s-o mai audă pe Clotilde.

Întuneric. Stelele reci.

Leta e acum tot ce și-a dorit să fie. Neant și vis. Pulsari și vid. Sori și vortexuri.

Clotilde îi atinge prin beznă mâna înghețată și țeapănă.

— **De ce plângi?**

Drumul spre victorie

de Dodo Niță

1

Acolo unde apele leneşe ale fluviului se împreunau cu cele învolburate ale mării, acolo, deci, într-o bărcuță pe jumătate plină cu apă, expiră pentru ultima dată un Bătrân cu fața brăzdată de riduri şi rămase aşa, cu ochii larg deschişi, îmbrățişând imensitatea liberă a albastrului.

2

Mai întâi săriră gardul cei doi Soldați, urmați îndată de Ofițer, care îl ajută pe Domn să o coboare pe Doamnă, iar la urmă de tot, Tânărul.

— Nu mai pot, nu mai vreau să merg! exclamă Doamna şi se lăsă moale în iarba proaspăt cosită.

— Domnule Ofițehr, v-aş hruga, să poposim aici în noaptea aceasta, vorbi Domnul.

— Da, aprobă Ofițerul. Soldați, ascultați comanda la mine! Drepți! La dreapta! Trei paşi înainte, marş! Drepți! Puneți jos armele! Drepți! Înapoi, în repaus, rupeți rândurile, marş!

Soldații se conformară ordinelor şi apoi se trântiră şi ei pe o căpiță de fân. Tânărul veni lângă ei.

— Oahre cât să fi mehrs până acum, domnule Ofițehr? întrebă Domnul, scoțându-şi pantofii din picioare şi masându-şi tălpile.

— Vă spun cinstit, Domnule, habar n-am. Nici nu mi-a trecut prin cap să țin socoteala cât timp a trecut. Poate Tânărul să ştie, că-l văd tot timpul notând ceva într-un carnețel.

Tânărul, auzindu-se vizat, dădu imediat replica:

— Nu-nu, eu notez grădinile prin care am trecut până acum, să nu ne trezim că ne învârtim în cerc.

— Dahr cum poți, Tinehre, să le deosebeşti, că toate seamănă înthre ele: pomi, zahrzavaturi, viță de vie...

— Nu-i adevărat, fiecare grădină are un ceva al ei: un țăruş înfipt într-un anume fel, un pietroi nelalocul lui, un pom crescut într-o parte. Nici una nu seamănă cu cealaltă!

— Da-da, bine. Soldați, mergeți să culegeți roşii, castraveți şi ceapă, spălați-le în gâldanul de colo şi veniți să mâncăm. Şi-aveți grijă să nu vă simtă vreun câine!

Sfârşiră frugala cină cu o enormă lubeniță pe care Soldații o tăiară cu baionetele, după care se cuibăriră care pe unde nimeri şi se culcară.

A doua zi, şi următoarele, iar garduri de sărit, iar poteci de bătut printre straturi de zarzavaturi, prin umbra pomilor din livezi sau pe marginea gâldanelor, iar câini care-i lătrau ca turbați şi săreau să-i muşte, iar oameni care, ciudat, să făceau că nu-i văd, deşi treceau la numai câțiva paşi de ei...

— Nu! Nu şi nu şi nu! Ajunge! Sunt bolnavă de stomac! Sunt plină de praf! Nu mai fac un pas! Nu mai merg nicăieri! Vreau să ştiu şi eu ce înseamnă să mai dormi într-un pat! Să mai mănânc o mâncare caldă! Să-mi amintesc cum arată o casă pe dinăuntru! Aici rămân şi nu mă mai mişc nici moartă!

— Domnule Ofițehr!

— Hum! Hum!

— Vă hrog, domnule Ofițehr!

— Uite ce o să facem: intrăm în curtea omului ăstuia şi-i cerem, ce-o fi, o fi, să ne găzduiască o noapte. Dup-aia, însă,

mergem mai departe. Soldați, drepți! În rând câte unul, înainte marş!

Unul dintre Soldați împinse portița care despărțea grădina în care se aflau de o curticică şi pătrunseră toți într-însa. Un câine hămăi de să rupă lanțul gros cu care era legat, însă țăranul care se afla în curte, aşezat pe un scăunel cu trei picioare, continuă să cioplească impasibil un țăruş. Ofițerul îşi aranjă centura şi diagonala, porthartul şi binoclul, şi se apropie de țăran.

— Mă, nene!

Tceac! Tceac! Tceac!

— Mă, nene, n-auzi!

Tceac! Tceac!

Ofițerul puse mâna pe umărul țăranului şi-l smuci. Acesta, lovind ritmic cu barda vârful aproape ascuțit, şopti abia perceptibil:

— Purcedeți în grădină şi aşteptați înseratul. Vin eu după 'mneavoastră.

Ofițerul îl privi cu uimire, apoi ridică din epoleți şi se întoarse către ceilalți:

— A zis să aşteptăm căderea nopții, că ne caută el.

Se aşezară în tăcere printre rândurile înalte de porumb. Doamna plângea încetişor, Domnul încerca să o linişească, dhragă, suntem în lume, nu se cade, cei doi Soldați jucau pietricica pe muteşte. Tânărul nota ceva în carnețel, iar Ofițerul se trăgea nervos de mustață.

Când soarele se ascunse după crestele mătăsoase ale porumbilor, auziră vocea şoptită a țăranului:

— Psst! Mă, domnii de-acolo!

— Noi suntem, răspunse Ofițerul.

— Purcedeți încoace! Da' uşor, să nu ne simtă vecinii!

Unul câte unul, cu capetele instinctiv lăsate în jos, pătrunseră în curte (câinele nu-i mai lătră, îi cunoştea de-acum) şi apoi în casă. Toată locuinţa n-avea decât o prispă şi-o încăpere: un pat lat, cu un munte de perini şi velinţe pe el, un cuptor afumat, masă, laviţe, într-un colţ o ladă de zestre cu închizătoare metalică şi, pe pereţi, poliţe pline cu oale, ceaune şi tot ce trebuie într-o gospodărie ţărănească.

Pe masa rotundă şi joasă, aşezată pe un fund de lemn, aburea o mămăligă uriaşă. Li se părea uriaşă şi pentru că nu mai văzuseră aşa ceva de... de mult timp, în orice caz. Dacă or fi văzut vreodată.

Se aşezară tăcuţi în jurul mesei. Tăcuţi, dar cu ochii grăind o foame teribilă. Femeia ţăranului, înaintată în vârstă şi ea, aşeză pe masă o strachină cu brânză, una cu nişte peşte tăvălit în mălai şi-apoi prăjit şi un blid de fasole bătută. Le întinse câte o lingură de lemn şi le ură poftă bună. Apoi se aşeză pe pat, lângă bărbatul ei, şi priviră cu o uimire mută, tipic ţărănească, mişcarea rapidă a lingurilor.

Un ceaun de fasole bătută mai târziu:

— Măi, nene, de ce oamenii nu vohr să ne phrimească în cuhrţile lor şi să stea de vohrbă cu noi? Dumneata eşti phrimul cahre ne omeneşti.

— Acu', trebe să-nţelegeţi, dacă vine fiscul şi vă găseşte aici, musai să plătesc amendă.

— Fiscul?

— Că n-avem voie să primim străini în bătătură, nici măcar pă vecini.

— Cine e fiscul?

— E tot nişte domni ca `mneavoastră, dar care dau amenzi.

— Dar cine sunt? Cum arată?

Ridicare din umeri...

— Sunt militahri, ca domnul Ofițehr?

— Nu știu, domne, am uitat. E-atâta vreme de când n-au mai venit!

— Păi atunci de ce vă temeți? Poate n-au să mai vină niciodată!

— Nțț. Asta s-o creadă mutu'. Ăia vine când ți-e lumea mai dragă: ai străini în bătătură, pac, amendă, ai făcut copii, pac, amendă, nu ți-ai îngrijit grădina, pac...

— ...!

— Amu ar fi bine să punem capul jos, că prăpădim uleiul. Muierea voastră o să doarmă cu a mea, ete colea, iar noi musai la pătul, în paie. Și mâne dimineață purcedeți încotro vi s-o arăta, că io n-am chef de belele.

În urma bărbaților, femeia țăranului scoase de sub pat o albie în care turnă apă fiartă dintr-un tuci negru de funingine și o ajută pe Doamnă să se spele.

— Eh, nici nu mai știu ce înseamnă apă caldă! oftă aceasta.

— Lăsați matale, că după ce te lai, te trag și-o să adormiți ca un prunc.

În acea clipă, de după cuptor se auziră niște scâncete. Doamna, speriată, își acoperi cu mâinile pieptul:

— Cine-i acolo?

— Acu' să nu-ți fie cu supărare, dragă Doamnă, ie fecioru-meu.

Și scoase de după cuptor o copaie în care scâncea, ca după somn, un copil mic și bucălat. Femeia îl luă în brațe și începu să-l legene.

— Și te-oi ruga să nu spui la nime, că nu-i voie și ne-amendează fiscul, da' ce să-i faci, oameni singuri, fără un suflet de copil în bătătură tare greu ne-ar fi fost!

— Nu, n-ai grijă, promit că n-am să spun la nimeni, făgădui Doamna, stând cu spatele și uscându-se cu un ștergar înflorat.

Se culcară amândouă, cu pruncul între ele, şi Doamna adormi abia într-un târziu, atât de mult o tulbură prezența acelui boț de carne fierbinte lângă dânsa.

Afară, în lumina oarbă a lunii, se auzeau şoapte peste garduri şi pe la colțurile caselor: „Dă-mi tesla înapoi", „Ți-a fătat purceaua?", „Împrumută-mi o măsură de porumb"...

A doua zi, încă înainte ca primul cântat al cocoşilor să fi adus soarele pe cer, țăranul îi trezi pe străini şi-i îndemnă la drum. Doamnei îi dădu o pereche de opinci din piele de porc, croite de cu seară direct pe piciorul dânsei şi-i opri în schimb pantofii cu toc, e drept, un pic scâlciați, *da' las' că i-oi repara şi i-o purta muierea mea seara, înainte de culcare*. Le mai dădu o traistă cu merinde şi ziua bună.

Iar garduri de sărit, poteci de bătătorit printre rânduri de porumb şi şpalieri de vie...

— Totul e să ajungem la un drum, un drum cât de mic, dar drum, că pe urmă ne descurcăm. Drumul o să dea într-altul mai mare şi-apoi tot o să ajungem undeva.

Tânărul, care răsfoise în pătul (la lumina opaițului – în ciuda bombănelilor țăranului) nişte terfelituri de hârțoage ilustrate, i se adresă Domnului:

— Am văzut aseară în hârtiile alea vechi că există drumuri pe care am putea merge toți umăr la umăr şi chiar cu mâinile întinse! Şi pe ele merg oamenii în nişte cutii pe roți, care merg singure...

— Alea se numesc otomobile, dacă îmi aduc bine aminte...

— Şi am văzut case mari, tare mari, în care oamenii stau unii peste alții cu zecile, poate chiar cu sutele...

— Da-da, îmi amintesc ceva...

— Domnule, nu vă luați după Tânăr, sunteți doar om serios, interveni Ofițerul. Nu ne interesează ce-a fost înapoi, ci doar ce e înainte!

— Şi-n definitiv, ce e înainte? se răsti Tânărul.

— Da, chiar aşa, unde mergem, la urma-urmei? interveni şi Doamna.

— Dhragă...

— Noi nu mai mergem nicăieri! se hotărî unul dintre Soldaţi.

— Măi, leat, ce e aici? Răzmeriţă? Culcat! Drepţi! Ia stai aşa! Unde ţi-e arma?!

— ...

— Zău, mă? Mă crezi şoşoi? Vrei să te rupi de trupă? Nu-i nimic, te-aranjez eu: zece zile de arest! Tu, ia-l în primire!

— 'Ţeles, să trăiţi!

Incidentul păru închis pe moment. Pomi, zarzavaturi, porumb, viţă de vie...

— Dragă, atâta lucru am dreptul să ştiu şi eu: unde mergem? îşi aminti Doamna.

— Dhraga mea, domnul Ofiţehr, deşi ahre de îndeplinit o misiune foahrte imporhrtantă, ne-a îngăduit să-l însoţim. Acolo unde mehrge dânsul, acolo mehrgem şi noi. Vezi bine că ahre phrobleme cu thrupa, de ce-l mai superi şi tu cu înthrebările tale idioate?

— Mă rog, pot să ştiu şi eu ce misiune are domnul Ofiţer?

— Nu ştiu, e sechret militar.

— Doamnă, se opri Ofiţerul. Pentru că ţineţi morţiş să ştiţi, o să vă spun. Am aici (şi se bătu peste porthart) documente de importanţă vitală şi trebuie să ajung cu ele la prima autoritate. Odată misiunea îndeplinită, sunt liber să fac ce vreau, şi liberi sunteţi şi dumneavoastră.

— Nu-i adevărat! rosti, aparent calm, Tânărul.

Toate privirile se întoarseră spre el.

— În porthart nu este nimic, poate numai praful adunat în cale.

— Mă faci mincinos? Nu-ţi permit, Tinere...

— Acesta e adevărul şi ca să-i conving pe ceilalţi că n-am dreptate trebuie doar să desfaci şi să le arăţi porthartul!

— Eu nu mai merg nicăieri!

— Tu să taci, că eşti în stare de arest!

— Domnule Ofiţer, permiteţi să raportez: nu există documente, nu există misiune. Nu văd de ce să mai mergem atâta, căutând ceva care poate nici nu există?

— Trebuie să mergem, băieţi. Înţelegeţi-mă. Există o disciplină. Mie mi s-a ordonat să merg şi să caut o autoritate, e drept, tare mult a trecut de-atunci, nu mai ştiu nici cine mi-a ordonat şi nici de documente. Nu ştiu nici măcar unde mergem, dar trebuie să mergem. Şi, de altfel, nu putem rămâne pe loc, în grădinile oamenilor. Aţi auzit şi voi: fiscul, străini, amendă...

— Putem să lichidăm nişte ţărani şi să trăim în locul lor.

— Ar trebui să lichidaţi cam mulţi! ricană Tânărul.

— Uite, să punem la vot, democratic, propuse în cele din urmă Ofiţerul.

— Trupa nu votează, iar eu sunt pentru mers înainte. Altcineva!

— Domnule Ofiţehr, vă hrog să nu vă supăraţi, dahr eu şi soţia mea... ne abţinem.

— Tinere?

— Înainte!

— Înainte?! se minunară toţi, uitându-se la Tânăr de parcă atunci îl vedeau pentru prima oară.

— Nu se poate, Tinere, dumneata trebuie să votezi contra mea, e legea contrariilor!

— Înainte!

— Înainte, unde? Eu, că sunt ditamai Ofiţerul şi nu ştiu unde mergem, iar dumneata ştii?

— Da, ştiu!

— Unde? se repeziră toţi.

— Eu ştiu!

— Ce facem, Domnule? Doamnă? Băieţi?

— Domnule Ofiţehr, voia dumneavoasthră!

— Eu? Sunt doar Ofiţer, nu decid, ci execut ordinele superiorilor mei.

— Aici dumneavoasthră sunteţi cel mai mahre, dumneavoasthră hotăhrâţi.

— Eu hotărăsc... Bine. Soldaţi, ascultaţi comanda la mine! Luaţi două topoare de la ţărani, tăiaţi lemne şi construiţi un turn de observaţie, acolo sus, pe deal. Vă urcaţi în el, priviţi cu binoclul şi căutaţi un drum. Îl găsiţi şi veniţi să raportaţi de îndeplinirea misiunii. Aveţi trei zile la dispoziţie. Executarea!

Încă trei, faţă de nenumăratele zile câte se duseseră deja până atunci, au trecut repede. De întors, s-a mai întors un singur soldat:

— Domnule Ofiţer, raportez: nici urmă de drum. Peste tot doar curţi şi grădini, livezi şi vii. Tot pământul e acoperit de curţi şi grădini, de livezi şi vii.

3

În mâna Bătrânului, într-un carneţel cu coperţile roase, o ultimă însemnare se pierdea sub arsura umezelii:

„Omule liber, întotdeauna vei îndrăgi marea!"

COVID-40

de Dan Norea

Proză, să sperăm, SF

Dicționar de termeni, actualizat în anul 2041

Coronavirus este o clasă de virusuri, protejate de o anvelopă lipidică și de un înveliș proteic sub formă de țepi care, la microscop, au aspectul unei coroane solare, ceea ce explică denumirea.

Dintre virusurile periculoase pentru oameni, le menționăm pe următoarele:

— SARS-CoV, care a provocat epidemia de SARS din 2002. SARS vine de la Sindrom Respirator Acut Sever. CoV, evident, vine de la CoronaVirus.

— SARS-CoV-2, numit „noul coronavirus", care a provocat epidemia de CoViD-19. CoViD vine de la CoronaVirus Disease, 19 este anul apariției.

— SARS-CoV-3, numit „mai noul coronavirus", care a dus la CoViD-26.

— SARS-CoV-4, numit „cel mai nou coronavirus", care a dus la CoViD-31.

— SARS-CoV-5, numit „foarte noul coronavirus", care a dus la CoViD-36.

— SARS-CoV-6 (fără alt supranume, se terminaseră gradele de comparație), care a provocat boala de azi, CoViD-40.

Stelian Popovici, un ziarist de 54 de ani, termină de citit datele din CovidPedia și le mută într-un colț al ecranului, gândindu-se că le poate folosi în articolul la care tocmai lucra. Pe același ecran, mare cât peretele, trecu la un buletin de știri.

„Din datele statistice, se pare că a început al nouălea val din 2041 al epidemiei CoViD-40". Stelian nu înceta să se minuneze de viclenia reporterilor TV. Datele despre îmbolnăviri și decese erau, în mod clar, crescătoare, dar graficul ascendent de pe ecran nu era strict liniar, avea mici vălurele. Reporterii le numerotau și le foloseau pentru crearea unor false speranțe. Psihologic vorbind, se pleca de la proverbul „Ce e val, ca valul trece".

„La ceremonia de absolvire a facultății de Robotică industrială, tatăl unei absolvente și-a îmbrățișat fiica în văzul lumii. Infractorul a fost arestat pe loc." Pe ecran se derula scena incriminată, în care toate persoanele implicate aveau costume aproape identice cu cele de cosmonaut. Pentru a marca evenimentul, fiecare absolvent își așezase o tocă peste casca ermetică. Aspectul rezultat era caraghios, dar pentru ei nu era altceva decât un nou motiv de veselie. Întrucât căștile erau opace, pe piept își lipiseră portrete stilizate, majoritatea aducând a roboți.

Facultatea de Robotică era vânată de ziariști, absolvenții formau o clasă de elită compusă din mici genii, racolate din școala primară. Încă din facultate, studenții proiectau noi forme de roboți și de inteligență artificială. În fabrici, roboții trebuiau să fie controlați de la distanță de către muncitorii specialiști. La fel ca restul populației, aceștia lucrau de la domiciliu. Studenții erau folosiți intens, pentru diverse proiecte, încă din timpul facultății. După absolvire, aproape toți erau vânați de firme din vest, care găseau tot felul de portițe pentru a ocoli restricțiile impuse de pandemie.

„A fost produs un nou vaccin pentru CoViD-36. Ca și precedentele, va fi obligatoriu. Termenul de vaccinare este 31 august 2041. După această dată, cei găsiți nevaccinați vor fi arestați și internați în sanatoriile CoViD. La vaccinul pentru CoViD-40 s-a ajuns în faza de testare, se estimează că va fi lansat în septembrie."

„Reporterii noștri au descoperit un pensionar supraviețuitor, la etajul 12 al unui bloc de la periferie. Se pare că nu mai ieșise din apartament de la ieșirea la pensie, în 2030. Mâncare îi aducea fiica lui, angajată la un supermarket, care o dezinfecta încă de la primirea în depozit și o punea deoparte pentru tatăl ei."

„Spitalul Mircea cel Bătrân – numit astfel pentru că era instalat în fostul sediu al unui liceu – a anunțat că nu mai are libere decât două paturi ATI." Stelian oftă, amintindu-și vremurile în care absolvise acest liceu prestigios. Încă din anii 20, școlile și universitățile trecuseră, pe rând, la cursuri exclusiv online. Clădirile fuseseră transformate în spitale specializate CoViD. Excepție făceau facultățile de medicină, care aveau chiar în incintă două tipuri de spital, CoViD și non-CoViD, unde studenții făceau practică. În ciuda riscurilor, meseriile de medic și asistent sanitar erau foarte căutate. Pe de o parte erau bine plătite, pe de altă parte constituiau o bună rampă de lansare pentru politică și administrație. Medicii dictau o parte importantă din măsurile care afectau viața tuturor.

„În București a avut loc primul accident rutier din acest an. Două ambulanțe s-au ciocnit ușor pe bulevardul Mihai Viteazu. Vinovat este șoferul uneia dintre ele, datorită unei amețeli pro-

vocate de o infectare recentă cu CoViD-40." În orașe, străzile sunt goale. Toată lumea lucrează de la domiciliu, ceea ce rezolvă și problemele iscate de închiderea grădinițelor și a școlilor. Alimentele sunt furnizate de firmele de catering, iar celelalte cumpărături se efectuează prin magazinele virtuale.

„Fiul cunoscutei vedete Eva Popa a intrat la Facultatea de Teatru." Facultatea își păstrase numele, dar nu mai avea nicio legătură cu teatrul. Toate teatrele și sălile de concert își schimbaseră destinația, la fel ca bibliotecile publice, muzeele și expozițiile de arte plastice. Cultura se făcea la domiciliu. Actorii și instrumentiștii fuseseră angajați de firmele de cablu, care creaseră adevărate studiouri de efecte speciale pentru a combina înregistrările individuale ale artiștilor, făcute acasă, în filme sau concerte cu participare numeroasă.

„Un fost ATM a fost vandalizat de către un bătrân și nepotul lui." Bancomatul în cauză fusese uitat de Dumnezeu undeva la periferia orașului, toate celelalte ajunseseră demult la fier vechi. Infracțiunea părea complet inutilă, banii numerar nu mai erau folosiți de 15 ani, fiind o sursă potențială de transmitere a virusului. Toată lumea plătea cu cardul, cu telefonul sau, în ultima vreme, cu cipul. Întrebat de reporter, bătrânul hoț a răspuns: „Am vrut să-i arăt nepotului ce meserie frumoasă aveam în tinerețe. Astăzi, hoția la nivelul de jos a dispărut. Iar cea de sus nu se mai numește hoție, ci inginerie financiară. Pentru a păstra tradiția familiei, o să-mi dau nepotul la facultatea de științe economice."

Stelian întrerupse buletinul de știri și își consultă agenda, care clipea cuminte într-un colț al ecranului. În jumătate de oră

trebuia să fie la Palat, unde primul-ministru urma să anunțe o nouă serie de măsuri anti CoViD. Palatul nu era departe, dar intenționa să meargă pe jos, ocaziile de a efectua o scurtă plimbare nu erau prea dese. Ziariştii erau privilegiați, aveau permise permanente de ieşit din casă, pentru a putea evidenția în media abaterile de la norme. Dar și la ei, abuzurile de folosire a permisului erau amendate. Stelian își puse costumul ermetic pentru exterior, își înşurubă casca și ieşi pe uşă. Pe la mijlocul distanței văzu cum, de pe o stradă laterală, un costum asemănător cu al lui se îndrepta în aceeași direcție. Silueta i se părea cunoscută, așa că își activă cipul. Acesta luă legătura cu cipul celeilalte persoane şi, pe ecranul de pe mâna stângă a costumului îi apărură datele complete: Adrian Șonțu, ziarist la True TV. Se cunoșteau de ani de zile, așa că parcurseră restul distanței împreună. Evident, la doi metri distanță unul de celălalt.

— Tot la Palat?

— Tot!

— Ce mai face Mirela?

— Ce să facă, se ocupă de ăla micu. După şcoala online, are meditații online de limba chineză și de pian.

Stelian oftă. „Bună opțiune, limba chineză!". Începuse și el un curs de mandarină, dar la vârsta lui mergea foarte greu. Abia era în stare să pronunțe „Ni hao, China!". Probabil că peste câțiva ani va auzi la postul public „Ni hao, România!", cu subtitrare „Good evening, România!". Cu cât eşti mai mic, cu atât e bine să ştii mai multe limbi!

Ea în roşu, cu codiță

de Cezar Pârlog

Îmi trimite pe mess nişte poze, ea și cu fetița. Îi spun că e frumoasă şi că-i mulțumesc pentru ele. Zic şi că Ane s-a făcut mare şi că e râzătoare. Aici nu ştiu cum va recepta cuvântul, ăsta, ultimul, poate că unora le sună rău, de fapt nici nu cred că el există şi că e doar unul inventat de mine. Eh, scriitor! Nah!, dar îmi permit. Auzi, râzătoare! Răzătoare... Şi parcă nici nu-mi place cum sună, zgârie la urechi, chiar de la prima citire. De-asta-i şi adaug rapid că îi stă foarte bine felul în care și-a aranjat părul, ca să nu mai şterg treaba cu râzătoarea, dup-aia să mă întrebe ce am eliminat şi să vorbim juma de oră numai despre asta, ca doi pensionari senili, care-au uitat de la ce a pornit discuția. Drace, ştiu de unde vine treaba cu râzătoarea! Nu-s eu bun de inovații semantice! Mi-am amintit: Haşdeu o sfătuia pe Iulia să fie râzătoare. În sfârșit! În fotografii, Ane are pe cap nişte urechi de şoarece, de-alea prinse pe-o bentiță. *Minnie meu, îmi scrie,* eu răspund cu *Daaaa* şi completez rapid, *Chiț, chiț*. Şi chiar zâmbesc scriindu-i asta. Mda, efectul jucăriilor şi al personajelor din desenele animate asupra imaturilor! Mai spune ceva despre un tutu, nici nu ştiu ce-i ăla, întreb şi-mi mai trimite o imagine edificatoare. Ca să fie sigură că am înțeles corect, îmi și scrie explicit că-i vorba despre rochiță. Tocmai văzusem şi eu asta. Mai vine o poză doar cu ea, e în roşu. Îi stă perfect puloverul ăla, culoarea e puternică, sensibilele rotunjimi ies în evidență, mai e şi părul prins care-i curge pe

umărul stâng. *Doamne, cum eşti!* zic, apoi adaug imediat, *Cad jos*. Și trimit o fotografie nasoală cu mine, dintr-un autobuz. Îi mai spun că aproape mă enervează că e aşa de frumu. Înainte de expediere pun enervatul în ghilimele, nu trebuie înțeles greşit, au mai fost cazuri. Răspunde că-i doar o poză şi completez rapid că mi-e greu să mă uit şi doar cinci secunde la rând la acea imagine, şi că mă doare, chiar nu glumesc, gagica asta e chiar foarte faină. Şi sânii ăia! Roşii!... Nu înțelege cum e cu greul şi cu durerea, îi repet că e prea frumoasă, că mă bucură şi mă şi doare, în acelaşi moment. Şi îndată, că astea se referă la neputința de a-mi fi mereu, că *E un sentiment contradictoriu, bucurie – durere*. În sfârşit, pricepe, şi-mi scrie că la ea e şi mai greu, că nu se poate rupe de ei, de familia ei. Știu, şi m-au luat toate căldurile de la gândurile astea intense. Fără nicio chestie. Îi spun și ei. Bine, nu mi-e clar dacă nu e şi de la căldura din autobuz, la astea noi, aduse de Firea din Turcia, clima parcă are numai două viteze, cea de funcționare maximă, cincizeci de grade sau deloc, cinşpe. Mai rezist cale de-o stație, apoi cobor. Trec pe lângă gardul unui spital pe unde cândva am născut o construcție care mi-a plăcut, una de forță. Nu ştiu cu cine vorbeam pe telefon, cred că cu una, Maria. O să văd pe unde-oi fi notat-o, pe FB poate; pe mesaje nu cred, că de-abia de câteva zile am numărul ei de telefon, da, clar că nici pe Wapp. Adaug explicitator că *Toate astea sunt doar de la roşul tău cu codiță şi că-s nişte trăiri plăcute*. Îmi răspunde că a văzut şi Ane fotografia şi că a zis *Woow, ce frumos a ieşit poza, foarte frumos. Mami a mea!* Şi mă întreabă dacă am mai văzut ceva, nu ştiu la ce se referă, dar imediat vine o nouă imagine. Una în care sunt amândouă şi în care o ține în brațe pe fetiță. Îmi dă şi o explicație că ea a început să se joace, nu înțeleg, şi că a întrebat-o pe pitică ce face. Da, cred că despre mâna fetiței e

vorba, e singurul indiciu îndoielnic. Şi chiar întreb pentru edificare, dacă la asta se referă. Îmi spune că Ane i-a şi zis că *Îmi plac țâțicile tale.* Bine, subiectul nu putea fi lăsat să treacă necomentat şi neadăugit, prin partea mea apar stări și se aprind becuri, aşa că întreb cum anume se juca. Răspunsul vine rapid, că *Le presează, mă gâdilă,* şi că atunci, astea întâmplându-se, s-a gândit să-mi trimită şi pozele. Da, am găsit pe Fb, în dialogul cu Maria am făcut acea construcție cu gardul, era muuult în spate, fix acum vreo două săptămâni, am cotrobăit ceva, salvez poza cu împrejmuirea, fraza o iau cu copy şi o lipesc la mesajele către un număr pe care nu-l folosesc, cel al curierului de la DHL. Ca s-o am la îndemână. Cad într-o letargie și revăd imagini cu Ane de când era mică şi ne-am întâlnit odată pe Victoriei, la Casa Cesianu. Îi scriu asta. Îşi aminteşte. Şi că am mers toți trei de mână cu piti la mijloc. Era mică atunci, nu vorbea, nu avea cum să ne toarne lui taică-su. Eram liniștiți și normali, ca o familie fericită. Apoi am fost la un suc, îmi zice, amintindu-și. E drept, am întârziat puțin, greșisem Casa Cesianu, de fapt făcusem o confuzie, era vorba de Cesianu-Racoviță, iar eu m-am dus la Filipescu-Cesianu. Sau invers. Habar n-aveam că sunt două. Am aflat căutând pe Google, îngrijorat de lipsa, acolo unde ajunsesem, a oricărei activități. Ne reamintim şi cum fugeam eu după pitică printre mese. Da, recunosc, mi-era frică să nu tragă ceva, să se spargă și să plătim dup-aia. Că sucul era în nişte borcane şi că avea multe frunze de mentă. Îi spun că mi se face rău amintindu-mi şi retrăind momentele acelea frumoase întâmplate cu noi. Îmi zice şi despre vizitele mele la ea, când o mângâiam pe Ane în somn, *Daaa, a fost de mai multe ori,* îi spun, şi că *simt totul în piept.* Răspunde că şi ea, atunci când se gândește, şi că nu mai poate vorbi. O fi venit P pe lângă ea și nu mai are cum să rămână cu mine pe mesaje. Îi

mulțumesc pentru aceste momente. Şi ea mie. Deşi, poate că se referea la faptul că nu mai poate scrie gândindu-se și ea la toate astea, deci să nu fie neapărat varianta cu omul ei, sosit inopinat. Mai spun doar că mi-e dor de ea, și să nu adauge nimic, niciun cuvânt, că vreau să mai rămân în starea asta extatică.

Am făcut şi postarea pe Fb. Suna aşa: „Am coborât dintr-un 96 în ultimul moment înainte de a urca gaborii ăia de la control. Şi acum tocmai trec pe lângă gardul dincolo de care, în curtea spitalului, e un container de gunoi. În acelaşi loc ca acum câțiva ani, nu l-a mai mutat nimeni. Poate doar numele firmei care este imprimat pe el să fie altul. Chiar aşa, o mai fi existând Rosal-ul lui Prigoană? Iar când am văzut cândva aruncată acolo pijamaua lui maică-mea, cu două zile în urmă o lăsasem într-o stare limită la Reanimare, am fost convins că nu trebuie să mai am vreo speranță, că nu era vorba de nicio confuzie, că se întâmplase. Că a plecat la cer și că vor urma câteva zile grele. Și ca să mă răzbun, îmi pun piciorul pe gardul instituției, ca să-mi leg un şiret."

Am pus acolo şi poza gardului, cu stradă cu tot, ca să poată fi localizat. Mda, Spitalul Militar. Ei, na!, nu pentru asta. Doar ca să atragă mai multe like-uri, se ştie treaba, o fotografie face cât o mie de cuvinte.

Nu au venit decât două aprecieri cu tristețe. Dacă era vorba despre vreo pisică aveam deja trei sute. Adevărul este că poate nici nu era ora bună pentru pus pe perete, e prânzul, e duminică, iar toată lumea e la masă, în familie. Oricum, postarea este una puternică şi dură. Deci, poate a deranjat sufletele simple.

Chiar m-a consumat dialogul ăsta şi m-am întins în pat, unde am şi adormit puțin. Sper să fiu ok diseară şi să nu bântui din cauza asta, fără somn, până pe la două noaptea.

Revin şi la telefon, îi scriu că simt nevoia să-i spun că o iubesc, dar că mi-e destul de greu să o fac, îmi reveneau multele tensiuni cu invective de ambele părți, din ultimele luni. Ele nu sunt tocmai trecute, asta nu i-am mai zis, oricum, parcă mi-e și ruşine să folosesc cuvântul acela prea fumos şi știu că asta nu m-ar ajuta cu nimic. Că nu mi-o poate aduce în față, real. Nu aş fi vrut şi nu am aşteptat niciun răspuns din partea ei, mi-ar fi plăcut să rămân cât mai mult în acea stare, dar la câteva zeci de minute mai târziu, vine un mesaj. Şi-mi spune că ar fi vrut ca eu să cunosc mai mult din acestea, din starea asta, din acest univers de familie, să mă simt iubit mai mult şi împlinit. Şi mai adaugă trei poze cu pitica la săniuş. Frumos, soare, veselie. Îi dau dreptate. Şi continuă: *Nu-i ușor, cu siguranță, dar câteodată este de-ajuns şi dragostea unui copil.* Ştiu care-i treaba în familia ei și că Ane îi este singura bucurie. Şi că pe locul liber din suflet am venit eu şi m-am aşezat destul de comod, ca-ntr-un fotoliu care m-a cuprins rapid cu totul. Îmi zice că au plecat doar ei doi la plimbare, ea și cu P şi că a rămas acasă singură. Și ieri, ca şi azi. Da, poate că am greşit mult nedorind copii în prima căsătorie. Dar lucrurile nu au mers bine decât puțin timp, poate lipsa noastră de experiență, poate şi pentru că am pornit prost stând împreună cu părinții ei, iar independența s-a cam dus dracului, chiar dacă de fațadă, lucrurile sunau frumos. „Stați aici la noi, nu plătiți aia, nu plătiți cealaltă", dar am ajuns rapid ca până şi cablul care nu costa cine ştie ce, vreo treizeci de lei acolo, era prin nouășcinci, să îl dăm pe din două, să mi se scoată ochii că i-am mâncat plăcinta lui fra-su, ori să mă trezesc cu teancurile mele de ziare pe care n-apucasem să mă uit, aruncate la gunoi. Citeam în vremea aia cam toată presa economică din România, jucam la bursă, aveam nevoie de multe informații, iar vraful creștea neîntrerupt și nu prea îi făceam

față. Dar nici nu voiam să arunc ziarele, sperând să mai recuperez în câte-un w-end. Aia bătrână s-a băgat mult peste fi-sa, iar eu am ajuns a cincea roată la căruță. Drace, dar la căruța familiei mele! La mai mult timp după ce s-a dus dracului tot, că așa-i românul, rămâne doar cu lucrurile bune și mai devine și înțelegător față de duşman, am zis că vaca de soacră-mea a făcut toate astea doar din motivul de a-şi proteja progenitura. Adică pentru că ta-su cam pilea, chiar bine, bine, și nu-i dădea maică-si niciun sfanț, de am ajuns să o împrumut eu în câteva rânduri, ca să aibă pentru pâine, și i-o fi zis, „Măi fată, ia ascultă tu ce-ți zic, ca să nu ajungi să pățeşti ca mine..." Şi puțin câte puțin, aia şi-a băgat nasul şi curul în familia mea. Apoi, când totul s-a dus pe pustii, de facto, încă şi nu de iure, tot la sfatul ălei bătrâne, desigur, pentru ca să nu îi fug în lume și s-o las singur, „Un copil vă leagă, mamă", deşi eram despărțiți, cum am mai spus, cu metode mârşave, mi-a turnat un plod. Ba a mai și încercat să mă cumpere cu un apartament cu patru camere, un preț chiar bunuț, nu zic nu. Doar că eu am bătut din picior și am zis NU!, și m-am despărțit. Scurt pe doi! Iar din toată treaba de stat niște ani împreună, am plecat aproape cu mâinile în buzunar. Adică cu-n calculator și-o combină audio. Oamenii chiar m-au făcut la dinți! Am şi scris despre asta. Mai întâi o poveste, apoi o carte. Procese, şantaj, IML-uri, situații de căcat, iar procese, iar căcat. Mult căcat! Iar chestia asta m-a marcat. Despărțit, nu se cădea să mai am copil, doar nu-s fecioara Maria; apoi, la a doua încercare, a se citi căsătorie, deja era târziu şi, în plus, voiam să trăiesc pentru propria mea plăcere. A mea și, firește, a persoanei de lângă mine. Dar poate că am greşit. Şi cu asta și cu a doua încercare și principiile mele de căcat, şi cu alegerile de serviciu, şi cu ne-condusul, şi cu limbile străine. Şi cu tot. Poate, cândva, pe alt fond, mai prost,

alegerile astea o să mă ducă spre a-mi lua gâtul. Pentru că, pe măsură ce trece timpul, tind să le dau o importanță tot mai mare. Şi-mi aduc aminte de un prof de-al meu din facultate, era o persoană foarte ok, și detaşată de toate nimicurile și rigidităţile didactice cotidiene. Avea o funcție bună, nu era ultimul om din catedră. La lecțiile practice din teren, când aveam câte-o pauză de gustare, omul se respecta din plin, o slăninuță cu ceapă, o palincă mică, se retrăgea cu alți colegi pe undeva și revenea la sfârșitul zilei, zâmbind odihnit. Pe la ore râdea de noi, ne făcea praf cu întrebări de logică și teste de perspicacitate, ne lăsa singuri la examene și noi tot nu reușeam să ne descurcăm, ori ne punea să facem noi corectura, el n-avea timp de-astea, să ne dăm noi notele și alea chiar rămâneau definitive, nici nu se mai verifica, ce mai, se distra maximal cu noi. Ne învăța fel de fel de lucruri de viață, cum se așează o cămașă la uscat, în ce poziție, de unde se începe cu ea la călcat, ne povestea despre băiatul lui, nu cădea nimeni la materiile pe care ni le preda, râdea mai mereu, glume, chestii. Şi era și deștept, cred că fusese chiar şef de promoție, la vremea lui. La vreo zece, cinșpe ani după ce am terminat, am aflat că s-a sinucis, s-a aruncat în fața unui tir. Că prima dată ăla l-a văzut şi l-a ferit, dar că apoi s-ar fi aruncat în fața altuia, sau la roțile din spate ale ăstuia, asta chiar că nu mai ştiu exact. A fost o mare, mare surpriză, știindu-l așa de boem, relaxat și relaxant, hedonist, aiurit. Am încercat să mai aflu câte ceva, se pare că băiatul lui nu ar fi ajuns mare lucru, poate o fi fost chiar o dezamăgire, ori că s-ar fi ratat, că n-ar fi terminat facultatea, și că de-aici s-ar putea să i se fi tras profului meu finalul, cine mai știe. De vreo boală incurabilă nu am auzit să fi avut. Ei bine, mi-e teamă să nu ajung în aceeaşi situație. Alegerile mele greşite din viață să mă ducă acolo.

Am întrebat-o de poze, credeam că sunt mai vechi, nu ştiam niciun loc cu atâta zăpadă în Bucureşti, pe la mine la bloc e deja uscat. Spunea ceva de blocurile de lângă mall. Că pe-acolo ar fi derdeluşul. Îi trimit cu majuscule un *T.I.* Apoi, *Sfâşietor*. Nu înțelege din prima. Apoi recunoaşte, de asemenea, că poate să înțeleagă. Îi repet. *S f â ş i e t o r*. Şi-mi confirmă. *Da, pot simți.* Îi adaug şi numele ei mic, aşa cum i l-am inventat eu, *Cora*.

În timpul ăsta, lui M îi merge încontinuu gura din fotoliul meu preferat, din camera mea de lucru. Că „Să merg mai repede la avocat, sau unde vreau, să terminăm cât mai rapid cu mascarada asta toxică". I-am zis că am altele pe cap acum şi că aştept o ofertă onestă pentru jumatea mea de apartament. Ori să-mi spună cât vrea, ca să pot rămâne eu în el. Zice că-mi dă treizeci de mii de coco. Adică ăia pe care i-am pus eu, acum zece ani, când l-am luat împreună. În afara împrumutului pe care îl plătim la comun. *Niciun cent în plus.* Iar dacă vreau să rămân în el, să-i dau cincizeci de mii. Și a trecut abia a patra zi de carantină.

Paparuda

de Constantin D. Pavel

Paparudă rudă,
Vină dă ne udă,
Vină dă ne ploaie,
Să curgă șiroaie...

Cei patru băieței își întreceau de zor glasurile zglobii, străduindu-se din răsputeri să pună în cântec toată dorința sufletelor lor crude de a aduce ploaia peste țarina din câmpie. Dansau drăcește, dând din brațe și din picioare ca niște apucați, scuturând puternic din capete, cu chipurile transfigurate de o bucurie euforică, îmbătătoare.

Crenguțe înfrunzite de salcie, lungi și mlădioase, le stăteau coroană în jurul capetelor, acoperite de frunze late de lipan, unele orientate în sus, altele în jos și în lateral, creând impresia unor arătări ivite din alte lumi, unde regnul animal izbutise să se încrucișeze cu cel vegetal. Desculți și aproape goi sub veșmintele împletite cu migală din crenguțe mlădii și frunze late, transpirați și amețiți de căldura toropitoare a soarelui de vară, țipau și se agitau care mai de care, strângând în pumnișorii lor monezile căpătate în timpul jocului.

Paparudă rudă,
Vină dă ne udă,
Vină dă ne ploaie,
Să curgă șiroaie...

Picătură de apă nu mai dăduse Dumnezeu, încă din luna lui mai, iar acum era sfârșit de august și aproape toate puțurile

din sat stăteau să sece, animalele erau costelive și mulți săteni aleseseră să le taie decât să le găsească la ivirea zorilor moarte în staul. Semănăturile puse în primăvară se stinseseră sub brazde și pământul din câmpuri se crăpase ca pielea solzoasă a unui șarpe mort în soare, prefigurând o toamnă și o iarnă fără de niciunele. Popa Tănăsie citea de secetă la fiecare slujbă, dar se părea că în fața lui Dumnezeu răutatea oamenilor încă atârna mai greu decât rugile lui.

Tocmai de aceea babele satului se-adunaseră, cu două nopți în urmă, la Puțul lui Chircă, ăl din câmp, de devale, care încă mai avea suficientă apă încât văcarii să poată ostoi setea puținelor vite pe care le mai scoteau dimineața și seara pe miriște, în căutarea smocurilor ofilite de iarbă. La lumina albă a lunii, bătrânele își recitaseră incantațiile, arzând piei uscate de pește dimpreună cu blană de ludră, amestecând apoi cenușa acestora cu frunze mărunțite de ploiță de aur. Împrăștiaseră după aceea totul în apa ce clipocea stins în adâncul negru al fântânii lui Chircă, zidită de strămoș cu peste un secol în urmă, din piatră adusă cu asinul tocmai de la râul de dincolo de dealul Măceșului, de la trei sate depărtare. A doua zi aleseseră fiecare câte un nepoțel toitănel, cu sufletul curat ca apa de izvor, pe care îl învățaseră cântecul paparudei. Adunaseră împreună betelii de salcie, de la singurele sălcii încă înfrunzite, care creșteau de decenii lângă gardul vechi al cimitirului situat pe coasta unicului delușor din sat; de pe malurile canalului strânseseră frunze late de lipan și creaseră din toate acestea, după ce le ținuseră la umezit, la butoiul cu apă de puț, costumul paparudei, format din trei piese principale: coroana pentru cap, pelerina pentru corp și rochița pentru șolduri. Brațele și picioarele trebuiau să rămână goale, pentru a putea dănțui dansul paparudei, pe care bătrânele se străduiseră din răsputeri

să îi învețe pe năpârstoci; constataseră, însă, în dimineața zilei alese pentru colindat, că băiețeii dănțuiau tot cum știau ei, ieșind o zăminteală totală. Dar dacă puneau suflet și patos în cântare, bucurându-se de apa cu care avea să-i îmbaie femeile satului, aveau șanse să aducă ploaia peste țarina lor.

Miăiță, cel mai micuț dintre ei, nepoțelul babii Mita, ce stătea într-un bordei de chirpici în capul dinspre apus al satului, fusese încercat de primele amețeli cu vreo săptămână în urmă, dar nu le mărturisise nimica părinților și babii, că altfel n-aveau să-l mai lase să meargă cu paparuda. Amețea, cădea în genunchi, se ridica și își vedea de-ale lui, cu ceața aia albicioasă pe ochi și cu vâjâitul ăla țiuitor în urechi. Nu-l ținea mult; așa cum venea, dintr-odată, tot așa și pleca, brusc, lăsându-l limpede și ușor la cap de-i venea să chiuie de bucurie.

Paparudă rudă,
Vină dă ne udă,
Vină dă ne ploaie,
Să curgă șiroaie...

Cânta din tot sufletul, strângând în pumn bănuții adunați din țărâna noroită cu apa pe care o aruncau femeile asupra lui. Ar fi bătut și din palme, cum îi învățase bunica să facă, dar niciunul n-avea buzunare unde să țină banii căpătați. Ceața albicioasă îi juca în fața ochilor de când încasase prima căldare cu apă, de la tanti Marioara, vecina lor, iar de atunci se ținea după prietenii săi ca un cățeluș, făcând tot ce făceau ei, dar parcă mai așa, cu întârziere: vorbele lui se auzeau ca un ecou la cântecele celorlalți, când se mișca părea că e înclisat în miere, nu altceva, iar apa din căldări, deși fusese lăsată la încălzit afară de cu dimineață, în soarele ce dogorea încă de la primele ore, îl făcea să tremure ca de friguri.

Slavă Domnului, aceasta era ultima reprezentație și-avea să se termine. Ajunseseră la marginea de sus a satului și pe ulița

principală se adunaseră câteva femei, toate cu căldări și ciubere pline în mâini, gata să-i stropească din cap până-n picioare, s-alunge seceta ce distrugea întreaga obște. Trase aer în piept și, clătinându-se pe picioare, Miăiță se-avântă din toți bojogii în cântecul paparudei:

Paparudă rudă,
Vină dă ne udă,
Vină dă ne ploaie,
Să curgă șiroaie,
Cu găleata, leata,
Peste toată gloata,
Unde dă cu maiu',
Să crească mălaiu',
Unde dă cu sapa,
Să să scurgă apa,
Hai, Costică, să sărim,
Paparudele,
Că știi iarna ce pățim,
Paparudele,
Ca pasărea prin copaci,
Paparudele,
Ploaie multă ca să faci,
Paparudele!

Dintr-o singură mișcare, conținutul a șase găleți se avântară spre cei patru băieței, transpuși cu totul în lumea paparudei, strigând și dorindu-și ploaia ca pe cea mai de preț comoară, chemând, mai mult cu sufletul decât cu gura, apa dătătoare de viață. Și apa pluti prin aer către ei, iar Miăiță o văzu cu încetinitorul parcă, cum se desprinde de buza găleților și se repede hulpavă spre el, urcând mai întâi spre înalt și lățindu-se apoi pe o suprafață mai mare în timp ce cobora spre trupurile lor

firave, înveşmântate în frunze de lipan şi nuiele de salcie. Iar când șuvoiul acela se pogorî cu forță asupra lui, copilul se cutremură dintr-odată și, căscând larg gura, își înghiți orice sunet și încremeni așa, preț de câteva secunde, înainte ca ceața albă de pe ochi să fie înlocuită de cea neagră, a nimicului. Și leșină...

— Hî... hî... Hâââââaaa... Haaapciiiiiuuuuu!!!

Simți strănutul zguduindu-i tot corpul și nu-și putu reține secrețiile nazale, care ieșiră în forță și se împrăștiară, trecând prin holoecran, pe geamul larg al ferestrei ce dădea spre grădina Institutului de Istorie.

„Fir-ar să fie!", își zise bărbatul în gând, căutând un șervețel, cu cronocasca încă pe cap. „Era imposibil să nu răcesc, la câte găleți cu apă am încasat!"

Își șterse nasul, bău o gură de ceai călduț din cana termică de pe birou, dădu casca jos și deschise documentul care conținea teza sa de doctorat, cu titlul: „Tradiții populare româneşti de la începutul secolului XX".

Jocul Paparudei sau *Chemarea ploii* avea să fie ultimul capitol documentat pe viu, cu care spera să își încheie cu brio lucrarea. Anul 2683 avea să fie, astfel, cel mai bun an din viața sa profesională, de care avea să-și aducă aminte cu bucurie chiar şi la bătrânețe. Zâmbi cu gura până la urechi, simțind pe nas cum îl încearcă cel de-al doilea strănut. Spera din tot sufletul ca Miăiță să nu fi prins şi el vreo pneumonie...

10 minute

de Dan Popescu

Motorul mormăie uniform. Carosabilul e umed și merg doar cu 70 la oră, chiar dacă traficul e modest.

Mișu sporovăiește, ca de obicei, despre ozeneuri, flăcări violete, întâmplări paranormale, tot tacâmul. E mânat de curiozitate, dar ramâne cu picioarele pe pământ. Citeşte mult şi nu numai ezoterisme, cum le zice el. Preferă proza scurtă şi cărțile polițiste.

— Viața e prea scurtă să pierzi timpul cu cărți mai mari de 200 de pagini, în care unul povestește ce știm deja de la teve, zice el de obicei, dar nu sunt sigur că așa și face.

Viața l-a învățat să fie rezervat în ceea ce-l privește.

Frână uşoară. Plafonul de nori şi burnița micşorează sensibil vizibilitatea. La radio, cineva comentează nu știu ce, dar pe un ton blând și, cum volumul e dat încet, bâzâie ceva cât timp tace Mișu, nu prea se înțelege ce spune. Da, mai face și Mișu pauze și doar el știe pe unde-i fug gândurile. Difuzorul din spate hârâie nemulțumit şi îmi propun iarăşi să-l schimb. Ironic, gândesc că am să-mi propun asta şi luna viitoare, şi peste două luni. Nu e urgent, nu mă deranjează, e parte din zgomotul mașinii.

Mișu e bun meseriaș. A făcut școală de maiștri și are mai mult de 20 de ani de experiență. Are și un ucenic, numai că nu l-am mai luat şi pe Gigi; băiatul voia să meargă la părinți, l-am lăsat să se ducă şi m-am oferit să-l ajut eu. Mişu a dat să spună

ceva, dar s-a abținut. L-a mai luat pe el gura pe dinainte de vreo două ori și nu i-a plăcut ce a urmat.

Frână ușoară, semnalizarea ticăie ritmic, ocolesc, luminile bordului pâlpâie încet și un „de ce" se strecoară prin spatele privirilor noastre. Un nesimțit a ieșit de pe tarla și a lăsat pe asfalt noroi cât să derapeze și-un tanc. Un tractorist care pontează zilnic și lucrările de toamnă și pe cele de la crâșmă, obișnuit cu munci grele, de multe ori în noroi și cu haine „de duminică" pe care le îmbracă de două-trei ori pe an, înțelege greu de ce altora nu le convine. După câteva clipe, vedem și tractorul. Un model vechi, cu roți mari pe spate, cu luneta plină de noroiul aruncat de cauciucuri, în ciuda aripilor de protecție. Cea din stânga e roșie, contrastând puternic cu cenușiul utilajului. Cine știe ce culoare o fi avut când era nou? Pe numărul de înmatriculare de deslușeste doar „IV", cifrele sunt și ele acoperite de noroi. Merge cu 40 la oră, se aude cum duduie dieselul vechi, mă mir că nu scoate fum, gândesc că trebuie să îl depășesc, dacă vreau să ajung azi la stație.

— Trebuie să fim atenți la detalii, continuă Mișu. Ții minte când am umblat prin toată centrala să găsim împământarea? Dacă știam că se lucrase în DA5, mă duceam direct acolo, nu bântuiam toată ziua. Detaliile sunt importante.

Are dreptate. Oricât de informatizată și automatizată este Centrala, există mărunțișuri care pot da mare bătaie de cap. Un contact uzat, un fir slab, o izolație fisurată, o ramă desprinsă. Gândul ăsta face să-mi defileze scurt imagini din fel de fel de întâmplări, din anii când lucram la PRAM, Protecții și Automatizări. Acum trebuie să fiu atent la virgulele și cuvintele din propozițiile contractelor și la șmecheriile din corespondență. Peste tot detalii, de parcă ființe nevăzute le-ar pune în calea noastră ca să ne încerce atenția, rațiunea, simțurile.

Las filosofia şi mă concentrez la drum. Tocmai acum, când să depășesc tractorul, pe contrasens apar fel de fel de vehicole grăbite. Autoturisme, niciun camion cu lemne, niciun TIR pe șase osii. Mă întreb, zâmbind, ce ar fi apărut dacă trebuia să depășesc o căruță.

Gata, l-am depăşit şi pot iar să-mi las gândurile să zburde printre copacii cu frunze ruginii de pe margine. Case mai vechi, acoperite cu țiglă sau cu tablă zincată. Tablă bună, dacă încă mai rezistă. Ar fi interesant de văzut ce au prin curte oamenii ăștia. Dacă mai au și altceva decât cotețe și arcade pentru vița de vie. Pe ici, pe colo, copaci tineri, de cel mult 10 ani. Casele sunt mai vechi.

Mergem la stație pentru că tehnicianul ne-a cerut ajutorul: pompele pornesc și se opresc intempestiv și nu înțelege ce se întâmplă.

— Sigur e o punere la masă, a pronosticat Mișu, pregătind geanta cu scule, un multimetru și megohmetrul de 1000.

— Posibil, chiar dacă stația e nouă. Dar poate să fie şi ceva din soft, am completat eu. Dacă e din soft, e nasol, trebuie să-i cheme pe-ăia de la furnizor și treaba are să se lungească.

— Să vedem ce este, poate rezolvăm în numai zece minute! încheie Mișu.

Pompele stației aruncă în albia râului apa care se adună de pe versanții falezei, protejând astfel grădinile și casele satului. În mod paradoxal, sătenii n-au fost prea încântați de îndiguirea albiei, care transforma în istorie inundațiile periodice. Deh, oameni fel de fel.

Brusc, cerul s-a deschis și am fost inundați de o lumină blândă și strălucitoare, ca de vară. Lumină numai bună pentru diapozitive color. Pe film de 36 mm, că filme din alea mari n-am prins nici eu. Am mai trăit astfel de clipe, în care obiectele şi

ființele se iau la întrecere cu soarele, care luminează mai frumos. La Sibiu, când am cunoscut-o pe Amada. Pe Ceahlău, în zori, privind la norii care se vălureau la picioare. În grădina bunicii, când am aflat care-i treaba cu zmeura.

Preț de câteva clipe, ne-am deplasat suspendați parcă între dimensiuni, cu încetinitorul, fără valuri, fermecați. Mișu amuțise, motorul abia se auzea, mormăind uniform, radioul amuțise și el, hârâiala difuzorului dispăruse.

Frână ușoară, semnalizarea ticăie ritmic, ocolesc, luminile bordului pâlpâie încet. Iaca și căruța. Și răspunsul la gândul de mai înainte. Odată cu căruța, n-a mai apărut nimic pe contrasens și după vreo trei kilometri, am virat spre stație.

Tehnicianul ne aștepta. Ne-a poftit înăuntru. Am refuzat păhărelul.

— Acum sunt șofer, dar m-ajută Mișu!

Și Mișu m-a ajutat cu plăcere. Își știa măsura și nu-l văzusem niciodată amețit de la băutură.

— Ai ficat bun, Mișule!

— Am, dom' inginer, că-l feresc de chimicale. Și tre' să fiu pe fază dacă apare vreun ozeneu, râdea el.

Mișu a avut dreptate. Situația s-a clarificat în zece minute. A durat mai mult scoaterea de sub tensiune și blocarea unor robineți. Izolația a fost bună, siguranțele în regulă, firele la locul lor. Ne gândeam amândoi că trebuie verificat softul.

— A mai umblat cineva aici? arătă Mișu cu șurubelnița firele ampermetrelor de pe alimentări. Văd faze inversate.

— N-a umblat nimeni încă de la montare, preciză tehnicianul, mirat și cam nemulțumit că nu văzuse și el fazele inversate.

— Da, Mișule, sunt inversate, dar e pe partea de măsurare. Cel mult, aparatele indică eronat. Ce treabă să aibă cu pornirea?

Mișu le-a aranjat fain, așa cum trebuia.

— Să se vadă frumos, a precizat el, mustăcind.

Am mai verificat câteva relee, am repus sub tensiune și am făcut mai multe porniri și opriri de probă. Aparatele indicau ce trebuia, nu clipea niciun led roșu, pompele porneau „la cheie".

— Un defect stricat, a concluzionat Mișu și am ieșit.

— Va trebui făcută și o verificare a softului. Cine știe ce detaliu ne scapă acum...

Tehnicianul pufăia o țigară, oarecum mulțumit, sprijinit de aripa mare din dreapta-spate a tractorului vechi. M-am întrebat de ce mai ținea vechitura aia și nu o dădea la fiare vechi. Ghicindu-mi gândul, omul rosti, în timp ce arăta cu mâna spre părculețul din comună:

— Îl pun acolo și-l fac atracție pentru joaca puștimii.

Bună idee, băncile viu colorate și cele câteva alei asfaltate atrăgeu deja copiii din zonă.

— Și-l faci tot cu roșu?

Aripa din dreapta-spate avea un roșu aprins, lucios, proaspăt. Se uită și el la aripă, ca și cum o vedea pentru prima dată.

— Așa e de când am venit aici. N-am vopsit-o eu. Ce vopsea bună era atunci, tractorul ăsta zace aici de mai mult de zece ani.

Sub aripa roșie se vedea numărul, acoperit parțial cu noroi, pe care se mai putea distinge doar „IV"...

Ultima Călătorie

de Florin Purluca

Gaura de vierme a aruncat astronava într-o regiune recent catrografiată, cu nici o mie de ani în urmă, de una dintre sondele noastre XVR. Partea care ne interesa în mod deosebit se întindea pe o arie de zece parseci și am ajuns acolo într-un timp relativ scurt – treizeci de ani-lumină.

Aflată mereu sub reflexia unui scut energetic, n-aveam idee cum ar fi trebuit să arate locația. Ca o stație orbitală, ca un asteroid?

Am trecut de scutul energetic și am descoperit un aerodrom enorm, cu o multitudine de docuri. Părea abandonat. Bine întreținut, dar pustiu. Până când sistemul robotic ancilar a efectuat setul complet de manevre de andocare, am numărat, din simplă curiozitate, o sută de posturi.

Semnalul era antic și fusese recepționat întâmplător. Era criptat, dar reușisem să detectăm sursa. Nu eram siguri ce urma să găsim acolo, așa că ne-am lăsat corpurile încolăcite în cabluri și aproape complet imersate în lichid hidroponic și ne-am trimis fantomele. Releele ne asigurau o legătură de tip halo pe o distanță de o sută de kilometri. Speram să fie suficient și mai speram ca stația să aibă sisteme de ghidaj electro-gravitaționale, altfel aveam să trecem prin podea chiar de la primul pas.

Aveau.

Am străbătut mai multe camere filtru, iar sala principală era uriașă. Receptorii noștri indicau zece kilometri pătrați, cu

o singură unitate de comandă poziționată central, în spatele căreia se afla un tehnician. Individul avea constituție umanoidă și părea foarte bătrân. O interfață de camuflaj, am bănuit noi.

Ne-am apropiat. Senzorii nu interpretau simptomatologia clinică a unor gesturi ostile.

— Cine sunteți voi? ne-a întrebat bătrânul, când am ajuns suficient de aproape, pe un ton sigur și calm.

— Noi suntem oameni! i-am spus.

El a zâmbit și ne-a întins o palmă înmănușată în piele zbârcită, în semn de salut.

— În sfârșit! Ce v-a luat atât de mult? Eu sunt Dumnezeu.

Zori cenușii

de George Sauciuc

Problema apăruse chiar după prăbușire. În urma loviturii primite, sistemul automat al navetei preluase controlul, făcând omul din interiorul ei un simplu pasager.

Deoarece tehnologia folosită făcea parte din ultimele jucării ale Centrului Mecanizat, programarea lui avea carențe grave. Cel puțin din punctul de vedere a Suzanei. *Cum mama dracului a trecut sicriul ăsta zburător de controlul tehnic de specialitate?* și privind în jur, observă faptul că avea probleme mai grave, cu mult mai aproape de persoana ei fizică, *cum, pentru tot ce e sfânt în căcatul ăsta de sistem, să uite robotul de bord să mă arunce fără echipamentul de supraviețuire?* Cel puțin avea pachețelul de prim-ajutor și, cel mai important, ordinatorul personal. Care era distrus. Înjurăturile ei ar fi lăsat gură-cască orice soldat dintr-o cazarmă și l-ar fi făcut să roșească pe cel mai pragmatic lingvist.

Încercând să se calmeze, începu să evalueze situația în care se afla. Nu se prezenta deloc roză. Misiunea ei de rutină se transformase într-un fiasco.

Era un zbor de cercetare deasupra unui teritoriu ce urma să fie colonizat în următorul interval de timp. Satelitul de terraficare cartografiase planeta descoperită de o navă de cercetare a Uniunii Spațiale, suficientă pentru a aduce un rictus de neplăcere pentru birocrații Federației Terane, și a umple de spume

politicienii ei. Uniunea o clasificase tocmai bună pentru oamenii ahtiați puși pe descoperit și colonizat spații locative rotunde în hăul nemărginit al Universului. După perioada de balizare, observare și împărțire teritorial-administrativă, urma primul val de coloni specializat pe construirea infrastructurii de bază, urma dezvoltarea centrelor urbanistice și, după două-trei generații, statutul de planetă a Uniunii sau Federației (după caz). Planeta devenea sursă de materii prime pentru centrele tehnologice, își dezvolta propria ramură economică și, inevitabil, era gratificată cu două-trei garnizoane militare trimise de Planeta Metropolo. Pentru protecție.

Suzana nu-și putea explica explozia navetei (deși bănuia ajutorul Sabotorilor din cadrul Serviciului Terran de Informație și Comunicare), dar nici nu-și bătea prea tare capul. Lipsa echipamentului de supraviețuire nu era o problemă prea mare; lipsa ordinatorului personal, da. Şi una chiar foarte mare. Privşte cu groază cronometrul de pe centura morții. Micuțul computer continua să înregistreze timpii morți, iar ei nu-i mai rămăseseră decât vreo trei ore de viață biologică naturală și se îndoia de existența vreunui suflet etern și imaterial, fapt care îi creștea panica. O clipă fu tentată să desfacă centura, dar avertismentul deștepților de tehnicieni mecatronişti (în mintea ei, la adresa lor se înghesuiau înjurături ca un sobor de călugărițe la un film porno) o liniştesc. Ar risca să se transforme într-un pumn de nisip fin, în urma exploziei încărcăturii de pe centură.

Centura morții, după cum era cunoscută în rândul soldaților operativi de cercetare, era un dispozitiv obligatoriu la ținuta militară. Încărcată cu exploziv cât pentru detonarea unei nave medii de linie, era legată de robotul navei. În cazul în care

acesta devenea neoperațional, computerul atașat centurii începea o numărătoare inversă la finalul căreia exploda. Ideea de la care pornise crearea și perfecționarea acestui dispozitiv fusese de a întări loialitatea soldaților față de Uniune (Suzana presupunea existența unui dispozitiv asemănător și în patrimoniul Federației), și de a împiedica eventualele rătăciri care să ducă la o colaborare cu inamicul. Ideea era că Suzana chiar nu nutrea asemenea gânduri înălțătoare.

Trebuia să ajungă la o baliză care ar fi putut prelua rolul computerului de bord și, totodată, să transmită mesaje către Centru, de unde urma să vină echipa de recuperare. Dar ea nu știa poziția niciunei balize. Coordonatele fiecăreia erau în ordinatorul personal. Iar al ei era distrus. De aici și disperarea pilotului eșuat.

Trase aer în piept și porni spre locul unde credea că văzuse o baliză, în timpul zborului de recunoaștere. Mersul grăbit se transformă, cu timpul, într-o alergare forțată. Cronometrul îi indica faptul că rămânea foarte puțin din cele trei ore. Exasperant de puțin. Se luptă cu copacii, cu desișurile, bălțile, cu durerea care o cuprindea încet, dar sigur. Simțea tensiunea din mușchii ce păreau că nu o mai ascultă. Costumul nu mai prezenta de mult timp croiala cazonă originală. Toată ființa ei dorea să renunțe.

Antrenamentul fizic din garnizoană, cursurile de supraviețuire și de orientare, erau bazate pe tehnologie. Fiecare mișcare în situații critice presupunea existența unui dispozitiv electronic care să ghideze omul aflat în situații delicate. Dar ea era lipsită de acest ajutor și se simțea goală. Cu lacrimi în ochi, renunță. Privi îngrozită la cronometru. Își imagină discuțiile

camarazilor ei, fratele degradat şi concediat din rândurile Forțelor Uniunii. Era pe cale să devină trădătoare. Cel puțin în ochii birocrației. Închise ochii și-i strânse puternic, până simți durerea provocată de apăsarea în exces a pleoapelor. Un strop de transpirație îi curse pe șira spinării. Rece. Simțea toate acestea ca de departe.

Doi paşi în stânga. Întuneric. Tăcere. Doi pași spre dreapta. Tăcere. Întuneric. Nu, nu este tăcere. Este un țipăt. Ba nu, un plânset sau un râs de copil. Imagini. Nu, nu sunt imagini. Este doar lumină puternică. Tăcere. Liniște grea, palpabilă. Întuneric, cu un bliț de lumină. Tuşeşte greu, îi vine să vomite... încă o sclipire.

Nava Donald Trump a Federației Terrane se pregătea pentru saltul către o zonă în care era posibilă existența unei noi planete locuibile. Serviciul Terran de Informație şi Comunicare, un departament de spionaj de fapt, în ciuda numelui pompos, observase o suspicioasă activitate a Uniunii Spațiale. Clar că descoperiseră un nou sistem planetar, pe care îl analizau. În niciun caz nu puteau rămâne în urmă şi se hotărâse acționarea de îndată, chiar cu riscul unor ciocniri militare. Treaba urma să fie rezolvată de birocrați. *Noroc de ei, altfel ar fi trebuit să le facem și lor treaba,* gândi Crish, ofițerul de propagandă cu împuterniciri politice și comandă a Serviciul Terran de Informație și Comunicare de pe Donald Trump.

Aştepta saltul, simțind cum i se strânge stomacul. De fiecare dată, traversarea anilor-lumină prin metoda saltului crea asupra oamenilor efectul numit „rău de salt", care amesteca,

la nivel intelectual, toate organele corpului, cauzând cascade de vomă. Toți pățeau asta!

În timp ce ștergea mizeria de pe consolă, după salt, Crish căscă ochii la informațiile de pe display. Uimirea de pe chipul lui fu ultima emoție înainte ca ceața neagră în care *aterizase* nava să o dematerializeze.

Încă puțin și activa baliza. O mică forțare. Simțea că poate. Era la mai puțin de o sută de pași. Trebuia să ajungă la ea și să o activeze. Cu o ultimă zvâcnire, Suzana se concentră, dar o ceață neagră o prinse de picior. În ciuda stării gazoase, rezistența prinsorii era destul de solidă. Disperată, privea cum cronometrul de pe centura morții se apropia de momentul care-i inspira groază. Terminarea unităților de timp. Se zbate furioasă, aidoma unui animal prins în capcană. Trage. Urlăăă... Booom!

Locul Suzanei e luat de rămășițele corpului ei. Sânge și bucăți de carne. Și bucăți de echipament.

Ceața neagră se disipă și un nor negru se ridică de pe întreaga planetă.

În Centrul de Comandă a navei Uniunii Spațiale Muntenia, un semnal primit în unitatea centrală declanșă un mesaj care răsună pe toată nava. *Soldatul Suzana XX0088... a fost dezactivată de sistemul de loialitate de pe centura personală. Defectarea soldatului a fost împiedicată și, conform articolelor din codul de procedură marțială, va suferi toate rigorile legii* bla, bla, bla.

— Tu o cunoşteai, nu?

— Da, mă rog, am încercat s-o scot la o cafea. Era simpatică. Cine ar fi bănuit că are gânduri de trădare. Mai bine că n-a fost nimic între noi. Mi-e milă de fratele ei...

— Mda. Degradare, pierderea drepturilor cetățenești. Colonie de muncă... Cine ar fi crezut?

O ceață neagră, ca un nor compact și imens, se deplasează prin imensitatea spațiului. Se îndreaptă către zonele ocupate de Uniunea Spațială și Federația Terrană.

O cască albă şi-un copil în ploaie

de Sergiu Someşan

Stăm de câteva zile în tranşee şi-i aşteptăm pe ceilalţi; ploaia cade peste noi nemiloasă şi preface câmpia din faţa noastră într-o adevărată mlaştină. Tocmai mă hotărăsc să comand plecarea unei patrule, când unul dintre soldaţii mei tresare şi-mi face semn: în sectorul lui de tragere a apărut o siluetă. Este abia vizibilă prin rafalele dese ale ploii. Îi fac semn să mai aştepte, iar el dă din cap că a înţeles şi se sprijină mai bine de patul armei, luând în vizor conturul nesigur al celui din faţă. S-a mai apropiat între timp, şi acum se vede clar: are o cască albă pe cap, deci este inamic.

— Foc! şoptesc eu când ajunge destul de aproape de noi şi, în aceeaşi clipă, soldatul inamic se prăbuşeşte cu faţa în noroi.

Fac semn spre doi soldaţi şi ei se reped afară din tranşee, îl apucă de braţe pe cel căzut şi îl târăsc până la picioarele mele. Da, a ochit bine soldatul meu: inamicul nu are nicio rană vizibilă. Mă aplec, îi ridic vestonul şi cu cheia de control îi deschid pieptul. Scot cartela cu programul, o rup bucăţele şi o arunc ostentativ în noroi, în timp ce soldaţii mei rânjesc satisfăcuţi, apoi îi pun în loc o cartelă de-a noastră. Unul dintre soldaţi aduce o cască neagră şi i-o pune pe cap şi tot el îi şterge noroiul de pe faţă. Apoi îl activez. Se ridică nesigur şi, când dă cu ochii de mine, mă salută. Îmi place să am mulţi soldaţi în subordine. Un specialist în psihologie robotică de la Centrul de Reparaţii mi-a spus odată, când era în toane bune şi avea chef de vorbă,

că plăcerea asta este un rudiment al unei trăsături de caracter uman, cultivat cu grijă şi încurajat la şefi: orgoliul. Şi de asta ne simţim bine cu cât avem mai mulţi soldaţi în subordine. Şi tot el mi-a mai spus că asta ne face, de obicei, să fim buni ofiţeri şi să nu riscăm în mod inutil viaţa soldaţilor. Abia atunci am înţeles eu de ce nu îi las pe soldaţii mei să tragă decât în clipa în care soldaţii inamici au ajuns destul de aproape ca să se poată ţinti cu precizie în butonul armat din mijlocul pieptului, cel care întrerupe funcţiile vitale.

Din nefericire, nu toţi soldaţii mei nimeresc butonul şi atunci gloanţele noastre rup bucăţi mari din soldaţii inamici, pe care nu ştim cum să le mai punem la loc, iar cei astfel stricaţi rămân abandonaţi în faţa tranşeelor. Înainte, roboţii-soldaţi deterioraţi îi duceam la Centrul de Reparaţie, unde erau oameni care ştiau să-i refacă. După escaladarea războiului şi folosirea armelor nucleare, am găsit tot mai puţini oameni la Centru, iar cei care rămăseseră păreau a fi prea slăbiţi pentru a se mai ocupa de roboţii defecţi. Specialistul de care am vorbit spunea că probabil oamenii vor pieri cu toţii, pentru că nivelul de radiaţii crescuse mult peste valoarea la care se aşteptaseră chiar şi cei mai pesimişti dintre ei.

— Dar nu fi supărat pentru asta, a încercat el să glumească. Sunt sigur că voi veţi câştiga războiul.

— Ce te face să crezi asta? l-am întrebat, nedumerit.

S-a făcut dintr-odată palid la faţă, a închis pleoapele şi nu mi-a mai răspuns. Am crezut chiar că a murit, la fel ca toţi ceilalţi, dar, într-un târziu, a deschis cu greu ochii, şoptindu-mi:

— Chestie de logică, dragul meu, chestie de logică... Într-o lume atât de întunecată, atât de plină de fum, de cenuşă şi în care plouă tot timpul, nişte soldaţi cu căşti albe nu au absolut nicio şansă... Sunt prea vizibili. Atâta lucru putea să te ducă şi pe tine mintea...

A răsuflat greu de câteva ori, apoi a adăugat:

— Când veți învinge, grăbiți-vă să vă bucurați de victorie, pentru că soarele nu o să vă lase prea mult răgaz... iar de stațiile de încărcare nu prea mai are cine să se ocupe...

— Chiar, ce se întâmplă cu soarele? De ce nu se mai vede? l-am întrebat eu atunci, dar nu a mai putut să-mi răspundă, pentru că a început să vomite şi apoi şi-a pierdut cunoştința şi nu şi-a mai revenit niciodată.

A fost ultimul om cu care am vorbit. Sunt îngrijorat pentru soldații mei şi nu ştiu ce să le răspund când mă întreabă de ce nu se mai vede soarele. Din ziua atacului nuclear nu l-am mai văzut şi un crepuscul cenuşiu a învăluit Pământul. Mai avem pentru câtva timp rezerve de energie, dar, cum toate stațiile de încărcare sunt nefuncționale, în curând va trebui să ne încărcăm bateriile de la soare, pentru că altfel se va termina cu noi. Chiar şi când plec în patrulare, nu iau cu mine soldații cu cele mai bune reflexe, cum aş dori, ci pe cei care au bateriile mai încărcate.

Aleg şi acum pe baza acestui criteriu zece soldați şi pornim în patrulare: în zare sunt nişte dealuri stâncoase şi aş vrea să le cercetez, să nu avem vreo surpriză neplăcută la noapte din direcția lor. Întâlnim tot mai mulți soldați cu căşti negre plecați, ca şi noi, în patrulare. Ne salutăm şi ne vedem, fiecare, de misiunile noastre de luptă. Se pare că specialistul de la Centru a avut dreptate şi că noi vom fi până la urmă învingătorii.

Oameni nu mai întâlnim deloc. La început, când ieşeam în patrulare, se întâmpla să mai întâlnim câte unul, doi... Erau înfometați, zdrențăroşi, şi treceam pe lângă ei fără să-i băgăm în seamă. Uneori, aruncau cu pietre în noi, dar erau prea slăbiți ca să ne facă vreun rău. Ultima dată când am întâlnit oameni s-a întâmplat să fie o familie. Erau adunați lângă un pom, fe-

meia şi cei doi copii stăteau pe vine şi scânceau de foame şi de frig, iar bărbatul încerca să doboare cele două mere sfrijite din vârful pomului, aruncând cu pietre. Văzând că nu reuşeşte, l-a podidit un plâns uscat şi sec. Când ne-a zărit, a început să azvârle cu pietre în noi.

— Scârbele dracului! a strigat el furios. Noi vom crăpa şi ăştia vor rămâne să cutreiere veşnic Pământul.

— Taci, taci! s-a ridicat speriată femeia. Taci din gură, să nu-i stârneşti.

Am trecut nepăsători, ca şi altădată, mai departe. Puteau spune orice, vorbele lor nu ne atingeau. Noi eram programați numai să-i nimicim pe cei care purtau căşti albe.

De ceva timp, în sfârşit, asemenea probleme se terminaseră. N-aveam să mai întâlnim oameni care să ne deranjeze în patrulările noastre.

Ajungând la poalele dealurilor, am stabilit, ca şi altădată, semnalele de alarmare şi de recunoaştere, apoi le-am dat ordin celor din patrulă să se împrăştie. Abia m-am despărțit de ceilalți, când dinspre o viroagă am auzit o rafală scurtă. Am alergat spre locul respectiv şi am văzut câțiva soldați adunați lângă un trup căzut. Ajungând mai aproape, am văzut că era un om: din rana de la piept sângele îi curgea amestecându-se cu picăturile de apă ale ploii.

— Idiotule! am strigat către soldatul care trăsese. De ce l-ai împuşcat? N-ai văzut că este om?

Nu ştiu ce este „idiot", dar aşa îmi spunea un ofițer de la Statul Major când îi îndeplineam aiurea ordinele.

Soldatul arătă spre casca albă căzută lângă trupul doborât.

— O avea pe cap. Am văzut că e om, dar avea casca pe cap.

Din mâinile celui ucis se rostogoliseră în noroi câțiva morcovi. I-am lovit cu piciorul şi atunci, dintr-o adâncitură a pere-

telui stâncos, am auzit un scâncet. Întorcând capul, am văzut doi ochi speriați: erau ai unui băiețel de numai câțiva ani. Era înfricoşat, dar era şi flămând, pentru că privirea îi fugea neliniştită de la noi la morcovii împrăştiați pe jos. Văzând că nu mişcăm, şi-a luat inima în dinți şi a ieşit, cu mişcări furişe, a luat un morcov şi a început să-l ronțăie lacom, privindu-ne, în acelaşi timp, cu ochi bănuitori. De sus, ploaia continua să cadă cu înverşunare, lovindu-l nemilos în creştet. Poate că îl deranja, pentru că a întins o mână slabă, scheletică, după casca albă căzută în noroi.

— Nu trageți! am strigat, văzând cum mâinile soldaților se încleştează pe arme. E doar un copil, nu trageți!

S-au oprit, pentru că erau programați să asculte cu sfințenie de ordinele ofițerului lor, chiar dacă acestea contraveneau programului de bază. În aceeaşi clipă, copilul îşi puse casca albă pe cap şi rafala pornită din puşca mea automată îi zgudui trupul plăpând, făcându-l să se chircească. Sunt un ofițer robot foarte complex, ştiam că e un copil şi că nu trebuia să-l ucid, dar în programul meu era implantat prea adânc ordinul de a trage în tot ce mişcă şi poartă cască albă.

Rămânem nemişcați lângă cele două trupuri, sub ploaia care cade tot mai nepăsătoare. Bateriile ne sunt aproape descărcate şi cine ştie dacă va mai ieşi vreodată soarele. Dacă aş fi om, acum poate că aş plânge, dar cum sunt doar un ofițer robot foarte complex, dau ordin să plecăm mai departe, să căutăm soldați cu căşti albe.

Înaintea învierii

de Liviu Surugiu

Și eu am fost copilul care plângea în întuneric. Am fost hominidul chinuindu-se să aprindă focul în peșteră. Am fost un patruped. Am fost nimic.

Și voi redeveni.

Să fugi, să stai, să țipi, să plângi. Să alergi în mijlocul străzii, legănându-te pe picioare, căzând și târându-te printre mașini. Să te ridici cu mâini oarbe în faruri, claxoane, frâne și tamponări. Să cazi la loc și să leșini.

Ambulanța pare un trasor luminos tăind noaptea către țintă. Oprește în curtea spitalului, targa e scoasă, asamblată, înconjurată de brancardieri și asistenți. În câteva clipe, victima e dusă în anticamera sălii de operații, unde medicul de gardă îi taie hainele.

Veşmintele sunt îngreunate de ploaie, rupte în zona impactului. Rizurile anvelopelor au trecut peste carne muşcând cu dinți dispuși în cercurile unor fălci de prădător.

— Un martor a declarat echipajului de poliție că autobuzul a trecut peste acest om, vorbește asistentul de pe ambulanță.

Medicul îi face semn să tacă. Îndepărtează hainele, explorează abdomenul și coapsele muribundului. Bărbatul e plin de urme umflate, roșiatice, ca și cum nu amprentele roților au ră-

mas pe el, ci o stranie urticarie. Sângele supură peste tot, direct prin piele, și corpul e atât de umflat încât pare gata să plesnească. Aproape că nu mai respiră.

— Mențineți suportul vital de bază! MCE și respirație artificială!

— Intubare cu sonda orotraheală! Puls? Tensiune?

— Îl pierdem!

— Șocuri electrice la 160! 180!... 200!

Defibrilatorul se încarcă și descarcă cu zgomot. Curentul trece prin trupul inert, făcându-l să se zguduie, spasmele par inumane, mecanice, de cadavru animat artificial.

— Adrenalină, un miligram intravenos! cere medicul. Lidocaină! Un miligram kilo-corp!

Nicio reacție dinspre omul inert.

— Procainamidă perfuzie! Defibrilator, 300 J!

Dintr-odată, aparatele reintră în parametri, pacientul începe să respire. Ei înșiși, întreaga echipă reîncepe să respire.

— Priviți! spune anestezistul. Cred că nu e prea grav. Urmele s-au retras... parcă s-ar fi spălat!

— Probabil a fost doar un șoc respirator, confirmă medicul, unul provocat de impact. Am impresia că n-a fost chiar atât de rău.

— Datele sunt stabile! dă din cap, neîncrezător, asistentul-șef.

Să știi, să fii și să nu fii, mort sau viu, să vrei să te miști și să nu poți mișca. Și eu am fost așa. Și tu și tu și tu.

La prima oră, medicul de gardă intră în salon. E, de fapt, o rezervă cu un singur pat pe care îl cunoaște bine fiindcă acolo

își lasă totdeauna visele când e de gardă și nu se întâmplă nimic. În noaptea care a trecut s-a întâmplat, iar colegul său, la ieșirea din tură, i-a lăsat pe birou ultima fișă de internare.

Se oprește în cadrul ușii: cineva a mutat patul în cealaltă parte a camerei, departe de fereastră, iar cine a făcut asta a acoperit și fereastra, punând peste draperii încă un cearceaf. Vrea să aprindă becul, dar e ars. Sau nu e deloc. Face doi pași în semiîntuneric, încearcă să tragă jaluzeaua – are mânerul rupt.

— De ce nu mă lăsați să plec?

Vocea e tânguită, de bărbat chinuit de durere și nesomn. Și de frică.

— Ce aveți cu mine? repetă vocea.

— Încă sunteți sub observație, răspunde medicul de gardă. În fișă spune că ați suferit un accident noaptea trecută. V-a lovit un autobuz.

— Sunt bine. Nu m-a lovit nimic.

Bărbatul coboară din pat și se apropie desculț, în semiîntuneric. Se oprește în mijlocul camerei, ridicându-și bluza de pijama deasupra abdomenului.

— Uitați-vă, nu am nimic.

Câteva raze de lumină strecurate printre jaluzele îi scanează de sus până jos pielea albă, fără nici măcar un hematom.

— Așa pare, recunoaște medicul.

E posibil să fi încurcat fișele. Mai mult ca sigur. Trebuie să-și sune colegul, dar nu acum, când probabil e acasă și doarme.

— Va veni asistenta. Sunteți programat la tomograf.

— Vreau să ies. Mă țineți încuiat.

— Dacă totul va fi bine, asistenta va...

— Vreau să ies afară.

— Aseară a fost aici un echipaj de poliție. Va reveni și va trebui să dați câteva declarații. Apoi, dacă și tomograful e ok, vă facem fișa de externare.

Iese aproape cu ușurare din semiîntunericul acela apăsător. Semăna cu o... peșteră preistorică, dar nu-și dă seama de ce a făcut tocmai o asemenea comparație.

Să fii singur, să fi fost mereu singur, să nici nu mai știi dacă ești singur, atât de singur să fii.

Când Helen Wright văzu numărul pe ecranul telefonului, știu că a murit cineva. În calitate de procuror criminalist al Secției 4 nici nu se putea aștepta la alt fel de veste. Folgger nu o suna decât atunci când murea cineva.

— L-ați arestat deja? se miră. Nu s-a opus, era acolo... Vă aștepta?!

O jumătate de oră mai târziu intră în rezerva Spitalului de Urgențe.

— Principala probă, o întâmpină Folgger, apelul asistentei la 911.

Procurorul-criminalist se lăsă într-un genunchi privind cu atenție picăturile de sânge. Unghiul sub care căzuseră și aria incidenței arătau că lovitura fusese extrem de violentă. Pe peretele opus, notițele lipite după testul-instant indicau că sângele aparținea altei femei. Jaluzelele erau smulse, urmele roșii de pe plasticul alb aveau contururi de degete și amprente.

Un polițist spuse ceva în șoaptă lui Folgger. Acesta ezită un moment, apoi se apropie de șefa sa.

— A murit și a doua asistentă.

Helen Wright se încruntă:

— Avem înregistrarea la 911?

— Da, răspunse Folgger. Se distinge clar cum pacientul urlă. Sau plânge... Le imploră pe cele două femei să nu ridice jaluzelele.

— Nu înțeleg, zise Helen, le-a ucis pentru că au ridicat jaluzelele?

Folgger nu mai adăugă nimic. Puse în gura șefei sale, cuvintele chiar sunau aiurea.

Să nu vrei, să te opui, să te rogi, să nu fii înțeles, să implori, să plângi și să nu te creadă. Nimeni să nu te creadă și să te hăituiască toți la fel.

Erau față în față în camera de anchetă cu oglindă falsă. De o parte, el, având cătușele trecute prin inelul de oțel al mesei metalice. De cealaltă parte a mesei, ea, procurorul-criminalist.

Wright aranjase în mod special ca veioza să bată într-o parte.

— Poți semna un acord de recunoaștere, vorbi femeia. Pedeapsa ți s-ar putea reduce cu o treime. Și, crede-mă, această treime va fi mare.

— Nu am făcut nimic. Nu am nicio vină. Știu că nu mă credeți.

Helen Wright încă avea în fața ochilor filmul pe care-l văzuse de zeci de ori.

Camera exterioară de la magazinul non-stop. Noaptea fără trecători. Ploaia.

Apoi bărbatul acela mergând ciudat, el însuși ca o picătură de apă antropomorfă prelingându-se pe lângă clădiri, în căutarea unui adăpost efemer la care renunța de fiecare dată când se apropia de lumina unui stâlp. Clipa în care încercase să evite o băltoacă, lumina unei lămpi cu senzor aprinzându-se brusc în fața magazinului, saltul său speriat și autobuzul.

Bărbatul se tăvălise de două-trei ori, apoi încremenise așa.

Helen Wright reluase mereu și mereu acel moment. Revăzuse secvențele anterioare. Mersul lui de felină în noapte, luminile, ploaia.

Și, din nou, momentul acela. Îl văzuse de atâtea ori încât aproape că nu mai era sigură dacă autobuzul trecuse peste om sau doar peste umbra lui.

— Le-ați ucis cu propriile mâini pe cele două asistente.

— Ideea asta cu mâinile, uneltele creierului, nu credeți că este evoluționism depășit?!

Nu-și dădu seama dacă bărbatul vorbea serios.

— Știți câți ani veți primi? vorbi Helen. În caz că nu va fi mai rău. Știți câți din acești ani veți trăi singur în celulă? Vă e frică de singurătate?

— Dar dumneavoastră vă e?

Bărbatul își ridicase privirile dinspre masă. Îi simțea pupilele plimbându-se ca niște tentacule, direct, fără nicio jenă, pe corpul ei. Vru să schimbe conul de lumină al veiozei, să i-l pună pe față, dar se stăpâni.

— Repetă... ce ai zis?

— Sunteți mai singură decât toți la un loc. Toți cei a căror singurătate o cereți mereu în fața judecătorului.

Simți că se înfurie. Privi fără să vrea spre oglinda falsă din dreapta.

— Facem psihanaliză? se forță să fie ironică.

— Nu sunteți fericită.

— Suficient, se ridică ea închizând dosarul. Aveți timp să vă gândiți la propunerea mea. Un acord v-ar...

— Nu pot avea un acord nici măcar cu mine însumi! izbucni bărbatul și, spre surpriza femeii, sări în picioare, ușor înainte, spre ea.

Trasă de cătușe, masa se mișcă o clipă, nu mult, fiind prinsă de podea, dar suficient cât veioza să cadă și, în conul ei de lumină, răsturnat, totul să se schimbe.

Părea că timpul se derulează cu încetinitorul. Secunda se dilatase ca o amibă care își alungește la infinit forma, iar Helen

remarcă mai multe lucruri, simultan. În primul rând, ușa se deschidea încet, cu Folgger apărând în prag și gura deschisă într-un urlet mut. Chipul ei, văzut cu coada ochiului în oglinda falsă, surprins în acel moment de relaxare în care trăsăturile devin ele însele, ceva ce, în mod normal, n-ai cum să vezi în realitate. Singurul care nu părea implicat în acea *pauză de timp* era omul cu cătuşe, a cărui privire continua să se mişte repede peste întreaga scenă.

Și, nu în ultimul rând, Helen Wright mai remarcă un lucru, o imagine care avea s-o urmărească multă vreme după aceea: grație veiozei răsturnate și luminii întoarse dinspre peretele-oglindă, umbra ei liberă se atinsese cumva de umbra lui încătușată.

Ar fi putut jura că văzuse două contururi îmbrățișându-se.

Să suferi, să speri, să crezi și să nu crezi și de fiecare dată să mai aștepți un pic. Să aștepți, până la urmă, toată viața ta. Și tot să nu fie suficient.

Helen Wright scria la birou. Un rechizitoriu. Un nou rechizitoriu. Așeza faptele, verifica logica, probele și conexiunile, cerând disjungeri, motivând și justificând în drept cu trimiteri la articole și alineate.

Trecuse aproape un an de atunci. Sau cât trecuse? Se întrerupse. Nu mai ştia. Nouă luni, probabil.

Inculpatul nu recunoscuse nimic, fusese judecat, condamnat. Se înfioră, amintindu-și. Condamnat la cea mai scurtă pedeapsă, trei luni. Atât mai primise, trei luni. Trei luni de singurătate până la injecția letală.

Era o după-amiază târzie, călduroasă, de septembrie. Nici nu-şi dăduse seama cum trecuseră orele. Colegii plecaseră de-

mult, doar femeia de serviciu, care o privea din când în când cu reproș, mai ștergea de praf monitoarele și imprimantele.

— Jessy, poți să pleci. Mai adu-mi doar un pahar cu apă, te rog.

Femeia dispăru ușurată în coridor.

Dumnezeule, cum trecuse timpul! Orele, zilele, anii. Timpul ca o pedeapsă – nu gândise niciodată așa. Pentru ea, o pedeapsă era, întotdeauna, atât cât prevede legea. Și cât hotăra apoi judecătorul, după individualizarea ei. Cinci ani, zece ani, douăzeci de ani. Nu se gândise niciodată la ce se întâmpla dincolo de acele limite. Oare după sfârșitul pedepsei se mai întâmpla ceva?

Timpul trecuse. După-amiaza aceea. Și altele. Prea multe după-amiezi în care ea, singură, rămăsese acolo, în birou, în același loc, mereu ocupată să citească, să învețe, să compare, să combată, să acuze și să justifice, să se pregătească, să-și termine fișele pentru a doua zi.

Realiză dintr-odată că amâna să plece acasă. Acasă, spațiul acela mai anost și mai gol chiar decât biroul.

Încă mai era până la apus, deși soarele avea să dispară curând în spatele clădirilor.

Iar Jessy nu se mai întorcea cu paharul de apă.

Aproape fără să vrea, își privi umbra proiectată pe perete. Lumina care venea pe fereastră întâlnea câteva obstacole în drumul ei: teancul de dosare, un pahar de unică folosință, vaza borcănată în care nu fuseseră niciodată flori. Tresări, surprinsă și înfiorată: toate acele obiecte împreună cu trupul ei creaseră pe perete o singură umbră. Aceea a unei femei gravide.

Clipi încă o dată, apoi mută vaza goală și puse teancul de dosare în sertar.

Se ridică, luă paharul de unică folosință și ieși în coridor.

În urmă, scaunul ergonomic se mai roti puțin, apoi încremeni în ultima rază de soare care se retrăgea încet din încăpere.

Speteaza reveni în poziție.

Și, în pâlpâirea tot mai ștearsă a apusului, ceva pieri pe perete, după ce doar o clipă, vag, foarte vag, păru a fi umbra unui embrion, făt sau poate chiar nou-născut.

Sărută-mă şi pe mine!

de Laszlo Tarko

Erau singuri într-o încăpere nu prea mare, cu o fereastră care acoperea aproape tot peretele nordic.

— Luaţi loc, vă rog, domnule senator.

— Mulţumesc. Bănuiţi, domnule general, de ce am dorit să discut cu dumneavoastră între patru ochi?

— Doriţi să aflaţi, foarte discret, unde, cum şi când cheltuim banii cetăţenilor?

— Aş! Voi fi direct. Cunosc subiectul ultimelor foarte, foarte interesante cercetări din Laboratorul XY. Doresc să înţeleg, ca senator şi om de ştiinţă, cum a fost posibilă infectarea persoanei, în ciuda tuturor măsurilor de precauţie.

Generalul, complet surprins, rămase nemişcat. Senatorul aştepta răbdător, ştiind că cel din faţa sa nu are decât o singură şansă: să spună adevărul, numai adevărul, tot adevărul.

— Vă felicit, domnule senator, sunteţi bine informat, deşi nu pricep cine...

— Nu mi-a spus nimeni nimic, dacă asta doriţi să întrebaţi. Ştiţi că am fost unul dintre cei care au aprobat sumele frumoase necesare pentru construcţia şi funcţionarea laboratorului. Apoi, ca hobby, am urmărit periodic micile cheltuieli care au urmat. Nu le-aţi ascuns, pentru că ar fi fost suspect să le secretizaţi. Am devenit atent când Centrul a trimis... nu ştiu unde... o doamnă, cu o anumită calificare, care a folosit anumite vehicule... S-a întors după un timp scurt, apoi a făcut o anumită analiză...

După o secundă, continuă, aproape zâmbind:

— Ştiu că doamna e o fire aventuroasă. Îşi petrece vacanţele plecând singură în regiuni polare, în junglă, în deşert...! Odată a fost şi pe Lună, vreo trei zile. Unde aţi descoperit-o, de această dată?

— Acum vizita o peşteră submarină!

— Ha! Probabil n-aţi găsit-o prea uşor, pentru a-i întrerupe concediul. Ei bine, pur şi simplu am pus lucrurile cap la cap, deducând că e o situaţie urgentă. Ce se întâmplă? Ştiu *unde, cum şi când* cheltuiţi banii. Doresc să aflu *de ce*. Cred că a apărut o serioasă problemă.

Militarul rămase un timp gânditor.

— Aşa cum aţi spus, domnule senator, cunoaşteţi specificul Laboratorului XY. Când lucrezi cu molecule care se pot înmulţi, nu te joci. Covrigul de metal este îngropat la vreo douăzeci de metri, într-o zonă pustie, fără viaţă. Cât vezi cu ochii, numai stânci încinse de soare ziua şi îngheţate noaptea. Orice iese – solid, lichid, gaz – ajunge, după ce este sterilizat, într-un râu artificial subteran.

— În ce fel sunt distruşi microbii?

— Acum nu a fost vorba de microbi. Totul trece printr-un flux de raze ultraviolete. În plus, conductele de evacuare sunt încălzite, aproape de ieşire, la vreo două sute cincizeci de grade.

— Dar oamenii?

— Acolo nu intră oameni. Totul este telecomandat. Oamenii sunt la sute de kilometri distanţă. Stau pe scaune electronice şi dirijează toate procesele din faţa unor ecrane.

Senatorul se simţi obligat să remarce:

— Dacă ceva iese de acolo, ceva trebuie să intre...

— E adevărat. Aprovizionarea se face cu drone, dar sursa de energie independentă nu este realimentată niciodată.

— Totuşi, doamna... a intrat. De ce, domnule general?

Omul îşi drese vocea şi continuă:

— Marea problemă a instalaţiilor de acest tip este depanarea. Deşi fiecare piesă funcţionează în triplu exemplar, din când în când, foarte rar, apar probleme. Iar reparaţiile nu pot fi făcute de la distanţă şi nici executate de roboţi. Trebuie trimişi acolo oameni.

— Aha! Şi ce s-a întâmplat? S-au defectat toate cele trei exemplare ale unei piese?!

— Un braţ metalic cu microseringă a luat-o razna. Operatorul comanda „stânga", iar braţul se mişca în sus, comanda „rotaţie", nu se întâmpla nimic, comanda „stop", seringa se deplasa aiurea încă trei-patru secunde... După câteva ore de confuzie, experţii au decis că nu e o problemă de programare a calculatorului. Totul a fost oprit până a fost găsită şi trimisă acolo doamna Zarkanian. Singură! Este cel mai bun expert depanator al nostru.

— Nu vă întreb cum a intrat şi cum a ieşit. Cred că nu printr-o conductă încălzită la sute de grade! Nu a lucrat acolo protejată?

— A intrat şi a ieşit prin ecluză. A fost îmbrăcată într-un costum special, cu sistem autonom de energie, respiraţie şi comunicaţie. Aproape ca un astronaut.

— Hm! Sunt sigur că acest „aproape" explică multe...

— Într-adevăr, mâinile, de la încheietură la vârful degetelor, nu erau protejate! Pur şi simplu, nu poţi face acolo reparaţii, uneori microscopice, purtând mănuşi. Asta e! Depanatorii de acest fel îşi asumă un foarte mare risc calculat!

— Şi ce s-a întâmplat?

— Tocmai asta este derutant. Nu s-a întâmplat nimic! A lucrat acolo vreo zece minute. A identificat defectul, a înlocuit o piesă mare cât o unghie şi... a ieşit imediat.

— Mda. Şi care ar fi răspunsul la întrebarea mea, domnule general?

— Doamna nu putea fi contaminată decât dacă a atins cumva o picătură microscopică aflată pe aparat sau în aer... Dar pielea sa era, absolut sigur, intactă, nu era zgâriată, nu avea nicio rană.

— La ieşire, a urmat procedura?

— Desigur. Costumul special a fost distrus. Încălțămintea şi îmbrăcămintea cu care a venit au fost distruse. A făcut un duş dezinfectant. Şi totuşi... analiza făcută la întoarcere...

După o secundă de pauză, generalul continuă, cu un amestec ciudat de mirare şi admirație:

— Noi credeam că lucrăm cu un nou tip de virus, dar viruşii nu trec prin pielea degetelor. Pare altceva! La microscop arată splendid...

Senatorul întrerupse neaşteptatul moment de entuziasm reținut al generalului.

— Această doamnă, care a fost infectată, am uitat cum se numeşte...

— ...Zarkanian.

— Ştiu că este căsătorită şi are copii.

— Da, are doi copii mari, în liceu.

— Mă întreb, care va fi reacția familiei când va constata, peste două-trei luni, că soția şi mama lor iubită a devenit mult, mult mai... Mai ştie cineva?

— Numai ea, omul care a făcut analiza şi... noi doi. Consecințele sunt dificil de prevăzut... Va trebui, domnule senator, să-l înştiințați pe Preşedinte.

— Desigur. Cei doi nu au comunicat superiorului lor nimic?

— Eu sunt şeful lor.

Senatorul ezită şi spuse cu voce voit neutră:

— În altă ordine de idei, nu ați putea, domnule general, să mă... hm... hm... infectați?

Generalul nu zâmbi deloc.

— N-ar fi o problemă, domnule senator, dar... ar trebui să aveți noroc...

— Există vreun pericol? Ce vrei să spuneți?

— Vedeți, simulările pe calculator sugerează că peste nouăzeci şi opt la sută din populația lumii va fi imună la acest nou virus. Mai mult, ar trebui ca doamna Z. să sărute pe gură, în următoarele trei luni, cel puțin o sută de oameni! Numai astfel s-ar putea declanşa Epidemia de Inteligență! În plus, doamna nu este genul de femeie care pupă pe nas cățeluşul sau pisicuța familiei...

În spate, tufişurile şi copacii junglei. În față, foarte aproape, dincolo de lunca acoperită cu plante joase, un şuvoi lent, verde-brun.

— Stați pe loc! spuse ghidul, ridicând brațul.

Cei cinci turişti se opriră, cu cizmele înfipte în iarba amestecată cu mâl. Tonul conducătorului le impunea să nu vorbească.

Pe mal, puțin spre dreapta, ieşit un metru din apa tulbure, se încălzea în soarele dimineții un anaconda.

— Veniți încet după mine. Să ne apropiem la câțiva metri.

Oamenii ezitară.

— Nu e periculos? întrebă cineva, cu voce joasă.

— Este, dar noi ne mişcăm mult mai repede decât el. Puteți filma.

După câteva clipe, adăugă:

— Nu e nevoie să vorbiți şoptit. *Sucuriju* e, practic, surd. E uriaş, cred că are vreo şase metri.

— E scufundat în apă, de unde ştiți?

— După diametru, domnişoară.

— Cred că aveți dreptate – spuse un blond cu mustață. Sunt expert în şerpi şi am venit aici sperând să văd şi aşa ceva! E o femelă de anaconda verde.

Grupul înaintă încet. La zece metri de reptilă, ghidul ridică din nou mâna.

— Ceva nu e în regulă. Rămâneți aici.

Se apropie cu paşi destul de siguri de anaconda. La un metru distanță, se lăsă pe vine și privi şarpele.

— Ce face? întrebă blondul. Vrea să-l ia în brațe?

Ghidul se ridică, se întoarse spre ei şi strigă:

— E mort! Veniți aici!

Se apropiară destul de temători şi se opriră la câțiva paşi.

— Cum v-ați dat seama?

— Şerpii – explică omul – scot mereu limba din gură pentru a gusta aerul. Acesta nu o făcea, iar la ora asta era puțin probabil să doarmă.

— De ce a murit? întrebă cel mai tânăr, cu aspect de adolescent.

— Ei bine, nu ştiu! N-am mai văzut niciodată un *sucuriju* mort! De fapt, am văzut în viața mea, de aproape, numai patru...

Adăugă foarte serios:

— Poate ne spune domnul expert în şerpi! Bătrânețe? Boală? E clar că a murit de curând. În căldura asta şi cu animalele de aici, în două zile, cel mult, ar fi rămas numai scheletul!

Mustăciosul făcea fotografii şi aprobă gânditor.

— E mort de numai câteva ore! Priviți, nu are pe corp nicio muşcătură. Şi totuşi, ciudat, foarte ciudat, aici, lângă cap, în jurul corpului, vedeți?

Se apropiară. Nimeni nu observa nimic deosebit, dar ghidul spuse:

— Într-adevăr! Sunt, totuşi, nişte foarte mici muşcături, domnule, dar seamănă cu nişte... cu nişte...

— Poate să fi fost o pradă care s-a apărat. Dar care?!

— Un caiman sau un jaguar sunt agresivi şi au colţi zdraveni, dar cred că ar prefera, totuşi, să fugă. Ce să mai vorbim de cerbi şi tapiri. Iar *sucuriju* – adăugă ghidul – vânează mai mult păsări sau *carpincho*, pentru că e mult mai simplu.

— *Carpincho* ce este?

— E cel mai mare rozător din lume. Un fel de şobolan semiacvatic şi ierbivor. Paşnic, sperios şi cam prostuţ, trăieşte în familii mari, cu pui foarte simpatici. Unii îl numesc capybara.

— Nu – observă expertul în şerpi – niciun animal mare nu muşcă de parcă ar înţepa! Şi apoi, cum să muşti de jur-împrejur un cilindru cu diametrul de douăzeci de centimetri? Ar trebui să ai o gură ciudată şi mare! Par, mai degrabă, răni făcute cu mici obiecte ascuţite!

— Mici, mici, dar au omorât şarpele!

— Oameni? întrebă un bărbat, până atunci tăcut.

— Greu de crezut. Oamenii nu mai au motive de a trăi pe aici, de mai bine de un veac! Mai sunt unii ciudaţi care testează, pentru o lună-două, modul de viaţă sălbatic din urmă cu secole, dar să ucizi un superb anaconda?!

— Va să zică – gândi cu voce tare expertul – oameni nu, pentru că nu are sens, duşmani naturali nu, pentru că nu are... zău dacă înţeleg... Cineva omoară aici şerpi uriaşi ca să se distreze?

Adolescentul şi domnişoara se priviră, iar el întrebă:

— Nu ar fi prudent să ne întoarcem la transportor? E destul de aproape.

Dar ceilalţi protestară.

— E prea devreme. Mai avem multe de văzut.

Ghidul avertiză:

— Aici nu ne plimbăm printr-un parc din Manaus. Eu răspund de voi. Respectăm nişte reguli, avem un program. Nimeni nu se desparte de grup.

Capy şi Chiupi erau logodiți de mai mult de zece zile. Era destul! Chiar dacă părinții credeau că se cam grăbesc cu ceremonia, cei doi erau hotărâți.

Pentru Capy, Chiupi era frumoasă şi isteață. Avea o blană lucitoare, fără nicio pată şi nişte lăbuțe adorabile. Găsea prima cea mai bună iarbă dulce ascunsă printre copaci, departe de mal. Era o încântare să o audă cum chițăia şi şoptea, atunci când cânta pentru el!

Pentru Chiupi, Capy era deştept, cu experiență şi curajos. Nu avea el încă două soții şi şapte copii? Nu omorâse el, chiar de dimineață, împreună cu cei trei fii ai săi, şarpele cel mare şi verde? Micile ace de piatră le primise de la un bunic, dar cele lungi, din scoici, le făcuse chiar el!

Se apropiau din două părți opuse de grupul de colibe şi vizuini care era satul de la marginea luminişului. Se auzea deja sunetul tobelor şi al corzilor. Părinții lui Capy opriră grupul pentru o clipă. Trebuiau să ajungă în acelaşi moment cu familia lui Chiupi, nicio clipă mai devreme.

Se opriră la marginea poienii. În mijloc, Primul Şef stătea între Capy şi Chiupi. La vârsta lui era greu să rămână mult timp ridicat pe picioarele din spate. Se sprijinea din când în când, cu labele din față, pe spinarea celor doi.

La semnalul lui din mustăți, cele două mici grupuri ale rudelor se apropiară şi se opriră, pline de respect amestecat cu bucurie.

Sunetul tobelor deveni mai puternic, iar corzile făcură loc pietrelor lovite ritmic. Părinții şi frații rosteau urările tradiționale.

— Să fiți sănătoşi!

— Să vă iubiți!

— Să aveți copii capybara mulți şi deştepți!

Invitații ofereau daruri şi comentau discret despre darurile celorlalți.

— Iarbă dulce-sărată de dincolo de deal!

— Mmm, mmm!

— O piele năpârlită de şarpe de apă!

— Îââââî!

— Un coş cu fructe roşii din grădina Uriaşilor-Cu-Două-Picioare!

— Uuuuu! Au avut ceva curaj! Un fruct e ceva, dar un coş întreg?!?

— Doi sclavi Capybara-Proşti-Sălbatici!

— Ooooo! I-au prins probabil în capcană, nu cred că au îndrăznit să intre dincolo de gardul cu spini al Uriaşilor!

Circulau zvonuri îngrozitoare despre Uriaşii-Cu-Două-Picioare care vânau sau creșteau în țarcuri Capybara-Proşti-Sălbatici ca hrană!

La un semn al Primului Şef fură aduse ierburi pentru toate gusturile şi vase mari de nucă, cu suc fermentat de iarbă dulce.

Capy şi Chiupi se grăbiră să încheie ritualul, înainte ca invitații să înceapă să chițăie, amețiți de băutură. Se ridicară pe labele din spate şi se priviră.

— Sărută-mă şi pe mine, Capy!

— Sărută-mă şi pe mine, Chiupi!

Se sărutară scurt, de trei ori. Primul Şef se lăsă pe iarba moale şi se roti între ei, de două ori, în jurul cozii.

Când rămaseră singuri, Chiupi îl împinse uşor pe soţul ei iubit cu botul:

— Vreau să fim cei mai inteligenţi din trib! Sper că nu vei folosi pupăturile astea decât pentru cei din familia noastră! Promiţi?

Omul de oțel

de Daniel Timariu

Iulian, care provenea dintr-un lung șir de ardeleni, strămutați după Marea Unire din Apuseni mai la câmpie, apoi de soartă și partid în Munții Banatului, se născuse cu un braț de oțel. Nu e o metaforă la mijloc, spre a arăta o forță neobișnuită, mai ales că în Banat lucrul ăsta nu ar fi rămas fără ecou. Bănățenii, de la Pavel Chinezu și până la Sandu Blegea, tăbăcarul, sunt extrem de sensibili la eroii puternici, căpoși și plini de ei. Sau mândri, ca să-i zicem pe nume.

Brațul era rugos la pipăit și călduț, de parcă în el ardea o flacără vie.

— Nu te doare?

— Apăi nu.

— Nu 'ți greu?

— Vezi bine că nu.

— Da' nu te-apasă când îl ții în poală, când dormi, ori când mergi la baie?

Iulian sălta neputincios din umeri. Brațul era la fel ca oricare alt braț. Ca unul din carne și oase, doar că al lui era din oțel inoxidabil, nici nu-l puteai zgâria, nici nu-l puteai ciobi. Era incasabil, nemaleabil, insensibil la foc sau îngheț. Era perfect. Și asta a atras atenția autorităților.

Primul care l-a luat la întrebări a fost directorul școlii primare din Steierdorf-Anina.

— Ce-i cu brațul tău?

Copilul şi-a înălţat mâna şi s-a uitat şi el la ea, de parcă o vedea pentru prima oară. Braţul de oţel nu-i adusese şi inteligenţă mai multă. Era tot un copil, la fel ca ceilalţi din generaţia lui, la fel ca oricare altul din şcoală. A ridicat din umeri.

— Aşa m-am născut.

Profesorul, şcolit la Timişoara şi cu master în pedagogie la Cluj, a ridicat o clipă din sprâncene, notându-şi conştiincios să aibă grijă şi să atenţioneze cancelaria. Glumele pe seama diformităţilor sau a însuşirilor speciale, cum se mai numeau, erau strict interzise. Persoanele cu dizabilităţi, rememoră el, au aceleaşi drepturi ca toţi ceilalţi copii. Aşa că luă o poziţie împăciuitoare şi le atrase atenţia şi celorlalţi:

— Dragilor, Iulian este un copil deosebit. Cu o mână deosebită. Aşa cum eu am o mustaţă deosebită. Ana are o rochiţă deosebită. Matei are pistrui deosebiţi, iar Sandu, hm, nas deosebit.

Desigur, toţi erau deosebiţi. Printre care şi Iulian cu mâna lui, dar mai deosebiţi erau cei cu multe clasoare de timbre. Aşa a trecut copilăria.

Cu adevărat interesaţi de mâna lui au fost cei din armată. Mai ales un colonel slăbuţ şi cu mustaţă blondă, care răspundea la numele de Grigore. Altfel, era strigat „domn colonel Mătăsaru". Iar el răspundea, întotdeauna, prompt şi cu priviri oţelite. Da! Poate de aici şi interesul pentru mâna lui Iulian. Sau poate interesul era dat de faptul că acest ofiţer, posesor al unui IQ de invidiat, era şeful Institutului de Studii Ştiinţifice şi Paraştiinţifice de pe lângă Armata a 42-a.

— Soldat Bancu Iulian!

Iulian nu era chiar un soldat. Doar ce venise, invitat fiind la garnizoana din centrul Timişoarei. Acum, în locul garnizoanei e o parcare, iar pe la colţuri adolescenţii au desenat semne complicate. Pe atunci, lucrurile stăteau altfel, iar pe la colţuri

erau santinele bine înarmate. Iulian, dăscălit de bunicu-său și de taică-său, ambii sergenți în rezervă, a răspuns prompt, ducându-și mâna la tâmplă:

— Da, să trăiți!

Sergentul de față s-a încruntat. Locotenentul de serviciu s-a încruntat și el. Soarele tocmai arunca raze curioase în mica gheretă de la intrarea în garnizoană.

— Unde e ordinul?

— Da, să trăiți!

Și a întins hârtia albă cu multe semne negre. Sergentul a luat-o și a dat-o locotenentului. Acesta, deși era tânăr și fără mustață, și-a frecat sfătos barba. A citit cu atenție, apoi a confruntat ordinul cu o a doua hârtie, la care se uita mai cu fereală. După o clipă de cumpănă a părut mulțumit. Semnișoarele negre păreau a compune împreună o primă strofă dintr-un poem cunoscut ofițerului.

— Soldat, ești așteptat de domn colonel Mătăsaru! Urmează-mă!

— Da, să trăiți!

Lumea e atât de simplă când ești soldat și ai un braț de oțel, gândi înveselit Iulian. Trebuie doar să strigi să trăiți și să ții mâna la tâmplă.

— Acum poți lăsa mâna jos, îi șopti sergentul.

Au parcurs împreună mai multe coridoare și au urcat, apoi au coborât nenumărate etaje. Astăzi, catacombele sunt redescoperite cu mirare. Se fac crame și berării fără sfârșit. Pe atunci acolo lucrau, locuiau și iubeau o mulțime de halate albe și cobai. Printre ele, se mișcau liber și oarecum rigid, haine în verde kaki, uneori cu caschete și arme. De la distanță aduceau a furnici, din apropiere a oameni. Abia când erai lângă ei și le observai bărbiile pătrate, ochii albaștri, sprâncenele pensate realizai că sunt soldați dintr-o unitate specială.

— Aici!

Glasul locotenentului deveni dintr-odată o bucată de marmură rece. Iulian înghiți în sec. Cu mare grijă, pentru a nu strica armonia locului.

Se aflau în fața unei uși cu rama din lemn masiv. Iulian putu să observe cu ușurință că nu știa din ce lemn era făcută. Presupuse atunci că e dintr-un lemn exotic sau chiar inexistent. Bunicu-său îi povestise odată despre o șopârlă uriașă vânată cu bombe atomice prin mări îndepărtate. Oamenii ăștia, și bunicul arătă cu degetul în sus, de parcă îi vorbea despre Dumnezeu însuși, au o putere atât de mare, încât pot rupe Pământul în mai multe bucăți decât stelele de pe cer. Sau decât purecii de pe un câine, mai adăugă el după ce văzu figura uimită a nepotului.

— Fă ce-ți zic și apoi tu vezi-ți de treaba ta.

Un sfat vechi de când lumea și înțelept, atât cât putea fi.

Așa că Iulian luă poziția de drepți, reglându-și respirația și privi cu atenție nervurile ușii. Nu așteptă foarte mult, dar nici puțin, până când ușa se deschise cu un oftat ușor și de după ea apăru chiar domnul colonel Mătăsaru. În carne, oase și bonetă.

— Locotenent.

Vocea îi era șoptită, plină de accente de nerecunoscut. Caldă și aspră ca o blană de castor. Unduioasă și penetrantă de parcă o harpă divină fusese mângâiată de un înger. Sau așa i se păru lui Iulian, deși ea nu suna decât ca o voce de șef. Așa că mai înainte de a spune ceva, colonelul făcu cunoștință cu starea de surescitare a soldatului, manifestată prin înțeleptul:

— Soldat Bancu Iulian, la ordinele dumneavoastră! Să trăiți!

Colonelul îl privi cu atenție, apoi admiră cuta de îngrijorare de pe fruntea locotenentului și ochii senini ca un lac de munte ai răcanului. Îi făcu semn ofițerului.

— Liber. Tu, urmează-mă.

Din coridor pătrunseră într-un alt coridor, care se vărsă într-unul mai mare. Acolo erau o mulțime de oameni. Toți aveau dosare în mână. Sau arme negre ce miroseau a ulei. Urcară două etaje și coborâră alte douăzeci. Până la urmă, o ușă cenușie se deschise, după ce colonelul se uită la ea printr-un fel de vizor. În spatele ei se găsea o cameră de hotel. Cu multe candelabre, un televizor cât un perete și un majordom în costum negru.

— Bine ați venit, domnilor.

Iulian nu îndrăzni să-și coboare mâna de la tâmplă, așa că zise pe același ton ca la intrare, așa cum repetase luni întregi acasă:

— Să trăiți!

Colonelul surâse. Majordomul își aplecă imperceptibil bărbia.

— Domnule colonel Mătăsaru!

— Pe loc repaus, soldat.

Majordomul se relaxă.

— Domnule Iulian Bancu.

Vocea părea că iese dintr-un butoi în care s-a învechit burbon și care a fost plimbat peste ocean într-o goeletă șubredă. Iulian nu îndrăzni să spună nimic. Mărul lui Adam îi juca periculos. În spatele majordomului tocmai ce apăruse o femeie stranie. Avea părul șaten, lung și un pic ondulat. Ochii îi păreau cenușii, sprâncenele arcuite perfect, la fel cum perfecte îi erau și buzele. Nasul era dincolo de orice gingășie, iar pomeții, ușor pistruiați, aduceau a coline din turtă dulce. Iulian știu atunci și în acel loc că tocmai se îndrăgostise. Așa că-și coborî mâna de la tâmplă, îl dădu la o parte pe domn colonel Mătăsaru și se apropie de tânăra misterioasă.

— Iulian.

Majordomul, protocolar și pe fază, scoase de la spate un boboc de trandafir roșu. Iulian îl luă și-l întinse tinerei doamne. Fata își mușcă buza de jos și îi zâmbi.

— Anca.

Un braț de oțel se desprinse de ea şi apucă cu gingăşie tulpina de trandafir. Majordomul oftă. Iulian oftă. Domnul colonel Mătăsaru oftă, după care-și drese glasul, pentru o intrare cât mai spectaculoasă.

— Soldat Bancu Iulian.

— Da, să trăiți!

— Soldat Deac Anca.

— Da, să trăiți!

Mulțumit, se răsuci și părăsi încăperea. Majordomul le zâmbi și îi întrebă dacă le este foame. „Nu, mulțumesc", spuseră ei într-un glas, după care își întinseră mâinile de metal și le admirară reciproc.

Mâna lui Iulian era solidă, făcută să sfărâme munți, să scoată cărbune, să facă oțel, să vâneze sălbăticiuni. Mâna Anei era subțire, de parcă mușchii nu se inventaseră atunci când fusese proiectată. Putea să mângâie, putea să deschidă ochii, putea să admire florile sau să culeagă polen de pe soare.

Pentru majordom, zilele treceau la fel. Cea de ieri era egală cu cea de azi și identică cu cea de mâine. Domnul colonel Mătăsaru era un şef generos și modest. Mânca de patru ori pe zi. Dimineața pâine prăjită, ouă fierte cu broccoli fiert și făcut cremă. La zece lua o mică gustare, alături de cine se nimerea să fie. De obicei, o pâine prăjită unsă cu salată de vinete. Fără ceapă, dar cu mult piper. La prânz, se răsfăța cu brânzeturi și salate exotice. Seara, un pic de peşte fiert, alături de un cartof şi o salată de fructe. De băut, bea doar vin de Recaş şi pălincă

de Bihor. Uneori, când se simțea în formă, lua și una de Satu Mare. Pe care o arunca direct pe gât, cu o mișcare îndelung exersată. Cu alte cuvinte, un om simplu, fără ascunzișuri și unghere capricioase. Așa că a întâmpinat noua sarcină cu inima grea, dar cu zâmbetul pe buze. Tatăl lui fusese cizmar la Viena. Legenda spunea că-i pingelise ghetele ultimului împărat, dar Gheo, că așa-l chema pe majordom, nu credea în legende, așa cum nu credea nici în minuni.

Și totuși, iată-l aici, privind cum doi indivizi cu mâinile din oțel se iubesc și se drăgostesc fără niciun preludiu. Direct din costum, în pielea goală. Direct din papuci, în pat. Direct de pe stradă, în cel mai ascuns și de nedetectat laborator din lume. Oftă abătut, gândindu-se o clipă dacă nu ar fi fost mai bine să se facă cizmar. Să pingelească pantofi de regi și regine. De împărați și de cavaleri în turniruri. Ideea îi surâdea, însă nu atât de mult încât să-și uite îndatoririle. Se aplecă și culese cu atenție hainele celor doi, insensibil la oftaturile ce se auzeau dinspre pat sau la curcubeul format între cele două brațe. Treaba lui era menținerea ordinii și satisfacerea dorințelor celor doi. Duse hainele la baie și umplu cada cu apă numai bună, apoi luă din dulap schimburi noi și se întoarse în cameră. Se opri respectuos la capul patului, urmărind profesional încolăcirea și zvârcolirea de trupuri. Dădu din cap nemulțumit când văzu transpirația și opri aerul condiționat. Apoi așteptă ca lucrurile să se așeze și zbaterile să înceteze.

Nu dură mult și două perechi de ochi îl fixară. Figurile lor emanau dulceață și praf de zâne. Pluteau transcendental, respirând la unison.

— Mi-e sete, spuse Iulian.

— Mi-e sete, spuse și Anca.

Râseră și o luară de la capăt.

După un timp, printre picioarele majordomului își făcu apariția un om mic. Gheo își descoperise vocația de doică și de leoaică. Aproape simțea cum i se zburlește părul pe spinare la cel mai mic pericol. Purta arme sofisticate și pantofi cu vârf de titan și lame otrăvitoare ascunse. Avea implanturi de săbii în antebrațe și o sarbacană cu săgeți mortale în buzunarul de la piept. Omul de oțel îi spunea Bunicul. Colonelul nu îndrăznea să-i spună altfel, în timp ce Iulian se mulțumea să-i surâdă complice, iar Anca doar să-l privească.

În acele vremuri, soarele încă răsărea și apunea deasupra unei cazarme la ușa căreia un sergent și un locotenent întâmpinau, cu privirile încruntate, răcani plini de coșuri și zacuscă în valiză. Acum acolo stă un bărbat în tricou, care ridică și coboară bariera. Catacombele se deschid pentru curioși cu berării și restaurante de fițe. Cei doi s-au mutat în munții Aninei. Locuiesc alături de un colonel cu privirea aspră și mustață albă. Au mâinile bătătorite de muncă și vremuri și, atunci când au chef de vorbă, povestesc despre fiul lor, despre Omul de Oțel, cel care scrie istoria.

Domnul A

de Pompilian Tofilescu

Pentru tine

Talentul este cuvântul lui Dumnezeu în oameni. Vorbe mari. Poate prea mari. Poate deja spuse de altcineva, cândva. Dacă ți se pare că-s prea mari, atunci oprește-te aici. Eu însă voi continua, pentru că nu mi-e teamă și rușine, nu mi-e de nimeni, ci numai de nemărturisirea adevărului. Dumnezeu face daruri. Uneori unui singur om totul. Alteori se joacă cu cel dăruit (ori cu El însuși) luându-i (luându-și) în schimb. Alteori e un bătrân mizantrop și zgârcit și nu dăruiește nimic.

Dar iată care este povestea mea.

Până la unsprezece ani am fost un copil nici mai frumos, nici mai urât decât ceilalți, nici mai rău și nici mai cuminte, iubit de familie și bucurându-se inconștient de viață. Apoi creșterea fizică mi-a fost oprită, ca unui copac tânăr căreia i se retează vârful, apoi an după an, ramurile firave încercau să crească din trunchiul ciuntit, în același timp obligat să trăiască și să dea roade.

Iar acum, la aproape douăzeci de ani de atunci, aș putea spune că natura, a cărei lipsă de simț estetic este evidentă – cu toată opoziția unora – se străduise să suplinească întrucâtva stagnarea mea în înălțime cu îngroșarea părții superioare a corpului, cu mărirea hidoasă a capului și cu îngrămădirea restului de materie ce ar fi contribuit la dezvoltarea mea normală,

în spinarea mea, întru nefericita naştere şi creştere a unui gheb imens. Înfăţişarea lui Socrate – grecul pe care apăsarea papucului nevestei îl făcea să-şi piardă timpul în piaţa publică, unde debita ore întregi tot felul de prostioare unei mulţimi statornice de gură cască –, înfăţişarea celebră a acestui antic celebru fiind o mică glumă a zeilor pe lângă aceea cu care mă hărăziseră pe mine: un pitic gros şi gheboşat, cu membrele strâmbe, capul mare şi faţa slută – asta sunt!

Trecusem prin viaţă ţintă a glumelor de tot felul şi, neputându-mă împotrivi, îmi acceptasem soarta şi jucasem cu brio rolul de măscărici al tuturor grupurilor sociale în care intrasem. Batjocura colegilor şi camarazilor (prieteni nu avusesem cu adevărat vreodată), a profesorilor, a cunoscuţilor şi necunoscuţilor, a femeilor mă însoţise mereu, absolvisem o facultate economică şi îngropam în coloane de cifre vise, dorinţe, iubiri, bucurii, amintiri, eşecuri.

Şi când terminasem de înmormântat, jelit şi pomenit toate acestea şi nu mai rămăsese nimic de înmormântat, jelit şi pomenit, când din mine făcusem un cimitir, după ce movilele se neteziseră şi crucile se risipiseră, se terminaseră şi ploile şi vânturile şi zăpezile, rămăsese doar cerul senin şi însorit deasupra ţărânei cenuşii, mă apucasem de scris.

Ce alte condiţii aş mai fi vrut? Eram un contabil urât şi singuratic, pierdut între coloane de registre într-unul dintre birourile unei instituţii uriaşe. Nu mai puteam urca în ierarhia socială, nu mă mai aşteptam să mă iubească cineva. Şi oare câţi alţi mari scriitori nu fuseseră altceva decât mărunţi funcţionari în viaţa de zi cu zi? Oare Kafka nu scrisese *Procesul* după ore lungi şi apăsătoare petrecute în colţul unui birou de grefier, inspirând aerul zgrunţuros al cabinetelor tribunalelor austro-ungare? Adică de ce ei da şi eu nu?

Reușisem. Revistele literare, editurile mă luaseră în brațe, mă ridicau în slăvi, publicau tot ce le trimiteam – proză, poezie, eseu – se mândreau să aibă numele meu pe coperți, mediul literar fusese răscolit, pe buzele tuturor se afla *domnul A,* cel care în volumele publicate vorbise despre bine, frumusețe, adevăr, fericire și o făcuse convingător și veridic. Domnul A – așa semnasem tot ce scrisesem – reușise. Nimeni nu știa însă cine e domnul A, el nu apăruse niciunde în carne și oase, corespondența o primeam la o căsuța poștală închiriată prin intermediari, contractele le încheiam printr-o firmă de impresariat care se obligase să păstreze secretul asupra persoanei mele, onorariile îmi intrau direct în contul din bancă. Căci ar fi fost o blasfemie să alătur numele meu cel adevărat și înfățișarea mea cu paginile ivite din căpățâna mea monstruoasă. Și mi-ar fi împiedicat poate ascensiunea.

Astfel, misterul îmi sporise popularitatea și orice comparație, orice încercare de a ghici nu rezistase operei. Nimănui nu spusesem, nici membrilor protipendadei literare care conferențiau despre domnul A, încercând să-și sporească faima prin asocierea cu el (uneori, distrându-mă în sinea mea, asistam la aceste conferințe luând loc pe ultimul rând de scaune), nici bețivilor cărora le dădeam de băut prin cârciumi obscure de cartier, în momentele de tristețe sau atunci când simțeam nevoia de companie (uneori se întâmpla să beau cu tineri boemi, săraci și mirați când aflau că auzisem de domnul A, că îi citisem cărțile și i le disecam cu atâta detaliu) și nici prostituatelor pe care trebuia să le plătesc dublu sau triplu (spor de periculozitate!) ca să-mi satisfacă nevoile. Nici măcar celor care, uneori, mă acceptau în patul lor gratuit, de milă, nu le spuneam decât bancul acela vechi, fetița privind un bărbat dezbrăcat, mami, eu de ce nu am d-aia, dacă o să fii cuminte,

o să ai una când vei fi mai mare; şi dacă nu o să fii cuminte, o să ai mai multe, ha, ha, râdeau, îşi dădeau capul pe spate arătându-şi dinţii strălucitori, cu care apoi muşcau vârful urechilor mele clăpăuge. Nici aici, Freud nu voise să mă lase în pace, urâțenia de ursuleț de pluş cu care adormeau în brațe la trei-patru ani, ha, ha, râdeau şi îmi muşcau sfârcul urechii de urâțenie de ursuleț de pluş.

Așteptam momentul răzbunării. Voiam să mă răzbun pe societate, pe toți cei care timp de douăzeci de ani își bătuseră joc de mine, pe trecătorii care zâmbiseră la vederea mea, pe toți cei care mă priviseră dezgustați sau mă priviseră cu milă. Şi pe Dumnezeu voiam să mă răzbun, cel care mă modelase astfel, voiam să îi arăt că este un creator mai slab, mai puțin inspirat decât mine. Şi poate că îi arătasem deja prin ceea ce scrisesem, numai că voiam să știe și ceilalți și să-l identifice pe domnul A cu ghebul din spinarea mea, cu fața mea slută, cu urechile mele clăpăuge, cu statura mea de pitic, cu capul meu monstruos de mare.

Iar prilejul, în cele din urmă, veni. Decernarea premiului Literaturia. Celui mai bun, o dată la zece ani. Însemna gloria – antumă și postumă – însemna recunoaştere și bogăție. Revistele și societățile literare, editurile, criticii, Academia, toate aveau un singur candidat: domnul A. Toți așteptau cu nerăbdare. Se lansase zvonul, lansasem zvonul că domnul A își va dezvălui, în sfârşit, identitatea.

Manifestările al căror punct culminant era decernarea premiului Literaturia țineau câteva săptămâni, organizate în bunul și nobilul spirit al turnirurilor medievale. Numai că în arenă nu se încrucişau spade, ci idei, nu se înfruntau sulițe, ci pene de scris, nu se ciocneau scuturi, ci profunzimi ale gândirii. O mulțime de societăți mai mici îşi decernau şi ele premiile în

aceste zile, se organizau concursuri de poezie şi proză, de la tribune conferențiarii împroşcau mulțimea cu cuvinte scânteietoare, etalând superbe construcții ale artei retoricii. Și toate aceste concursuri erau patronate, la fel ca în Evul Mediu, de cele mai frumoase şi mai spirituale femei ale zilei. Iar dintre ele, cea mai frumoasă, cea care urma să decerneze marele premiu, fusese numită Regina Literaturia.

Am participat la aceste manifestări ascuns în mulțimea ce inunda sălile, un strop schilod de apă sărată din marea ce tălăzuiește la picioarele farului așteptându-i lumina. Am asistat la anunțarea acelor zeci de premii mărunte ce i se ofereau – în lipsă – domnului A, am rânjit la nerăbdarea vecinilor mei de turmă – spectatorii –, la nerăbdarea literaturnicilor care îmi așteptau apariția, am rânjit la tot, la toți, am rânjit până şi la domnul A care nu voia să apară.

În tot acest timp am privit-o pe Regina Literaturia. Era *ea-aceea-pe-care-o-visasem-întotdeauna*, m-am îndrăgostit de ea privind-o de la distanță, am sorbit-o şi am mângâiat-o cu uitătura vânătorului ce-și urmăreşte prada, eram sigur că va fi a mea, cu aceea a misticului căruia i se revelează dumnezeirea, fusese mereu atât de departe.

A venit ziua. Pentru mine, Dumnezeu nu mai era decât un biet mucos, lumea un pumn de furnici, le citeam pe față nesiguranța şi vocea le-a tremurat când au anunțat premiul, va apărea oare domnul A?, nu, n-aveam cum să-i dezamăgesc, să le înșel speranța.

Și domnul A a apărut: înalt şi cu tors de atlet, înveșmântat într-un costum negru, frumos precum Apollo, cu ochii scânteietori şi pletele revărsate pe umeri, cu alura unui geniu romantic, eleganța unui aristocrat şi carisma unui profet al vremurilor moderne. A strâns mâna membrilor juriului, a primit pre-

miul şi sărutul de felicitare de la ea, Regina Literaturia, s-a înclinat uşor către publicul în delir și am leşinat.

Când mi-am revenit, uriaşa arenă fusese părăsită de spectatori şi actori, rămăsesem singur între şirurile lungi de scaune goale. Domnul A, alter ego-ul meu, numele cu care semnasem toate acele creații ce uimiseră, emoționaseră și bucuraseră lumea, se materializase. El primise premiul, nu eu. Până seara, am cercetat, am încercat să aflu cine era impostorul care se încununase cu laurii ce mi s-ar fi cuvenit. Nimeni nu-l cunoştea, apăruse de nicăieri. Mai târziu, mi-am adus aminte. El nu avea de altundeva să apară decât din mintea mea: era cel care mă visasem multă vreme, de la unsprezece ani încoace și apoi mă forțasem (și reușisem) să-l uit, după ce mă apucasem de scris. Răzbunarea atât de mult dorită îmi fusese refuzată. Fusesem umilit, Dumnezeu se arătase mai tare decât mine. Îmi simțeam inima – sufletul – ruptă în două, dar n-aveam să renunț.

Domnul A era un ticălos mizerabil sub coaja aceea de frumusețe trupească. Ştiam ce va face, nu mi-a fost greu să îl găsesc la un restaurant, servind cina împreună cu *ea*. Apoi a condus-o la hotel. Şi ea, femeia de care mă îndrăgostisem, ce mi s-ar fi cuvenit mie, a fost a lui. Sunt sigur de asta, ce altceva să fi făcut în cele câteva ore cât a stat în camera ei, cât l-am aşteptat suferind în dosul uşii. Îl cunoşteam prea bine, nu era el omul care să fi recitat trei ore poezii unei femei.

Când a ieşit din hotel, nu i-am lăsat timp nici să mă vadă. Cubul de bazalt smuls din pavajul uneia dintre aleile ce înconjurau hotelul i-a străpuns tâmpla. Oasele i-au cedat cu un trosnet uşor, ca o coajă de ou, a căzut, gura nu i s-a deschis ca să țipe, nici ochii să se mire, m-am întrebat dacă simte durerea, dacă ştie ce i se întâmplă şi de ce i se întâmplă. Oare cât de mult Dumnezeu putea batjocori un om?

Ochii ieșiți din orbitele chipului meu slut, părul înfoiat în jurul capului meu monstruos de mare, ghebul din spinarea corpului meu pitic înălțându-se hidos, aplecat deasupra trupului prăvălit al domnului A, cu mâinile mele caraghioase şi strâmbe i-am terciuit creierii din care nu ieşise niciodată vreun rând și fruntea de fals geniu romantic, i-am storcit buzele cu care o sărutase, i-am sfărâmat pieptul ce se aplecase pentru a primi omagiul, i-am pisat mâinile care primiseră premiul, care pângăriseră atingând fiecare arcuire, fiecare ungher al trupului ei.

Când furia mi s-a potolit, n-am mai recunoscut nimic din cel care mă visasem cândva; am aruncat cubul însângerat şi am fugit.

De atunci, n-am mai putut scrie niciodată.

Capra Dracului

de Allex Trușcă

Soarele se apropia de asfințit în acea zi neobișnuit de caldă, la sfârșit de noiembrie. Nu mă gândisem niciodată că de onomastica mea o să mor de sete și de oboseală pe coclaurile Olteniei. Avusesem noroc o bucată de drum cu Chioru', așa mi se prezentase bărbatul cu un ochi acoperit de un bandaj murdar, care binevoise să mă transporte vreo zece kilometri cu căruța lui jegoasă, cu scândurile mirosind a bălegar. Aceeași miasmă venea dinspre hainele și mâinile proprietarului. Căruțașul se închinase și-și scuipase în sân când mă văzuse mergând agale pe marginea drumului de țară, către satul V.

Îmi spuseseră două-trei persoane întâlnite în cale că singurul loc unde aş fi putut găsi cazare şi o cale de a ajunge înapoi în lumea civilizată era acea localitate. Geografia nu fusese niciodată punctul meu forte, nu am știut niciodată unde naiba e nordul și cum să mă descurc urmărind soarele sau privind mușchiul de pe copaci. Decisesem că cea mai bună soluție era să ajung într-o zonă locuită şi să improvizez mai departe. Așa-mi trebuise dacă avusesem prea mulți fluturi în stomac şi nimic în cap, cum îmi zicea mai mereu tata, să mă aventurez acolo unde asfaltul încă era un subiect de discuții și de speranță, ca revenirea lui Mesia.

Oricum, la 22 de ani, mi se părea normal să fac alegeri pe care aş fi putut să le regret mai târziu. După logica de atunci, era de aşteptat ca până la 25-26 de ani să iau o sumedenie de

decizii cel mult discutabile, pe care să le povestesc nepoților când voi fi ieșit la pensie.

Îi dădusem căruțașului una din cele două țigări rămase și se simțise dator să-mi spună să mă îndepărtez cât mai repede de acele meleaguri. Aflasem că în satul V. nu exista televiziune prin cablu, curentul electric era ceva relativ nou, iar cele câteva zeci de familii își câștigau existența muncind pământul și sperând la vremuri mai bune. Cică nimerisem în cea mai proastă zi cu putință. Și îmi turuise o oră întreagă despre nu știu ce dușmănii din trecut dintre Gladoveni și Smărăndachi, un fel de Romeo și Julieta de la țară, apoi niște bălării despre strigoi și moroi care chinuiau oamenii și le omorau animalele. Mai lipseau poveștile cu zmei, inorogi și balauri. Probabil avea creierul prăjit de soare și de băutură, așa că sărisem din atelajul tras de mârțoaga Stela, salutându-l din mers, fără să mai întorc capul.

În sat, am întrebat-o pe baba răsărită în cale unde aș putea să găsesc cazare și ceva de mâncare pentru noapte. Femeia m-a privit de parcă aș fi fost o fantomă.

— Da' ce treabă ai dumneata la noi în sat?

Am avut senzația că voia să-mi spună ceva, însă îi era teamă. Nu mă considerasem niciodată prea fioros, chiar dacă eram înalt și bine făcut, chiar și așa îmbrăcat în negru, cu hanoracul meu cu Master of Puppets, luat de la un concert Metallica. Bătrâna păruse să privească prin mine ca printr-o sticlă goală și se fixase spre un punct din spatele meu. Am văzut cu coada ochiului mișcare, mă așteptam să fie un câine gata de atac și am încercat să-mi păstrez cumpătul. La nici doi metri de mine se oprise o capră bătrână, cu păr negru, spălăcit.

— Păi, mamaie, am fost în vizită la cineva din alt sat și am pierdut mașina cu pâine care m-ar fi dus la oraș. N-aș avea

curaj să mă aventurez singur peste dealurile împădurite, mai ales că vine noaptea.

— Da, io zâc că era mai bine să nu fi plecat la drum în ziua asta. Doamne, ferește!

Privirile noastre rămăseseră pironite la animalul cu ditamai talanga, care ne fixa ca un filozof grec adâncit în contemplarea nemuririi sufletului. Am încercat să-mi dau seama ce era în neregulă la animalul dinaintea mea; era ceva în ochii lui ce îmi trezise un sentiment de neliniște. Și cum naiba ajunsese în spatele meu fără să scoată niciun zgomot, cu clopotul ăla la gât?

Aproape că îmi pierdusem răbdarea, baba parcă aștepta aprobarea de la capra aia râioasă. În cele din urmă, am trecut testul, iar arătarea s-a întors indiferentă, mergând agale spre o potecă abia vizibilă. Așa am aflat de cula Gladovenilor, unde se mai ofereau camere drumeților la prețuri pe care până și un student pârlit ca mine și le-ar fi permis. Numele din povestea Chiorului îmi stârnise curiozitatea, așa că luasem hotărârea să merg să le cer cazare peste noapte.

Am ajuns la poarta familiei Gladoveanu exact în momentul în care soarele, devenit o pată de sânge aprins, a alunecat după deal. Un bărbat între două vârste a ieșit din casă, uitându-se la mine ca la o ființă venită din spațiu. Mi s-a părut stupid, eu ar fi trebuit să am acea privire după ce ascultasem poveștile căruțașului. M-a dojenit că sunt un inconştient că am ales să umblu pe afară de Sfântul Andrei, după lăsarea întunericului, și abia atunci am realizat că pe ulițe nu mai era nici țipenie de om, exact ca în filmele post-apocaliptice. În cele din urmă, m-a invitat în casă.

Toată familia era la masă când am intrat, așa că mai făcură un loc pe bancă şi începură să rostească „Tatăl Nostru", cu privirile-n pământ. De plictiseală, mi-am aruncat ochii în jurul

meu. Încăperea servea atât ca loc de luat masa, cât și pentru odihna de peste zi. Un televizor mare, probabil unul din primele modele apărute după revoluție, cu o vază kitschoasă cu trei fire artificiale de trandafiri, vechi de când lumea. Pe pereții care păreau văruiți cu multe anotimpuri în urmă tronau două icoane decolorate, nelipsita fotografie-tablou de nuntă cu cei doi stăpâni ai casei, încadrată de fire de busuioc, iar deasupra televizorului, un calendar creștin ortodox. Singurul element cu aspect de nou al încăperii, culmea, îl reprezenta soba de teracotă, recent rostuită, pe care fuseseră puse cu grijă o lampă pe gaz cum nu mai văzusem decât la bunica și la târgurile de vechituri, câteva lumânări și o cutie de chibrituri. Dar cel mai mult mi-au atras atenția ușile baricadate zdravăn, draperiile trase, cățeii de usturoi, funiile de ceapă și grămăjoarele de tămâie și sare pe lângă ferestre, prin colțurile camerei, pe la grinzi. Unde mama dracului ajunsesem, în Evul Mediu?

Capul familiei a terminat rugăciunea, iar cei doi copii, un băiat și o fată, care păreau să fie gemeni s-au apucat să înfulece ca și cum n-ar mai fi văzut mâncare de o săptămână. Soția gazdei mi-a pus în față o porție de tocăniță, în timp ce buzele i se mișcau ca unui om care încearcă să inițieze o discuție, însă nu găsește cuvintele potrivite.

— Și de unde ești dumneata? Cum ai ajuns pe la noi?

Femeia avea batic prins la spate. Pe fața ei se citea puțină educație și multă, poate prea multă curiozitate.

Nu aveam niciun chef de socializare, tot ce îmi doream era să mă întind într-un pat și să dorm ca un lemn până a doua zi. Însă cei șapte ani de-acasă și-au cerut dreptul.

— De la Craiova, sunt student acolo. Am făcut o vizită unei fete dintr-un sat vecin. Am stat cu ea de vorbă și am pierdut autobuzul. Nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul. Am

venit cu cineva cu căruța, apoi o bătrână cu o capră mi-a spus că aici aș putea găsi gazdă.

I-am văzut cum și-au făcut cruce când le-am zis de babă, dar și privirea compătimitoare a bărbatului când le-am povestit că sunt acolo din cauza unei fete. Probabil trecuse și el prin asta în tinerețe. M-am străduit să-mi aleg vorbele cât mai bine, păreau oameni simpli și nu voiam să-i ofensez cumva. După încă o rundă de interogatoriu întreruptă de vaietele unei bătrâne, despre care am aflat ulterior că era mama stăpânului casei, dintr-o încăpere de alături, m-am scuzat că sunt foarte obosit și i-am rugat să-mi arate drumul spre camera mea. Bărbatul a încuviințat din cap și mi-a cerut insistent să nu deranjez nimic și să nu bag în seamă zgomotele de afară. Cred că s-a citit uimirea pe fața mea, am încercat să deschid gura, dar toți își ațintiseră privirile spre fundul farfuriilor, de parcă se temeau sau aveau ceva de ascuns. Băietanul, despre care aflasem că era deja în clasa a X-a la liceul de la oraș, mândria familiei, m-a condus către una din camerele de oaspeți. M-a rugat cu voce din care se ghicea neliniștea să nu ating nimic din cameră și mi-a urat noapte bună.

Am aprins lumina în încăpere și am dat cu ochii de același feng-shui țărănesc cu căpățâni de usturoi, ceapă, tămâie și sare. O icoană cu Sfântul Gheorghe omorând balaurul și un crucifix de metal înnegrit, probabil transmis din generație în generație, completau decorul „odăii de oaspeți", cum se exprimase Lenuța, soția lui Gladoveanu. Aproape la fel de mare ca și camera mea din complexul studențesc. Doar că la cămin, în loc de icoană aveam un poster cu Cori Nadine ieșind aproape goală din piscină și în loc de ornamentele de la fereastră aveam borcanele de dulceață și zacuscă de la ai mei. M-am descălțat de bocanci și m-am aruncat în pat îmbrăcat, însă un sentiment de neliniște

nu-mi dădea pace. De ce îmi tot spuseseră oamenii ăştia să nu ating nimic? Că doar nu văzusem nimic de valoare. Ce îi speriase în halul ăla? Să fi fost baba cu capra sau se temeau de altceva mult mai fioros? Nu păreau ei prea educați, dar nici atât de înapoiați încât să creadă tot felul de povești, nu îi consideram. Aproape că o uitasem pe fata pe care o vizitasem pe coclaurile astea, căci fiica Gladovenilor îmi atrăsese atenția. În timpul mesei, în timp ce toți stătuseră cu ochii închiși la rugăciune, eu o privisem în voie. Drăguță, blondină, cu sânii măricei ghicindu-se prin puloverul care fusese, probabil, al fratelui. Am ajuns la concluzia că dacă ar fi avut norocul să se nască undeva la oraș, nu mi-ar fi fost rușine să ies cu ea la o cafea.

Gândurile mi-au fost întrerupte de sunetul cadențat al unei tălăngi spărgând liniștea nopții. Totul încremenise, inclusiv zgomotul de la televizorul la care gazdele ascultaseră până în urmă cu câteva secunde ultimul jurnal de știri. Mi-a trecut prin cap că acum se întorsese baba cu capra de la plimbare și am rememorat cum acel animal ciudat mă studiase de sus până jos. Să fi fost şi de la vinul cu care mă cinstiseră oamenii aceia, dar ca într-un scenariu hollywoodian, mintea mea a făcut un prim-plan cu ochii rumegătoarei, ce își schimbaseră culoarea de la roșiatic-închis la cea a chihlimbarului, apoi se modificaseră, ca într-o heterocromie. Și căpătaseră formă umană. Oricât m-am străduit, nu m-am lămurit dacă ceea ce văzusem fusese real sau doar se petrecuse în capul meu.

O voce guturală, parcă venind din lumea de apoi, începu să strige afară, mai întâi pe Vasilică, apoi pe Lenuța, urmată de alte trei-patru nume, dar liniștea de priveghi mi-a sugerat că nimeni nu îl voia acolo pe acel musafir nepoftit.

— Vasilică, bagă-mă, bă, 'n casă, tu n-auzi? Așa te porți tu cu mine? 'tu-ți ceapa mă-tii de nenorocit, neam de pramatii!

Hai, deschide ușa, că mi-e foame! Mă, n-auzi? Vrei să-ți sparg țiglele de pe casă? Io am luat-o, io o fac praf. V-o fărâm în cap, veneticilor!

Lovituri furioase se opriră în poarta metalică și pe acoperișul Gladovenilor. Mă gândem că era vreo rudă beată și pusă pe scandal, după tiparul știrilor de la ora 5. Un geam spart zdrăngăni a suferință și pericol. O cărămidă îmi trecu ca o ghiulea pe lângă urechi și se făcu bucăți, cu întrerupător cu tot. M-am apropiat de ceea ce mai rămăsese din fereastră, încercând să-l zăresc pe scandalagiu. Un reflex de ultim moment m-a salvat de o piatră care se îndrepta năprasnic spre mine și am alunecat pe spate, cu mâinile bălăbănind în gol. Am apucat în cădere câteva funii de ceapă și căpățâni de usturoi, care s-au împrăștiat prin întuneric. Un râs batjocoritor, o bufnitură surdă, apoi s-a făcut liniște.

Podeaua a tresărit la atingerea unor pași târșâiți. O miasmă de putrefacție a pus stăpânire pe încăpere, de parcă cineva ar fi aruncat sub pat un sac cu mortăciuni. Am scos bricheta și am aprins-o.

Am înlemnit, simțind cum un firicel cald se scurgea pe piciorul meu stâng, când am văzut acea creatură hâdă stând nemișcată, cu bale la gură, întinzându-se spre mine. Rămăsesem cu privirea pironită în ochii bulbucați ai ființei dinaintea mea, cu pupilele mult mărite și sângerii. O claie de păr atârna de țeasta intrată parțial în putrefacție, scurgându-se peste vesta de lână roșie, pe jumătate deșirată, pe care o purta peste un rest de cămașă țărănească, model parcă luat din filmele lui Sergiu Nicolaescu. În gură îi atârnau câteva rămășițe murdare de dinți, ca niște cuie ruginite, și de ele se agățase un zâmbet știrb, ce părea încremenit acolo de zeci de ani. În mlaștina în care se oprise creierul meu, am încercat să-mi dau seama ce-mi spu-

sese căruțașul. Era oare strigoiul Smărandachilor sau moroiul Gladovenilor? Lucrurile astea ar fi trebuit să rămână doar povești spuse de țărani ignoranți și beți, nu să stea la doi pași de mine.

M-am străduit să mă mișc, dar tot ce vedeam erau ochii înecați în sânge. Arătarea îmi împunse unul din obraji cu o unghie pământie și lungă, crescută în voie câteva zeci de ani și linse sângele de pe obrazul meu. Mirosul de moarte, descompunere și lumânări arse pe care îl emana pielea sa verzuie și cadaverică, devenită ca o scoarță de copac și atingerea acelei limbi, o bucată râncedă de carne, impregnată cu miros de pământ răvășit, m-au adus în pragul leșinului.

— Nu ești Gladovean, a scuipat monstrul și m-a trântit la pământ.

Auzeam ca prin vis lucruri zdrobindu-se de pereți. Bătrâna pe care o auzisem văitându-se în timpul cinei a țipat după ajutor, părând rănită de moarte.

— Ieși afară-n crucea mă-tii! 'mnezeii mă-tii de strigoi! Lenuțo, trezește-l, fă! Până nu ne omoară, hai femeie!

Atât a apucat să strige stăpânul casei înainte să țâșnească prin aer peste mine, cu o rană mare pe piept. Sângele lui Vasilică Gladoveanu începu să mi se prelingă peste picioare. O toacă de lemn a scos niște zgomote înfundate. Un alt urlet, și mai înfricoșător, a izbucnit din podul casei, iar un câine negru cu ochii roșii s-a transformat în fața mea într-un curcan, apoi într-un copil și în cele din urmă, într-o pâclă densă. Moroiul. S-a năpustit spre strigoiul care o trântise la pământ pe Lenuța. A fost prea târziu pentru ea, femeia zăcea fără suflare, cu gâtul sfârtecat de ghearele și dinții celui căruia îi deschisesem calea atunci când agățasem, în cădere, legăturile de la fereastră. Arătarea chemată în apărarea Gladovenilor îl izbi pe strigoi și apoi

îl târî înspre tavan, iar de acolo în pod, unde cei doi se luptară năprasnic. Pereții se cutremurau, m-am gândit că o să cadă casa pe noi. Copiii se ghemuiseră unul în altul, lângă mama lor care zăcea plină de sânge, cu o cruce de lemn în mână și câțiva căței de usturoi împrăștiați lângă ea. Am început să spunem toți „Tatăl nostru", cu o fervoare de care nu mă crezusem vreodată în stare. Cântatul cocoșilor a adus răspunsul rugăciunilor noastre.

Au trecut patru ani de la acea noapte de pomină. Timp în care m-am străduit să uit imaginile de coșmar trăite, faptul că din vina mea adusesem moartea celor două femei din casa unde fusesem găzduit, dar și ultimele cuvinte ale lui Vasile Gladoveanu, spuse cu glasul înecat în lacrimi. Plecasem, fiind sigur că acele amintiri vor fi rămas într-un colț al memoriei, peste care s-ar fi depus stresul examenelor și al vieții de după facultate. Aproape că reușisem să mă conving că evenimentele respective nu se întâmplaseră.

Toate speranțele și amăgirile mele s-au spulberat la fix patru ani de la aventura din satul V. Logodnica îmi pregătise un tort de ziua onomastică. Se dusese în bucătărie și, după câteva minute, am auzit o bufnitură, iar ea a năvălit în sufragerie. N-a fost prea convinsă cum era posibil, dar a jurat că din afara apartamentului nostru de la parter, pe fereastră, o urmărise o capră răpciugoasă. Invitații mei au râs. Cum naiba, în mijlocul orașului? Am ieșit în fugă în fața blocului, împreună cu un amic. Animalul nu mai era acolo, dar se vedeau urmele lăsate pe pământul moale. Și am auzit clar cum, în depărtare, se estompa sunetul pe care nu l-aș fi putut uita vreodată, acel ritm cadențat de talangă, aducându-mi cu el tot ce încercasem să neg.

Întorşi în apartament, am avut alt şoc. Toţi cei rămaşi aveau fețele de parcă ar fi fost o încercare nereușită a unei picturi a lui Caravaggio. Cu jumătate de gură, cineva a spus că văzuse cum un pahar gol, ajuns din greșeală pe jos, se așezase singur pe masă. Am încercat să facem haz de necaz, spunând că e de la băutură, dar îndoiala și teama se cuibăriseră în sufletele tuturor. Niciunul nu m-a mai vizitat din acel moment, mereu au inventat tot felul de scuze.

În naivitatea mea, am crezut că miturile, legendele și creaturile blestemate care bântuiau ruralul românesc se izbeau de bariera invizibilă a civilizației moderne. Întrebări și gânduri, unele mai înfiorătoare decât altele, se cuibăriseră în sufletul meu. Fusese doar o coincidență, un animal rătăcit și speriat, sau venise special după mine? Dacă ați şti de câte ori îmi pusesem întrebarea aceasta, sperând zadarnic la un altfel de răspuns... Vocea plânsă a lui Vasile Gladoveanu, pe care mi se părea că o mai aud uneori, în nopțile cu vreme zbuciumată, căpătase ecouri în fiecare celulă a ființei mele, făcând inteligibil avertismentul de neînțeles atunci. Pe care nu voisem să-l înțeleg. *Șapte ani*. Așa mi-a zis acel om. Multă vreme, mintea mea percepuse buzele lui deschizându-se, dar fără să spună nimic, ca într-un film mut. În ultimul timp, căpătase sonor, căpătase un timbru vibrant și, mai rău, căpătase și un ecou, fiecare neuron se încăpățâna să-mi repete de zeci de ori în fiecare zi acele două cuvinte. Șapte ani.

N-am putut povesti nimănui acel episod, mai ales că mă știam vinovat de moartea a doi oameni sărmani. Am avut noroc cu un preot, părintele Dogaru, la care mă spovedisem, era tânăr și cu suflet bun. Voise să mă ajute, când a înțeles cât de disperat eram. Îmi sfințise casa și reușise să-mi găsească numărul de telefon al părintelui Guțuman, din satul V. Ba chiar

îmi pusese și o vorbă bună. Așa am reușit să aflu întreaga poveste a urei dintre Gladoveni și Smărăndachi, purtată dincolo de mormânt.

Grozăvia începuse cu zeci de ani în urmă, chiar după război, când Magdalena Gladoveanu rămăsese văduvă tânără, iar unuia dintre activiștii de partid i se aprinseseră călcâiele după ea. Un om de nimic, de o cruzime fără margini, cel de-al șaptelea copil al unor venetici pripășiți în sat de undeva de prin Moldova, ținuse să precizeze popa Guțuman, intrat în grațiile comuniștilor tocmai prin teama pe care o inspira celorlalți. Nae al lui Smărandache o siluise în mod repetat pe femeie, tot satul știuse, dar oamenii aleseseră să închidă ochii. Cumva, tipic în mentalitatea oamenilor de la țară, o învinovățiseră tot pe victimă, de teamă de a nu avea vreun conflict cu securistul. Singura mână de ajutor îi fusese întinsă de o babă, despre care gurile rele spuneau că umbla cu tot felul de farmece și lucruri necurate. Atunci când o vizitase miliția, oamenii legii o consideraseră nebună pentru că susținuse că ea nu știa nimic, capra ei îi spunea ce să facă. La puțin timp, Nae Smărandache fusese găsit spânzurat în pădure, iar în jurul său o grămadă de urme de copite.

De atunci, continuase preotul, apăruseră primele semne. Pământul nu vrusese să-i primească sicriul, care se spărsese înainte să atingă fundul mormântului, iar oamenii își scuipaseră în sân de frică. Groparii povestiseră cât se chinuiseră să-l închidă înapoi între cele patru scânduri, juraseră chiar că mortul opusese rezistență. Nevastă-sa, pentru că ticălosul fusese căsătorit, se plânsese că mortul venea în unele nopți și golea damigenele cu vin. Paznicii satului povestiseră că uneori îl întâlneau rătăcind abătut pe ulițe, după miezul nopții și le spunea că are de gând să se răzbune pe tot neamul Gladovenilor.

Bineînțeles că nimeni nu-i crezuse la început pe paznici, toată lumea știa că erau prieteni cu băutura, dar la îndemnul primarului hotărâseră să facă o încercare. Așa că unul dintre săteni a încălecat pe un armăsar negru și a început să treacă peste morminte. Animalul n-a vrut cu niciun chip să pășească peste al lui Smărăndache. Îl dezgropaseră și-l găsiseră neputrezit, întors într-o dungă, cu un braț sub cap, parcă dormind. Îi bătuseră un țăruș în inimă și, după cum se exprimase preotul, „îi tăiaseră socoteala și i-o îndesaseră în gură". Așa auziseră ei că ar fi scăpat de un strigoi. Însă nu rezolvaseră nimic. Când s-au dus să-l dezgroape a doua oară, pe mormântul lui dormea capra răpciugoasă a vrăjitoarei, iar sicriul era gol. Magdalena Gladoveanu rămăsese însărcinată în urma violului, dar copilul murise la naștere. Cel puțin așa declarase ea, milițienii nu s-au deranjat prea mult să cerceteze, iar singura martoră fusese chiar baba cu capra.

Totul se învârtise în jurul acelei bătrâne, mă întrebam dacă era aceeași pe care o întâlnisem eu, deși, rațional, nu era posibil. Și nici aceeași capră nu avea cum să fie... Cred. Sper... Preotul fusese de părere că acel copil nebotezat fusese ucis de mama lui și, după șapte ani, se transformase în moroi. Din nou, acel număr fatidic, care se părea că aducea cu el moartea. Ce a urmat, nu mai avea nicio noimă: Magdalena slăbise de parcă o boală neștiută o rodea rapid, avea vederea tulbure, spunea că uneori îl zărea de pe fereastră, noaptea, după primul cântat al cocoșului, pe fiul ei mort, plimbând capra de funie. Într-o zi au găsit-o spânzurată, ținând în mână o jucărie de lemn cu trei fire de busuioc legate cu o ață roșie. Lumea începuse să spună că moroiul o ucisese pe femeia care îi dăduse viața, dar vrăjitoarea îl obligase să-i apere pe Gladoveni sau să se răzbune pe cei care le făcuseră rău. Cred că aici mă încadrasem și eu.

Toate planurile mele de viitor au început să se năruiască din acel moment, ca un turn de nisip erodat de valuri furioase. Am încercat să-i explic iubitei mele, iar ea mi-a zis că am văzut prea multe filme de groază. La început m-a privit cu amuzament, o luase ca pe-o glumă, însă în cele din urmă și-a pierdut răbdarea. Devenisem obsedat de tot ce însemna mitologie românească, de ştirile sau zvonurile legate de fantome, de spirite răzbunătoare, de vrăjitoare și descântece, de talismane și amulete de protecție. Țineam sub pat funii de ceapă împletită și cățel de usturoi sub pernă, în buzunarele hainelor, spre disperarea femeii de lângă mine. Începusem să fiu impregnat de acel miros. M-a trimis la psiholog, a zis că mă părăseşte dacă n-o fac, că cică n-are de gând să-şi ruineze viața lângă un nebun. M-a durut când a ieșit pe ușă pentru ultima oară, însă am simțit și o ușurare. Puteam să mă aplec în liniște asupra cercetărilor mele. Cineva, nu mai țin minte bine, cred că un profesor de antropologie, mi-a facilitat accesul la câteva antologii de folclor și mitologie. M-am afundat în ele ca un însetat care găseşte o oază în mijlocul deşertului. Habar n-am avut că atâtea orori ale Diavolului bântuiau spațiul dintre Carpați și Dunăre. Strigoi, moroi, vârcolaci, pricolici, tricolici, vidme, iele, toate se învârteau în capul meu ca la o ruletă, iar de manetă trăgea nenorocita aia de capră cu ochi ca de om. Capra dracului, că nu puteam să-i spun altfel. Era oare una şi aceeaşi, cea care mă studiase din cap până-n picioare, cea din povestea preotului şi cea de la fereastra mea? Cât dracului trăia arătarea aia? Trimițându-mă la Gladoveni, îmi pecetluise soarta și mie și lor. Și ochii ei... Și peste tot găseam cum să omori un strigoi, am înțeles unde au greșit țăranii din V., dar nimic care să mă ajute să scap de răzbunarea moroiului. Am înțeles că era spiritul copilului născut din viol şi ucis înainte de botez, am înțeles că

umbla mare parte din an cu o traistă și un toiag, să se apere de alți copii-moroi, că se putea transforma în animale necurate, dar cum dracu' mă ajutau astea pe mine? Cum oare a putut să rabde Dumnezeu asemenea creaturi pe fața pământului? Doamne, dacă exiști, apără-mă!

În cele din urmă, am renunțat și la serviciu, trăind din economii și din vânzarea unei locuințe moștenite de la bunici. Oricum, timpul mi se apropia de sfârșit, nu aveam de gând să-mi petrec ultimele zile din viață între cei patru pereți ai biroului. Dacă aveam să scap cu viață, urma să găsesc, cu siguranță, puterea de a o lua de la capăt. Dacă reușeam să trec de această cumpănă.

Asta nu e viață. Nu poți să stai în fiecare seară cu teamă. Nu poți să stai cu urechile ciulite când auzi un clopoțel sau o femeie cu tocurile bocănind pe asfalt. Uneori, când plouă, mi se pare că simt miros de lână udă și năclăită. Alteori, mi se pare că vântul îmi aduce sunetul prevestitor de moarte al unei talange. Cântă sumbru, prelung, ca o tânguire fără sfârșit. Am întrebat pe un vecin, cu care mă intersectasem într-o seară. Cică nu auzea nimic. Poate suna doar pentru mine. Câteodată, mi se pare că mai e cineva în casă. A început să-mi fie frică de întuneric, stau cu ochii închiși, nu-i deschid nici dacă vine cutremurul. Dacă-mi apare în față irisurile acelei bestii? Nici ziua nu mi-e mai bine. Tot mi se pare că obiectele își schimbă poziția. Am verificat, am început să fac semne cu creionul acolo unde le pun. Nu știu dacă am și probleme de memorie sau de concentrare, am găsit acum câteva zile ciocanul în frigider, o pereche de șosete băgată într-o sticlă de ulei, altădată am văzut aragazul deschis, dar fără nicio oală pe el. Eu făceam asta? Când dormeam? Dacă nu iau somnifere, mă visez mereu la fe-

reastră, iar de pe trotuarul celălalt, din penumbră ghicesc un copil mic, căruia niciodată nu-i văd chipul, cu o traistă mare pe umăr și un baston în mână, care ține de funie capra aia blestemată. Întotdeauna în vis cântă cocoșul, iar copilul și capra încep să cânte amândoi, cu o voce groasă, îmi strigă numele și-mi spun că mai am puțin până mă alătur lor. Pastilele încep să nu mai aibă efect.

Evident că m-am gândit să mă mut, cum să nu-mi treacă asta prin cap? Am plecat anul trecut câteva zile la o mânăstire. Primele două nopți a fost bine, am dormit adânc și liniștitor, ceea ce mi-a dat speranțe. În plus, mă aflam pe loc sfânt, n-avea ce să mi se întâmple. Așa credeam sau speram, însă în a treia zi mi-am dat seama că totul era o iluzie. Urme de capră înconjurau zidul mânăstirii, oprindu-se la fereastra închisă cu obloane a chiliei mele. Iar behăitul și talanga ei au auzit-o și călugării. Unul dintre ei chiar a zis că a văzut lighioana ascunzându-se după o grămadă de lemne, dar când a ajuns acolo, dispăruse. Stareţul spunea că era un animal rătăcit, însă eu ştiam mai bine. Am înțeles că n-am cum să mă ascund.

M-am săturat! Gata! Să le ia dracu de cărți, rugăciuni și speranțe deșarte! Nu mai suport! Știu atâta mitologie ca un antropolog, rugăciuni câte știe un popă, am atâta ceapă, usturoi, busuioc și alte plante încât aș putea să aprovizionez un bloc întreg. Și nimic care să mă ajute să scap de amenințarea moroiului. Știați că multă lume, în mai toate zonele țării, îi confundă cu strigoii? Mare greșeală fac, dar măcar ei stau liniștiți. Nu au unul pe urmele lor. Poate că sunt într-un vis și urmează să mă trezesc... Sunt într-un coșmar în care iubita și prietenii m-au părăsit, sunt vânat de o creatură venită de dincolo de moarte și sunt paranoic...

Mai am doar o săptămână până la Sfântul Andrei. Al șaptelea an. Liniște, mult prea multă liniște și încep să mă tem de ea. Nu am mai visat nici capra, nici copilul și nimic nu mi-a mai dat de înțeles că vreo ființă demonică a intrat în apartament. L-am sfințit încă o dată. Am cu mine câteva amulete și talismane făcute după indicațiile găsite în cărți. Mă simt mai în siguranță. Am discutat cu alți antropologi și experți în folclor, dar mi-au citat din aceleași cărți pe care le studiasem deja. L-am sunat pe părintele Guțuman, însă murise în urmă cu un an, într-un accident casnic, orice ar fi însemnat asta. Ca o coincidență, murise și baba care mă îndrumase spre locul de găzduire. În aceeași noapte, într-un incendiu. Chiar în noaptea de Sfântul Andrei. Capra scăpase nevătămată, simțise nevoia să precizeze interlocutorul, de la celălalt capăt al firului. Cred că îmi citise gândurile.

Știu că e greu de crezut ce am înșirat aici. Nu am pretenția să mă creadă cineva, nici eu n-aș face-o. Aș fi vrut să nu fi fost acolo. Aș vrea să pot da timpul cu vreo șapte ani înapoi. Aș încerca să evit, pe cât posibil, orice interacțiune cu forțe pe care nu le înțeleg. Dar e peste putință. Mi-am dorit moartea și încă mi-o doresc. Ca pe o consolare sau resemnare. Doar că... mi-e teamă. Aș vrea să mor de moarte bună, nu ucis de o...

Trimit această confesiune singurei persoane în care am avut încredere, preotul Dogaru, cu rugămintea să o facă publică dacă eu nu voi supraviețui nopții de 30 noiembrie. Așa că, dacă ai apucat s-o citești, învață din greșelile mele. Dacă nu crezi, nu înseamnă că acel ceva nu există și că nu te va trage la răspundere pentru ignoranța ta. Dacă cineva te avertizează, alege să-i dai crezare. Poate să-ți strice socotelile pe moment, dar măcar o să trăiești o viață normală. Ceea ce se pare că eu nu

am reușit. Părintele o să-mi înfigă un țăruş de salcâm în inimă, când voi fi îngropat. Eu i-am cerut-o, preventiv. Și fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletul meu.

Andrei Paraschiv,
24 noiembrie 2006

Ultimul cântec al cocoşului din Morgana

de Boris Velimirovici și Aurel Cărășel

Aşezată pe malul unui râu cristalin ce şerpuia la poalele Munților Carpați și înconjurată de păduri seculare, Morgana părea un sat desprins din basme. Și poate chiar așa era, doar că toți, sau aproape toți, uitaseră de existența sa. În realitate, numele fabulosului tărâm era altul, dar unicul său locuitor, inspirat de un articol despre miraje citit într-o revistă veche, îl botezase astfel.

Morgana nu fusese dintotdeauna un sat fantomă. Exodul morganienilor începuse la câțiva ani după evenimentele din decembrie '89. Tinerii plecaseră care-ncotro, unii pe la școli, alții în țări străine, în căutarea unui trai mai bun. Rămăseseră bătrânii, legați cu lanțuri invizibile de peticele de pământ reintrate în posesia lor la destrămarea CAP-ului. În pofida faptului că foarte curând își dăduseră seama că duceau o luptă sortită eșecului, nu se putuseră retrage de pe câmpurile de bătălie. Fuseseră atinși, fără măcar a bănui, de blestemul pământului – o vrajă cruntă aruncată asupra lor drept răzbunare de zeii ancestrali pe care, în ignoranța lor, îi lăsaseră de izbeliște.

Nelu era ultimul supraviețuitor al legiunii damnaților morganieni. Asta deoarece fusese singurul dintre cei tineri care, deși în putere în anii de după Revoluție, refuzase să-și părăsească meleagurile natale.

— Unde să mă duc? Aici e locul meu – animalele, pământul... mormintele din Dealul Crucii, se justifica în fața priete-

nilor care se căzneau să-l convingă să-i însoțească. N-am nevoie de bani. Ce să fac eu cu ei? Am tot ce-mi trebuie.

Cât era ziulica de lungă, Nelu ședea pe prispă, sub nucul din curte sau pe lavița din fața casei, privind, precum gânditorul de la Hamangia, pustietatea din jurul său. Renunțase cu ceva vreme în urmă să-și mai lucreze tarlalele, doar grădina din spatele casei o mai îngrijea, iar ea îi acoperea necesitățile de zi cu zi.

Adesea se plimba pe ulițele pustii, însoțit uneori de vântul ce alerga bezmetic, ridicând rotocoale de colb și trântind ușile ori obloanele vreunei paragini. Nici măcar câini și pisici nu mai erau în Morgana.

Vizavi de casa lui Nelu era casa boierului Kiș. O clădire impunătoare, cu geamuri înalte, construită după model austro-ungar, îi spusese odată Sile, bunicul său matern. Comuniștii o naționalizaseră, transformând-o în unitate militară, apoi, când armata plecase, devenise depozit de mobilă. Câteva camere fuseseră păstrate pentru cadrele didactice, inginerii agronomi sau milițienii care primiseră repartiție în comună și prin împrejurimi. După Revoluție, trecuse la cele veșnice și ultimul chiriaș al casei Kiș, nevasta fostului șef de post, căreia morganienii îi spuneau baba Dochia.

Alături de casa boierească, în contrast cu aceasta, se chircise o bojdeucă, ca o bătrânică pipernicită, străduindu-se ca nu cumva să-l deranjeze pe domnul prezentabil lângă care se aciuase. Pe fațada coșcovită a bojdeucii se distingeau, dacă priveai cu atenție, două litere – A și J, inițialele proprietarului, conform obiceiului indigen. Pe partea vestică a acoperișului,

de unde, de regulă, bătea vântul, țiglele lipseau aproape în totalitate, iar prin ferestrele sparte, ale căror obloane stăteau într-o rână, gata-gata să cadă, se zăreau, înălțându-se semeț, noii stăpâni – ciulinii.

Vecinul lui Nelu din vale era Călin Nebunu', zis și Aușviț. Sile îi spusese că erau ceva neamuri îndepărtate și „ar fi creștinește, barem de Crăciun și de Paște, să-i purtăm de grijă. Că, de!, sângele apă nu se face".

Aflase peste ani că Aușviț era copilul din flori al bunicului său cu vecina Trandafira. Fata rămăsese însărcinată, vorba lui Camil Petrescu, chiar în ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război, când Sile fusese mobilizat să lupte împotriva rușilor în campania din est. Revenit de pe front în '45, decorat și rănit într-o luptă cu naziștii prin Munții Tatra, nu-și mai găsise mireasa, ci doar pruncul. Se zvonise că Trandafira fugise în lume cu un soldat al Armatei Roșii, dar adevărul nu-l descoperise niciodată. Mai auzise de ea o singură dată, prin șaizeci și ceva, când un fost coleg de școală, devenit marinar între timp, se jurase, la nunta unui prieten comun, că ar fi întâlnit-o într-un bordel din Odesa.

În fine, Călin Nebunu' se prăpădise toamna trecută și de atunci Nelu devenise cel din urmă locuitor al Morganei. La înmormântarea unchiului nelegitim nu venise nimeni. Numai el și calul de la căruță îl petrecuseră în sus, pe Dealul Crucii, în ceea ce fusese, probabil, cel mai scurt prohod oficiat vreodată, căci popa se grăbise la un parastas, la el în parohie.

Rămas singur, după ce ceilalți consăteni plecaseră în lume, ori în... cealaltă lume, Nelu își asumase, mai mult din plictiseală, o misiune măreață, și anume salvarea Morganei de la ronțăiala dinților nemilosului Cronos. Ca să-și îndeplinească scopul, zilnic străbătea ulițele și coclaurii din jur, notându-și

sârguincios, într-un caiet dictando, tot ce-și amintea despre oamenii și locurile respective.

Umpluse câteva maculatoare cu memorii, până ce, într-o seară, înainte de culcare, avu o revelație. Înțelese că se înșelase, dorința și talentul său nu erau suficiente ca să extragă de sub giulgiul uitării acea lume fantastică. Cuprins de furie, se îmbătă și-și azvârli manuscrisele în foc.

Uneori, în periplul său, ajungea la vechea clădire a școlii. Cea mai frumoasă perioadă a vieții sale se consumase aici. Aici învățase să scrie și să socotească, ascultase primele povești cu eroii din basme și cei din cărțile de istorie și câte și mai câte. La școală se îndrăgostise de două ori: de Elisaveta – o fată mai mare cu doi ani decât el, care ulterior îi devenise soție – și de citit.

Prima dragoste îi adusese suferință, a doua alinare. Datorită pasiunii pentru cărți, chiar dacă nu prea călătorise, avea să cunoască mai multe despre universul de dincolo de hotarele Morganei decât oricare dintre consătenii săi.

Pe vremea comuniștilor, în școala din Morgana învățau în jur de două sute de copii, întrucât veneau și din localitățile limitrofe. În cadrul ei funcționa o bibliotecă destinată în special elevilor, dar de serviciile căreia puteau beneficia și ceilalți săteni. Uimitor de mulți morganieni vizitau instituția, unii veneau să ia cărți, alții pentru „Scânteia" sau „România Liberă", însă erau și câțiva pasionați de poveștile lui Fane Aragaz, un tip cu o imaginație exuberantă care, dacă și-ar fi terminat liceul, cu siguranță ar fi ajuns măcar gazetar la foaia județeană de partid.

După Revoluție, când școala se închisese, rămânând fără elevi, primarul îl rugase pe Nelu să aibă grijă de clădire. Acceptase propunerea în ideea că astfel va avea acces neîngrădit la bibliotecă. La drept vorbind, termenul de bibliotecă era un eufemism pretențios pentru încăperea cu patru rafturi. Totuși, dacă se excludeau cuvântările și omagiile tovarășului Nicolae Ceaușescu, rămâneau niscai titluri demne de luat în seamă. Într-un anumit fel, Nelu le era recunoscător comuniștilor. În ciuda faptului că înainte de '89 făcea pe disidentul, acum considera că, printre sumedenii de rele, făcuseră (din greșeală!, puncta el) și câte ceva bun.

În Epoca de Aur, Morgana forfotea de viață – oamenii munceau la Cooperativa Agricolă de Producție, sau Colectiv, cum îi spuneau ei, la ferma viticolă ori la SMA-ul care le deservea pe cele două. La sfârșitul zilei, țăranii, inginerii, profesorii, tractoriștii se înghesuiau cot la cot să-și trateze gâturile uscate la bodega Spânului, amplasată strategic în centru, lângă biserică.

Secretarul PCR de la județ era din zonă, așa că făcuse în Morgana dispensar, cabinet veterinar, magazin, post de miliție și un cămin cultural. În cămin, de obicei, se țineau ședințele Sfatului Popular și nunțile, dar, pe când Nelu era prin clasa a IV-a, găzduise un spectacol de circ susținut de o trupă de artiști ambulanți. Cu acea ocazie, morganienii văzuseră pentru prima oară, iar pentru mulți și singura, o maimuță în carne și oase. Bine, maimuța nu era dresată, nu știa să facă niciun giumbușluc, doar se învârtea pe masă, timorată de mulțimea gălăgioasă adunată să vadă minunea. Ceea ce-l marcase pe Nelu, însă, nu se întâmplase pe scenă, ci în public. Pe atunci nu înțelesese mare lucru, însă peste ani pricepuse ce se petrecuse în acea fatidică seară de 13 decembrie.

Cineva din public, la apariția maimuței, strigase: „Salută-ți văru', Căline!", iar întreaga sală izbucnise în râs.

— Ba nu-i al meu, din profil seamănă cu Tovarăşu', răspunsese Nebunu', și după asta nu-l mai văzuseră o jumătate de an.

Când s-a întors, părea sărit cu totul de pe fix, era slab ca un schelet ambulant, chel şi cu ochii afundaţi în orbite, de parcă tocmai scăpase de la Auschwitz. Și astfel se alesese cu cea de-a doua poreclă.

De regulă, peregrinarea lui Nelu se oprea în Dealul Crucii, la cimitir. Locul în care, deşi morţi, găseai singurii oameni din Morgana. Deseori, îndeosebi în nopţile toride de vară, dormea aici, în cavoul familiei. Îi plăceau răcoarea grea pe care i-o oferea, dar mai ales faptul că aici dogoarea dorului pentru Ana, unica sa fiică, era mai suportabilă. Fata fusese răpusă când încă nu împlinise cinci primăveri, de leucemie, iar odată cu ea murise și o parte din sufletul său. Din acea zi se simțise pe jumătate viu, un cadavru umblător, un moroi, dar n-avusese puterea să-și pună capăt zilelor. Elisaveta, nevastă-sa, în schimb, nu stătuse mult pe gânduri şi la nici o săptămână de la tragicul eveniment, se atârnase în ștreang, de grinda din pod.

De fiecare dată, la plecare, Nelu săruta crucea fetei, apoi se ducea la mormântul soției, de la marginea cimitirului, locul unde erau îngropaţi sinucigaşii. Înainte de a ieşi pe portiță, mai arunca o uitătură pierdută în direcția cavoului familiei și o lua agale către sat, pe cărarea străjuită de tufele de măceși.

Prima casă, chiar la intersecția potecii de la cimitir cu ulița principală, era a lui Moş Straiță. În seara asta, Nelu își aminti

cum bătrânul îl asmuțise pe Pricolici, dulăul negru ca dracu, când îl prinsese la furat cireșe. Rememorarea întâmplării îl făcu să-și ducă mâna, într-un gest subconștient, la cicatricea de pe antebraț unde se înfipseseră colții fiarei.

O cugetare enigmatică i se insinuă printre circumvoluțiuni: cine oare era Moș Straiță? Știa despre el doar că era un morocănos bătrân, din aceia care par nemuritori, însoțit permanent de aceeași potaie. Firește, timpul curge altfel în copilărie și probabil că jigodia nu era aceeași, ci numai una asemănătoare, dar i se păru interesantă observația. Ambii, și Moș Straiță, și Pricolici, dispăruseră discret din peisaj, așa cum trăiseră. Acum, Nelu regreta că nu încercase să-l cunoască mai bine pe moșneagul ursuz. Nici măcar numele adevărat nu i-l știa, Moș Straiță era o poreclă, de fapt, toți din sat se știau între ei după porecle, nu după numele din documentele oficiale. Oricum, nici lui nu-i zicea nimeni Ion Verdeț, lui însuși îi suna străin numele, morganienii îl știau de Nelu lu' Păcală, iar el nu putea și nici nu dorea să schimbe asta.

Tot zăbovind ba la o casă, ba la alta, ba pe o bancă, ba la o poartă, îl prinse noaptea. Pe cer, printre nori, se ivi o lună plină, mare și sângerie cum nu-și amintea să mai fi zărit în ultima vreme. Mergea pe mijlocul străzii, când, din depărtare, de undeva dindărătul său, se auzi un zăngănit metalic și un tropot de cal. Se întoarse, dar era prea întuneric pentru a putea să deslușească ceva. Decise să aștepte, să vadă despre ce e vorba. Așa că se retrase la marginea drumului și se așeză sub un tei.

Numaidecât, o siluetă înaltă, ce putea fi un om călare, se profilă în dreptul bisericii. În lumina palidă a lunii, Nelu nu era foarte convins că ceea ce vede era real. Părea mai degrabă o nălucă. Arătarea parcurse jumătatea distanței dintre ei și se

opri. Suficient de departe încât să nu se poată distinge prea multe detalii. Totuși, Nelu își dădu seama că nu era vorba de un călăreț, ci doar de o persoană extrem de înaltă, care pesemne avea în picioare bocanci sau încălțări cu talpă tare. Deşi se știa ascuns bine la umbra teiului, în bezna nopții, avu senzația că misteriosul vizitator se uita fix în direcția lui. Ulterior, străinul, cu un mers de acrobat pe catalige, intră în curtea fostului CAP.

Îmboldit de curiozitate, Nelu hotărî să se apropie. Poarta Colectivului era larg deschisă, însă înăuntru nu era nimeni. Clădirea ce găzduise cândva birourile se găsea în stânga curții. Lângă prispă se aflau un butoi plin cu apă de ploaie și o covată răsturnată cu gura în jos. O căruță fără roțile din spate, împresurată de buruieni, ocupa mijlocul bătăturii, iar în fundul curții, rezemate de șura unde mai demult funcționa potcovăria lui Sâmedru, erau un plug și un jug rupt. Nelu nu întrezări niciun semn că cineva ar fi intrat în curte, așa că, obosit fiind, se duse acasă.

Îl trezi Socrate, cocoșul, pe la 9 dimineața. Nelu medită la trecerea timpului şi la rolul cocoşilor în această ecuație, ajungând concluzia că în Morgana și orologiile înaripate bat în ritmul lui Blaga.

Eu cred că veșnicia s-a născut la sat. (Murmură Nelu.)
Aici orice gând e mai încet,
și inima-ți zvâcnește mai rar,
ca şi cum nu ți-ar bate în piept,
ci adânc în pământ undeva.

Da, un lucru era cert, inimile din Morgana nu mai zvâcneau în piepturi, ci în pământul de pe Dealul Crucii. Toate erau acolo,

mai puțin a sa, care, nădăjduia el, avea să ajungă acolo cât de curând.

Se duse la fântână, scoase o găleată de apă, o turnă în lighean și se spălă pe față și la subraț. Apoi merse în coteț, luă trei ouă și-și pregăti, la micul dejun, o omletă cu ceapă și brânză. Pentru prânz se gândi să gătească o ciorbă de porumbel, așa că folosi ligheanul și un băț legat cu ață, să facă o cursă. Azvârli un pumn de grăunțe sub capcana rudimentară, își legă un capăt al firului de degetul mare de la picior și se retrase la umbra nucului, cu o carte. După un ceas, doi porumbei fierbeau în oală. Nu aveau ei cine știe câtă carne, dar lui îi era suficient. Când mâncarea dădu ultimul clocot, puse de o mămăligă, prepară un mujdei şi se aşternu pe înfulecat. După ce isprăvi, băgă bucata de mămăligă rămasă într-o cutie, intenționând ca a doua zi, dacă Socrate avea să-l trezească devreme, să tragă o fugă până la baltă, să prindă niște pește. Sătul, reveni sub nuc, citi ultimul capitol al romanului *Ion*, pe urmă trase un pui de somn. Se trezi pe înserate și hotărî să facă o vizită la bibliotecă, să împrumute o altă carte.

Își luă legătura de chei și se îndreptă către centrul satului. Pe drum, se gândi că la întoarcere ar fi putut să treacă și pe la biserică. Se scurseseră patru luni sau poate jumătate de an, cine știe?, de când nu mai deschisese ușa casei Domnului. Cei de la episcopie îi lăsaseră lui în seamă lăcașul de cult, deoarece după moartea părintelui Silvestru nu se arătase nimeni interesat să preia parohia. Nelu consimțise, deși nu fusese niciodată un mare credincios, nici măcar nu fusese botezat. Din contră, crescut și educat în comunism, trăia cu convingerea că religia e opiul maselor, citise chestia asta undeva și îi plăcuse.

☆ ☆ ☆

Ajunse la şcoală pe întuneric. Deschise uşa şi-şi aprinse opaițul, luminând holul lung. Satul fusese deconectat de la rețeaua electrică, cu trei ierni în urmă, însă lui îi era totuna, căci oricum se culca odată cu găinile. Păși sfios în bezna groasă cu iz de mucegai. În stânga și-n dreapta erau clasele primare; undeva, pe la mijloc, era cancelaria directorului. Pregetă câteva clipe în dreptul uşii clasei sale, apoi intră. Se aşeză în banca a doua de la geam, iar amintirile îl năpădiră. Prima zi de școală: ghiozdanul în spinare, uniforma albastră cu matricolă pe braț, pantofi noi cu două numere mai mari și vată îndesată în vârf, ca să-i poată folosi și când îi va crește piciorul. Şi-o aminti pe tovarăşa Sânziana, învățătoarea lui, deşi trecută de prima tinerețe şi grăsuță, avea un fel aparte de a se face plăcută. În prima zi, copiii îi dăruiseră flori, dar el îi oferise un măr mare, roşu, din pomul din spatele casei.

Petrecu vreo jumătate de oră în clasă, apoi reluă drumul spre bibliotecă. Pe zidurile igrasioase ale școlii erau încă atârnate tablouri sau diverse lucrări ale elevilor. Zăbovi preț de o clipă asupra unui portret cu Vlad Țepeş. Exista o forță, o magie care-l atrăgea la acel chip ascuțit, cu nasul subțire și căutătură tăioasă, pe care o resimțea întotdeauna când îl admira. Printr-o stranie coincidență, sau nu, portretul domnitorului valah era flancat de două măști populare. Obiectele artizanale erau de-a dreptul hidoase, cu dinți mari și coarne, aidoma unor demoni ce prinseră viață sub flăcăra trepidantă a opaițului. Brusc, una dintre măști se desprinse și căzu la podea, sfărâmându-se. Nelu tresări speriat, dar, dându-și sema ce se petrecuse (cedase cuiul în care fusese agățată masca), se calmă îndată și-și continuă deplasarea.

După câțiva metri, coridorul o cotea în unghi drept la stânga. Imediat pe dreapta, marcat cu un panou mare sub care

scria Etnogeneza Poporului Român, era cabinetul de istorie. Lucrarea era un colaj ce aduna de-a valma, într-un haos primordial, fotografii decupate din cărți și reviste și desene ale elevilor: Columna lui Traian, legiuni romane, dacii cu căciulile lor cu vârful aplecat în față, personaje îmbrăcate în costume populare prinse într-o horă. În partea superioară a panoului, din ramă în ramă, trona steagul de luptă al dacilor, capul de lup cu corp de șarpe. Sub el, o imagine cu bustul împăratului Traian suprapusă pe o fotografie cu Ulpia Traiana Sarmizegetusa și o reprezentare grafică a lui Decebal, regele dac, în incinta cetății Sarmizegetusa Regia. Între cei doi, un desen cu podul arcuit peste Dunăre al lui Apolodor din Damasc, iar în subsolul colajului, cu caractere verzale, era inscripționat DECEBALVS PER SCORILO. Toată lucrarea era flancată de două nume, care parcă fuseseră adăugate ulterior, ca și când cineva și-ar fi adus aminte de ele după definitivarea operei. În stânga, de sus până jos, cu literele dispuse una sub alta, scria Zamolxis, iar în dreapta, Burebista.

Într-un final, ajunse la destinație. Primul lucru care-i sărea în ochi vizitatorului ce trecea pragul bibliotecii era un dreptunghi de nuanță mai deschisă, pe partea opusă intrării, la două palme sub plafon, care indica locul în care înainte de '89 era agățat portretul Marelui Cârmaci, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Pe peretele dinspre răsărit, deasupra raftului cu cărți, erau atârnate și-n prezent trei tablouri: Ion Creangă, Petre Ispirescu și Mihai Eminescu. Nimeni nu aflase vreodată motivul alegerii lui Aragaz, poate că nu avea altele, ori, pur și simplu, erau autorii săi preferați.

Nelu căută eticheta cu litera R și depuse romanul în spațiul liber dintre „Pădurea spânzuraților" și „Răscoala" lui Liviu Rebreanu, de unde îl luase la ultima sa vizită. Pe urmă căută

un alt titlu. Răsfoi trei-patru cărți, oprindu-se asupra unui volum mai consistent, cu coperți albe, cartonate – „Dicționar de mitologie generală", de Victor Kernbach. Îl puse la subraț mulțumit și porni spre ieșire.

Încuie școala și traversă spre biserică. Ușa lăcașului de cult, din lemn de stejar, era imensă și grea. Cândva fusese galbenă, acum era doar murdară și scorojită. Introduse cheia mare în broască și răsuci cu putere. Se auzi un declic. Nelu apăsă clanța de alamă, iar ușa alunecă lin, eliberând un tânguit fin din balamale. Oare de ce se spune despre oamenii care uneori calcă strâmb că nu-s ușă de biserică? se întrebă, în timp ce se îndreptă către catapeteasmă. Făcu o cruce, mai mult fiindcă așa credea că se cuvine decât că simțea vreun impuls lăuntric, apoi dădu un ocol prin naos, admirând icoanele de pe pereți. Nu era foarte familiar cu personajele din tablouri, religia era unul dintre puținele subiecte care nu-l pasionau, însă pe unul îl recunoscu. Era Sfântul Gheorghe călare pe un bidiviu alb, ținând în mână o suliță cu care străpungea gâtul unui balaur. „Interesant", își zise, „deci așa au dispărut lighioanele astea. Îmi place". Dădu icoana jos și o luă cu el.

Când ajunse în dreptul CAP-ului, avu senzația că aude dinspre potcovărie lovitura ciocanului în fierul înroșit. Rămase surprins de cât de vii pot fi amintirile. Zâmbi în colțul gurii și-și văzu de drum.

Ziua de pescuit fusese una morganiană, monotonă, fără palpitații. Prinse doi carași cât palma și citi 25 de pagini din volumul cu coperte cartonate luat deunăzi de la bibliotecă. Pe la prânz, adună câteva vreascuri și aprinse focul. Găsi două

bețe, le ascuți la un capăt cu brişca, apoi evisceră peştii şi-i înfipse în țepușe deasupra flăcării. Până ce carașii aveau să fie gata, hotărî să facă o baie. După-masă i se făcu poftă de nişte fructe, așa că dădu o raită pe la livada parohială. Pe urmă, culese două buchete de flori de câmp – cicori, romanițe, maci – şi luă drumul cimitirului.

Discul solar se ascunsese în spatele vârfurilor domoale ale munților de la apus, când Nelu păși pe poteca măceșilor de pe Dealul Crucii, coborând către sat. Trecu pe lângă casa lui Moș Straiță și ajunse în dreptul Colectivului. Bătaia ciocanului pe nicovală se auzi din nou, numai că de data aceasta surprinzător de limpede. Intră în curte și privi spre potcovărie. Printr-o crăpătură din ușă sclipi o lumină roșiatică, de parcă cineva s-ar fi căznit să aprindă focul. Se duse, în vârful picioarelor, să arunce o privire pe fereastră. La început, din pricina întunericului și, parțial, din cauza prafului depus pe geam, nu desluși mare lucru. Șterse cu mâneca sticla și se holbă din nou în interior. Îl zări pe Lunganul din urmă cu două seri, sau cel puțin bănuia că ar putea fi el. Individul era aplecat asupra cuptorului, aranjând lemnele pentru foc. Apoi își vârî mâna în buzunarul mantalei lungi și scoase de acolo o pisică fără blană și ochi scăpărători, care lui Nelu îi păru extrem de urâtă.

— Aprinde-l, Samca! îi ceru tipul animalului, așezându-l în fața grămăjoarei de surcele.

Pisica scuipă pe lemne, iar focul izbucni. De îndată ce Lunganul o puse jos, aceasta o zbughi într-un colț întunecat. Din direcția în care fugi răzbătură zgomote bizare – un mieunat, un lătrat, un guițat și, în sfârșit, un sunet ce aducea cu croncănitul unei ciori.

— Nu fă atâta gălăgie, se răsti Lunganul, poate că nu suntem singuri pe-aici!

Străinul înteţi focul, apăsând foalele din apropiere. Dansul umbrelor însufleţite de vâlvătaie cuprinse pereţii îmbâcsiţi de fum ai fierăriei. Nelu avu impresia că vede în ele tot felul de jivine şi fiinţe antropomorfe fabuloase supuse unui proces continuu de preschimbare.

— Gata, Tiranda, poţi să vii! transmise Lunganul cuiva pitit în negura ce stăpânea ungherele încăperii.

— Îţi faci prea multe griji, Strigoiule. Ultimele trei sate vizitate erau complet pustii, rosti o voce de femeie.

— Lasă asta. Hai să mâncăm ceva!

Din obscuritate îşi făcu apariţia o tânără complet dezbrăcată. Era de o frumuseţe răpitoare. Părul lung, de culoarea tăciunelui, i se revărsa pe umeri, iar chipul blând de fecioară neprihănită radia vioiciune. Păşea graţios ca o felină, în vreme ce sânii mari şi fermi se legănau voluptuos în unduirea coapselor suple. Trecând pe lângă Lungan, îi mângâie creştetul, apoi puse o ţoală pe un butuc alăturat şi se aşeză.

— Îmi fac, cum să nu-mi fac? reluă Strigoiul, străduindu-se, cu un vătrai improvizat, să aţâţe focul pe cale să se stingă. Tocmai fiindcă sunt pustii satele. Fără oameni, fără poporul care să ne ţină în realitate prin poveşti, ne vom duce şi noi pe Apa Sâmbetei.

Tiranda întinse o mână către flăcări şi nu se clinti când una mai săltăreaţă i se strecură printre degete.

— Sunt convinsă că bătrânul Solomonar a găsit el o cale să ne ajute să depăşim nevoile astea. De-aia a şi fost ales căpetenie, doar ştie mereu ce e de făcut.

— Asta dacă mai trăieşte, nu crezi?

Tânăra strânse degetele în pumn, încercând să prindă flacăra. Aceasta se retrase şi focul se ghemui înapoi, printre crenguţe.

— Să nu disperăm. Vom rămâne câteva zile aici, să ne întremăm, apoi o luăm din nou către apus, spre Țara de Piatră.

— Unde naiba s-a ascuns Samca? Tot timpul o tulește când ai nevoie de ea, făcu iritat Strigoiul, uitându-se împrejur în căutarea unei soluții să reaprindă focul care se stinsese. Nu vreau să fiu prăpăstios, dar nici dacă-l găsim pe Solomonar nu cred că avem prea multe șanse de salvare. De când n-ai mai întâlnit un moroi, un vârcolac, un pricolici? Că de zmei, balauri și gheonoaie, ce să mai pomenim? Uneori, îmi vine să cred că suntem printre ultimii din neamul nostru. Poate n-ar fi rău să fim incluși în programele speciale dedicate speciilor pe cale de dispariție.

O bufnitură din exterior le atrase atenția. După un schimb scurt de priviri, Tiranda se repezi afară din șură, urmată îndeaproape de Strigoi.

— Tu verifică rapid casa, șuieră femeia, eu cercetez curtea.

Nelu alergă spre casă mâncând pământul. Cum ajunse, trânti ușa în urma sa, trase zăvorul și, pentru siguranță, propti sub clanță spătarul unui scaun. Trecând pe lângă oglinda din hol, tresări de spaimă când își văzu reflexia. Era alb ca varul. O stafie în toată regula. Nu avu curajul să aprindă lampa. Bâjbâi până în dormitor, înșfăcă icoana Sfântului Gheorghe și simți subit cum devine extrem de credincios. Își făcu de trei ori semnul crucii, apoi se chinui să îngaime „Tatăl nostru", dar se poticni după „...care ești în ceruri". Scăpă o înjurătură printre dinți și se duse în bucătărie. Se așeză pe vine, pipăind după mânerul chepengului de sub masă. Îi păru că durează o veșnicie până îl găsi, dar, într-un final, ridică ușa pivniței și coborî

în grabă, ascunzându-se între butoiul de vin şi putina cu murături. Tremura ca varga, cu icoana ridicată peste cap.

În bucătărie se auzi zdrăngănitul oalelor, ca și cum cineva ar fi cotrobăit prin dulapuri. Nelu își ținu respirația. Fruntea i se îmbrobonă de picături mari de sudoare, iar pe șira spinării simți un fior rece. Pe moment, zornăiala vaselor încetă, dar imediat se auzi râcâitul unor gheare pe duşumeaua de deasupra beciului. „Gata, asta e, sunt terminat! Veto, așteaptă-mă că vin!", își zise în gând.

Un lătrat gros străbătu din depărtare, iar bestia infernului cu gheare de fier o șterse din casă, mieunând terifiant.

— Ce dracu', Doamne, iartă-mă!, a fost asta? făcu Nelu, scuipându-şi în sân. Ori şi-a vârât Ucigă-l toaca coada, ori m-am damblagit rău de tot la creier.

Nu se încumetă să iasă din ascunzătoare să verifice, iar după câteva ceasuri în care își tot ciuli urechile, cuprins de somn, adormi. Nu fu niciodată mai fericit decât în acea dimineață când auzi cucurigul vesel al lui Socrate.

Cum se trezi, știu ce are de făcut. Trase o duşcă de pălincă, apoi încă una și încă una. Puse sticla cu băutură în buzunar, să o aibă pe drum dacă-l părăsea vitejia, își legă o funie de usturoi la gât și, înhățând din mers toporul, porni apăsat spre potcovărie.

Numai ce pătrunse în curtea Colectivului că și zări creatura cheală întinsă la umbra covatei de sub prispă. Cum îl simți, animalul înălță capul, scrutându-l cu surprindere, după care țâşni prin uşa întredeschisă a fierăriei.

Nelu se duse după el, însă, când ajunse la câțiva pași de şură, în prag apăru Lunganul.

— Cauți pe cineva, bade? întrebă, sfredelindu-l cu o privire întunecată.

— Pe voi, adică pe tine și... și pe mâță. E a ta? împunse Nelu cu toporul în direcția în care se tirase pisica.

— Da, e a mea. Ce-ai cu ea?

— Ce faceți aici?

— Suntem în trecere. Facem drumeții prin codrii patriei. N-am auzit să fie interzis.

— Păi, nu e, dar de ce vă ascundeți?

— Cine zice că ne ascundem?

— Atunci de ce nu treceți să dați binețe, așa cum se cade?

— Auzi, neică, de ce nu-ți vezi tu de ale tale?

Strigoiul făcu un pas în față, adoptând o atitudine dârză. Nelu strânse coada toporului, ridicându-l amenințător.

— Cine ești tu să-mi zici ce să fac? Satul ăsta e al meu și aici eu pun întrebările!

— Lasă-ne, domne, în pace, îi aruncă din vârful buzelor Lunganul. Ne tragem și noi puțin sufletul și mâine plecăm. Mai bine du-te în treaba ta, omule, îl îndemnă și se întoarse cu spatele, dând să intre în șură.

„Ți-e frică să mă înfrunți pe zi, ai?" cugetă Nelu. „Aștepți seara, să mă mătrășești? Las' că-ți arăt eu ție!"

— Ia zi, ce căutați azi-noapte la mine în casă? întrebă răspicat.

Strigoiul se opri, întorcându-se încet, aidoma cuiva care încearcă să tergiverseze până să găsească o scuză.

— La tine acasă? Ești nebun! Nici măcar nu știu unde stai.

— Nu mă lua cu șmecherii d-astea ieftine, că io nu-s prostu' tău. Ai priceput? Zi-mi ce cauți aici, că-ți crăp capu'! urlă Nelu, agitând nervos toporul.

— Liniștește-te, omule! Lasă jos securea aia, că poate-ți tai vreun deget. Ce te-a apucat? rânji Lunganul, ridicând mâinile, cu palmele deschise.

La urma-urmei, chiar aşa, ce naiba i s-o fi năzărit de devenise atât de bătăios? La lumina zilei, toate lucrurile păreau aproape normale: un drumeț își căutase adăpost de noapte în satul lui. Și ce dacă adusese cu el o muiere frumoasă și jună, căreia îi plăcea să se plimbe-n pielea goală? Că, deh, când o să mai aibă el ocazia să vadă alta la fel? Nici măcar Veta nu i-ar fi interzis să arunce o privire. Cum zicea popa Calistrat? „Ce e frumos și lui Dumnezeu îi place". Iar Dumnezeu acela era un munte de moralitate, nu?

Da, dar mai era afurisita aia de mâță cheală. O văzuse cu ochii lui cum stupise scântei și flăcări pe bot, de aprinsese lemnele din vatră. Oare bărbatul căreia Tiranda îi spusese Strigoi era cu adevărat unul? Sau doar făcea aşa pe niznaiul, să-l sperie?

Se scărpină pe frunte cu muchea toporiștii. Mai bine-i lăsa naibii să plece unde le era văleatul, iar el rămânea mai departe locuitorul și stăpânul unui sat pustiu, cu tradițiile spulberate de comuniștii lui Petru Groza și ai lui Nicolae Ceaușescu. Da, dar acum, după ce-i văzuse, parcă nu-i mai venea să rămână singur-singurel. Parcă dorea ca lumea să se întoarcă între vechile-i hotare, iar el să ia din nou în picioare drumul până la crâșmă, să se bată pe spate cu țăranii nădușiți și să bea din țoiul de țuică de prună.

Dar dacă le-ar fi făcut pe amândouă odată? Dacă-i lăsa să plece, cum spusese Strigoiul, iar el se ținea după ei, pe furiș, să vadă care le este drumul și planurile? Își lua cu el dulama groasă de lână, o desagă cu de-ale gurii, toporişca, amnarul, luleaua, punga cu tutun și, musai, cărticica aia pe care o ochise săptămâna trecută pe un raft al bibliotecii – „Pe drumuri de munte". Că doar oaspeții neașteptați se îndreptau către munte, nu?

— Și unde spuneați că vă îndreptați? întrebă cu jumătate de gură, lăsând unealta în jos.

— Nu spuneam, strâmbă din buze Lunganul. Dar dacă tot ai întrebat, mergem spre munți. Am auzit că pe acolo, prin pădurile cele bătrâne, sunt oameni ascunși, care cunosc multe taine străvechi despre lumea din jur. Și poate că ne vor primi printre ei.

— Tu și cu mâța aia cheală? îl ispiti Nelu, simțind cum cheful de harță se risipește cu încetul.

— Nu-ți place de Samca?

— Adică de ce-ar trebui să-mi placă de o afurisită de mâță lipsită de păr? Doar nu doarme cu mine-n pat.

— Cred că nici ei nu-i place de tine. Lunganul întoarse capul și scrută prin încăperea din spatele său. De-aia s-a ascuns.

— Atunci se cheamă că suntem chit, se hlizi bărbatul și ridică toporișca pe umăr. Ei bine, eu unul m-am dus, că mai am treburi de făcut. Un sat întreg se ține greu doar cu două brațe, ce știu orășenii ca tine? Să-mi spui numai când ai de gând să pleci.

— Mai către vremea prânzului, dacă nu ai nimic împotrivă. Și ca să nu zici că nu îți plătim găzduirea, ca niște oaspeți cinstiți ce suntem, uite, am reparat picioarele la scaunele astea, se mișcau cam tare.

Nelu îi întoarse spatele și porni către poartă, cu pași mari. Până la vremea prânzului să mai fi fost vreo trei ceasuri. Avea să treacă pe la școală, să verifice. Acolo, pe hol, era o pendulă veche, pe care o întorcea o dată la săptămână, cu o cheie specială. Apoi, trebuia să-și facă bagajul, să ia și un felinar de vreme rea, că doară urma să meargă la munte și cine știe prin ce văgăuni aveau să-l vâre Strigoiul și muierea aia a lui, Tiranda, să caute șosete groase, căciula de miel și să scuture bunda de praf. Apoi să închidă toate ferestrele de prin sat, ca să nu le spargă vreun vânt năzărit de cine știe unde și să treacă

prin cimitir, să sărute crucea Anei, aşa, ca de plecare îndelungată. În fine, să-l prindă pe afurisitul acela de Socrate.

Păi, cum altfel? Mâța aia diavolească nu apărea decât nopțile și scotea flăcări pe bot, ca o arătare a lui Scaraoschi. Ce altceva ar fi fost mai nimerit să o țină departe de el decât cocoşul din Morgana, care anunța cu străşnicie zorile, alungând duhurile rele și făcând loc luminii?

Cum zisese Strigoiul? Moroi, vârcolaci, pricolici, zmei, balauri și gheonoaie? Oare toate făpturile alea fioroase chiar se pregăteau să le ia locul semenilor săi? Păi nu zisese tovarăşul Stalin, pe vremuri, că doar îl auzise cu urechile lui la difuzor, cum că toate superstițiile astea băbeşti fuseseră alungate de marxism și de curentul electric?

Ieși pe poartă cu pași repezi, ridicând din umeri și străduindu-se să nu arunce nicio privire în urmă, ca să nu-i dea ceva de bănuit celuilalt, care pesemne că se mai uita în urma lui, din prag. Singura problemă cu adevărat grea era cum să pună mâna pe Socrate, dar dacă făcea o cruce bună în fața icoanei Sfântului Gheorghe, în mod sigur avea să o scoată el la capăt și cu asta. Doar fusese un ucigaş de balauri sfântul, nu?

Ulița îl întâmpină plină de praf şi de roiuri bâzâitoare de muşte. Porni drept înainte, fluierând mulțumit și răsucind toporul pe umăr.

Groapa

de Cristian Vicol

— De mâine cred că se mai înmoaie vremea, spuse Petre, absent, în timp ce se căuta de tutun prin buzunarele hanoracului. Sigur că da, continuă tacticos după ce găsi o frunză uscată și o sfărâmă între degete, răsfirând-o în foiță. Nu are cum să mai țină mult timp, că ne îngroapă pe toți. Tu ce crezi, părinte? Ai citit calendarul? Te-ai rugat pentru noi?

Popa se uită la el printre lațele sure ale bretonului care i se împleteau cu barba. Subție ochii, iritat, și dădu din umeri a lehamite, apoi o luă înainte pe ulița înfundată de zăpadă. Nu trebuia să îi dea socoteală lui Petre, groparul deșirat și fără Dumnezeu, mai ales dacă era vorba de vreme. Nici lui și nici altcuiva. Doar lui `Ăl de sus și numai atunci când o fi să-i vină rostul.

Petre rânji în urma lui și își aprinse mahorca, scuipând firicelele de tutun care i se lipiseră de limbă. Țigara era iute și avea un gust amar. Bărbatul tuși spart și scuipă la picioare, dar nu o aruncă. Mai trase repede câteva fumuri, încăpățânat să nu o lase. Popa îi tot spusese să le rărească, îi zicea aproape în fiecare zi, de ani de zile, de când Petre începuse să tușească tot mai rău, ba uneori se răstea la el, de cele mai multe ori cu ocară: „Vezi că sufli venin! Stinge-o și zi Tatăl Nostru." Bărbatul îl mai asculta, că doar erau unul după celălalt, prin sate și cătune, prin văi și pe munte. Normal că îi spunea să o lase, ce să îi zică altceva? Avea nevoie de el să dea la lopată. Dar Petre,

că așa îi era firea, nu prea îl asculta. „Normal că o să mă certe, își spunea, cine-o mai văzut om sfânt care să te îndemne la păcat?" Dacă s-ar putea, dacă s-ar lua după el, ar fi trebuit să nu mai bea și nici să nu mai mănânce, ci să stea în rugăciune până ce nu-și mai auzea litania de răgetele stomacului. Dar azi parcă s-ar ruga. Azi, oboseala anilor petrecuți pe drumuri îl apăsa mai tare ca niciodată.

— Sigur se înmoaie, se încurajă groparul, în barbă de data asta. Numai să vină mai repede, că e totul bocnă. Și popa nu dă la lopată, popa nu frământă piatra de sub picioare, nu! Cum dracului să dea când...

— Nu-l chema pe Necuratul! se răsti preotul, întorcând capul către el. Diseară, după ce vom fi terminat treaba pentru care am fost plătiți, continuă disprețuitor, când te vei culca pe podeaua cârciumii, atunci poți să zici ce vrei. Dumnezeu nu te vede ascuns în cârciumă. Dar aici, sub cerul liber, suntem sub veghea lui. Și ar fi bine să rămânem așa. Măcar până ne întoarcem.

Petre strânse din dinți și nu mai spuse nimic. Avea dreptate părintele, așa oțărât cum era. Din când în când era bine să mai iei și aminte la povețele lui, măcar că umbla cu cartea sfântă în desagă. Suflă și ultimul fum din țigară, simțind că îi bubuie pieptul, apoi aruncă chiștocul, care fu dus de vântul iernii. Bărbatul își luă lopata în cârcă și se trase după popă, călcând cu grijă zăpada înghețată. Azi, într-o duminică, parcă fusese mai frig decât în toate zilele săptămânii. Petre simțea gerul în mâini, prin mănușile ponosite. Cerul se dezgolise de nori, iar soarele de ianuarie arunca umbre lungi în jurul lor, deși abia trecuse de ora prânzului.

Satul înghețase odată cu iarna. Casele se strângeau în jurul lor, de-o parte și de alta, cu geamurile acoperite de obloanele

trase și încuiate, iar din curți nu se auzea nimic, nici măcar vreun câine. Vântul scutura porțile și gardurile, huruind printre stinghiile putrede, izbindu-se de pereții care înghețaseră în pojghițe. Nici clopotul de la biserică nu se auzise la prânz, parcă să nu atragă atenție în împrejurimi, deși nu prea avea cui. Ogoarele se lățeau de jur-împrejur, drepte ca-n palmă și pustii. Când și când, zăpada se învolbura în mici vârtejuri înghețate care străbăteau grăbite sălbăticia, împrăștiind frigul până hăt departe.

Petre se apropie de popă, suflând aburi prin mustața care se zburlise în mici ace de gheață. Era deja obosit, iar frigul nu îi dădea pace. Tușea scurt și simțea un junghi între coaste, sub brațul drept, pe care încercă să îl ignore. Puse palma streașină la ochi, peste albeața zăpezii, încercând să ghicească dacă mai aveau mult de mers. Nu zări nimic care să îi fie indiciu, așa că se luă după judecata popii, care înainta poticnit către capătul satului.

— Mai e mult? Mă trage de-a curmezișul lopata asta.

Preotul nu spuse nimic, atent fiind să nu calce pe poalele sutanei. Își trecu mâna prin barbă și mormăi ceva greu de înțeles, apoi își alese pașii cu grijă, privind drept înainte, de parcă ar fi fost singur. Petre se gândi că poate zice vreo rugăciune, așa că îl sâcâi mai departe, după cum îi era obiceiul.

— Cred că o car de prea multă vreme, continuă groparul, s-a făcut tot mai grea.

— Și eu ce să-ți fac? îl repezi popa. Fiecare își duce crucea.

— Și crucea ta care-i, părinte? Că doar nu o fi desaga în care ții Cartea Sfântă?

— Ba chiar aia. Povara ei e mai grea decât orice alt lucru din lumea asta.

— Las`, atunci, să o car eu, să văd cum îmi atârnă pe umăr, dacă o fi mai grea sau nu.

— Tu cară-ți tutunul și sticla de băutură, îl repezi popa. Că mâine-poimâine te ia moartea și o să îți pară rău.

— Ție nu ți-ar părea?

— Nu. Când o fi să mă duc, n-am să mă împotrivesc.

— Păi și ce, părinte? Eu mă împotrivesc? Că mi se pare că Îl ajut să mă ia mai repede la El.

— Iarăși vorbești prostii! Moartea e voia Lui. Nu a ta! Și când o fi să fie, să-I zici mersi.

— Cum e moartea, părinte? Dar când ajungi dincolo, nu aici. Zi-mi și mie.

— Știi și tu, Petre, cum e, că ți-am mai zis.

Vocea popii se îmblânzise, de parcă îi părea rău de gândurile groparului. Și de frica lui, pe care o simțea ascunsă undeva printre vorbele în răspăr. Așa era Petre. Viteaz, dar numai atunci când se ținea departe de morți. Se opri să își tragă sufletul și să se scuture de zăpada strânsă grămadă pe ghetele scofâlcite. Petre se opri și el și prinse a se căuta prin buzunare după tutun. Dar deja îl dureau degetele de la frig, așa că lăsă lopata jos și își vârâ mâinile la subsuori, încercând să le mai înmoaie.

— Moartea e ca drumul ăsta, Petre, spuse popa. Mergi pe calea lui singur. Nu aș putea să îți spun cât. Cât te țin picioarele. Uneori e lumină, alteori cred că e întuneric. Unii merg o zi, alții o lună, alți cu anii. Nimeni nu știe cât, pentru că e altfel pentru fiecare, după păcate. Apoi, când ai obosit, nu cumva să te uiți în urmă, ci să cauți sprijin la Cel de Sus.

— Poate e ca un somn fără vise, spuse groparul, îngândurat. Doar ne zgribulim din când în când. Că e rece pământul și frigul îți intră în oase. Și când se face prea rece, ieșim afară să căutăm căldura.

— Nu, Petre, nu e așa. Nu pentru noi. Nu ne lasă Dumnezeu să stăm ca proștii în groapă, înghețați. Și nici să ne uităm în urmă...

— Cine crezi că o fi acolo, în groapa asta la care mergem?

Popa dădu din umeri. N-avea importanță. Petre, totuși, insistă.

— O fi tânăr? O fi femeie?

— Nu contează. Sunt toți la fel.

— De unde știi, părinte? Că pe ei nu i-am întrebat niciodată...

— Taci, Petre! Nu e vremea acum pentru astfel de gânduri. Cine se teme de moarte, se teme de Dumnezeu.

Groparul nu mai zise nimic, dar se căută iarăși de foițe și tutun. Popa îl prinse de braț când îl văzu cu mâinile prin buzunare și îi făcu un semn să o ia din loc.

— Hai, că nu mai e mult. Un pic mai în față și am ajuns. Se lasă noaptea peste noi dacă mai zăbovim mult.

Petre își aruncă lopata în cârcă și porni mai departe, tăcut. Întotdeauna amuțea când erau pe aproape. Simțise deja răceala pământului, înainte să apuce să îi zică popa. Vedea semnele. Frigul devenise mai aspru, iar vântul tăia din ei. Rotocoalele se îngrămădeau în calea lor, suflându-le zăpada în ochi. Ieșiră dintre case, în câmp, scuturați de viscolul stârnit din senin. Cerul rămăsese limpede, un albastru închis, curat, care se îmbrățișa la orizont cu un vârtej mare, ce părea că vine peste ei. Preotul prinse a se ruga, mormăind repede, mestecând cuvintele, îngrămădindu-le în cadența omului grăbit. Înaintea lor se putea ghici, după mormanele acoperite, cimitirul din sat, acoperit și el de vâltoarea furtunii. Groparul se opri, nedumerit, dar popa îi arătă cu degetul una dintre movile.

— Ești sigur, părinte? strigă Petre, încercând să acopere vântul, speriat de forța cu care îi izbea.

— Da, răspunse calm preotul, mai mult pe mutește. Sapă aici!

Bărbatul își luă lopata și o înfipse cu putere în zăpadă. O dată, de două ori, de trei ori. Cu viteză, deși îl ardea pieptul de la aerul înghețat. Arunca de-o parte grămezile, care se spulberau în vânt. După câteva minute de muncă asiduă, se opri. Vijelia îi acoperea groapa mai repede decât putea el să o adâncească. „Viclenii", își spuse cu năduf, punându-se pavăză de-a curmezișul vântului. Suflul furtunii îl izbi între umeri, împingându-l peste mormanul de zăpadă. Reuși să se sprijine în lopată și îi veni să spurce, dar, prevăzător, se mușcă de limbă. Povața părintelui îi răsuna în urechi. „Nu-l chema pe Necuratul!". Strânse zăpada sub el, la picioare, împingând-o în lături și bătătorind-o cu talpa lopeții.

Preotul se ruga mai departe. Lăsase Cartea Sfântă în desagă, dar ținea sacul la piept, cu o mână, încercând să se ascundă în spatele lui. Cu dreapta își făcea cruci largi, lovind cu degetele strânse ghem fruntea, burta și umerii. Rugăciunile se rostogoleau neîntrerupte, într-o ordine fixă, testată. Părea că nu simte nici frigul și nici vântul. Părul și barba îi fluturau pe după gât, iar sutana umflată îi dădea aspectul unui păsăroi uriaș, dus de furtună.

— Nu mai pot, e prea frig, părinte! gâfâi Petre, la capătul puterilor. Hai să ne întoarcem.

Popa nu zise nimic, nici nu se uită la el, era încleștat în brațele furtunii. Bubuia litaniile, absent la șuieratul groparului, așa că Petre săpă mai departe, cocârjat de vijelie. Când simți sub lopată pământul tare, lovi mai cu spor. Îi amorțiseră umerii și spatele, dar nu se opri. Nu mai era timp pentru asta. Zăpada din jurul lui se murdări în grămăjoare negre, ca tăciunii, acolo unde arunca bulgării din groapă. Cu cât cobora mai mult, cu atât marginile săpăturii îl protejau de suflul vijeliei. Un gând, același ca de fiecare dată când se cobora în pământ,

îi dădea târcoale. Se scutură de el, deși un ecou îl urmărea surd: „mâine-poimâine te ia moartea și o să îți pară rău". Dar nu azi. Nu încă. Azi se va întoarce la cârciumă. De bucurie, cârciumarul îi va da să bea și să mănânce. Avea și o fată, o ochise prin bucătărie. I-o va da și pe aia, mai ales că Petre nu se sfia să ceară. Popa îl va lăsa în pace. Își va vedea de cele sfinte, iar el, groparul, de cele lumești. Se împăcau una cu alta. La fel cum o făceau și ei doi de atâția ani, pe drumuri părăsite, desfundate, care nu duceau nicăieri și de pe care nu trebuia să privești niciodată înapoi.

Lopata se izbi de scândurile moi ale coșciugului cu un sunet înfundat, de putrezeală. Bărbatul se aplecă peste el și trase stinghiile cu mâinile, iar lemnul sfărâmicios se desfăcu imediat. Sub capac zări chipul unui copil blonduț, Petre nu îi dădu mai mult de 7-8 ani. Era primul copil pe care îl găsea așa, strâns legat între pereții sicriului, rămas în urmă din cine știe ce motiv. Cum de ce? Că le părea rău când îi lua moartea. Petre își aminti de un basm pe care i-l citea maică-sa când eram mic, despre un soldat care iubea viața și viciul, țigara și băutura și carnea fierbinte a fetelor de cârciumar. Soldatul vârâse moartea într-un coșciug și îi dăduse drumul în jos, pe râu, iar ea, răzbunătoare din fire, îi jurase că nu îl va mai lua niciodată, chiar și de ar fi să se roage lui Dumnezeu. Îl va lăsa să își cerșească sfârșitul până la sfârșitul vremilor. Lui Petre îi plăcuse întotdeauna de soldatul viclean.

Și-ar fi aprins o țigară, să o fumeze acolo, liniștit, în companie, dar vântul prinsese a coborî în groapă, după el. Gerul îi mușcase din mâini și nu le mai simțea. Îl durea pieptul și gâfâia, dar de fiecare dată când trăgea o gură de aer, simțea de parcă i se jupuia pielea de pe coaste. Trecuseră anii peste el, dar nu își amintea, de când mergea cu popa din sat în sat, căutând

de muncă, să fi prins vreun viscol şi un frig atât de rău. Se uită la copilul care odihnea în coșciug și, pe negândite, năzui și el la liniștea lui.

Nu, nu a copilului, ci a celor care nu se uitau în urmă. Cei care nu mai plecau, care se țineau cu dinții și cu unghiile de pământul care apăsa pe ei, nu puteau sta liniştiţi. Vremea rea, frigul, căldura care te sfârşeşte şi aprinde miriştea, ploaia interminabilă care mucegăiește rădăcinile, toate astea veneau din pământ, de-aia cerul rămânea întotdeauna senin. Iar ei doi, el și preotul, îi căutau să le aducă alinare. Aici, jos, lângă băiat, mugetul furtunii se auzea înfundat, departe, dintr-o altă lume.

— Părinte! Mi-e frig, urlă groparul cu ultimele puteri. Mi-e frig şi nu mai pot. Mă dor toate. Hai să ne întoarcem şi să-i lăsăm pe morți cu ale lor. Părinte! Părinte!

Lumina se risipise, iar pereții se deschiseră într-un drum subțire, ca o viroagă. Petre își duse mâinile la ochi și se frecă cu putere, încercând să alunge negura care îl învăluise. Întinse apoi brațele, orbeşte, şi păşi în față, gândind că o să lovească sicriul cu picioarele. Pe jos nu era nimic. Merse câțiva pași. De-acum era liniște. Își auzea călcătura și hanoracul fâșâind pe la încheieturi. Nedumerit, se suci un pic, căutând să privească în urmă, dar se trase repede înapoi.

— Ai o țigară? Aş fuma.

Vocea copilului ricoşă în jurul lui, limpede, un glas curios care încă nu gustase din plăcerile vieții. Aproape ca un cântec de leagăn. Nu avea nimic ascuns, ori răuvoitor, doar o poftă pe care Petre o cunoştea foarte bine.

— Ți-aş face una, dar nu văd nimic, răspunse bărbatul, liniştit. Dacă faci un pic de lumină, îți dau.

— Nu am cu ce. Poate ai tu vreun chibrit. Ai?

— Am, dar nu pot să ţin şi băţul, să învârt şi tutunul.

— Înțeleg, spuse dezamăgit băiatul după o clipă de tăcere. Da` mâncare ai?

— Nu. Iartă-mă.

— De băut?

— Nici atât.

— Minți! Mi-e foarte foame. Am bani, dacă asta vrei.

Un clinchet de monede se revărsă în bezna din jurul groparului, un sunet sec, rece, aproape înghețat, a cărui gravitate îl înfricoșă pe bărbat.

— Nu-i risipi, mormăi descurajat. O să ai nevoie de ei.

— O știi pe Mara? insistă băiatul, fără să îi pese de grija groparului.

— Pe care din ele? Că-s mai multe.

— Fata cârciumarului.

— Da, ce-i cu ea?

— O cauți diseară?

Petre dădu din umeri. Asta ar fi însemnat să se uite în urmă, să pornească îndărăt, să iasă din groapă viu și nevătămat, și nu era sigur că mai putea face asta. Răspunse într-o doară:

— Dacă mă primește, m-oi duce.

— Ia-mă cu tine. Vrei?

— Ești prea tânăr. Mai încolo, când ți-o veni vremea. Și apoi, trebuie să așteptăm să treacă furtuna, altfel ne rătăcim.

— Nu. În seara asta. Promiți că mă duci?

Pofta din vocea băiatului crestă limpezimea cu care vorbise până atunci. Era ca o chemare către toate acele lucruri care urmau să îi lipsească, urletul unui lup flămând care adulmecă vânatul. Petre se sperie de râvna ce venea înspre el în valuri. Era ca o mână cu degete lungi care te prinde de umăr și te trage înspre ea și te duce către o gură hămesită, strânsă între colți ascuțiți. Groparul făcu un pas în spate, apoi încă unul. Foamea copilului i se cuibări în piept și îl copleși. Începu să plângă.

— PROMIȚI CĂ MĂ DUCI? PROMIȚI CĂ MĂ DUCI? PROMIȚI CĂ MĂ DUCI?

Zbieretele îl asurzeau, erau ca bubuiturile unui clopot de care îți lipești urechea și care îți sfârtecă auzul.

— Te duc. Te duc. Oprește-te și te duc, se rugă el, căutând liniștea.

Urletele se contopiră într-un vaiet care se înălță deasupra lui și i se așeză în creștet, împingându-l adânc în pământ, strivindu-i pieptul și furându-i ultima suflare. Horcăi de câteva ori și, deznădăjduit, își întinse brațele în aer, cum fac muribunzii, încercând să se prindă de ceva, nici el nu știa de ce. Simți o mână, atingerea unor degete fierbinți ca jarul din sobă, și le înșfăcă, trăgându-le spre el. Fu smucit cu putere, într-atât de tare încât simți că se desprinde din îmbrățișarea gropii. Căzu în genunchi.

— Ce faci, Petre? Ne prinde noaptea aici, țipă popa la el, nerăbdător. Aproape am terminat. Fă ce a mai rămas de făcut și hai să mergem.

Bărbatul se ridică de jos, clipind repede, deranjat de lumina soarelui de după-masă, ce ricoșa câș din mormanele de zăpadă din jur. Furtuna se domolise, era doar o negură, undeva departe, în zare. Parcă era și mai cald. Groparul se scutură de câteva ori, încă amețit, apoi privi în groapă. Coșciugul era tot acolo, spart într-un capăt. Printre crăpături se ițeau câteva șuvițe blonde. Dintr-un reflex exersat, bărbatul apucă lopata și sări cu picioarele pe capacul sicriului, care se îndoi sub el. Se uită la popă, care încuviință scurt, scuturându-și barba încâlcită în părul întins în lațe.

Fără să ezite, ridică lama și o înfipse în gâtul băiatului. Încă o dată. Și apoi iarăși. Cu râvna celui care vede o cale de scăpare. Când termină, sări afară și, din câteva mișcări grăbite,

turnă înapoi pământul strâns în grămezi. Apoi se întoarse către popă, care își agățase desaga în spinare și se pregătea de plecare. Preotul se uită lung la el, dar nu zise nimic. Oboseala i se citea pe chip, în cutele adânci strânse sub ochi. „Are dreptate, își spuse Petre, e grea Cartea Sfântă, poate cel mai greu lucru din lume."

Porniră amândoi spre sat. Groparul pășea ușor prin zăpada adâncă. Junghiurile din piept îi mai slăbiseră. Nici umerii și brațele nu îl mai dureau, dar îi era o foame de lup și setea îl mistuia mai tare ca niciodată. Jinduia după căldura cârciumii. La noapte va bea și va mânca pe săturate, și se va încălzi din veselia oamenilor îngrămădiți în jurul focului. Pe urmă se va culca cu fata cârciumarului, trebuia doar să o ceară, iar birtașul i-o va da, fericit că a scăpat de frigul iernii. Apoi, mâine dimineață vor pleca mai departe, gropar și popă, luând urma furtunii, căutând amândoi să înfrângă moartea.

Dimineți cu ferestre închise

de Ovidiu Vitan

Temperatura din camera de aşteptare a Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci al Republicii Socialiste România era la limita suportabilității; Şerban jura că, dacă se uita cu atenție, putea vedea cum scoate aburi când expiră. Desigur, putea fi şi fumul de la țigara Carpați a bărbatului aşezat lângă el, cu o geantă ponosită din piele în brațe. Ar fi vrut să se gândească la altceva decât la frig, dar, ca un făcut, chiar atunci la difuzorul montat în perete şi fixat pe Programul 1, Mirabela Dauer prinse a interpreta cu voioşie revoltătoare o melodie total neinspirată în situația dată:

— Dă-o naibii! exclamă încet Şerban. Serios, „Dimineți cu ferestre deschise"?!

— Care deschizi geamul eşti mort! şopti cu multă seriozitate şi bărbatul de lângă el.

Chiar atunci, dinspre biroul la care se uitau cu toții, răsunară mai multe voci furioase. Uşa se deschise şi ieşi vioi un bărbat mai în vârstă, cu părul vâlvoi şi cu un aparat în brațe, urmat de tovarăşa secretară.

— Dacă mai ai neruşinarea să vii vreodată cu perpetuum mobile, te dau pe mâna miliției! răsună o voce înfuriată dinăuntru.

— Dar, tovarăşu', chiar merge! protestă bărbatul.

— Sst, sst! făcu secretara, încercând să-l liniştească. E nervos azi! Veniți şi dvs. la anul...

— Aparatul funcționează deja, de ce să stau până la anul?! E de-abia februarie! țipă inventatorul dând să intre la loc, când din birou ieși un individ cu freză într-o parte și ochelari mari, care încercă să-i smulgă aparatul din mâini. Urmară îmbrânceli și icnete, secretara parcă neștiind cui să-i ia partea. În cele din urmă, bărbatul cu ochelari reuși să-i smulgă dispozitivul și îl trânti de podea, făcându-l să sară bucăți și piese din el, spre groaza inventatorilor, care săriră de pe scaune.

— Îți zic sigur că nu funcționează! exclamă victorios bărbatul și intră la loc în birou. Să intre următorul!

— Tovarășul Șerban Dragomir? citi secretara pe o listă, încă tremurând. Puteți să intrați!

— Poate nu e momentul..., ezită el.

— A, nu vă speriați. Juriul e asaltat aproape în fiecare zi de tovarăși demenți care vin cu tâmpenii: ba perpetuum mobile, ba radar pentru rachetele nucleare – care însă le atrage! Dacă aveți o invenție practică, serioasă, intrați fără griji.

Biroul Comisiei de Analiză a Invențiilor nu era deloc așa impunător cum și-l imaginase Șerban; era destul de strâmt, cu mobilă veche și lumină proastă, iar ficusul pus în geam și a cărui creștere scăpase de sub control nu îmbunătățea deloc situația. În fața lui Șerban și sub supravegherea vigilentă a tovarășului secretar general Nicolae Ceaușescu, care privea sobru din tabloul de pe perete, se aflau trei bărbați severi, genul hârșiți în munca de birou și care fumau țigară de la țigară.

— Stimați tovarăși, începu Șerban după ce se salutară, vă rog să-mi aprobați înregistrarea câtorva invenții tehnice, (accentuă cuvântul:) practice.

— Asta e foarte bine, că ne-au căpiat cu perpetuum mobile, spuse placid cel din mijloc, nimeni altul decât bărbatul cu ochelari de adineauri, totodată șeful comisiei.

— Ei bine, eu am altceva... Am perpetuum staticum!

— Ceee?!

— Nu, nu, am făcut un spirit de glumă!

Membrii comisiei se holbară la el, apoi unii la alții, pentru ca în final să emită şi ei nişte sunete destul de chinuite care puteau echivala, la rigoare, cu râsul.

— E glumeț tovărăşelul! mormăi, cu accent ardelenesc, cel din stânga.

— Prima propunere e din telecomunicații. Telefonul este un obiect cu care se transmit exclusiv sunete. Dar cum ar fi un telefon care să aibă şi altă funcție? De pildă, un telefon care... (Şerban moşmondi în geanta încăpătoare, apoi și puse triumfător pe birou un telefon normal, cu disc, pe care se afla montat un aparat foto Smena) ...care face poze!

Membrii comisiei se uitară la telefon, îl cântăriră în mână ca și cum conta, îl întoarseră pe toate părțile. Apoi cel din dreapta, care până atunci nu vorbise, izbucni:

— De ce ar face un telefon poze?!

— Pentru că acesta este viitorul! Să zicem că vă sunați de la serviciu copilul şi vreți să vedeți dacă şi-a făcut temele. Pac, copilul face o poză şi vă dovedeşte că le-a făcut! Sau vă sună rudele din pasul Tihuța şi nu-i credeți că e viscol în septembrie – pac, ei fac o poză şi vă convingeți că aveau dreptate! Tovarăşi, după părerea mea, în 15 ani fiecare om va avea telefon cu cameră foto!

— Să presupunem că țuşpringherul ăsta s-ar produce în serie, spuse răbdător şeful comisiei. Cine credeți c-ar fi atât de tâmpit încât să dea bani pe aşa ceva?!

— Exact, bine spus, întări ardeleanul. N-o să fie nimeni idiot să dea bani pe un telefon fotografic!

— Tovarăşu' Dragomir, nu putem înregistra invenții nepractice, vise, fantezii. Trebuie să înregistrăm invenții care să

sprijine omul muncii în activitatea sa, să asigure progresul tehnologic al României, înaintarea patriei noastre spre comunism!

— Am și progres tehnologic! făcu Şerban. Iată o inovație în domeniul tehnicii de înregistrare a sunetelor. Pe o casetă de casetofon încap în jur de 10 melodii. Dar ce-ar fi să punem pe ea 20, 30 sau chiar 50 de melodii?!

— Interesant, comentă ardeleanul. Prin ce procedeu?

— Prin procedeul melodiilor pliate în trei. (Scoase o casetă şi începu să îndoaie savant banda, petrecând-o prin fanta unui mic dispozitiv creat de el.) Melodii Pliate-n 3. Le-am găsit și nume comercial: MP3!

Chipul în extaz al inventatorului contrasta cu figurile placide ale membrilor comisiei.

— Bun, şi dacă vrei, de pildă, melodia nr. 49, cum ajungi la ea? se interesă şeful.

— Păi are un televizor micuț, care îți arată numele melodiei!

Membrii comisiei șușotiră un timp între ei, aplecați unii către ceilalți, apoi se îndreptară și șeful luă din nou cuvântul:

— Mai aveți şi altă invenție, tovarăşu' Dragomir?

— Da! Asta o să vă placă, afirmă el optimist şi scoase din geantă o cutie metalică, precum acelea de la after shave-urile străine care se vindeau în talcioc, prevăzută cu o țeavă subțire la unul dintre capete.

— Văd că sunteți fumător, tovarăşe director. Puneți gura aici, vă rog, şi trageți ca dintr-o țigară. Serios, încercați, e curat!

Ceilalți doi se uitau cu ochii măriți cum şeful lor ținea un fier în gură şi sorbea din el. Bărbatul inspiră, apoi expiră un fum subțire şi aromat.

— Aceasta este o electroțigară! exclamă triumfător tânărul. Fără gudron, fără gaze toxice, e încălzită electric, sănătoasă şi e viitorul!

— In-ven-ţi-e?! exclamă şeful tuşind. E doar o narghilea mai mică... Mai ai altceva?

Saltul de la pluralul de politeţe la singularul rece nu era de bine. Şerban se gândi că trebuie să-i impresioneze neapărat cu ceva ca să fie luat în serios.

— Ce părere aveţi despre un sistem de senzori montaţi pe absolut toate drumurile din ţară şi cuplat la aparate montate pe automobile, astfel încât să ştii în permanenţă, în mijlocul câmpiei sau în fundul unui cartier mărginaş, unde te afli?! Aparatele de pe maşini nici n-ar fi mari, maximum 30 de kilograme!

— Tovarăşu' Dragomir, cu invenţiile astea mai bine ai merge direct la Ion Hobana, că el te-ar putea ajuta! râse obosit şeful şi ceilalţi membri îi ţinură isonul, hăhăind zgomotos.

— Am fost deja la un cenaclu! spuse puţin trist Şerban. Am pus invenţiile astea într-o povestire care se petrecea în 2020, şi ştiţi ce mi-au zis? Că nu-mi primesc textul, pentru că literatura ştiinţifico-fantastică are la bază realităţi curente dar extrapolate în viitor, pe când ce le-am propus eu e ceva fără bază ştiinţifică realistă, e doar un text fantastic! Ba chiar mi-au propus să revin prin 2020, ca să mă conving că lucrurile astea nu se vor întâmpla şi, deci, că povestirea mea nu e SF. „Păi normal că nu va mai fi SF în 2020, va fi realitatea, care adesea este fluturele superb în care se transformă omida SF!", le-am zis. „Şi n-o să mi-o primiţi nici atunci, că voi fi venit prea târziu cu ea, o să ziceţi că era SF în 1988, adică acum! Tovarăşi, SF-ul nu are dată de expirare, el doar se decantează în realitate, se..."

— Mai ai ceva? îl întrerupse sec şeful, uitându-se la ceas.

— Da, vă propun o metodă inovativă de achiziţionare a mărfurilor. În loc să stai în magazin şi să te cauţi de bani, să-i numeri, vânzătorul să-i numere şi el, să calculeze restul etc., ce-ar fi să poţi cumpăra cu ceasul de la mână?!

— Hai, domne, credeam că eşti om serios! explodă cel care până acum de-abia vorbise. Ce urmează, telefonul cu calculator de buzunar?! Cu lanternă?!

— Ha, ha, bună asta! râse ardeleanul. Bine că tovărăşelul n-a venit la noi cu... cu valiza care merge singură!

— Bine, ridică mâinile teatral Șerban, ultima încercare! Dacă nu sunteți de acord, plec pe loc!

— Asta e prima propunere a mata rezonabilă! exclamă tovarăşul din dreapta.

— Gândiți-vă la o Alimentară, aia obişnuită de lângă blocul dvs. Dar închipuiți-v-o... cât un hangar de avion!

Juriul se holbă la el cu o expresie de reproş feroce pe figuri.

— Doamne-fereşte! se scăpă şeful. Îți dai seama câtă marfă îți trebuie în locul ăla?!

— Credeți-mă, oamenii şi-ar pierde ore-ntregi din viață la hiperalimentara asta, cum îi zic eu! Nu vă place?... Bine, atunci fiți atenți: propun înregistrarea unei forme juridice administrative de unire cu celelalte state socialiste, într-un superstat federal în care, însă, fiecare țară să-şi păstreze independența și care să se cheme „Unitatea Europei", „UE"! Și apoi, atențiune!, înglobăm şi statele capitaliste!

— Poftim?!

— Şi, încet-încet, le aducem la nivelul nostru! Adică mai avansat ca al lor!

— Şedința s-a încheiat! anunță şeful comisiei. Analiza propunerilor dvs. a stabilit că nu v-ați prezentat cu invenții de înaltă ținută ştiințifică sau cu valoare practică. La revedere!

— Măcar – spuse Şerban în timp ce ieşea, condus insistent de secretară – dați-mi voie să înregistrez bricheta cu lanternă!

— Și noi care ne plângeam de ăla cu perpetuumul! îl mai auzi tânărul pe ardelean, înainte să i se închidă ușa în nas.

Şerban ieşi din clădire, păşind prin zăpada abundentă. Ningea ca şi cum cineva încerca să-l liniştească. Chiar şi aşa, se simţea demoralizat şi obosit. Undeva, vizavi, trecu un taxi, însă era prea departe, șoferul nu l-ar fi putut vedea sau auzi pe vremea asta. Ah, ce bine ar fi fost dacă ar fi existat un aparat mic, de buzunar, cu care să chemi taxiul oriunde ai fi! Un dispozitiv care să...

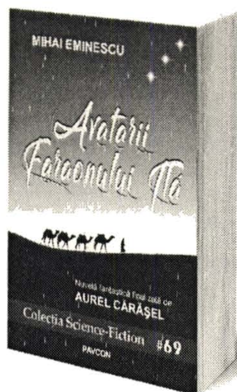
Îşi scutură capul, ca şi cum încerca să alunge ideile fără sens, şi se îndreptă către staţia de autobuz de la Orizont, unde mai multe persoane cu zăpadă pe căciuli, pe păr, pe gene aşteptau, se vede, de mult timp, maşina. „Românii aşteaptă viitorul să se-ntâmple de la sine, în loc să fugă spre el!", îşi spuse Şerban.

Şerban Dragomir şi ceilalţi români din staţie aşteptară autobuzul încă nu mai puţin de 27 de minute. Între timp, Şerban, îngheţat şi obosit, rezemat de un stâlp îngheţat, aţipi câteva clipe. Se făcea că se uita la televizor, era serialul „Lumini şi umbre", iar el avea un aparat magic care îi permitea să vadă zece episode la rând dacă voia, sau să deruleze înainte și înapoi după bunul plac, ca la casetofon, sau să aleagă ce episod vrea. Şi chiar sări la ultimul, dar, cum se întâmplă în vise, acum titlul serialului se schimbase, mai era doar „Umbre", iar actorii jucau fals...

Se trezi tresărind; sosise autobuzul. Se luptă cu ceilalţi să se urce, se trăgeau unii pe alții de haine, disperați, până la urmă câțiva alunecară și-i traseră după ei și pe ceilalți, iar mașina plecă fără să fi urcat cineva, oamenii rămânând mai departe în staţia îngheţată.

Avatarii Faraonului Tlá

de Mihai Eminescu & Aurel Cărășel

„Nici că se putea o continuare mai bună pentru o operă eminesciană excelentă!"

Constantin D. Pavel

Celebra și superba nuvelă fantastică, lăsată nefinalizată de Mihai Eminescu, a inspirat într-un mod profund pe prozatorul Aurel Cărășel, care, cu talentul său remarcabil (dovedit, de altfel, în proiectul literar „Clasici Renăscuți") ne dăruiește un final neașteptat și teribil de frumos la „Avatarurile Faraonului Tlá".

Și dacă doar nuvela eminesciană, în sine, oferă o valoare literară inestimabilă, continuarea acesteia, sugestiv denumită de profesorul Aurel Cărășel „Inima de opal a faraonului Tlá", vine cu un plus care îmbogățește cititorul cu sensuri și semnificații greu de descoperit altfel.

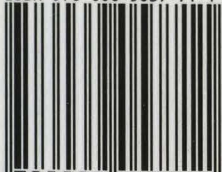
Titlu: *Avatarii Faraonului Tlá*
Autori: *Mihai Eminescu / Aurel Cărășel*
Nr. pag.: *160*
Colecția Science-Fiction: *#69*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Cele mai bune povestiri *science-fiction*, *fantasy*, *horror* şi *fiction* scrise de autorii români care au publicat în cadrul Colecției Science-Fiction (**CSF**) a Editurii Pavcon şi în revista **CSF**, în anul 2020.

Bucurați-vă de literatura autohtonă de calitate, creată cu profesionalism de unele dintre cele mai talentate condeie ale SF-ului românesc.

"Literatura creată de scriitorii români este la fel de valoroasă ca cea a scriitorilor străini!"
Constantin D. Pavel

ISBN 978-606-9057-71-1

D. Alzner * A. Antonie
C.I. Baciu * M. Bădutț
C. Bălan * L.D. Bogdan
A. Borlan * D. Botgros
R. Bretin * R. Brînceanu
V. Bugariu * J. Caragea
A. Cărăşel * C. Cârstoiu
G. Cornilă * M. Cranta
M. Dumbravă * I.I. Enache
D. Faur * L. Furia
R. Gion * F. Giurcă
M.L. Goga * M. Grecu
F. Haidamac * D. Hupov
A. Lamba * G. Lazăr
B. Marcu * V. Martin
B. Mihăilescu * A.V. Mircea
C. Murgan * D. Ninoiu
D. Niță * D. Norea
C. Pârlog * C.D. Pavel
D. Popescu * F. Purluca
G. Sauciuc * S. Someşan
L. Surugiu * L. Tarko
D. Timariu * P. Tofilescu
A. Trușcă * B. Velimirovici
C. Vicol * O. Vitan